Gândește-te de două ori înainte să intri în pădure!

MATTHEW SCOTT HANSEN

„După aceea simți răsuflarea fierbinte, când diavolul acela cumplit își deschide gura largă și-i mușcă din chip ca dintr-un măr, de la bărbie până la șaua nasului..."

UCIGAȘUL DIN UMBRĂ

El se ascunde în hățișul pădurii, se furișează în preajmă, în umbre, și înșfacă. Numai spaima oamenilor, numai agonia inimaginabilă și gustul dulceag al cărnii lor îi mai potolesc setea cumplită a răzbunării.

MATTHEW SCOTT HANSEN

UCIGAŞUL DIN UMBRĂ

Traducere din limba engleză
MIHAI DAN PAVELESCU

MATTHEW SCOTT HANSEN s-a născut la Oregon în 1953 şi a studiat la Universitatea din Washington. A fost succesiv fotograf, actor de teatru radiofonic, director de agenţie publicitară şi scenarist pentru televiziune, două dintre scenariile sale fiind cumpărate de studiourile Warner Brothers şi Universal Pictures. A semnat, în calitate de coautor, biografiile comedienilor Andy Kaufman *(Andy Kaufman Revealed!)* şi Bob Eubanks *(It's in the Book, Bob!),* iar împreună cu Lynn Brewer a scris *Confessions of an Enron Executive,* un volum despre scandalul stârnit în jurul companiei Enron.

Mamei şi tatălui meu, oamenii cei mai minunaţi pe care-i cunosc…
… ca şi lui Steph şi Zane, inspiraţia mea

MULŢUMIRI

Deşi am mai scris cărţi, crearea primului roman este un act aparte, aşa că sunt numeroşi cei cărora trebuie să le trimit buchete de flori pentru îngăduinţa pe care au manifestat-o în decursul acestui foarte îndelungat proces.

Soţia mea, Stephanie Bianca, merită mulţumiri speciale pentru multe motive, dintre care nu în ultimul rând trebuie amintite sfaturile ei sclipitoare, redactările neobosite, ideile excelente, iubirea statornică şi sângele rece în situaţii încinse. Credeţi-mă, este o fată pe care oricine şi-ar dori-o alături!

Ar fi sublim dacă Nick Ellison ar fi pur şi simplu cel mai bun agent literar pe care poate spera un autor să-l aibă, dar el este în acelaşi timp afurisit de ireverenţios şi incredibil de inteligent. Mulţumesc, Nick, pentru că mi-ai îmbrăţişat cartea din capul locului! Vreau să mulţumesc de asemenea echipei tale extraordinare şi îndeosebi directorului pentru drepturile de publicare în străinătate, Sarah Dickman.

Trimit mulţumiri din toată inima echipei care s-a ocupat de carte în editura Simon & Schuster, începând cu David Rosenthal, pentru că au recunoscut valoarea subiectului. Redactorul meu Amanda Murray merită de asemenea o menţionare specială pentru răbdarea neobosită şi înţelepciunea de care a dat dovadă în decursul procesului de producere a cărţii. Amanda şi asistenta ei, Annie Orr, au făcut tot ce au putut pentru ca această carte să arate cât mai bine. Doresc să mulţumesc de asemenea echipei de marketing, corectorilor şi departamentului artistic pentru atenţia meticuloasă pe care au dedicat-o detaliilor.

Îi mulţumesc lui Rich Niebusch de la Departamentul Şerifului districtului Snohomish pentru ajutorul acordat în crearea unei versiuni fictive a excelentei sale organizaţii. Îi mulţumesc de asemenea lui Tinabeth Pina, care mi-a împărtăşit cunoştinţele ei despre emisiunile de ştiri TV. Avocatul meu Nigel Pearson necesită o gratitudine specială pentru nonşalantul comportament britanic în faţa tuturor catastrofelor. Mulţumesc excepţionalului analist David Bruskin, nu numai pentru sugestiile abile, ci şi pentru ochii şi urechile lui.

Mulţi prieteni şi rude au participat la naşterea acestui hominid mare şi hirsut, oferind susţinere şi încurajări permanente, şi de aceea trebuie să amintesc numele unora dintre ei, alăturate mulţumirilor mele din adâncul inimii. Verna, tu ai fost acolo din prima zi şi ai citit cartea asta… de câte ori… de patru? Mulţumesc! Şi multe, multe mulţumiri,

găştii: Steve şi Carol Schneider, Mitch şi Jana Hunter, verii Gregg şi Kendall, Alan Erickson, Bill Fitzhugh, Lynn Brewer, Allison Saiko, Mary K. Dean şi Walter Adison, Jackie Riggs şi David Brayton. De asemenea, mulţumiri adresate părinţilor mei, Jim şi Grace Hansen, şi surorii mele, Meredith, care mi-au ascultat poveştile de la bun început.

Ultimele mulţumiri se îndreaptă către Emilio, care mi-a oferit motivaţia de a scrie ficţiune.

CUPRINS

MULŢUMIRI
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 36

Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74
Capitolul 75
Capitolul 76
Capitolul 77
Capitolul 78
Capitolul 79

Capitolul 80
Capitolul 81
EPILOG
POSTFAŢĂ

Păstrătorii Focului îi îngăduiseră să scape. El privise cum îi dăduseră drumul. Apoi fugiseră. Focul cel Mare crescuse iute ca vântul, suind pantele din vale şi devorând tot ce atingea cu fălcile sale galben-portocalii. Infernul îi împinsese tribul îndărăt, spre stânca mare de deasupra râului. Venise prea repede pentru ca el să-i poată proteja, aşa că găsise un loc şi se agăţase de piatră, cu colţii focului clănţănind şi străduindu-se să-i desfacă strânsoarea. Îl arsese şi fumul îi înţepase ochii, dar el rezistase, ştiind că hăt dedesubt îl aşteptau cataractele repezi. În cele din urmă, Focul cel Mare se îndepărtase.

Totul, mai puţin el, fusese devorat de văpăi.

Strânsese un morman de pietre pentru ca să şi-i amintească, după care pornise la drum. Mersese către nord, în direcţia munţilor. Traversase ape şi urmase liniile crestelor, bizuindu-se pe instincte în păstrarea direcţiei. Cu cât ajungea mai departe, cu atât vedea mai multe urme ale lor. Simţea că în curând îi va găsi pe mulţi dintre ei. Călător neobosit, continuase să înainteze. N-avea să se oprească până nu-i găsea pe Păstrătorii Focului.

Capitolul 1

Dacă l-ai fi întrebat în dimineaţa aceea, când se dăduse jos din pat, Joe Wylie nu s-ar fi gândit nici măcar pe departe că ar fi putut să fie cel dintâi, indiferent în ce privinţă. Locul unu îl ocolise mereu pe bărbat: în şcoală, cu femeile, cu slujbele şi de fapt aproape cu orice ar fi întreprins. Alt lucru la care Joe nu se prea gândea era căsnicia lui de douăzeci şi patru de ani. Consumul zilnic neabătut de batoane de ciocolată cu cremă şi de cafe-frappe-uri cu multă frişcă şi ciocolată rasă al soţiei sale, Lori, dublase greutatea femeii din ziua în care se căsătoriseră. Fiica lui în vârstă de nouăsprezece ani se afla în Seattle, cuplată cu un lăbar care plasa droguri şi avea o motocicletă Harley, şi, poate încă mai rău, fiul lui decisese recent că un cercel în nas ar fi însemnat o subtilă declaraţie personală în privinţa curentului contemporan al modei.

Pe Joe nu-l deranjase însă când îi văzuse cercelul din nas şi în clipa aceea bărbatul pricepuse că de acum înainte el nu mai avea sentimente puternice faţă de absolut nimic. Băiatul lui de şaisprezece ani avea nasul găurit de un cercel, iar pe Joe îl durea exact în cur de cercelul ăla şi de orice altceva. În cele din urmă, concluzionase el, la patruzeci şi şapte de ani era plăcut să nu mai ai niciun fel de griji. Chelia care i se întindea rapid spre creştetul capului nu-l mai deranja ca altădată şi nici burdihanul care creştea fericit în urma consumului de bere Budweiser. Şi să dea dracii dacă-şi făcea vreo grijă vizavi de slujbă, care nu era tocmai plină de satisfacţii, dar era bine plătită şi era floare la ureche! În general se plimba cu camioneta prin pădure, se uita la copaci şi dup-aia le spunea şefilor că n-a dispărut niciunul. Ce poate fi mai simplu?

În mod neobişnuit pentru el, Joe Wylie se gândea realmente la slujba lui când coti pe drumul de acces nr. 4. Drumurile pentru lucrătorii forestieri căpătau rareori denumiri descriptive şi interesante ca Lacul Pinilor sau Vâlceaua Ciutei, întrucât erau folosite numai pentru acces la depozitele de cherestea aparent nelimitate deţinute de conglomeratele multinaţionale şi, exceptând rarele echipe de tăietori de lemne, le călcau doar indivizi ca Joe şi puştii care căutau locuri pentru bairamuri. Drumul nr. 4 era hăt departe de potecile bătute, sus în munţi, la doisprezece kilometri depărtare şi un kilometru şi jumătate mai sus de ultimul semn al civilizaţiei: o facilitate de echipamente forestiere Weyerhaeuser.

Cu o zi în urmă, nişte puşti din partea locului anunţaseră că

văzuseră câţiva copaci rupţi pe drumul de acces nr. 4 şi Joe fusese trimis să investigheze. Bărbatul bănuia că era opera vreunor tăietori de lemne nemulţumiţi, care se făcuseră praştie în Sultan sau Gold Bar. În zece din cei douăzeci şi şase de ani pe care-i petrecuse în Weyerhaeuser, Joe transportase cherestea şi puţine lucruri îl mai surprindeau de acum. Presupunea că făptaşii erau lucrători independenţi care se răzbunaseră pentru că rămăseseră fără lucru fie din cauza companiei sale, fie a vreunei nenorocite de veveriţe rare sau uliu pe cale de dispariţie. Cumva le înţelegea frustrarea, dar, dacă voiau să distrugă copaci, n-aveau decât să se ducă în pădurea naţională sau, încă şi mai bine, pe proprietatea vreunei companii rivale.

Frecă comenzile radioului, sperând să prindă un post din Seattle, dar nu avu parte decât de paraziţi. Îşi aminti că se găsea la extremitatea estică a districtului Snohomish şi că aici nu avea aproape niciodată semnal radio. Acele subţiri ale ceasului de pe bord indicau 6.40. Se întrebă de ce fabricantul camionetei se mai sinchisise să monteze ceasul ăla de căcat, fiindcă nu arătase niciodată ora exactă. După poziţia soarelui pe cer, Joe bănuia că ar fi fost în jur de 8.15.

Din punga de hârtie de lângă scaunul lui, pescui altă sticlă de Budweiser. Prefera sticlele, deoarece le ţinea mai uşor de gât în timp ce şofa. Pentru Joe, berea avea efectul plăcut al transformării unei activităţi complet ridicole în echivalentul vocaţional liniştitor al ascultării unei muzici relaxante.

La doisprezece kilometri de facilitatea de echipamente, bărbatul încetini camioneta şi ochii i se căscară de surprindere. O zi tipic lipsită de evenimente urcase brusc pe prima poziţie în topul dimineţilor interesante: în faţa lui era ceva ce nu văzuse niciodată în toţi anii petrecuţi în păduri. Opri camioneta şi coborî pe pământul tare şi reavăn al drumului. Strângându-şi haina mai bine pe lângă corp şi cu vaporii de Budweiser învolburându-i-se în jurul capului, rămase locului, holbându-se. *Câţiva copaci rupţi, în pana mea!* Pe o distanţă de cincizeci de metri, toţi arborii de pe ambele părţi ale drumului fuseseră rupţi la trei metri deasupra solului. Dacă iniţial se aşteptase la doi-trei, hai, la cel mult şase copaci, acum estimă rapid că era vorba de vreo sută. *Asta-i chiar o nebunie. O grămadă de copaci!*

Joe porni pe poteca de brazi şi pini distruşi întrebându-se cine naiba făcuse chestia asta. Şi de ce? El văzuse ce puteau face tăietorii de lemne beţi şi ranchiunoşi, dar aici nu era vorba de asta. Unii copaci erau mari, cu diametrul de douăzeci de centimetri, însă toţi fuseseră frânţi, nu tăiaţi; unii încă mai atârnau în câteva fibre de lemn, dar alţii erau realmente rupţi în două. Deşi bărbatul era un pădurar

experimentat şi mintea îi gonea căutând răspunsuri, nu dădu decât rateuri. Joe îşi alungă uimirea şi se sili să enumere posibilităţile.

Nu fusese o noapte vântoasă, aşa că elimină varianta respectivă. În plus, ştia că pentru nivelul acela de distrugere ar fi fost nevoie de o tornadă, care ar fi rupt şi alţi copaci, nu doar pe cei înşiruiţi de-a lungul drumului. Prima lui ipoteză fu de aceea a unei acţiuni premeditate. Ideea îl irită, deoarece era o risipă de cherestea bună şi dacă fusese opera tăietorilor de lemne, atunci nu mai era numai protestul unor zurbagii cherchelişi, ci vandalism, ba poate chiar *sabotaj.* Rostogolind cuvântul *sabotaj* prin minte, îşi impuse să nu uite să-l folosească în raportul pe care avea să-l întocmească.

Trecând cu privirea peste scena dezastrului, de la umbrele reci, până la vârfurile copacilor luminate de soare, Joe miji ochii şi se concentră din răsputeri, încercând să deducă felul în care fusese întreprinsă acţiunea aceea de răutate pură. În momentul acela el dezlegă enigma, în ciuda celor câtorva Budweiser băute şi a faptului că nu era nici măcar ora 8.30. Cumva, aceşti hoţi de cherestea – aşa cum îi etichetase deja – veniseră cu un retezător-încărcător diesel mare şi rupseseră copacii. El nu văzuse niciodată un retezător-încărcător care să fi făcut aşa ceva şi, bineînţeles, ipoteza aceasta se baza la rândul ei pe alte ipoteze, dar cu certitudine aşa trebuie să se fi întâmplat. Faptul că hoţii nu păruseră să fi furat nicio aşchie de lemn era un mic detaliu pe care Joe îl integră neinterogat în soluţia lui.

Bărbatul zâmbi mulţumit, chibzuind asupra sorţii care-i aştepta pe distrugătorii nemernici ai regatului său forestier. Apoi însă surâsul îi pieri, când sesiză că *dispăruseră* complet orice sunete, cât de slabe, de animale. Cu toate că auzea motorul camionetei torcând în apropiere, păsările, insectele şi orice altceva ar fi cântat şi ciripit în pădure amuţiseră brusc, de parcă cineva ar fi apăsat butonul de pauză al înregistrării cu sunete din natură.

După o clipă se petrecu ceva chiar şi mai tulburător. La început, fu ca şi cum razele soarelui i-ar fi încălzit spatele, atât doar că el ştia că razele nu ajunseseră deocamdată la baza copacilor, ca să poată ajunge la el. După aceea Joe îşi dădu seama că era mai degrabă o furnicătură ce i se furişa în sus pe şira spinării, aşa cum se întâmplă când ţi se pare că te priveşte cineva, deşi în realitate nu-i nimeni. El mai încercase senzaţia aceea în păduri şi o pusese pe seama faptului că, la răstimpuri, simţi efectiv ceva straniu inexplicabil. Alungarea întrebărilor din minte era calea lui de minimă rezistenţă, însă de data aceasta fenomenul îl deranjă, ba chiar îl sperie. Cercetă agitat pădurea, dar nu zări nimic. Brusc se simţi foarte singur, aşa că porni spre adăpostul

sigur al camionetei.

La câţiva metri de refugiul Chevroletului vechi, un sunet din spatele lui îl făcu pe Joe să se răsucească. Mintea omului poate identifica o ameninţare într-o zecime de secundă şi cam de atât avu nevoie şi Joe pentru a pricepe că se afla într-un pericol. Şi în ciuda stresului extrem, sau poate tocmai din cauza lui, creierul său ajunse la concluzia destul de convenţională că niciodată până atunci el nu crezuse că aşa ceva poate să existe. Până acum…

În clipa aceea, văzduhul, vederea şi gândurile lui Joe deveniră mai limpezi decât cristalul şi deodată nu mai avu nicio importanţă dacă puştiul lui purta cercel în nas sau dacă nevastă-sa se îngrăşase ca o scroafă, fiindcă totul avea să se schimbe pentru el. Joe se scăpă brusc pe el, fiindcă aşa faci întotdeauna când eşti pe punctul să mori. Şi cu o supremă claritate, el înţelese de asemenea că avea să încheie socotelile cu lumea aceasta într-un mod foarte neplăcut, mult mai rău decât un accident de maşină, un incendiu sau o rană de glonţ în piept, şi un fior îngheţat care absorbea viaţa însăşi îi undui prin tâmple, în gât, în jos pe şira spinării şi-i invadă scrotul, care se strânse ca o crevetă. Genunchii lui tremurară, după care se îndoiră şi cele două beri Budweiser care i se adunaseră în vezică i se scurseră în pantaloni.

Fiindcă pentru prima dată în viaţa lui, Joe era pe punctul de a fi primul.

La doisprezece kilometri mai jos, la facilitatea pentru echipamente, trecuseră douăzeci de minute de când Chuck Pendleton fluturase din braţ spre Joe Wylie, când îi zărise camioneta trecând. Chuck pregăti două canistre cu ulei ca să facă schimbul la cele două utilaje mari din curte. Tocmai punea pâlnia în rezervorul unuia dintre ele, când i se păru că auzise ceva. Lăsă canistra jos şi ascultă. Fusese foarte îndepărtat şi slab, dar cu siguranţă păruse un strigăt. Strânse din umeri, îşi aprinse o altă Winston şi luă canistra.

Probabil c-a scârţâit poarta.

Capitolul 2

Ty Greenwood voia să moară. Sau, poate mai exact, nu mai voia să trăiască. Examinând probabil ultimele minute din viaţa sa, Ty privi în lungul fundăturii aceleia şi mai sorbi din scotchul Balvenie vechi de cincisprezece ani, căutând hotărârea de a o face.

Şi ca şi cum s-ar fi justificat în propriii ochi, făcu o ultimă încercare de a se imagina din nou fericit şi-şi dădu seama imediat că nu era decât încă una din zece mii de tentative inutile.

Da. Mă sufoc. Se întrebă ce anume mersese prost. Cum de pierduse tot ce conta pentru el. *Tot ce conta?* Ia stai aşa, păi n-avea nişte copii minunaţi, o femeie care-l iubea din toată inima, bani şi sănătate? Nu-s astea toate chestiile care contează? Sau poate că doar mândria lui fusese ucisă. Şi nu-nseamnă mândria *cu adevărat* totul?

Îşi reaminti după aceea felul în care povestea lui îl transformase în erou de anecdotă. Până şi Jay Leno aruncase o poantă despre el. Ty ridică paharul.

— Pentru bufonul Curţii!

Sorbi, după care înălţă iarăşi paharul şi se adresă unui public imaginar:

— Este printre dumneavoastră cineva care crede-n monştri? Nimeni? Nu? Bine… Deci numai eu sunt, da?

Bău din nou.

Miji ochii şi retrăi trădările. „Prietenii", colegii de muncă în care avusese încredere… Compania pe care practic o înfiinţase… Fusese silit să plece. Nemernic*i nerecunoscători. Nemernici cruzi.*

Sau eu am demisionat?

— Nu contează. Înălţă încă o dată paharul din cristal gros multifaţetat şi toastă: Pentru lipsa de credibilitate! Pentru lipsa de respect!

Pâcla neagră îi coborâse iarăşi peste minte şi băutura nu făcea decât să-i sporească opacitatea. Crizele de depresie se înmulţiseră în ultimul an. Apoi îşi reaminti cruzimea cea mai mare dintre toate: până şi Ronnie îl privise cu neîncredere. Scepticismul propriei sale soţii îi spusese că încercarea de a convinge pe altcineva era zadarnică.

Pur şi simplu, n-o pot dovedi. Punct!

Uneori nu era nici măcar sigur că se întâmplase. *Aşa să fi fost?* Era prea beat ca să-şi reamintească.

Afişajul ceasului din colţul din dreapta jos al monitorului calculatorului îl anunţă că era 2.41 noaptea.

Ora morţii.

Ty goli ultimele picături de malţ şi aruncă un ochi înceţoşat spre textul de pe ecran. Apăsă *Save* şi privi ultima dată la titlul morbid informativ, „De ce m-am sinucis”, după care părăsi programul. Într-o bună zi, Ronnie avea să se uite pe-aici, iar documentul avea să-i ofere o idee despre presiunile pe care le resimţise el şi despre felul în care ajunsese la decizia finală.

Mai privi o dată pereţii şi biroul din cabinetul lui de acasă şi fiecare fotografie declanşă un torent de amintiri. Privind-o pe cea în care era înconjurat de actualii colegi, un grup de bărbaţi aspri care purtau uniformele Serviciului Forestier, se văzu în contextul celorlalţi. Cu păr deschis la culoare, având aceleaşi trăsături ale chipului la patruzeci şi doi de ani ca şi la douăzeci şi cinci, Ty considera că arăta mai pregătit pentru un meci de tenis decât ceilalţi, care păreau să-şi fi format muşchii trudind cu toporul. Până la treizeci de ani, lui Ty i se ceruse să-şi prezinte actul de identitate când intra în vreun bar şi el considera că abia în ultimii ani chipul său adolescentin începuse să-şi asume gradul adecvat de personalitate. Ty era printre puţinii bărbaţi din fotografie care nu aveau barbă şi stătea de asemenea în picioare, sugestiv, într-o parte şi mai în spatele celor cincisprezece persoane, totuşi trupul lui zvelt şi înalt de un metru optzeci şi opt ieşea în evidenţă chiar în planul secund.

El nu invitase niciodată acasă vreun coleg de la Serviciul Forestier, pe de o parte fiindcă nu era chiar atât de apropiat de vreunul, dar în special fiindcă se temea de întrebările pe care le-ar fi atras din partea lor elegantul său altar ridicat arhitecturii ultramoderne şi tehnologiei de vârf, cu suprafaţa de o mie de metri pătraţi. Era prea greu de explicat. Ty îşi imagina cum s-ar fi desfăşurat conversaţiile acelea imaginare. El se angajase în Serviciul Forestier doar pentru a avea acces la altceva, la ceva mult mai important. Cum ar fi recâştigarea numelui şi vieţii sale…

Însă planul îi eşuase lamentabil. Trecuseră doi ani în care nu progresase niciun centimetru.

Poate că se angajase în slujba aceea fiindcă o considerase o formă de terapie. Poate că o făcuse pentru a o păcăli pe Ronnie, deoarece ea nu l-ar fi lăsat să-şi caute fantoma prin păduri. Poate că se autoamăgise tot timpul… că va afla ce este.

Riscase şi pierduse, iar acum sosise momentul să plătească. Îşi mai turnă scotch şi rosti alt toast:

— Pentru răposatul Tyler James Greenwood, fost rege al software-ului şi fost cap respectat de familie!

Deşertă lichidul mătăsos şi arzător, după care se sculă brusc, înhăţă o sticlă nedesfăcută de Glenmorangie din bar şi porni spre uşa din faţă. Pe drum îşi dădu seama că, cu excepţia elocventei sale declaraţii de sinucidere, plecarea fără un simplu rămas-bun ar fi fost realmente un gest crud. Ty se clătină pe holul lung, lambrisat cu lemn de esenţă tare şi plafon boltit, înalt de peste patru metri, şi se îndreptă către zona bucătăriei în spatele căreia se afla cabinetul lui Ronnie.

Casa aceasta era visul pe care el şi Ronnie îl avuseseră cu ani în urmă, pe vremea când erau simpli programatori la o companie de software aflată la început de drum, pe când câştigau împreună douăzeci şi două de miare pe an şi se loveau de pereţii unui apartament cu trei camere şi o baie de pe malul lacului Totem, aşteptând naşterea unui copil. *Un loc perfect în care să ne creştem copiii.* Bărbatul îşi înăbuşi fiorii de vinovăţie şi se concentră asupra misiunii curente. Ocoli bucătăria uriaşă, al cărei spaţiu central avea mărimea ultimei lor bucătării. Trecu pe lângă ferestrele înalte, proiectate chiar de el pentru a lăsa să pătrundă cât mai multă lumină în timpul zilelor adesea prea sure din Washington[1]. Niciunul dintre lucrurile acestea nu-i mai oferea bucuria pe care i-o adusese cândva.

În cabinetul lui Ronnie, screen-saver-urile strălucitoare ale celor patru calculatoare ale ei, display-urile digitale multicolore de pe un rack de playere VHS, CD şi DVD, alături de ledurile roşii ale prizelor multiple şi modulatoarelor creau o ambianţă de Crăciun mefistofelic. Firma lui Ronnie, Digiware Microsystems, şi compania ei mamă, NovaSoft Digiware Systems, avea acum o cotă de piaţă de 1,4% din vânzările mondiale de software. Ty era extrem de mândru de realizările soţiei lui şi teribil de mâhnit că în ultimii ani el fusese doar o gaură neagră pentru câştigurile ei.

În scurt timp vei scăpa de mine, iubito.

Lăsă sticla din mână, se aşeză în faţa unităţii principale şi apăsă o tastă, apelând desktopul. Rămase privind ecranul.

După aceea scrise: *V-ă i-u-b-e-s-c.* Părea stupid, banal.

Asta-i tot ce poţi spune?

Adăugă *p-e t-o-ţ-i.* Şi mai rău. Vă iubesc *pe toţi?*

Şterse p-e t-o-ţ-i. Revenise de unde pornise. Şterse *Vă iubesc*, apoi scrise din nou acelaşi lucru.

Hristoase, nici măcar nu pot scrie biletul de rămas-bun al sinucigaşului!

Rămase privind cuvintele *Vă iubesc* şi simţi brusc imboldul copleşitor de a plânge. Se abţinuse cu o tărie de fier, dar acum simţea că-şi pierdea controlul. Trase o duşcă zdravănă de scotch, îşi adună

curajul şi lăsă *Vă iubesc.* Se hiperventilă pentru a-şi recâştiga controlul emoţional, apoi ieşi.

Din dulapul de haine îşi alese jacheta de aviator, din piele groasă. *O să fie a-ntâia să mor în ea, ca un soi de James Dean.* Se opri în uşă şi privi pentru ultima dată intrarea înaltă. În condiţii normale, Ronnie şi-ar fi programat sâmbăta următoare pentru decorarea de Crăciun a casei. Lui Ty îi plăcuseră în general sărbătorile, însă prăbuşirea lui din ultimii trei ani ştersese satisfacţia aceea măruntă. O dată în plus îşi spuse că copiii lui nu aveau să ducă grija banilor. Ştia de asemenea că anul acesta ei n-aveau să mai împodobească locuinţa, fiindcă tatăl lor avea să fie mort. Ratatul…

Aceasta era soluţia cea mai bună… să moară. Alcoolul îl ajuta să îndepărteze orice alte îndoieli. Era gata s-o facă. Ieşi pe uşă. Era frig – probabil un grad peste zero –, dar el era îndeajuns de beat ca să nu simtă aproape deloc gerul. Deşi un culoar lung şi acoperit făcea legătura între capătul îndepărtat al casei şi garaj, Ty ieşi sub imensa intrare acoperită, după care traversă curtea rotundă spre garajul cu şase automobile, strângând zdravăn în mână sticla de scotch.

Intră în garaj prin uşa laterală şi aprinse luminile, dezvăluind vehiculele aflate dincolo de cele şase portaluri. Trecând pe lângă camioneta de serviciu, un Dodge Ram carosat stropit de noroi, merse spre preferatul lui: un Mercedes-Benz 300SL coupe Gullwing, model 1956, argintiu ca mercurul, acoperit cu husă. Cândva fusese maşina visurilor sale, iar acum avea să-i fie corabia către Valhalla. Îi scoase husa, ridică portiera – la Gullwing, portierele basculau în sus – şi după aceea se lăsă să lunece pe pielea moale şi roşie ca para focului. Singura concesie făcută de Ty modernităţii fusese instalarea unui sistem acustic de ultimă generaţie. Bărbatul avea mintea aplecată spre tehnică, dar temperată în acelaşi timp de sufletul unui artist, şi simţea că maşina aceasta nu era doar un automobil excelent, ci şi apogeul unui ideal de la mijlocul secolului XX, exprimat prin fuziunea dintre artă şi inginerie. Ar fi fost potrivit să ia maşina aceasta, întrucât nimeni altcineva n-ar fi apreciat-o la fel de mult ca el.

Cheia era în contact, ca la toate maşinile lor. Nu necesitau măsuri de securitate speciale, deoarece se aflau la poalele lanţului muntos Cascade şi mult mai departe de civilizaţie decât o sugera drumul de şaizeci de kilometri până la Seattle.

Ty întoarse cheia în contact şi cei două sute patruzeci de cai putere dezvoltaţi de cei şase cilindri în linie se deşteptară, mugind. Iniţial el se gândise să stea pur şi simplu locului şi să lase monoxidul de carbon să acţioneze, însă acum îi venise altă idee. Apăsă telecomanda şi uşa din

faţa Mercedesului se ridică. Bărbatul se uită în bezna de dincolo de garaj. Puse mâna pe schimbătorul de viteze, apoi se opri o clipă şi-şi reaminti vara din urmă cu trei ani când începuseră toate suferinţele sale.

Capitolul 3

Fusese o vară neobişnuit de caldă pentru Seattle, dar în weekendul de 4 iulie, în centrul statului Idaho, în amonte de confluenţa mediană a râului Salmon, fusese o căldură insuportabilă. Când treizeci şi patru de persoane, angajaţi de la NovaSoft Digiware Systems şi perechile lor, se adunaseră în locul de unde un drum de ţară se desprindea din autostrada 93 spre rezervaţia naturală „River of No Return Wilderness Area“, creaţia răposatului senator american Frank Church, unii pomeniseră de posibilitatea unor incendii spontane. Câţiva dintre cei mai precauţi sugeraseră posibilitatea de a-şi schimba destinaţia (Ty observase că erau exclusiv persoane din exterior, nu trupele entuziaste din NovaSoft), însă gaşca NovaSoft se opusese cu însufleţire. Ei erau invincibili!

Toţi cei care făcuseră parte din companie de peste cinci ani deveniseră de mult milionari, inclusiv magazionerii care manipulau suluri de ambalaje antişoc. Cei mai mulţi manageri, printre care Ty şi Ronnie, aveau acţiuni şi opţiuni de cumpărare în valoare de zeci de milioane. Colapsul afacerilor pe Web afectase multe companii şi NovaSoft înregistrase de asemenea o scădere, dar revenise după aceea în forţă şi pierduse doar puţin faţă de zilele ameţitoare ale creşterii uriaşe anterioare.

Convoiul se deplasase lent în siajul norului de praf de pe drumul cu o singură bandă ce ducea către un loc despre care se spunea că ar fi raiul pe pământ. După treizeci de kilometri de colb şi pietricele, promisiunea aceea se adeverise. Duzina de vehicule se opriseră într-o parcare improvizată. La câţiva metri mai jos curgea râul, o bandă sclipitoare de apă pură care scânteia orbitor, ca diamantele, sub soare. Pădurea din jur era verde-vineţiu bogat, iar munţii erau aproape virgini, fiindcă nu avuseseră prea mult de suferit din cauza oamenilor. Toţi coborâseră din maşini şi amuţiseră, copleşiţi de grandoarea şi liniştea ca de mormânt a locurilor.

Apoi începuse petrecerea.

Vreme de două zile în paradis, petrecăreţii băuseră, mâncaseră şi destrămaseră liniştea pădurilor. Ty şi Ronnie aveau multe de sărbătorit. NovaSoft tocmai formase o companie nouă, numită Digiware Systems, şi Ronnie ocupa acolo poziţia a treia în ierarhie. Ty obţinuse în NovaSoft poziţia de şef al dezvoltării produselor, fără să-şi piardă funcţia de vicepreşedinte. Momentul era atât de euforic, încât Ronnie îşi avertizase, pe un ton şăgalnic, soţul extravertit s-o ia mai uşor cu

băutura. Ty era întotdeauna sufletul petrecerilor şi după o perioadă de drumeţii sau de expediţii cu caiacul pe râu, sau chiar când stătea locului, bucurându-se de o bere Pilsner Urquell rece, el era mereu gata să încurajeze pe cineva să-şi încalce concepţiile puritane şi să-şi facă de cap.

În a treia seară, în timp ce toţi îşi frigeau în ţepuşe gustările deasupra uriaşului foc de tabără, Ty şi Bill Bender, fondatorul şi directorul executiv al companiei, intraseră în pădurea de deasupra taberei. Bender şi Ty se dădeau în vânt după farse şi ideea lor era simplă: să-i sperie de moarte pe colegii care începuseră să se simtă în largul lor în sânul naturii sălbatice. Cei doi tehnofili ştiau cum să facă o farsă care să nu fie uitată multă vreme. Înainte de a pleca din oraş, Ty făcuse o înregistrare digitală pe care o descărcase în playerul lui de MP3, iar acum, ascuns de privirile grupului, conectase playerul digital la nişte difuzoare mici, dar de calitate excelentă, alimentate cu baterii. Uşor ameţit de alcool şi străduindu-se să-şi înăbuşe râsul, pentru a nu fi auzit de mulţimea zgomotoasă de sub ei, Ty pusese aparatul pe stand-by şi întrebase:

— Gata?

Bender trăsese o duşcă zdravănă din berea lui.

— Ce-ai acolo?

Ty abia se mai putuse abţine.

— Animale!

Amândoi izbucniseră în râsete isterice amplificate de băutură şi Bender făcuse un gest:

— Bagă mare!

Ty apăsase butonul de redare.

— Am lăsat o pauză… douăzeci de secunde şi dup-aia *ggrrrrrrr!*

O luaseră la fugă spre focul de tabără.

Nimeni nu le observase lipsa când se apropiaseră de oamenii gălăgioşi, scăldaţi în lumina flăcărilor ce dansau. Ty se aşezase lângă Ronnie şi ea îi întinsese berea.

— Unde-ai fost?

Ty surâsese diabolic.

— Să dau mâna cu un prieten vechi…

Pe neaşteptate un sunet înfricoşător răsunase din pădurea de deasupra taberei şi toţi amuţiseră. Mârâitul straniu sporise în intensitate şi din grup se înălţase un icnet colectiv. Ty se luptase cu disperare să-şi înăbuşe râsul.

Unul dintre programatori, Don Donovan, era înmărmurit.

— Este… este un urs!

Alt mormăit gros răbufnise din beznă şi una dintre femei murmurase îngrozită:

— Doamne Dumnezeule! E cu-adevărat un urs?

Pentru mai bine de un minut, ursul teribil continuase să-i înfricoşeze din pădurea întunecată.

— Crezi că-i mare?

— Ce contează – un urs i-un urs, proasto!

— Ne-ar putea mânca?

— Bineînţeles!

Ursul furios îi făcuse pe petrecăreţii înspăimântaţi să se apropie mai mult de foc şi unul de celălalt. Apoi, în mod imposibil, se auzise răgetul unui leu.

— N-are *nimeni* vreo armă? implorase cineva.

Două femei începuseră să plângă.

Un glas tremurător formulase cea mai mare temere a tuturor:

— Să fie un urs *şi* o pumă?

O tăcere înfiorată se lăsase peste excursionişti, iar Ty şi Bender se aşezaseră de o parte şi alta a focului, astfel ca să nu se vadă unul pe celălalt şi să izbucnească în hohote de râs.

Când se auzise însă trâmbiţatul elefantului, nici Ty şi nici complicele său nu se mai putuseră abţine. Privirile stupefiate de pe chipurile tuturor îi stârniseră lui Ty Greenwood ultima porţie de râs sănătos de care avusese parte. Petrecerea se destrămase în clipa aceea, pe de o parte din cauza orei înaintate, dar în principal pentru că mulţi apreciaseră că gluma mersese prea departe. În cele din urmă, Ronnie chicotise şi, ceva mai târziu, în cortul lor, îşi întrebase soţul:

— Nu crezi c-a fost cam de prost-gust?

— Haide, fluturase el din mână, n-a fost decât o farsă. Şi să ştii c-a fost al naibii de reuşită.

A doua zi dimineaţă, atmosfera din grup fusese tot încruntată. Câţiva, în general femeile, mormăiseră că dacă farsa ar fi fost făcută de altcineva decât de Ty Greenwood şi Bill Bender, probabil că ar fi fost trimis direct acasă, ba poate chiar şi concediat. Jumătate din grup considera acum că fusese destul de amuzant, dar cealaltă jumătate nu găsea absolut nimic hazliu.

Pe la ora 10, mai mulţi excursionişti se pregătiseră pentru o coborâre pe cataractele râului, trimiţând câteva jeepuri în aval, ca să încarce bărcile şi să-i readucă în tabără. Ronnie ar fi vrut să meargă şi Ty, însă el ezitase. Era o zi caldă, Ronnie arăta grozav în bikini şi, cu toate că starea de spirit generală se mai îmbunătăţise puţin după micul dejun destul de morocănos, Ty simţise încă unele resentimente printre

cei care plecau cu ambarcaţiunile. De aceea îşi sărutase soţia, insistase ca ea să se ducă şi anunţase că voia să facă o excursie solitară. Femeia protestase, dar el luase deja hotărârea. Spera ca până după-amiază nemulţumirea stârnită în seara trecută să fi dispărut şi lucrurile să fi revenit la normal.

Amatorii de expediţii nautice plecaseră, lăsând în tabără doar vreo şase persoane, şi Ty începuse să suie pe o potecă. Deşi pădurea era înaltă şi deasă, soarele nemilos de iulie pătrundea până în adâncul ei, iar aerul fierbinte era nemişcat şi plin de mireasma a milioane de cetini supraîncălzite.

După ce mersese o jumătate de oră, Ty se oprise să bea apă. Poteca era sălbatică şi o sumedenie de ramuri căzute şi tufişuri de nepătruns îl siliseră să se oprească din când în când pentru a regăsi cărarea, dar treptat se obişnuise cu ea şi-şi stabilise chiar un ritm de avansare. Bănuia că temperatura depăşise de acum treizeci de grade şi apreciase că ar mai fi avut resurse pentru a sui încă o oră, după care să se întoarcă. Asta însemna că avea să ajungă în tabără în jurul orei 13, cam pe când plănuiseră şi navigatorii să revină.

După alte patruzeci şi cinci de minute, suise muntele ce se ridica deasupra taberei şi ajunsese finalmente la capătul potecii, care se sfârşea într-un belvedere superb, la marginea unei stânci. Cu o sută de metri mai jos curgea râul, probabil la un cot sau două de locul lor de popas. Arşiţa îi absorbea toată umiditatea şi Ty transpira din abundenţă. Sticla de apă aproape că se terminase şi râul păruse brusc extrem de ademenitor, aşa că bărbatul decisese să se întoarcă. Trosnetul moale al acelor de brad uscate îl făcuse să se întoarcă şi să privească în spatele său.

În fracţiunea aceea de secundă, viaţa lui Ty Greenwood se schimbase.

Toate firicelele lui de păr, de pe trup, de pe ceafă şi braţe, totul se încordase într-o reacţie primordială faţă de stimulii produşi de frică. În pădure, la nici zece metri depărtare, stătea o creatură jumătate om, jumătate maimuţă… un fel de umanoid păros, ca o gorilă care ar fi stat în poziţie verticală pe picioare lungi. Nemişcată, îl privea pe bărbatul care încremenise locului.

Iisuse Hristoase, ăsta-i Bigfoot!

Ty apreciase că era înalt de peste doi metri. Se afla pe panta muntelui ceva mai sus decât el şi era acoperit cu blană neagră şi lucioasă, cu nuanţe roşietice sub razele soarelui filtrate printre copaci. Avea capul conic ca al maimuţelor, faţa şi palmele nu-i erau acoperite de păr, iar blana din regiunea mediană a corpului era îndeajuns de rară

pentru a se vedea pielea neagră. Braţele îi erau proporţional de lungi – ajungeau până la genunchi iar chipul îi părea… cumva omenesc… fără să fie nici complet simian. Ceea ce-l îngrozise însă pe Ty fusese statura sa masivă. Capul părea aşezat direct pe un trapez cu laturi abrupte, care coborau până la umerii formidabili ce se ridicau deasupra nivelului bărbiei. Braţele, având în mod vădit o putere extraordinară, erau mult mai groase decât picioarele bărbatului şi pieptul lui era enorm. În cele trei sau patru clipe cât avu nevoie să observe toate acestea, Ty concluzionă că era de zece sau douăzeci de ori mai puternic decât el.

În ciuda terorii sale, Ty îşi dăduse seama că făptura părea mai degrabă curioasă decât agresivă. Se priviseră unul pe celălalt vreo douăzeci de secunde, care lui Ty i se păruseră nesfârşite, apoi creatura se mişcase… spre el.

În momentul acela bărbatul ţâşnise. Alergase cât putuse de repede, ştiind că era lucrul cel mai prost pe care-l putea face, dar subconştientul lui preluase controlul şi comandase îndepărtarea cu viteză maximă din calea ameninţării. Nu conta faptul că ameninţarea era în mod sigur mai rapidă. Ty îşi imaginase strânsoarea de oţel venind din spate peste beregata lui. Asta avea să se întâmple! Avea să-l ucidă şi trupul lui n-avea să mai fie găsit niciodată.

Moartea nu însemna nimic în comparaţie cu aşteptarea dinainte să lovească. Spaima lui Ty fusese atât de vie, încât la răstimpuri avusese impresia că-şi lăsa în urmă propriul corp.

Brusc îşi dădu seama că nu era urmărit.

După ce fugise câteva sute de metri, înţelesese că făptura optase să nu-l urmărească. Îşi adunase tot curajul şi privise peste umăr, după care încetinise la ritmul unei alergări uşoare. Creatura dispăruse.

Aproape ameţit, Ty continuase să fugă, decis să nu se oprească până la tabără. Asta însemna cel puţin patruzeci de minute, cu fiinţa aceea undeva prin pădure. Revenise la viteză maximă şi după zece minute căldura din pădurea înfierbântată îi transformase gâtlejul în bitum. Redusese ritmul pentru a-şi regăsi suflul şi evaluase că străbătuse vreun kilometru şi jumătate şi că mai avea vreo şase-şapte.

Când încetinise, întrezărise o mişcare cu coada ochiului stâng şi avusese al doilea şoc major al vieţii sale: creatura era puţin deasupra sa în desişul copacilor şi se deplasa în paralel. Brusc, Ty era un şoricel cu pisica în apropiere, mulţumindu-se să-l privească şi pregătindu-se să-l înhaţe în orice moment. Ştiuse că nu deţinea controlul asupra situaţiei, iar neajutorarea îl făcuse să se împiedice şi fusese gata să cadă. Se luptase să-şi împiedice mintea şi trupul să cedeze în faţa panicii animalice.

Deşi nu putuse zări făptura întotdeauna, o auzise, trosnind şi fâşâind în paralel cu el, imediat în afara câmpului său vizual, urmându-l cu uşurinţă cu toate că nu avea o potecă pe care să meargă. Îi auzise plămânii masivi inspirând şi expirând ca motorul diesel al unui camion. Ty se gândise să se oprească şi să încerce să comunice cu creatura, dar renunţase la idee, considerând-o sinucigaşă. Unica lui speranţă era să ajungă la tabără, pentru că se îndoia că ar fi atacat în prezenţa mai multor oameni.

Se rugase în gând ca ambarcaţiunile să se fi întors, astfel ca toţi excursioniştii să fie prezenţi, gălăgioşi, şi să-l primească în braţele lor.

Se gândise la copiii lui şi la Ronnie. Nu voia să moară. Nu în felul acesta. După ce tocmai ajunsese pe acoperişul lumii, cum putea Dumnezeu să fie atât de crud încât să-l ucidă în felul acesta teribil şi ridicol? O moarte atât de crudă nu putea cu siguranţă să facă parte dintre posibilităţile reale, îşi spusese el, pentru ca peste numai două secunde să-şi reamintească faptul că realitatea gonea undeva pe lângă el şi putea face orice dorea.

Vreme de o jumătate de oră, făptura îl însoţise în alergare, uneori luând-o înainte şi aşteptând până ce el o depăşea, pentru ca apoi să-l ajungă iarăşi din urmă. Lumea lui Ty se destrăma. Nimic altceva nu l-ar fi putut schimba în asemenea măsură ca următoarele patruzeci de minute.

La cinci minute de tabără, începuse să spere că s-ar putea să reuşească. După aceea creatura ieşise din pădure drept în faţa lui, relaxată, ca şi cum ar fi sprintat pe lângă el ca Road Runner în desenele animate, cu timp destul să se oprească şi odihnească. Aşa cum stătea cu picioarele larg desfăcute de o parte şi cealaltă a potecii, pieptul ei masiv abia se ridica şi cobora. Ty însă, la capătul puterilor, respirând sacadat şi cu picioarele ca de plastilină, se oprise şi aşteptase, gâfâind şi scăldat în sudoarea spaimei, fără nicio speranţă.

Făptura îşi aplecase capul şi-l mai privise un moment, după care se întorsese şi suise versantul abrupt, în pădure. Peste câteva secunde, dispăruse. Ty nu făcuse nicio mişcare, ci se mulţumise să privească, convins că se va întoarce, şi doar după ceva timp îşi dăduse seama că plecase cu adevărat.

Începuse din nou să alerge, corpul funcţionându-i doar cu ajutorul adrenalinei. Pătrunsese în tabără răcnind disperat, strigând după cineva, după oricine. Cei care plecaseră pe râu încă nu se întorseseră, dar câţiva excursionişti aţâţau focul pentru prânz. Ty avea hainele leoarcă de transpiraţie, era zgâriat pe tot trupul şi pufăia zgomotos, însă expresia de pe chipul său îi speriase cel mai mult pe ceilalţi. Cele

două femei care-l văzuseră primele juraseră ulterior că părea să fi îmbătrânit cu câţiva ani în timpul relativ scurt cât lipsise din tabără.

După ce se calmase, bărbatul le istorisise povestea lui horror. Până la revenirea ambarcaţiunilor, Ty îşi mai revenise în fire. Primii care-i ascultaseră relatarea, compătimitori când îl văzuseră apărând, începuseră în scurt timp să aibă îndoieli şi, pe măsură ce restul excursioniştilor sosiseră câte unul sau doi, povestea lui păruse să sune tot mai mult ca o fantezie. Insistenţa lui furioasă îi îndepărtase pe mulţi, cărora le reamintise farsa pe care o făcuse noaptea trecută.

Ty îl trăsese pe Bill Bender deoparte şi-i povestise totul. Deşi amicul lui pretinsese că-l crezuse, Ty intuise iute că se prefăcea. Ronnie crezuse iniţial că soţul ei glumea, apoi îi privise mai atentă chipul. Ştiuse că el credea istoria aceea, dar în acelaşi timp era pur şi simplu imposibilă. Era complet ridicol ca o persoană să pretindă că fusese urmărită de Bigfoot. La urma urmelor, legendarele creaturi umanoide, cunoscute uneori şi sub numele Sasquatch, nu existau.

În seara aceea, în jurul focului de tabără, toţi se tăvăliseră pe jos de râs, auzindu-l pe Ty care-şi detalia cu luciditate întâlnirea. Lui Ronnie i se păruse ca o reclamă excelentă pentru un joc video şi nu fusese singura care gândise aşa. Ty îşi câştigase reputaţia unui prezentator iscusit şi mulţi crezuseră că el intenţiona să-i îndrepte într-o direcţie anume, pregătind un produs nou, o intrare pe piaţa lucrativă a jocurilor. O vreme toţi şuşotiseră incitaţi despre noul şi palpitantul videojoc Bigfoot conceput de Ty. Pe măsură însă ce seara înaintase şi nu fusese anunţat vreun titlu sau dată de lansare, oamenii începuseră să facă tot mai multe aluzii la aparenta lui ţicneală. Unii sugeraseră că, dacă fusese într-adevăr Bigfoot, atunci se părea că făptura se jucase cu el şi că de fapt nu fusese nicio clipă în pericol. Ty se înfuriase. Cineva spusese că Bigfoot ar fi putut să fie în pădure, privindu-i chiar în secunda aceea. Alcoolul îl făcuse pe altul atât de cutezător, încât propusese ca toţi să se înarmeze cu lanterne şi să pornească în căutarea creaturii. Nu-l urmase nimeni. Ca o ironie a sorţii, oamenii pe care Ty îi cunoştea cel mai bine se îndoiseră cel mai mult de spusele lui.

Necazurile lui Ronnie începuseră chiar în seara aceea, când soţul ei insistase să doarmă în automobil, pentru ca după aceea să se foiască şi să se zvârcolească toată noaptea, astfel că dimineaţa arăta ca o epavă. În cele din urmă, insistenţele lui determinaseră şase bărbaţi să meargă doi kilometri pe potecă în căutarea unei urme a „monstrului lui Ty“. Nu erau însă vânători şi de aceea nu observaseră numeroasele crenguţe rupte şi covorul de cetină răscolit, dar nu mai conta. Până la

sfârşitul zilei, nimeni nu-i mai credea povestea.

În ziua următoare, furios, Ty o anunţase pe Ronnie că ei nu mai stăteau în tabără. În ciuda părerii femeii, plecaseră şi el şofase cei peste opt sute de kilometri până în Snohomish. Pe tot drumul, Ronnie citise o carte, neştiind ce să-i spună.

Când ajunseseră acasă, ea plătise bona care stătuse cu copiii, după care se culcase. Ty intrase în biroul lui şi începuse să bea. Ronnie îl găsise a doua zi sforăind în scaun, cu un pahar şi o sticlă lângă el. Îi telefonase imediat unui psiholog. Ty se trezise şi convocase o conferinţă de presă. Apoi începuse circul.

Indiferent dacă era închis în biroul său, dacă lipsea zile sau săptămâni zburând în avioane închiriate, echipate cu senzori în infraroşu şi videocamere miniaturale, sau mergând pe jos prin Idaho şi nordul Canadei, el schimbase complet viaţa familiei. Recompensa uriaşă pe care o oferise pentru semnalarea lui Bigfoot avusese un efect contrar, fiindcă o mulţime de ţicniţi creaseră o avalanşă copleşitoare de rapoarte false. Iar mass-media fuseseră în culmea încântării să-l ia peste picior pe cel care declanşase totul.

De acord, poate că felul în care am abordat subiectul m-a făcut de râsul tuturor. Când mass-media îl împunseseră, Ty reacţionase împungând la rândul său, dar în întrecerea aceea el era sortit să piardă. Ar fi trebuit să le ignore? L-ar fi lăsat în pace? *Weekly World News* fusese prima publicaţie şi, în mod tipic pentru el, Ty Greenwood fusese stârnit să intre în luptă, iar atunci mass-media înhăţaseră subiectul ca un buldog îndârjit şi nu-i mai dăduseră drumul din fălci.

Pentru a recunoaşte însă adevărul, din prima clipă în care simţise gustul succesului, Ty ştiuse pur şi simplu că lucrurile vor merge prost. Vlăstar de penticostali truditori din delta fluviului Mississippi, el fusese îndoctrinat de la naştere cu principiul că niciun succes important nu scapă nepedepsit de Dumnezeu. An după an, îşi auzise tatăl citând solemn, ca o mantra, versetul 19:24 din Evanghelia după Matei: *Şi iarăşi zic vouă că mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în împărăţia lui Dumnezeu.* Deşi credinţa lui Ty fusese demult zdruncinată, el rămăsese programat să se aştepte ca norocul să i se termine. Se îndepărtase de rădăcinile sale, literal şi figurativ, dar succesele extraordinare îi generaseră simultan un sentiment de extaz şi o spaimă ascunsă în adânc. În străfundul minţii sale, virusul acela ca un cal troian pe care tatăl lui i-l plantase cu atâţia ani în urmă îl anunţa că, cu cât urci mai mult pe munte, cu atât vei cădea mai mult. Iar acum, cu deprimarea şi scotchul acţionând

simultan pentru a-i cimenta dispreţul de sine, Ty îşi accepta decesul ca pe o predestinare.

Capitolul 4

Ty se consolă cu gândul că retrăise pentru ultima oară capitolul acela îngrozitor al vieţii sale. Aprinse farurile, băgă în viteză, strânse în mâini volanul mare cu două spiţe şi parcurse aleea de o sută de metri până în şosea. Acceleră cu un bolborosit uşor al ţevilor de eşapament şi pătrunse în noapte.

Dormind cu fereastra întredeschisă câţiva centimetri, pentru a lăsa să pătrundă aerul proaspăt, Ronnie se foi, părându-i-se că auzise zăngănitul îndepărtat al unei uşi de garaj. Apoi distinse un motor de automobil, mormăitul gros şi inconfundabil al vechiului Mercedes al soţului ei. Lui Ty îi plăcea să-l mai pornească din când în când, doar ca să-l audă cum torcea. Femeia trase în jos marginea păturii şi se uită la cifrele roşii ale ceasului – 3.19. Prea somnoroasă ca să raţioneze, mintea ei rezumă că Ty era deprimat ca de obicei şi, judecând după intensitatea variabilă a zgomotelor motorului, pleca undeva la ora 3 noaptea într-un automobil pe care nu-l folosea niciodată. Treaba lui… Aveau să stea de vorbă după ce termina cu discuţia de dimineaţă pe care o avea cu un client important din Londra. *Japonezi care nu se mai satură de muncă, cine alţii ar programa o teleconferinţă sâmbătă dimineaţa?* fu ultimul ei gând semiconştient înainte de a luneca iarăşi în somn.

Ty acceleră lent pe Harrsch Road, un drum secundar străjuit de copaci, cu ocazionale căsuţe poştale ce identificau alte proprietăţi de trei sau cinci hectare. Păduri dese protejau toate locuinţele de vederea de pe drum. Auzi gâgâiturile straniu plângăreţe ale păsărilor emu ale familiei Harrison, când trecu pe lângă reşedinţa acesteia. Vecinul său milostiv începuse să salveze păsările ciudate de la ranch-urile avicole din district, care descoperiseră că totuşi carnea de emu n-avea s-o înlocuiască niciodată pe cea de porc. Ty le aprecia compasiunea, dar n-avea să regrete în niciun caz cacofonia stridentă care răsuna de fiecare dată când păsările intrau în panică la vederea unui raton sau oposum.

Talpa lui dreaptă acceleră maşina mare pe drum, iar el schimbă vitezele. Absenţa oricărei griji legate de siguranţă reprezenta o adevărată doză de adrenalină. Prin aburii alcoolului se întrebă dacă piloţii de curse auto simţeau teamă la asemenea viteze ce înceţoşau totul în jur, sau dacă ei se puteau pur şi simplu decupla de sentimentul de frică. Decise să se bucure de acest ultim val de indiferenţă totală,

fiindcă va muri în scurt timp, probabil intrând în pasajul superior al unui pod sau al unui separator de benzi, ori indiferent în ce alt obiect inamovibil care avea să-i apară în cale.

Acul trecuse de o sută şaizeci de kilometri pe oră şi maşina zbura peste gropile coridorului îngust, negru şi mărginit de arbori. Întinzându-se să scoată dopul sticlei de Glenmorangie şi să tragă o duşcă, bărbatul conduse cu o singură mână la viteza de o sută optzeci de kilometri pe oră şi simţi un extaz nebunesc. Scoase un CD şi-l strecură în player. Începutul instrumental al melodiei îl făcu să răpăie cu degetele pe volan. Versurile evocau o imagine perfectă a clipei prezente:

Zici că sunt sonat,
Zici că-i doar vrăjeală
Acum e pe bune
Am călcat pe pedală.
E zadarnic să-ntrebi de ce
Te-am sărutat şi ţi-am spus adio
De data asta mă ţin bine
Sunt gata să trec de linie…

Ascultând cântecul recent, într-o seară în timp ce se întorcea de la serviciu, Ty auzise pentru prima dată *realmente* ce spunea Steely Dan.

„Să bei scotch whisky toată noaptea şi să mori la volan…"

Ce idee măreaţă, eroică! *Uită de împuşcare… Oricum, nici măcar nu aveam vreo armă. Uită şi de pastile – a*lea-*s pentru femei. Gazele de eşapament? Prea pasiv. Alea-s pentru pămpălăi.*

— Pămpălăi pasivi, şuieră el împleticindu-şi limba şi chicoti la auzul aliteraţiei.

Nu, frate, când e s-o faci, fă-o cu stil!

„Mi se spune Deacon Blues… Deacon Blues…"

Să bei scotch whisky toată noaptea, sau cel puţin până ce eşti destul de mangă ca s-o faci, şi să mori la volanul unui automobil dintre cele mai frumoase. Nimeni n-ar fi putut spune că Ty Greenwood n-a ştiut cum să se sinucidă.

„Câştigătorii-şi fac renume…"

În timp ce muzica şi versurile lui Walter Becker şi Donald Fagen umpleau maşina, Ty trebui să ia altă decizie: unde s-o facă?

„Eu vreau renume când pierd…"

Avea să se îndepărteze de oraş şi să intre într-un zid frumos de beton sau aşa ceva.

„Cu spatele la zid, Victima sorţii amuzate…”

Avea să-l recunoască atunci când îl vedea. Mai trase o duşcă.

„Asta-i pentru mine esenţa iubirii-adevărate…”

Se întrebă cum va fi impactul, apoi îşi dădu seama că, în mod inconştient, îşi pusese centura de siguranţă. Chicoti încetişor, o desfăcu şi duse scotchul la gură.

„Să bei scotch whisky toată noaptea şi să mori la volan…”

Când lăsă sticla pe scaun, Ty întrezări o sclipire castanie şi o scânteiere roşie de retine animale în penumbrele îndepărtate ale farurilor. În mod instinctiv, apăsă cât putu pe frână şi bătrânul Benz, lipsit de tehnologia ABS-ului, încercă să muşte din asfaltul umezit de ceaţă. În ciuda dorinţei de sinucidere, Ty nu voia ca ultima lui faptă din lume să fie călcarea unei nevinovate ciute şi a iezilor ei, aşa că pompă rapid pedala, pentru a păstra controlul. Familia de căprioare stătea nemişcată, aşa cum obişnuia, în bătaia razelor de lumină şi Ty trase cu disperare volanul spre el, ca şi cum în felul acela ar fi putut încetini cumva înaintarea automobilului. Scrâşnetele şi scârţâiturile cauciucurilor îngroziră animalele, dar ele nu schiţară nicio mişcare.

Ameninţarea la adresa lor se sfârşi la fel de fulgerător pe cum apăruse. Mercedesul se opri atât de aproape de căprioare, încât Ty le putu vedea boturile negre şi strălucitoare… până şi genele lungi. În vreme ce se îndepărtau nepăsătoare din drumul lui, pe picioare subţiri ca nişte beţigaşe, bărbatul apăsă energic pe claxon, pentru a le grăbi plecarea.

Acum îi dau drumul.

— Futu-i! Căprioare cretine şi idioate!

Maşina stătea în mijlocul drumului, înconjurată de păduri întunecate, cu farurile luminând până în depărtare şi gazele fierbinţi de eşapament disipându-se rapid în aerul îngheţat dinaintea zorilor. Inima lui Ty bubuia. Mâna îi tremură când înhăţă sticla de Glenmorangie şi trase o duşcă. *Gâl, gal, gâl.* Ar fi trebuit să fie pe drumul către destinul său final şi-l zguduise o *experienţa avută în pragul morţii.* Grozav! Ce-i spunea asta?

Pornind mai departe cu o viteză redusă, beneficie de mai mult control asupra resurselor mentale, de mai mult timp pentru a înţelege cu exactitate ce anume făcea. Adevărul era că ar fi vrut să beneficieze de un grad de control asupra actului, atunci când se va întâmpla. *Dacă se va întâmpla,* gândi acum.

După câteva minute văzu un punct de referinţă familiar şi încetini. Îi venea greu s-o creadă, dar şofase în direcţia greşită şi, în loc să se îndepărteze de Snohomish, *intrase* în oraş. La ora 4 dimineaţa nu se

putea vorbi despre cine ştie ce activitate; doar câţiva bărbaţi beau bere în faţa unui bar care se închisese de câteva ore.

Dintr-un motiv pe care nu şi l-ar fi putut explica, după ce parcurse încă jumătate de cvartal, intră în parcarea singurului magazin non-stop 7-Eleven al oraşului, trecând prin faţa vitrinelor pline cu ziare şi reviste. Puştiul din spatele tejghelei îl privi cu atenţie, probabil din cauză că nu mai văzuse până atunci o asemenea maşină. Ty opri motorul, mai trase un gât de scotch şi se întinse cât putu mai bine în scaunul lăsat pe spate.

Ochii lui trecură de la intrarea magazinului la bordul automobilului şi după aceea la mâinile lui, care continuau să ţină volanul. În strălucirea fluorescentă a magazinului le examină liniile şi venele. Erau mâini puternice şi arătau încă tinere, în ciuda faptului că el era etichetat practic ca „de vârstă mijlocie". Erau aceleaşi mâini cu care îşi ţinuse soţia când făcuseră dragoste, când îi pusese verigheta pe deget, când tăiase cordoanele ombilicale ale copiilor săi, la naştere…

N-o face. Gândeşte-te la familie…

Oh, nu-i cinstit!

Apoi atuul decisiv. În disperarea de a susţine varianta supravieţuirii, emisfera lui cerebrală stângă rulă imagini ale feţelor lui Ronnie, Meredith şi Christopher, schimonosite în măşti hidoase de deznădejde la auzul sinuciderii lui violente.

Ty pierdu în clipa aceea bătălia pentru moarte şi lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

Nu, nu, nu, am mai trecut prin astea, nu mai pot trăi!

Însă nici nu pot muri… din cauza lor.

Futu-i! Nu, nu, nu…

Logica şi toate argumentele pro şi contra se dizolvară într-un ocean de lacrimi, iar Ty se năruí îndărătul volanului maşinii sale germane, hohotind ca un om lipsit de speranţe sau răspunsuri, cu o singură excepţie: va continua să trăiască, deşi nu avea nici cea mai vagă idee cum anume.

Todd Shelton fusese victima unei acnee teribile de la vârsta de unsprezece ani. Acum avea nouăsprezece ani şi prefera să lucreze în tura de noapte, întrucât cicatricele de acnee şi coşurile hidoase îngreunau mult interacţiunea cu alte persoane, iar la ora aceasta din noapte în oraşul Snohomish din statul Washington, interacţionai cu foarte puţini oameni. Şi cu toate că Todd văzuse destule chestii ciudate într-un an şi jumătate de când se angajase la 7-Eleven, chestia de acum era realmente stranie. Un gagiu destul de puriu, sărit de treizeci

de ani, venise cu o maşină bengoasă rău de tot, o fripsese zdravăn direct din sticlă, după care-ncepuse să plângă ca un copil. *Aiurea, unchiule, aiurea de tot.*

Aruncând la răstimpuri câte o privire spre individul acela, Todd reveni la sortarea ziarelor de dimineaţă. Şeful fusese cât se poate de strict în privinţa asta: „Pui ziarele pe raft în clipa în care au venit." Îndreptând un teanc de cotidiene locale *Snohomish Daily News*, ochii lui poposiră pe un titlu care i se păru ceva mai interesant decât restul.

Îl atrase chiar în suficientă măsură pentru a citi câteva rânduri despre un tip care dispăruse din camioneta lui, lăsând motorul să meargă. Todd era un cititor superficial, dar bucăţelele de informaţii pe care le culese îl făcură să se întrebe de ce ar fi procedat cineva în felul acela. *Aiurea, unchiule.* Îşi spuse că-n lume se întâmplă fel de fel de nasulii şi vârî ziarele în fanta lor.

Se uită din nou afară, iar gagiul din maşina marfă se ştergea la ochi şi bea. Todd clătină din cap. *Ăsta-i dus rău, unchiule.*

Capitolul 5

Lumina zilei se târa încetişor peste vestul statului Washington şi aerul oceanic cald dinspre golful Puget Sound luneca peste stratul rece de pe pantele superioare ale munţilor Cascade, creând curenţi de aer minunat de portanţi. Un şoim roşu pluti leneş la opt sute de metri deasupra panglicii de asfalt care despărţea piscurile luxuriant împădurite. Şoimul privea panglica aceea întunecoasă şi urmărea un punctuleţ care suia tot mai mult pe şoseaua montană.

În interiorul punctuleţului, un jeep Gran Cherokee verde-închis metalizat vechi de un an, Mitch Roberts împinse cu un gest absent un CD cu Springsteen în playerul din bord, apoi apăsă imediat pe butonul pentru ejectare, amintindu-şi de bărbatul de lângă el, care ţinea braţele încrucişate şi îşi lăsase capul uşor în piept, moţăind.

Mitch avea un aspect prezentabil, într-un stil rigid şi scrobit specific fundamentaliştilor creştini. Pentru a-şi trece timpul şi ca să rămână cu mintea alertă, inventase un joc mental prin care îşi compara viaţa cu cea a tovarăşului său care sforăia, asociatul său de la firma de avocatură. Mitch fusese însurat de unsprezece ani şi avea doi copii. Însoţitorul lui, Jack Remsbecker, făcea parte de doi ani din firma lui Mitch şi nu fusese niciodată însurat. Mitch lucrase de mai mult timp în firmă şi fusese acceptat primul ca partener. Jack era aproape la fel de bun ca Mitch, dar aveau să mai treacă nişte ani până ce partenerii să-l invite să li se alăture. Recenta promovare a lui Mitch fusese marcată de un proces gigantic care începuse în urmă cu cinci ani şi care tocmai se încheiase, aducând un onorariu fabulos. Parteneriatul venise de la sine.

Îşi petrecuseră seara anterioară în chipuri diferite: Mitch cu familia sa în locuinţa lor de pe versantul vestic al Queen Anne, cu vedere peste centrul oraşului Seattle, în timp ce Jack fusese cu Shannon, o fată pe care o întâlnise cu o seară în urmă, într-un bar de pe Lake Union. După ce plecase cu numai două ore în urmă din apartamentul lui Shannon de pe Capital Hill, Jack revenise la condominiumul său din Kirkland, la timp ca să-i deschidă lui Mitch care îi bătuse la uşă la ora 5. Acum recupera somnul pierdut.

Drumeţ pasionat, Mitch îl convinsese pe Jack să atace un traseu pe muntele Brayton, un ţanc înalt de două mii două sute de metri, la nord-est de Seattle, în apropiere de rezervaţiile forestiere Sultan şi Gold Bar. Mitch se gândea că excursia ar fi împuşcat doi iepuri dintr-un foc, sudând camaraderia şi oferindu-le în acelaşi timp alt obiectiv pe care

să-l atingă împreună.

Ieşi pe o rampă şi urcă opt kilometri pe un drum de pământ şi pietriş, gândindu-se amuzat că drumeagul acela noroios pe care două maşini n-ar fi avut loc să treacă una pe lângă cealaltă era probabil testul cel mai important căruia îşi supusese jeepul cu tracţiune integrală de când îl cumpărase. Încetini la intersecţie şi trase pe dreapta lângă începutul traseului.

După aceea îl bătu pe umăr pe Jack.

— Scularea! Caravana pleacă-n cinci minute.

Bărbatul clipi des, miji ochii într-o uitătură chinuită şi-şi privi ceasul.

— Patruzeci şi cinci de minute? Ce naiba – ai mers c-o sută cincizeci la oră?

Valul de umiditate rece îi cuprinse când deschiseră portierele. Mai era o săptămână până la Ziua Recunoştinţei. În ultimele două zile ninsese, dar majoritatea zăpezii se topise, iar acum erau cel mult 3°C şi nori suri acopereau cerul înainte de revărsatul zorilor. Mitch trecu în spatele jeepului, deschise uşa şi trase până la prag două raniţe cu provizii pentru o zi, trântindu-l pe pământ pe Barney Dinozaurul lui Brittney, fetiţa sa în vârstă de trei ani. Zâmbi şi aruncă jucăria înapoi înăuntru.

Apoi scoase două sandviciuri învelite în folie dintr-un răcitor de plastic.

— Vrei pui sau ton?

Jack apăru fără chef în spatele jeepului; o ţigară aprinsă îi atârna deja dintre buze.

Lui Mitch nu-i venea să creadă că abia se trezise şi începea să fumeze.

— Alege tu, rosti Jack şi trase un fum adânc.

Mitch vârî ambele sandviciuri într-un rucsac şi-l azvârli partenerului său, care încercă să-l prindă cu mâna liberă, fără să reuşească însă.

Mitch se uită reprobator la ţigară.

— La ce dracu' mai sunt bune drumeţiile, dacă fumezi două pachete pe zi?

Jack îşi arătă mândru pachetul de Marlboro.

— *Low tar.* Şi nu fumez două pe zi. Unu' jumătate, maximum.

Scoase un telefon mobil din geanta lui de voiaj, dar Mitch ridică mâna.

— Fără telefoane! Încercăm sudarea unei relaţii strânse, nu uita! Oricum, probabil că aici nici nu are semnal.

Jack strânse din umeri, aruncă telefonul înapoi în geantă şi închise portiera.

Mitch îndreptă telecomanda către vehicul şi încuie toate portierele cu un piuit discret, după care o băgă în buzunarul canadienei sale galbene Gore-Tex. În depărtare, un promontoriu de piatră presărat cu petice de zăpadă se ridica la o sută cincizeci de metri deasupra vârfurilor copacilor.

— Ăla-i, rosti el indicând cu degetul o uşoară neregularitate în arborii ce descriau zigzaguri pe panta muntelui. Paisprezece kilometri, dus şi întors.

— Grozav, comentă Jack sarcastic. Abia aştept.

La o sută douăzeci de metri deasupra celor doi excursionişti, şoimul descria spirale leneşe, iar de la înălţimea aceea ochii lui extraordinari le putea distinge textura hainelor şi părului. Deşi îi exclusese din categoria „pradă", continua să-i urmărească, deoarece făpturile nu aparţineau locului aceluia. Şoimul rămase planând pe curenţii termali tot mai puternici ai dimineţii, încercând să depisteze mişcări în pădurea de dedesubt. Era flămând. Găsi un curent ascendent, se înălţă o sută de metri şi folosi altitudinea suplimentară pentru a coti spre flancul unei pante acoperite de o pădure deasă. Îndreptându-se într-acolo, simţi o prezenţă… nu o mişcare, nu un miros şi niciun sunet. Totuşi, ceva…

În adâncul creierului său mic, un circuit recepta o vibraţie pe banda de frecvenţe aflată puţin deasupra celei a lumii materiale. Era ceva similar senzaţiei pe care un om o poate avea chiar înainte să se întâmple ceva rău. Şoimul nu putea să ştie ce era. Pur şi simplu *exista.*

În mod normal şi-ar fi exprimat neplăcerea printr-un ţipăt ascuţit, dar creierul îi spuse să rămână tăcut, aşa că fâlfâi reflex din aripi pentru a se îndepărta de panta respectivă. În copacii aceia era ceva ce trebuia evitat. Nu semăna însă cu animalele-oameni.

Făptura aceasta era de-a locului.

Capitolul 6

Ty se trezi şi, oricât de slabă ar fi fost, lumina zorilor îi străpunse retina. De îndată ce-şi putu focaliza ochii, văzu că se găsea în Benz, în faţa unui magazin 7-Eleven. Îşi reamintea vag că oprise acolo… dar nu mai ţinea minte când o făcuse. Ştia doar că se simţea ca un rahat de câine scorojit de soare, iar sticla de Glenmorangie pe jumătate goală de lângă pantoful lui drept îi arăta motivul. Ridică portiera, se strecură cu greu afară şi-şi târşâi picioarele în magazin.

Todd Shelton văzu că individul blond din automobilul super de afară înviase şi acum intra în magazinul său. Era mai înalt decât se aşteptase.

— Salut! Marfă maşina. Nu ţi-e bine?

— Ba da, mormăi Ty. Ai nişte cafea?

— Acolo! Tocmai am făcut-o. Ă-ă-ă… ce maşină e? O Corvette veche… nu?

— Nu, răspunse Ty pipăindu-şi buzunarele. În clipa când începuse să simtă un val de greaţă, îşi dădu seama că plecase de acasă fără portofel. Futu-i…

— I-un DeLorean de-alea?

Oricât de jalnic s-ar fi simţit şi cât de mahmur ar fi fost, pe Ty îl scoase din sărite faptul că idiotul ăsta tocmai confundase un tablou de Rembrandt cu pictura naivă a unui amator.

— Nu! se răsti el, amplificându-şi durerea de cap. După aceea îşi înmuie tonul, anticipând că s-ar putea să aibă nevoie de favorurile tânărului needucat şi plin de coşuri. Este un Mercedes 300SL Gullwing din 1956, explică el răbdător.

— Cool! Un tovarăş de-al meu, de fapt, frate-său, are un Gullwing, da' e motocicletă.

— Aia-i *Goldwing.* Honda Goldwing, preciză Ty şi-l privi pe Todd drept în ochi, străduindu-se din răsputeri să fie amabil. Auzi, mi-am uitat portofelul acasă. Pot să iau o cafea? O să mă-ntorc să ţi-o plătesc.

Aşteptă, în vreme ce puştiul rămase cel puţin zece secunde cu ochii în gol, concentrându-se inexpresiv.

— O să-ţi plătesc mai târziu, repetă în cele din urmă Ty şi continuă cât mai convingător: Mă ţin de cuvânt întotdeauna.

— Ă-ă-ă… da, bine, spuse Todd. Da' trebuie să te-ntorci înainte să-mi vină schimbu'.

— Sigur că da. Mulţumesc.

Todd îşi consultă ceasul Timex de plastic negru.

— Ă-ă-ă… eu plec la 8.

Brusc, Ty simţi cum stomacul i se suie în gură.

— Toaleta? icni el.

— Ă-ă-ă… nu-i decât un lavabou pentru angajaţi, da'…

Ty nu mai putu să reziste şi se aplecă peste coşul înalt pentru gunoi de lângă standurile cu ţigări şi băuturi energizante homeopate şi vomită un jet galben-verzui de scotch. Simţindu-se imediat mai bine, îşi şterse picăturile de pe buze şi bărbie şi focaliză pe strâmbătura lui Todd.

— Scuză-mă, îi spuse. Nu mă simt prea bine. Uite ce-ţi propun… – coborî ochii la ecusonul tânărului – … Todd. Nu cred că pot s-ajung acasă şi să mă-ntorc atât de repede, aşa c-o să-ţi aduc banii mâine, plus un bacşiş pentru tine. Ce zici?

Todd miji ochii suspicios.

— Ă-ă-ă… da, bine.

Ty îşi turnă o cafea gigantică şi când se întoarse ca să iasă din magazin, zări acelaşi titlu de ziar care îi atrăsese atenţia lui Todd ceva mai devreme.

Dispariţia unui angajat de la Weyerhaeuser
Şeriful recunoaşte absenţa pistelor

Joseph D. Wylie, vechi angajat la Weyerhaeuser, a dispărut marţi dimineaţă în timpul programului de lucru, la doisprezece kilometri nord-est de Index. În vârstă de patruzeci şi şapte de ani, Wylie era unul dintre stewarzii de cherestea ai companiei şi a dispărut în timp ce investiga motivele ce au dus la ruperea mai multor copaci pe proprietatea Weyerhaeuser. Potrivit unor surse din poliţie, camioneta sa a fost găsită pe un drum de acces, fără benzină, cu cheia pe poziţia „pornit". Jack Kelleher, şeful lui Wylie, a declarat că acesta lucra de peste douăzeci de ani în companie şi era un angajat model. „Joe n-ar fi plecat pur şi simplu. I s-a întâmplat ceva", a spus Kelleher. Weyerhaeuser investighează cazul alături de Departamentul Şerifului districtului Snohomish. Purtătorul de cuvânt al departamentului a recunoscut că nu există piste solide pentru a lămuri dispariţia lui Wylie. Raportul poliţiei menţionează de asemenea prezenţa băuturilor alcoolice în vehiculul lui Wylie. Domiciliat în Monroe, Wylie este căsătorit şi are doi copii.

Interesul lui Ty fusese suscitat de două cuvinte: *rupere* şi *copaci.* Cu o mahmureală de zile mari, se concentră din răsputeri, citind şi recitind articolul scurt, încetinind de fiecare dată când ajungea la cele două

cuvinte semnificative. Se întrebă dacă nu cumva articolul era o glumă crudă, pusă la cale de divinitate pentru a-şi bate joc de starea jalnică în care se afla el. În acelaşi timp însă simţea că acţionase ceva, poate destinul sau coincidenţa, şi că fusese menit să vadă relatarea aceasta exact în acest moment.

— Auzi… ă-ă-ă, Todd, te deranjează dacă iau un ziar? Are ceva ce-mi trebuie.

Pentru că exemplarele nevândute din *Snohomish Daily News* luau oricum drumul budei, lui Todd nu-i păsa câtuşi de puţin.

— Da, bine, ridică el din umeri, pune-l şi pe ăsta la socoteală.

Vestea posibilului necaz al altei persoane îi oferise lui Ty un motiv de a mai trăi puţin.

Dacă Jack Remsbecker detestă primii cinci sute de metri ai traseului, pentru că nu făcuseră altceva decât să sublinieze faptul că ar fi trebuit să se lase de fumat, partenerul lui de drumeţie fu fascinat. Mitch vedea poteca aceea ca pe o metaforă a carierei şi vieţii lui. Lucrurile fuseseră grele pe când el avusese douăzeci de ani, dar apoi cărarea vieţii îi devenise lină şi acum putea aborda orice i-ar fi adus soarta în cale. Se bucura de viaţă şi simţea milă pentru burlăcia găunoasă a lui Jack. Mitch considera că-ţi iroseai viaţa dacă n-o împărţeai cu alţii pe care să-i plasezi mai presus decât tine – o femeie minunată şi nişte copii minunaţi. El îi desconsidera pe cinicii care considerau că asemenea sentimente erau clişee socio-culturale răsuflate şi tradiţionale, şi credea realmente că dragostea învinge întotdeauna şi că este o necesitate esenţială pentru om, similară hranei sau somnului. Poate că asta ne deosebeşte de animale, considera el.

Din punctul înalt în care se afla, ochii îi erau aţintiţi asupra celor două forme multicolore care suiau încet pe potecă. Existenţa lui, ca şi a şoimului, era alcătuită în general dintr-o suită de acţiuni şi reacţii. Când era flămând, mânca, când era obosit, dormea. Iar orele în care era treaz le petrecea în căutarea hranei, care îi era necesară în cantităţi mari.

Dar spre deosebire de şoim, el deţinea puterea gândirii avansate. Şi spre deosebire de şoim, el putea să vâneze aceste două creaturi.

După ce parcurseseră un kilometru şi jumătate, cu Mitch impunând în mod premeditat un ritm susţinut, Jack se opri, gâfâind.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Mitch şi încetini, dar fără să se oprească. Te-ai şi muiat?

Jack icni, trăgând aer adânc în plămâni.

— Du-te dracu', n-am nimic! Atât doar că n-am venit pân-aici ca să bat recorduri.

— Bine. Eu sunt încălzit şi nu vreau să m-opresc. Ne-ntâlnim la bifurcaţie.

— În regulă, încuviinţă Jack. Lasă-mă niţel să-mi revin. O să te ajung în trei minute.

— N-aş pune prinsoare pe asta, comentă Mitch sarcastic.

— Treaba ta…

Mitch continuă să suie pe cărare şi Jack se simţi iritat că partenerul său ţinea ritmul unui bărbat de vreo treizeci de ani, complet lipsit de vicii. *Cum naiba poţi să trăieşti aşa? Tipul s-a însurat cu iubita din colegiu şi-a făcut totul după litera cărţii.* Gâfâielile lui Jack ridicau norişori de aburi în jur. Când se simţea fără suflare, ca acum, el făcea exact ceea ce-i cerea corpul şi ceea ce mintea lui ştia că era greşit: căuta o ţigară. Îşi aprinse una şi primul fum inhalat se simţi ca oxigenul pur, iar durerile îi dispărură instantaneu. Zăbovi câteva minute, savurând gustul de Marlboro Light.

Privi cum două-picioare se separară. Unul continuă pe lângă el, dar nu-l văzu ascuns printre copaci. Cel rămas în urmă aprinse ceva ce produse un miros necunoscut. Îl privi. Două-picioare erau Păstrătorii Focului.

El nu ştia cum anume îl stăpâneau, dar asta nu conta. Îl stăpâneau şi-i dădeau drumul şi aduseseră nenorocire pentru el şi ai lui. Pentru asta îi ura.

Focul cel Mare se petrecuse pe vremea ultimei călduri şi de atunci el mersese întruna. Fusese atras încoace, deoarece simţise că era aproape de locul micilor două-picioare. După ce trecuse Focul cel Mare, el hotărâse să-i ucidă pe toţi două-picioare care-i ieşeau în cale. Nu pentru hrană, ci pentru ceea ce făcuseră. Acum însă apăruse ceva nou, ceva ce el nu ştiuse despre uciderea lor.

Primul pe care-l omorâse, cu câteva răsărituri în urmă, îl surprinsese prin teama lui ce se revărsase în valuri. Îi simţise glasul minţii, la fel cum ar fi simţit o boare călduţă pe faţă sau o înghiţitură de apă dintr-un izvor limpede şi rece. În clipa aceea înţelesese că două-picioare mureau în altfel decât urşii, ciutele sau păstrăvii, fiindcă spaima lor era puternică şi gândurile lor aduceau mai mult cu ale lui. Deşi trupurile le erau micuţe şi fragile, glasurile minţilor erau puternice. Uciderea lor, dar numai după ce le secătuise frica, îi oferea cele mai intense senzaţii pe care le cunoscuse vreodată… ca focul sau împerecherea.

Iar când se apropiase de locurile unde trăiau două-picioare,

descoperise că le putea auzi uneori complicatele şi confuzele voci ale minţii şi fără să fie lângă ei. Le putea simţi chiar din depărtare, uneori din altă vale. El nu ucisese niciodată decât pentru a-şi domoli foamea sau pentru a-şi proteja tribul, însă acum răzbunarea pornise pe un făgaş neaşteptat: plăcerea.

La cinci minute după ce terminase ţigara, Jack simţi că avea nevoie de încă una. Ştia că n-ar fi trebuit s-o facă, dar se opri, scoase pachetul şi trase altă ţigară. *Ce-o fi dacă întârzii cu cinci minute la punctul de rendez-vous?*

Când îşi aprinse ţigara, auzi un foşnet în copacii din apropiere. Era probabil o veveriţă, un raton sau alt animal mic. Speră să audă din nou zgomotul, pentru ca luni să poată povesti la serviciu despre întâlnirea lui cu animalele sălbatice. Îl auzi într-adevăr, numai că nu mai părea să fi fost produs de o veveriţă. Era în mod evident un animal mai mare. Reţinu în plămâni fumul inhalat şi se strădui să facă cât mai puţin zgomot cu putinţă, ca să nu sperie animalele fricoase, aşa cum erau căprioarele. *Poate că-i un urs…*

Expiră iute fumul, strivi ţigara sub bocanc şi porni la drum. După cincisprezece metri auzi iarăşi zgomotul, un trosnet slab de crenguţe şi poate nişte cetină parţial uscată de pe solul pădurii. Auzea, ba chiar simţea, ca şi cum animalul respectiv decisese să meargă în paralel cu el, rămânând însă ascuns printre copaci.

— Mitch? Tu eşti?

Nu credea că era stilul lui Mitch, dar partenerul lui era cu siguranţă destul de şiret şi poate că avea şi o predispoziţie spre cruzime. Poate că voia să-şi sperie tovarăşul de drumeţie. I se păruse că detectase la el o uşoară agresivitate pasivă.

— Mitch? Haide ieşi, labagiule! Ştiu că tu eşti.

Nimic.

Jack iuţi pasul, în ciuda faptului că panta devenise mai abruptă. În mod clar, ceva îl urmărea. Mai rău încă, părea că se joacă cu el. Mintea îi galopa, luând în calcul toate opţiunile. Să fi fost o pumă? Un urs?

Alt trosnet slab lângă potecă îi produse un fior îngheţat pe spinare. Nu credea că urşii ar fi urmărit pe cineva prin pădure. Ori l-ar fi atacat, ori l-ar fi evitat. Trebuia să fie Mitch. Jack se opri şi se întoarse cu faţa către zidul de verdeaţă.

— Bine, m-ai convins, rosti el înăbuşindu-şi neliniştea. O să ţin pasul.

Nimic.

Mitch ar fi trebuit să fi apărut în momentul acesta, cu excepţia

cazului în care era de o perversitate pe care Jack nu şi-ar fi imaginat-o vreodată. Acum bărbatul se simţi realmente speriat şi porni la drum încă şi mai repede. Îşi aminti istorii despre oameni care fuseseră sfâşiaţi şi ucişi de pume cu câţiva ani în urmă în California şi pielea i se zbârli pe braţe. După aceea încercă să se calmeze, spunându-şi că era ridicol ca un adult să se sperie de nişte zgomote.

I-o prostie… ce dracu', o iau razna?

Se opri încă o dată şi miji ochii, privind în pădure. Pentru o clipă i se păruse că văzuse o mişcare, o formă masivă care se deplasase, apoi nimic. Rămase holbându-se şocat. Nu putea să creadă ceea ce tocmai văzuse. Sau i se păruse că văzuse. Iluzie optică sau…

Iisuse, chiar că-i un urs. I-un urs, să fiu al dracu'!

Mintea lui respingea totuşi posibilitatea aceea, deoarece urşii pur şi simplu nu erau atât de mari. Îi văzuse în grădinile zoologice, iar când fusese puşti urmărise cu sufletul la gură serialul TV *Grizzly Adams* şi, deşi un grizzly era cu siguranţă mare, în niciun caz nu era atât de mare, pe cât…

Nu, refuză Jack gândul respectiv. *Nimic* din pădure *nu-i atât de* mare. *Dar copacii n-au picioare…*

Îl privi şi-i simţi spaima crescând. Era încântat că două-picioare erau uşor de prins şi că ofereau o cantitate mare de carne bună. Odată ce le jupuia pielea colorată, dar lipsită de gust, carnea lor moale era savuroasă, mai bună decât a oricăror animale pe care le mâncase.

Rămase în umbrele copacilor înalţi, privi creatura micuţă alergând pe potecă şi urmă învăţăturile Vârstnicilor: Lasă vânatul să vină la tine.

Radarul lui Jack era pe alertă maximă, dar la orizont nu se întrezărea nimic. Nimic… cu excepţia formei pe care i se păruse c-o zărise. După ce trecură douăzeci de secunde fără să vadă altă mişcare, încercă să se convingă că se înşelase. Era impo*sibil să* fi zărit ceva. Speriat, se întoarse şi începu să suie rapid, scoţând pachetul de Marlboro. Avea să-şi aprindă o ţigară pe drum.

Simţi apoi ceva cald pe spate. Era o senzaţie atât de palpabilă, de bizară, încât Jack se opri şi se întoarse. Se aşteptase realmente să vadă soarele iţindu-se dintre nori, dar în locul lui silueta incredibilă care stătea cu picioarele răşchirate de o parte şi de cealaltă a potecii la numai cincisprezece metri depărtare îi produse modificarea instantanee a întregului metabolism. Mâna i se înmuie şi pachetul de ţigări îi căzu dintre degete.

Jack Remsbecker rămase cu gura căscată şi percepţiile lui căpătară

caracterul de irealitate al viselor. Era extraordinarul mecanism de apărare al corpului uman, care oprea creierul să expedieze spre organe semnale de groază atât de şocante, încât să cauzeze efectiv un infarct sau pierderea cunoştinţei. Menţinerea stării sale de funcţionare, deşi toate speranţele păreau pierdute, făcea parte din ultimul efort major al corpului de a se salva. Eşecul acelui mecanism de siguranţă, atunci când se confruntă cu sfârşitul cert şi teribil, îi poate face pe unii oameni să moară pur şi simplu de frică.

Jack nu avu norocul ăsta.

El văzu totul prin ochii peste care căzuse filtrul groazei absolute, paralizante. Când acea uriaşă creatură a morţii înaintă silenţios, el rămase nemişcat, în stare de şoc, cu bocancii lipiţi de cărarea noroioasă. Undeva departe, o funcţie cognitivă a creierului anunţă fuga ca fiind imposibilă. Silueta se mişca foarte rapid, prea rapid pentru ceva de o asemenea mărime. Şi în ochii ei, Jack citi certitudinea morţii sale.

Când ajunse la el, muşchii lui Jack cedară şi bărbatul căzu pe spate. Creatura îl prinse însă de faţă înainte să fi atins pământul şi-l ţinu locului. Apoi îl ridică de pe sol. Cu toată faţa acoperită de palma masivă, vederea periferică a lui Jack pâlpâi cu pete roşii, pe măsură ce presiunea sângelui îi creştea.

Simţi cum creatura suia dealul, după ce părăsise poteca. Îl purta cu uşurinţă şi, după un moment, se opri şi-şi schimbă priza, apucându-l de ceafă. Îl ridică şi feţele lor se apropiară până la treizeci de centimetri. Când degetele musculoase îi strânseră traheea, împiedicându-l să scoată vreun sunet, bărbatul simţi duhoarea oribilă a făpturii şi se holbă în ochii ei teribili, pupile galbene în care strălucea o mânie oarbă.

Apoi auzi – şi simţi – un pocnet precum cel scos de boabele de porumb care se transformă în pop-corn. Era coloana lui vertebrală.

Jack ar fi vrut să ţipe ca un copilaş, dar nu-şi putea pune plămânii în mişcare, deoarece gâtul său tocmai suferise catastrofala fractură a vertebrelor cervicale, astfel că întregul corp de la umeri şi până în vârful degetelor de la picioare devenise un simplu sac de carne inertă. După aceea percepu răsuflarea fierbinte, când diavolul cumplit îşi deschise gura largă şi muşcă din chipul său ca dintr-un măr, de la bărbie până la şaua nasului. Cu vederea încă funcţionându-i, şira spinării ruptă nu amelioră durerea insuportabilă de la gât în sus şi nici teroarea pură a celei mai teribile groaze primare a omului: aceea de a fi mâncat de viu de altă creatură. Ultimele senzaţii haotice ale lui Jack fură de agonie inimaginabilă suprapusă peste o oroare de neînchipuit.

Capitolul 7

La scurt timp după ce Jack Remsbecker fusese târât în adâncul pădurii, apoi jupuit şi mâncat ca un pui de găină, Ty aducea Mercedesul la locul său. Ceasul din garaj arăta 6.52. Ştia că Ronnie se trezise şi că aveau să urmeze nişte clipe tensionate până îi explica totul.

Traversă curtea şi intră în casă, îşi atârnă în debara jacheta de James Dean sinucigaş, după care se împletici către biroul soţiei sale, sperând să şteargă cripticul mesaj de adio de pe calculatorul ei. În bucătărie stătea Meredith, fiica lui de şase ani, în pijama, şi mânca fulgi de cereale privind în gol. Ty ştiu că într-o bună zi fetiţa se va autodescrie ca o „persoană care detestă dimineţile".

— 'Neaţa, scumpo. Mami s-a trezit?

— Da, reuşi ea să murmure.

— A fost la ea în birou?

— Nu ştiu.

În biroul lui Ronnie, screen-saverul rula imagini Escher ale unor raţe îmbucate între ele, care se transformau treptat în alte raţe inversate; aceeaşi imagine pe care el o văzuse mai devreme. Ty atinse o tastă şi văzu că mesajul pe care-l scrisese dispăruse.

— Futu-i…

— Bună!

Ty se răsuci şi-şi văzu soţia în prag, purtând un halat alb de baie, cu părul ud strâns într-un prosop şi cu braţele încrucişate.

— Bună, replică el prefăcându-se surprins.

O privi atent şi, în ciuda calmului ei exterior, îi simţi uşoara îngrijorare. Ronnie desfăcu prosopul şi-şi scutură cârlionţii scurţi roşu-castanii; ochii ei negri erau prudenţi, întrebători. Părea mai degrabă că ar avea douăzeci şi opt de ani, nu treizeci şi opt. Aspectul fermecător de băieţos datorat părului tuns scurt, pielea albă şi aerul de spiriduş creau impresia iniţială că Veronica Greenwood ar fi o femeie moale, poate chiar slabă. Ty le spunea însă tuturor celor dispuşi să asculte că Ronnie era cea mai tare şi mai dură din toată familia lor.

În secunda aceea el o dori cu disperare, fizic şi emoţional, dar ştia că nu merita nici măcar să se apropie de ea. Ronnie nu voia decât ca soţul ei să scape de boala lui şi să revină la ea. Amândoi se temeau că nu vor mai putea rezolva niciodată situaţia printr-o simplă discuţie, deoarece devenise prea complexă. În acelaşi timp, ei recunoşteau că oamenii foarte inteligenţi obişnuiesc uneori să complice în mod excesiv

lucrurile potenţial simple.

— Şi eu te iubesc. Noi toţi te iubim, spuse ea răspunzând mesajului pe care Ty i-l lăsase pe calculator. Coborî prosopul şi se încruntă. Arăţi groaznic. Ce se-ntâmplă?

Când ochii lor se întâlniră, Ty simţi brusc o ruşine fără margini pentru ceea ce fusese gata să facă cu câteva ore în urmă. Trădarea şi abandonarea soţiei şi copiilor săi ar fi fost suficiente pentru a-l condamna pe vecie la flăcările iadului, dacă ar fi crezut realmente în aşa ceva… şi el obişnuia să creadă. Ty optă să părăsească odaia, sărutându-i obrazul femeii când trecu pe lângă ea.

— Nu se-ntâmplă nimic, răspunse el.

Ronnie îl privi dispărând pe hol. Se temuse pentru căsnicia ei, dar acum se temea pentru viaţa lui.

Ty intră în cabinetul său şi se gândi la promisiunea înceţoşată de alcool de a nu mai reveni niciodată acolo. Se aşeză la birou, derulă ziarul pe care-l ţinuse strâns în mână, găsi cuvintele *rupere* şi *copaci* şi le reciti, din nou şi din nou, de parcă cineva, un redactor de la fiţuica aceea locală de doi bani, dăduse cumva peste Adevărul Suprem. Aceasta putea realmente să fie piatra Rosetta pe care Ty Greenwood o căutase pentru a-şi reface numele şi viaţa.

Spre deosebire de tot ce văzuse în ultimii trei ani, ştirea aceasta era reală şi evenimentul se petrecuse în vecinătate, dar nimeni, cu excepţia lui, nu ştia ce putea să însemne. Ridică receptorul telefonului şi formă numărul ziarului, apoi îşi dădu seama că n-avea să-i răspundă nimeni la ora 7.10 într-o dimineaţă de sâmbătă. Închise şi rămase privind titlul.

Lacrimile îi năpădiră ochii, când un val de emoţie se revărsă peste el. *Doamne Dumnezeule, te rog, să nu fie o pistă falsă!* Ty se ruga rareori pentru ceva, însă momentul acesta părea cuvenit. *De ce am văzut ştirea asta? Spune-mi că nu-i o glumă care să-mi prelungească agonia. Acesta să fie răspunsul meu*? Îl furnicau degetele să telefoneze la ziar. Fiindcă dacă articolul acela nu era ceea ce căutase el, atunci în scurt timp avea să revină pe drumul negru către neant, iar a doua oară n-avea să se mai abată de la el.

Când începu o bură fină, Mitch îşi privi ceasul. Aştepta de douăzeci de minute la răspântie. După ce-i acordase lui Jack o întârziere suplimentară de zece minute, îşi îngădui să se enerveze. De ce trebuia el să plătească pentru excesele celuilalt? Mitch nu ieşea seara în oraş ca să se îmbete criţă şi să preacurvească până dimineaţa în căutare de senzaţii ieftine.

Dumnezeule, nu se poate mişca puţin mai repede?

De aceea el, Mitch, era partener în firmă, iar Jack trebuia să se mulţumească cu firimiturile. Mintea lui căută cu furie după analogii şi metafore pentru existenţa ratată a lui Jack şi propriile sale succese, dar totul se rezuma la cine va ajunge primul pe culmea muntelui. După ce ajunsese la concluzia aceasta – şi după ce aşteptase exact douăzeci şi patru de minute Mitch continuă traseul, cu pasul ritmat la unison cu iritarea sa.

În timp ce vâra cheia în broasca uşii de sticlă, John Baxter auzi telefonul sunând şi se grăbi, pe cât de repede o putea face la şaptezeci şi patru de ani, până la recepţie. Nu era nici ora 7.30 şi cineva telefona, ca să insereze probabil un anunţ despre vreun câine care se pierduse.

În calitate de director al publicaţiei *Snohomish Daily News,* speranţa pragmatică a lui Baxter era că vreun barosan de la o companie celebră înţelesese în cele din urmă că procedase greşit, iar acum ceda şi dorea să cumpere două pagini de spaţiu publicitar în umila lui gazetă. Îşi alungă însă iute visul acela şi ridică receptorul. Era prea dimineaţă şi era sâmbătă. Ar fi fost gata să parieze pe câinele pierdut.

— Bună dimineaţa, ştirile.

— Bună dimineaţa, pot să vorbesc cu cineva de la departamentul editorial?

Baxter detectă o uşoară tărăgănare a glasului specifică celor din Sud.

— Vorbiţi chiar acum, răspunse el.

— Aţi publicat un articol despre dispariţia unui lucrător de la Weyerhaeuser. Ştiţi despre ce este vorba?

— Da.

— Dumneavoastră l-aţi scris?

— Nu, spuse Baxter. L-a scris o puştoaică de la Wazzu.

„Wazzu" era diminutivul local pentru Washington State University, creuzetul în care se creau jurnaliştii statului Washington.

— O cheamă Verna McKay, continuă Baxter. Cu ce vă pot ajuta?

— Aş dori să stau de vorbă cu ea despre informaţiile din… Este cumva pe acolo?

— Nu, nu vine azi. Poate că vă pot ajuta eu.

— Sunt pur şi simplu curios ce deţineţi în dosar. Bănuiesc că aveţi un dosar al dispariţiei, nu?

— Da, însă este confidenţial. De ce vă trebuie?

— Mă scuzaţi, făcu Ty, dar pot să ştiu cu cine stau de vorbă?

— Sunt John Baxter, directorul ziarului şi editorialist. Dumneavoastră?…

— Numele meu este Ty Greenwood, spuse Ty dându-şi imediat seama că n-ar trebui să fie prea agresiv. V-aş fi realmente recunoscător dacă mi-aţi îngădui să examinez dosarul. Lucrez la… Serviciul Forestier… şi ne îngrijorează dispariţiile din ultima vreme.

— Au mai fost şi altele? întrebă imediat Baxter, ca un adevărat ziarist.

— Da, câteva, minţi Ty.

Acesta era primul caz de care auzise.

— Serviciul Forestier, ziceţi? Baxter se gândi că nimeni n-ar fi inventat o asemenea identitate. Da, bine, puteţi veni la redacţie, însă dosarul rămâne aici.

— Mulţumesc. O să trec mai târziu în cursul dimineţii.

John Baxter închise telefonul şi se întrebă de ce individul păruse atât de surescitat să consulte un dosar despre un pădurar care dispăruse. Oamenii dispar mereu în păduri.

Mitch ajunse pe vârful muntelui, curăţă zăpada de pe un bolovan, se aşeză şi scoase un sandvici din rucsac. Muşcă din el şi se gândi la jalnicul Remsbecker. Îşi privi ceasul şi clătină din cap. Deşi nu-l văzuse de peste două ore, era convins că Jack se afla la mai puţin de treizeci de minute în urma lui.

Termină primul sandvici şi rămase privind panorama superbă. În apropiere existau două piscuri mai înalte decât cel pe care suise el, iar restul peisajului consta din măguri mai scunde şi văi verde-întunecat care se întindeau până în depărtare. Se afla la câteva coame distanţă de şosea şi pierduse din vedere depresiunea pe care o străbătea aceasta. Îi plăcea să nu poată zări drumuri sau orice alte dovezi ale existenţei omului.

Inspiră aerul rece, care se dilată în plămânii lui ca oxigenul pur, după care decise să-şi termine masa – era deja ora 9.30 – şi să se întoarcă. Surâse, imaginându-şi-l pe Jack luni la birou, străduindu-se să-i contrazică versiunea despre excursie.

După patruzeci de minute, sentimentele lui Mitch parcurseseră gama completă de la iritare la dezgust şi apoi la îngrijorare. Pentru o clipă se gândi că era posibil ca Jack să se fi întors în Cherokee, ca să se culce şi să-şi alunge mahmureala, apoi alungase ideea aceea, deoarece Jack n-ar fi avut cum să intre în maşină. Deoarece de acum trecuseră trei ore de când nu se mai văzuseră, Mitch începu să privească pe lângă potecă, în locurile ce păreau mai periculoase, căutând semne ale unui accident. Ştia că prietenul său nu era la fel de

priceput ca el în drumeţii; de fapt, Jack îl însoţea în excursii doar ca să-i facă lui plăcere. Se simţea vinovat de lipsa sa de răbdare şi de imboldul spre întrecere, fiindcă Jack venise numai din spirit de camaraderie.

După ce coborâse repede câţiva kilometri, examinând cu atenţie pantele şi râpele din apropiere, Mitch zări o pată de culoare la douăzeci şi cinci de metri în faţă. Se grăbi într-acolo şi văzu că era pachetul alb-auriu de Marlboro Lights, care se distingea de la depărtare pe pământul umed maroniu. Puse pachetul în buzunar, după care se uită în jur, ştiind că Jack nu s-ar fi despărţit de ţigări decât dacă s-ar fi întâmplat ceva foarte rău.

— Jack! strigă el. Jack!

Glasul îi răsună în ecouri şi aşteptă un răspuns, fie el şi sub forma unui geamăt.

— Jack! Jack!

În continuare nimic, doar sunetul surd al ploii slabe şi ocazionalele fâlfâituri şi foşnete ale păsărilor şi animalelor mici.

— Jack!

Mitch privi în jur. Nu obişnuia să înjure, dar situaţia aceasta impunea un cuvânt urât.

— Căcat, şopti el.

Regretând că impusese regula nefolosirii telefoanelor, hotărî să alerge până la maşină şi să solicite ajutor. Echipele de salvamontişti din districtele King sau Snohomish ar fi sosit rapid şi l-ar fi adus pe Jack întreg şi nevătămat la cină.

Asta chiar că va fi o poveste interesantă pentru luni dimineaţă la birou.

Era uşor să alerge la vale pe cărarea ce cobora abrupt. După cinci minute, Mitch încetini însă şi se uită în jur, simţind că soarele tocmai îşi strecurase razele prin norii de ploaie. Peste câţiva metri, după ce examinase cerul, îşi dădu seama că de fapt fusese instinctul lui care-l anunţase că ceva era în neregulă. Mări ritmul alergării, sărind de-acum peste făgaşele, gropile şi coturile traseului. Gonind pe potecă, încercă brusc senzaţia că era *urmărit.* Recunoştea că era complet iraţional, dar într-adevăr se părea că cineva îi mergea pe urme.

Deşi ştia că nu era Jack – tonii îi spunea că nu era Jack se opri să privească, să asculte. Ploaia slabă încetase pentru moment, dar el cunoştea destul de bine pădurile ca să sesizeze că nu auzea *nimic.* Niciun alt sunet decât cel al moleculelor de aer ce se ciocneau între ele. Nicio pasăre, nicio veveriţă, greier sau muscă. Nimic. În oricare altă zi poate că nici n-ar fi remarcat asta, însă tăcerea aceea degaja ceva

ameninţător şi îl cuprinse treptat panica.

Mitch începu să alerge cât putea de repede.

Fugind cu viteză maximă, după zece minute văzu puncte de referinţă care-l anunţau că se afla la mai puţin de un kilometru de Cherokee. Tropăiturile tălpilor sale pe poteca de pământ bătătorit răsunau în ritm constant, dar când accelera, trosnetele crenguţelor şi bufniturile de pe solul compactat nu mai sunau sincronizate cu paşii lui. Chiar şi în fracţiunile de secundă în care făcea contact cu cărarea, putea distinge alţi paşi, mai iuţi şi mai apăsaţi. Mult mai apăsaţi. Nu era Jack şi cu certitudine nu era ceva ce ar fi dorit să vadă. Se concentră să ajungă la maşină şi să plece dracului de acolo!

De acum sprinta şi aproape că nu mai atingea pământul. Ploaia revenise mai violent decât anterior.

Încetinind uşor, Mitch bâjbâi prin buzunar şi scoase cheile şi telecomanda maşinii. Obiectul micuţ din plastic negru era o senzaţie bine-venită în palma lui, creându-i iluzia că era deja în siguranţă. Însă carapacea călduţă de uşurare se spulberă, când avocatul auzi *răsuflarea* – respiraţii regulate, egale, dar cu un volum şi o rezonanţă ireale, aidoma unei înregistrări de bas profund oribil de gros pe care cineva o crease într-un studio audio şi o reda acum în spatele lui pentru a-l înnebuni de spaimă. Şi reuşea s-o facă.

Iar paşii de gigant ai făpturii necunoscute erau de asemenea mult mai puternici decât ai săi. Nu mai exista nicio îndoială că în spatele lui se găsea ceva… ceva cu adevărat mare… ceva…

Prin pâcla ploii, Mitch văzu jeepul şi se pregăti să deschidă portiera ţinând degetul mare pe buton; cel care la o singură apăsare deschidea numai portiera din dreptul şoferului. Se apropia de Cherokee, mai avea doar treizeci de secunde şi…

Avea să reuşească…

O ştia…

Era foarte aproape. Se văzu sărind la volan şi…

Făptura necunoscută îl înşfăcă.

În mintea lui Mitch nu mai exista nicio îndoială, când fu oprit în mod brusc şi ridicat, o jumătate de metru, apoi un metru de la pământ, iar telecomanda îi căzu din mână. Un pufnet gros, ca pârâitul unei ţesături putrede, dar provenit dintr-un bot de Cerber îl anunţă că nu fusese înhăţat de ceva uman, iar când fu răsucit printr-o mişcare bruscă, mintea îi îngheţă, pricepând că nu era decât un animal micuţ prins în ghearele altuia, incomparabil mai mare.

Era ţinut de mijloc şi de gât şi aşa începu sfârşitul lui Mitch Roberts. Corpul îi era împins spre spate din talie, ca un mănunchi fragil de

beţişoare, ceea ce ducea la incapacitatea de funcţionare a sistemului nervos şi la colapsul plămânilor din cauza presiunii.

Sub şocul devastator care-i amortiza înţelegerea că nu mai putea respira, Mitch se strădui să se zbată în mod jalnic, braţele fiind singurele lui membre care mai funcţionau. Imensul său atacator reacţionă cu furie animalică şi-i smulse braţul stâng din articulaţia humerală, iar membrul se separă de trupul bărbatului într-un jet de sânge şi fragmente de piele, muşchi, tendoane albe şi ligamente striate roşii şi albăstrui. Mitch ridică ochii către braţul său, fluturat acum deasupra lui, şi o jerbă stacojie îi udă faţa. După aceea întoarse capul şi se uită în chipul inuman al ucigaşului său.

Capitolul 8

Tânărul luneca peste poteca pădurii ca vântul, cu picioarele atingând solul numai atât cât să asigure locomoţia; mişcările lui erau o chintesenţă de economie. Era un amerindian aflat spre sfârşitul adolescenţei, avea salopetă, o cămaşă de blugi şi bocanci vechi, masivi. Înalt şi subţire, îşi purta părul lung şi negru strâns în coadă de cal. Pădurea crepusculară prin care trecea era posomorâtă şi ceaţa deasă ascundea orice detalii mai departe de patru-cinci metri. Deşi faţa sa era o mască de concentrare, panica din ochii lui trăda faptul că fugea ca să-şi scape viaţa.

La câteva zeci de metri în spate, ceva ameninţător, ceva rău se mişca prin ceaţă cu aceeaşi viteză ca el. Era precum umbra imensă a unui om normal proiectată pe un perete, atât doar că umbra aceasta avea materialitate.

Tânărul îi cunoştea gândurile şi ea cunoştea gândurile sale. Umbra imensă se juca, ştiind că-l putea ajunge şi înşfăca oricând ar fi dorit. Unica speranţă a adolescentului era s-o lase să creadă că el era departe de siguranţa adăpostului şi astfel să se bucure de vânătoare, până în clipa în care ieşeau în luminişul micuţ de lângă sălaşul familiei lui. Indianul se rugă în gând ca bunicul lui să fi simţit sau auzit strigătele spiritului său sau gândurile ucigaşe ale umbrei şi să aştepte în câmp, cu puşca pregătită.

Umbra îi simţi înşelătoria şi începu să se apropie, doborând copacii în calea sa. Trosnetele lor trimiteau adolescentului mesajul că în curând va simţi o lovitură din partea braţului aceluia masiv, care-i va frânge gâtul şi va pune capăt urmăririi.

Trosc, trosc, trosc…

Se apropia mereu şi mereu.

Bum, bum, bum…

Zgomotele erau mai puternice, umbra era în spatele lui, îi simţea răsuflarea pe umăr, pe păr… pe ceafă… Mai aproape, tot mai aproape…

BUM… BUM… BUM…

Oh-Mah…

BUM! BUM! BUM!

— Hei, Şefu', aţi păţit ceva? Sunteţi înăuntru? întrebă un glas înăbuşit.

BUM! BUM! BUM!

Indianul se trezi buimac; urmărirea se terminase, viaţa îi fusese

salvată de bătaia în uşă.

— Hei, Şefu', aţi păţit ceva? repetă glasul tânăr de dincolo de uşă, după care reîncepură ciocăniturile.

Tânărul indian, devenit brusc un bătrân, privi în jurul rulotei întunecoase, reorientându-se; draperiile erau trase, ferindu-l de soarele pătrunzător de noiembrie din sudul Californiei. Se ridică în capul oaselor, merse încet până la uşă şi o deschise. Explozia luminii matinale îl orbi.

— Intrasem la idei, continuă glasul tânăr. Nu vă este bine?

Bătrânul deşirat de un metru nouăzeci, în cămaşă din bumbac subţire, cu părul lung argintiu, dar tot strâns la spate ca în vis, se focaliză lent asupra asistentului de producţie de douăzeci de ani, aflat cu două trepte mai jos. Dincolo de el se vedea un tumult de agitaţie – activităţile normale într-un studio cinematografic important. Îşi reaminti că se afla într-o rulotă de tip Star Waggon, lângă platoul 27, la Paramount Pictures de pe Melrose Avenue, în Los Angeles.

— Şefu', vă e bine? întrebă tânărul, neştiind ce să înţeleagă din tăcerea aceea.

— Da, n-am nimic, răspunse bătrânul indian. Care-i treaba?

— V-aşteaptă la machiaj. Peste cinci minute, domnule.

Bărbatul încuviinţă şi se întoarse în rulotă. Se duse la chiuvetă, lăsă apa să-i curgă în palmele făcute căuş şi se stropi pe faţa brăzdată de cute. Visul de acum şaizeci de ierni îi revenea tot mai des. Nici măcar nu putea să moţăie, fără să-l viseze. În ultima săptămână nu dormise mai deloc, pe de o parte din cauza gălăgiei din hotelul de pe bulevardul Santa Monica din cartierul Century City şi pe de altă parte din cauza coşmarului care nu-i mai dădea pace.

Treptat, visele deveniseră tot mai clare şi dintr-un motiv necunoscut se terminau cu *creatura* fiind tot mai aproape. De data aceasta fusese chiar lângă el în momentul când se trezise. Spaima lui cea mare era că dacă-l prindea, în vis, aşa cum fusese cât pe-aici s-o facă în realitate la începutul anului 1945, el nu se va mai trezi niciodată. Se temea că, fiind bătrân şi pentru că forţele îi slăbiseră deoarece continua să fumeze două pachete şi jumătate de ţigări pe zi, creatura îl va înşfăca în somn şi el va muri în ghearele ei. Nu putea îngădui să se întâmple asta. Ceea ce trebuia să se întâmple începuse cu multă vreme în urmă şi el ştia, sau mai precis *simţea*, că sosise în cele din urmă timpul. *Asta este!*

Se înfioră la gândul acela şi se privi în oglindă. *Şaptezeci şi nouă de ani şi se văd toate zilele din ei.* Se şterse pe mâini, îşi căută jacheta din piele de viţel cu franjuri şi mărgele şi scoase din buzunar pachetul de Kools. Îşi aprinse o ţigară. Jacheta făcea parte din imaginea pe care şi-

o cultivase de mulţi ani. O purta ori de câte ori călătorea, fiindcă „Şeful" Ben Eagleclaw, aşa cum era cunoscut de pe majoritatea genericelor numeroaselor filme în care apăruse, ar fi purtat o asemenea jachetă. La el acasă însă, în Eureka, bătrânul şi banalul Ben Campbell purta pur şi simplu hanorace şi bluze de trening.

Ben trase adânc şi fără plăcere din ţigară şi se gândi la agentul lui şi la felul în care i-ar fi putut da vestea, deoarece Ben Campbell era pe punctul de a-l băga pe „Şeful" Ben Eagleclaw într-o grămadă de necazuri… iar „Şeful" nu avea absolut niciun cuvânt de zis în privinţa asta. Acolo exista ceva – nu era tocmai sigur ce anume dar îi putea simţi chemarea. Ştia că o parte din ceea ce-l atrăgea erau întrebările rămase fără răspuns din urmă cu şaizeci de ani. Acum însă apăruse altceva, ceva nou şi puternic, ceva viu. *Deoc*amdată, Ben nu ştia sigur dacă era doar percepţia lui asupra creaturii aceleia, ca o senzaţie de mâncărime la limita subconştientului, ori dacă acolo exista realmente o entitate, care, cumva, era în c*ontact cu* el. Nu putea distinge detaliile, dar pricepea un lucru: deciziile pe care urma să le ia în următoarele minute aveau să schimbe totul.

În ciuda faptului că era ora 10.30 într-o dimineaţă de sâmbătă, redacţia ziarului *Snohomish Daily News* era în plină animaţie. Îmbrăcat cu cea mai bună uniformă a Serviciului Forestier pe care o avea, Ty se străduise să arate cât mai bine, deşi se simţea ca un zombie.

John Baxter se apropie şi-l evaluă scurt. *Grozav! Un beţiv din Serviciul Forestier care caută cai verzi pe pereţi.* Alcoolicii se recunosc imediat între ei, iar John nu mai pusese picătură de alcool în gură de paisprezece ani, două luni şi cinci zile.

— John Baxter, rosti el şi întinse mâna, apoi îi dădu lui Ty un biblioraft verde. Dacă doriţi, puteţi sta acolo şi să vă luaţi notiţe. Nu vă pot lăsa însă să plecaţi cu dosarul din redacţie.

Ty luă biblioraftul.

— Sigur că da, nu-i nicio problemă. Mulţumesc!

Baxter reveni în biroul său şi Ty se aşeză pe sofaua de vinilin din spaţiul recepţiei deschise. Murmurul slab al discuţiilor dintre redactori şi clicurile tastaturilor dispărură, după ce Ty luă un pix şi deschise biblioraftul. Acesta cuprindea consemnarea discuţiilor dintre reportera care scrisese articolul şi şeful lui Joe Wylie, respectiv cu Bill Alexander, poliţist din districtul Snohomish. Cu toate că nu se ştia cu certitudine locul exact unde se petrecuse incidentul, Ty notă zona aproximativă şi după aceea scrise numele importante şi numărul de telefon al lui Wylie. Decise s-o sune pe nevasta acestuia de îndată ce ajungea acasă.

Când plecă, prinse căutătura lui Baxter şi flutură din braţ în semn de mulţumire. Baxter încuviinţă din cap.

John Baxter se lăsă pe spate în scaunul lui uzat şi antic, care părea să-i fi aparţinut lui Clark Kent, alter ego-ul lui Superman. Instinctul de ziarist îi spunea că individul acela avea un aer familiar, dar pur şi simplu nu şi-l putea reaminti. Privi numele pe care-l mâzgălise pe blocnotesul din recepţie.

— Ty Greenwood… repetă el încetişor.

Avea bănuiala că domnul Greenwood însemna mai mult decât lăsase să se vadă. Rupse fila din blocnotes şi o puse pe birou. Se gândi pentru o clipă să telefoneze la Serviciul Forestier, după care decise să mai aştepte. *Data viitoare când mai apare Greenwood ăsta – şi sunt sigur c-o să mai apară o să facem nişte verificări.*

La cinci minute după ce fusese deşteptat din somn, în loc să fie instalat în scaunul pentru machiaj, Ben se găsea la bordul unui cărucior Cushman şi străbătea imensele studiouri Paramount Pictures împreună cu un asistent de producţie. Pentru a obţine mijlocul acela de transport, minţise un regizor secund că o urgenţă apărută în familie îl silea să plece acasă. Acesta îl anunţase pe regizorul principal şi Ben repetase povestea sa despre o criză în familie. Cu cât detalia mai mult, cu atât credea în propria sa născocire.

Abia după ce fusese învoit în mod oficial de un producător executiv şi obţinuse un mijloc de transport până la parcare, îşi dăduse seama că pusese în mişcare lucruri ce depăşeau capacitatea lui de analiză. Acţionase pe baza unui instinct de indian adevărat: abandonase un film important din cauza unei presimţiri şi a unui vis despre ceva ce se petrecuse cu peste şaizeci de ani în urmă.

Nebunii de-ale indienilor…

În timp ce căruciorul lor străbătea aleile înguste dintre platouri, mintea lui Ben se întoarse în timp, reamintindu-i succint evenimentele care-l aduseseră la Hollywood. În 1946, revenind din Pacificul de Sud, Ben Campbell şi unitatea sa fuseseră debarcaţi în San Francisco. În loc să se întoarcă acasă, pe terenurile tribului său din districtul Humboldt, în nordul Californiei, el pornise spre sud împreună cu nişte camarazi ca să vadă Hollywoodul.

Într-o seară, pe când stătea în mulţime, holbându-se la Betty Grable şi June Haver, care coborau din limuzine la premiera filmului *Surorile Dolly,* un bărbat scund şi cu trăsături ascuţite se apropiase de Ben şi-i întinsese o carte de vizită.

— Vrei de lucru? îl întrebase. Am nevoie de indieni, mai ales de tipi înalţi. Sunt în *meserie.*

Ben auzise legenda cu Lana Turner şi văzuse destule filme ca să ştie la ce meserie se referea bărbatul acela. Aşa că, în ciuda tachinărilor camarazilor săi, îi telefonase a doua zi şi căpătase rolul de figurant într-un serial realizat de studiourile Republic, în care făcea parte dintr-o hoardă de apaşi furioşi. În scurtă vreme începuse să fie foarte solicitat, într-o lună ca indian shoshone pentru RKO, în alta ca indian creek pentru Warner Brothers. Nici regizorii, nici spectatorii nu cunoşteau deosebirea, iar el era mai mult decât încântat să ia suma, pe atunci regească, de treizeci şi cinci de dolari pe zi, ca să înghită praf, să chiuie din răsputeri şi să fie împuşcat de actori ca John Wayne şi Ward Bond.

Până când Ben apăruse prima dată pe genericul unui film, bărbatul care îi dăduse cartea de vizită, agentul independent Al Levine, care-şi oprea 10% din contracte – şi care acum era şi agentul lui –, decisese că Ben Campbell avea nevoie de un nume „indian“ şi astfel el devenise Ben Eagleclaw. Al îi promisese că aşa va câştiga mai mulţi bani. Faptul că peste nişte ani un alt indian, Benjamin Nighthorse Campbell, avea să fie ales senator în statul Colorado n-a contat prea mult, deoarece pe atunci aproape toţi ştiau că pe Ben îl chema Eagleclaw, nu Campbell.

Până la sfârşitul anilor 1960 şi după treizeci de ani în care fumase câte trei pachete de ţigări pe zi, chipul lui Ben se bătucise şi devenise un simbol perfect şlefuit al înţelepciunii indiene. Al, pe atunci în vârstă de optzeci şi unu de ani, care continua să-i fie agent, decisese să-l promoveze. După ce suise ierarhia distribuţiilor, de la tânăr musculos, la războinic experimentat şi la vraci, Ben era pregătit – simţise Al – să devină şef de trib. Îl anunţase pe Ben că asta putea să însemne o creştere a preţului său. Fusese ultima strategie lumească a lui Al, pentru că la o oră după prânzul lor, agentul murise.

Ben se întrebase mereu dacă de vină fusese abuzul de chili.

Deşi nepăsarea indiferentă a lui Al faţă de protocolul culturii indiene îl stânjenise puţin pe Ben, el decisese, parţial din respect pentru răposat, să accepte titulatura de şef de trib. De-a lungul anilor văzuse cum pieile-roşii ameninţătoare evoluaseră în postura de nobili americani nativi şi, în ciuda faptului că rolurile pentru indieni se reduseseră, Ben îşi câştigase un renume suficient pentru a face faţă cu succes rolurilor de bătrâni înţelepţi. Desigur faptul că el era un bătrân înţelept *indian* nu era ignorat de Hollywood. Când intră în parcarea Paramount, Ben se gândea la Al Levine. Se întrebă ce făcea în rai sau în Marele Sat Al Spiritelor sau oricum altfel s-ar fi numit locul unde mergeau bătrânii evrei. Sid, partenerul lui Al, se retrăsese cu zece ani în

urmă, lăsând afacerea fiului său, Jay, care-l preluase şi pe Ben alături de alţi clienţi. Ben se întrebă cum avea să-i spună lui Jay că plecase pur şi simplu în toiul filmărilor, ceva ce nu mai făcuse niciodată până atunci. Clătină din cap.

Nebunii de-ale indienilor. Îmi dau cuvântul în faţa lui Dumnezeu că habar n-am ce fac.

— Ale dracului nebunii de-ale indienilor, murmură el încet şi asistentul de producţie care-l conducea, abia ieşit din faza de embrion, îl auzi.

— Poftim? Aţi spus ceva, domnule?

— O veche incantaţie indiană, minţi Ben fără să clipească. Despre trecut… şi despre viitor.

Tânărul cu chip de copil îl privi cu veneraţie.

— Impresionant!

Ben îşi spuse că flăcăul nu cunoscuse decât casa, şcoala, absolvirea şi acest studio cinematografic. Zâmbi în barbă pentru că puştiul îi înghiţise rahatul, fiindcă el era bătrân, turnase multe filme şi era indian.

Atunci îşi dădu seama că poate că nu era chiar un rahat absolut.

Simţi conflictul dintre indianul din filme, „Şeful" Ben Eagleclaw, şi adevăratul indian, Benjamin Campbell din tribul Tsnungwe, districtul Humboldt. Adevăratul indian era la cârmă. Indianul din filme nu era decât un pasager. Aici era teritoriul instinctului, pentru că indianul din filme continua să fie singurul care opera la nivel conştient. Era uşor înspăimântător, fiindcă şi el se simţea cam ruginit pentru asemenea chestii spirituale indiene. Când opriră lângă Chryslerul 300 pe care îl închiriase, Ben îl privi pe băietan şi surâse uşor. Abia trecuse de douăzeci de ani şi ţânga̧ul ăsta tocmai îl ajutase să vadă ceva ce el nu ştia.

Capitolul 9

Ronnie plecase la conferinţa cu clienţii japonezi, când Ty ajunse acasă şi o găsi pe Amy, babysitterul lor în vârstă de şaptesprezece ani, în bucătărie, uitându-se împreună cu Meredith la serialul TV *Three Stooges.* Fiica lui râdea încântată, în timp ce Amy părea scârbită. Ty ştia că Meredith va avea un viitor interesant, întrucât orice femeie, indiferent că ar fi avut şase sau şaizeci de ani, căreia îi plăceau fraţii Stooges, şi care le înţelegea umorul, înainta în viaţă în chip vădit după altă cadenţă. În zilele ei mai puţin serioase, Ronnie fusese de-a dreptul îndrăgostită de cei trei tembeli, dar Ty nu-i spusese niciodată că în afară de frumuseţea, mintea şi inima ei bună, faptul că-i aprecia pe Stooges jucase un rol extrem de important în a-l convinge să se însoare cu ea.

— Când a spus doamna Greenwood că termină? o întrebă el pe Amy.

— Ă-ă-ă, cred c-a zis că pe la…

— La prânz, răspunse Amy fără să-şi ia ochii de la dezastrul pe care Moe Stooges îl abătea asupra fraţilor săi, Larry şi Curly.

Ty intră în cabinetul lui, ridică telefonul şi tastă un număr.

— Alo?

— Doamna Wylie?

— Da.

— Numele meu este Ty Greenwood. Condoleanţe pentru soţul dumneavoastră. V-aş putea deranja câteva clipe cu nişte întrebări?

— Da… dar pe cine reprezentaţi?

Ty îi spuse că primise numărul de la *Snohomish Daily News,* apoi minţi că Serviciul Forestier era interesat de cazul soţului ei. Lori Wylie fu cooperantă în primele minute, însă întrebările părură să alunece pe un făgaş foarte bizar.

— Soţul dumneavoastră a pomenit vreodată de lucruri stranii pe care le-ar fi văzut pe când patrula prin păduri?

— Stranii? În ce fel?

— Lucruri stranii pe care este posibil să le fi zărit. Lucruri anormale. Vreo semnalare de ceva… nu ştiu, ceva neobişnuit.

— Lucraţi la Serviciul Forestier?

— Da.

Brusc, Lori Wylie nu se simţi defel în largul ei.

— Domnule Greenwood, soţul meu a dispărut. Copiii mei şi cu mine suntem teribil de îngrijoraţi. N-am nici cea mai vagă idee despre ce i s-

ar fi putut întâmpla şi mă rog cerului ca el să apară teafăr. Mă străduiesc din răsputeri să-mi păstrez cumpătul, dar aşteptarea mă distruge. Acum dumneavoastră îmi telefonaţi şi mă speriaţi, întrebând asemenea lucruri…

— Doamnă Wylie, vă asigur că încerc doar…

— Vă rog să nu-mi mai telefonaţi. La revedere!

Îi închise. Ty îi telefonă din nou, însă auzi ton de ocupat.

Pe aeroportul Burbank, Ben decise să meargă mai întâi acasă, pentru a încerca să-i explice lui Doris ce se întâmplase. Ştia că drumul său avea să-l ducă mai departe în nord, dar mai întâi trebuia să facă un popas şi să-şi calmeze soţia fragilă. Anticipa fiecare întrebare a ei, de parcă ar fi fost chiar alături.

„Care-a fost urgenţa?“

„Te poţi întoarce ca să termini filmul?”

„Vom pierde bani, Benny?“

„Unde te duci?”

Tânăra de la ghişeul de bilete Southwest Airlines încerca să-i atragă atenţia, în timp ce Ben rătăcea cu gândurile la felul în care nevasta lui atât de emotivă va privi acest episod de dezertare necaracteristic lui.

— Domnule? rosti ea. Domnule? Unde vreţi să mergeţi?

Ben zâmbi în semn de scuză.

— Iartă-mă, m-am senilizat de tot. San Francisco International, apoi Eureka. Cred că va trebui să schimb avionul.

— Da, radie fata încântată că-l readusese cu picioarele pe pământ. În vreme ce-i tasta datele pentru bilet, ridică ochii: Sunt un mare fan al dumneavoastră. V-am văzut de când eram mică.

— În ultima vreme, asta-mi zic toţi, glumi el.

După câteva minute, în timp ce îşi instala corpul prea înalt pentru fotoliul strâmt de lângă hublou, bărbatul privi peste întinderea vastă şi netedă de beton şi o compară în minte cu locul spre care ştia că se îndrepta. Atunci avu o revelaţie. Deşi regizorul îl asigurase că vor sări peste scenele în care apărea el, urmând să le filmeze după ce revenea, adevăratul indian îi transmise actorului indian o veste care-l zgudui:

Nu te mai întorci.

Între orele 13 şi 17, starea mentală a lui Karen Roberts trecu de la îngrijorare la spaimă agitată. Soţul ei, Mitch, era punctual şi respectarea orei la care promisese că va fi acasă era pentru el la fel de firească precum respiraţia.

Până la ora 18, ţesătura lumii ordonate a femeii se transformase în zdrenţe.

După ce sună la urgenţe şi i se spuse că nu se putea acţiona pe baza sesizării dispariţiei unei persoane decât după trecerea a douăzeci şi patru de ore, Karen înnebuni. Răcni la operatoare, apoi telefonă la o jumătate de duzină de prieteni, inclusiv lui Seth Olinka, şeful lui Mitch. Seth o linişti pe femeie, după care telefonă unui bun prieten, Dick Wright, consilier municipal în Seattle, care la rândul său îşi sună un prieten – primarul. În câteva minute, toată zona din estul oraşului Seattle, de la trecătoarea Snoqualmie până aproape de graniţa canadiană, roia de echipaje de poliţie din zece jurisdicţii, care primiseră ordinul de a găsi un Cherokee verde undeva în ploaia rece şi fină.

La ora 21.05, sus deasupra autostrăzii 2, farurile unui echipaj de la Departamentul Şerifului sclipiră peste un Cherokee verde care staţiona. Fordul Crown Victoria de patrulare opri lângă jeep. Prin parbrizul bătut de ploaie, poliţistul Bill Alexander citi numărul de înmatriculare, după care îşi aprinse plafoniera ca să citească ce mâzgălise cu câteva ore în urmă pe când se îndrepta spre o constatare de coliziune. Datele coincideau. Bill încă simţea un fior de încântare de câte ori raporta prin radio la bază. Îşi amintea serialele TV pe care le privise în copilărie.

— Unu david treizeci şi doi, raport.

— Raportează, zise dispecera.

— Doi-şapte-cinci, victor, ies, victor.

Peste un moment, dispecera îl anunţă răspunsul:

— Ăsta-i unsprezece-douăzeci şi patru. Se poate acţiona.

— Confirmare.

Peste altă clipă:

— Unu david treizeci şi doi?

— Recepţie.

— Verifică maşina. Trimitem unsprezece-optzeci şi cinci. Ce zece-douăzeci ai?

— Confirmare. Sunt la zece kilometri nord de ieşirea de pe Dillard Road pe Lone Mountain.

— Confirmare. După o secundă: Unu david treizeci şi doi, salvamontul este zece-treizeci şi nouă şi va sosi în aproximativ douăzeci de minute. Nouă-douăzeci sunt Mitchell Roberts şi Jack Remsbecker. Pot să fie în preajmă şi în imposibilitate de a răspunde. Fii prudent.

— Unu david treizeci şi doi, confirmare. Aplic cod şase.

— Confirmare.

Bill puse microfonul la loc şi se aplecă spre pălăria impermeabilă de pe podeaua maşinii. În exteriorul micuţului său cocon protector de

lumină şi căldură ploua şi era întuneric şi, brusc, bărbatul simţi că nu voia să iasă în singurătatea de acolo. Era o senzaţie stranie, mai ales pentru cineva care crescuse în preajma acestor păduri, dar felul în care găsise camioneta tipului de la Weyerhaeuser cu câteva zile în urmă, cu portiera deschisă şi motorul mort, dar cheile în poziţia „pornit", fusese realmente straniu. Bill avea douăzeci şi cinci de ani şi tocmai vizionase un episod din *Dosarele X* în care era vorba despre răpiri efectuate de extratereştri, aşa că descoperirea camionetei goale îi trezise o sumedenie de idei.

Lăsă motorul maşinii să meargă, îşi alungă neliniştile, luă lanterna şi deschise portiera. Ceaţa îi sărută chipul, când ieşi şi închise portiera. Gazele de eşapament ale automobilului se învolburară în jurul său după ce roti lanterna împrejur, ca să se orienteze. Lăsase aprinse farurile şi girofarul şi astfel îşi putea face o idee despre terenul din imediata apropiere.

Îndreptând lanterna către Cherokee, văzu o geantă de sport pe podea în faţa scaunului de lângă şofer, o jachetă şi o păpuşă Barney în partea din spate a jeepului. Nimic suspicios. Vehiculul era încuiat. Bill înaintă spre potecă.

— Alo? Alo? strigă el.

Nu-i răspunse niciun ecou, deoarece umiditatea din aer absorbea toate sunetele. Se auzea doar fâşâitul slab al ploii. Poliţistul merse către cărare, baleind raza lanternei înainte şi înapoi, căutând ceva… orice…

— Alo? Mitchell Roberts? strigă el din nou, sperând de data aceasta în mod zadarnic că rostirea unui nume ar putea aduce vreun rezultat. Jack Remsbecker?

Porni încet în sus pe panta stâncoasă, fără să intenţioneze să ajungă prea departe, ţinând seama de neliniştea bizară şi de faptul că în scurt timp avea să sosească echipa de salvamontişti. După ce mai parcurse cincizeci de metri, sistemul lui de avertizare, mecanismul acela subconştient care te opreşte să păşeşti în faţa unui automobil ori să pui mâna pe o plită încinsă, îi răcnea efectiv în minte. Chiar în clipa când Bill ajunse la linia pe care nu intenţiona în niciun caz s-o depăşească, locul de unde avea să-şi piardă maşina din vedere, raza lanternei sclipi pe ceva. O roti în jur, dar nu văzu şi nu auzi nimic, aşa că merse către locul respectiv. După doi metri, văzu că era o telecomandă de automobil, pe inelul căreia se aflau mai multe chei.

Bill se uită înainte de a o atinge, căutând indicii despre felul în care ajunsese acolo.

A fost aruncată? Scăpată? Scăpată la dus? Scăpată la întors?

Ajungând la puţinele concluzii ce puteau fi trase, o ridică, o şterse de noroi şi o vârî în buzunar. Cine ştie? Poate că nici nu era de la Cherokee.

Baleie zona cu lanterna şi dintre nuanţele de gri şi brun de pe pietre ieşi în evidenţă o pată roşu-maro mare. Se lăsă pe vine, ca s-o examineze mai îndeaproape. Părea să fie sânge închegat, o pată maronie de felul celor provocate de bolile de ficat, cam cât jumătate de palmă. Plouase toată ziua, aşa că Bill ştia că, dacă ar fi fost sânge, atunci cantitatea iniţială fusese probabil mult mai mare. În timp ce privea pata care se reducea treptat sub picăturile de apă, simţi ceva cu totul nelalocul lui pe poteca întunecată de munte în mijlocul unei ploi friguroase: căldura soarelui. Putea să jure că o simţise prin uniformă şi pelerina de ploaie.

Nu se opri să analizeze senzaţia aceea, ci se întoarse pur şi simplu şi o luă la fugă. Fugi cât putu de repede.

Până la maşină erau aproape o sută de metri, însă bătu toate recordurile de viteză până acolo, sări înăuntru, băgă în marşarier, derapă pe pietrişul plin de noroi şi o şterse din locul acela. Nu-i păsa dacă aveau să-l întrebe de ce plecase. Dacă trebuia, avea să inventeze vreun pretext. Avea să se întoarcă aici doar însoţit. Însoţit de mulţi…

Deocamdată tot ce ştia era *Dă-i dracu' de excursionişti, o tai naibii de-aici!*

Capitolul 10

În birourile Departamentului Şerifului districtului Snohomish, Mac Schneider tocmai termina felul principal al cinei sale, un piept de curcan lat de două palme, cu dressing Dijon, când Karl Carillo se aplecă peste biroul lui aflat vizavi de Mac.

— Mai ai ceva chipsuri?

Mac încă nu se atinsese de punga sa de chipsuri barbecue. Îi plăcea să le păstreze pentru la sfârşit.

— Ia de-acolo, făcu el semn din mână.

Carillo luă punga, o rupse, îşi turnă mai mult de jumătate, apoi se aşeză la loc. Mac se consolă cu gândul că pierderea chipsurilor însemna mai puţin timp petrecut în sala de gimnastică. La treizeci şi trei de ani, Carillo era cu opt ani mai tânăr decât el şi putea să ardă caloriile mai repede.

— Te uişimne lahwks? întrebă Carillo cu gura plină de chipsuri.

— Mai zi o dată… da' mai clar.

Carillo înghiţi chipsurile.

— Te uiţi mâine la Hawks?

Mac ştia despre Carillo că era suporter înrăit al echipei de fotbal Seattle Seahawks. Mac plecase din L.A. În urmă cu trei ani, dar continua să ţină cu Rams şi Raiders, deşi ambele echipe se mutaseră de mult din L.A.

— Detest fotbalul.

Ochii lui Carillo se holbară de neîncredere. După aceea zări o scânteiere jucăuşă în privirea lui Mac şi înţelese că-l tachina. Cei doi erau parteneri de numai şase luni.

Carillo scoase din portofel o bancnotă de douăzeci de dolari şi o azvârli pe masă.

— Un pariu ca-ntre amici. Eu merg pe-ai noştri, tu ia-i pe Eagles.

Mac privi pe fereastră afară, spre asfaltul care lucea ud în parcare.

— Cred c-ai cam încurcat definiţia pentru „pariu ca-ntre amici". Şi-n plus, Hawks e cotat cu şapte la unu. Haide să nu mai pariem şi să zicem c-am făcut-o.

Carillo pufni, îşi luă bancnota şi se aşeză.

— Ţi-e frică…

Mac se obişnuise cu comportamentul macho al celuilalt. Cu toate că amândoi aveau destule cazuri la care lucrau individual, frecvent acţionau şi împreună. Carillo fusese puşcaş marin şi încă mai afişa tunsoarea perie din armată. În ciuda faptului că era cu zece centimetri

mai scund decât Mac, care avea un metru optzeci şi cinci, lui Carillo îi plăcea să tragă de fiare în sala de forţă şi petrecea mult timp în poligonul de tir. Una peste alta, Carillo era mai definitoriu pentru bărbaţii atraşi de aplicarea legii. Purta o mustaţă tunsă scurt, şofa fie o camionetă destul de mare, fie o motocicletă, şi bea mult cu ceilalţi poliţişti. Ajunsese detectiv mai repede decât oricare altul care suise prin propriile puteri ierarhia departamentului şi era neobosit în urmărirea pistelor.

Mac considera că motocicletele erau periculoase, nu-i plăcea cum arăta cu mustaţă şi nu prea se simţea stimulat mental atunci când socializa cu confraţii din aparatul legii. El nici măcar nu părea poliţist. În calitate de detectiv, purta haine civile, mai exact o jachetă sport şi pantaloni de stofă, aşa cum făcuse şi pe când era în DPLA. Arătos şi cu aspect de ţigan irlandez, lăsa mai degrabă impresia că ar fi terapeut sau chiar avocat, având aerul atent al cuiva care te ascultă din momentul în care deschizi gura. Ochii lui căprui, inteligenţi şi sensibili, anunţau *îţi respect punctul de vedere, îţi înţeleg sentimentele.*

Telefonul sună şi Mac ridică receptorul.

— Schneider.

Era Mel Benedict, şeful Salvamontului.

— Tocmai m-a sunat şefu', zise Benedict. Doi avocaţi şmecheri din Seattle cu prieteni sus-puşi au dispărut în timpul unei excursii prin munţii din est. Probabil că nu s-a-ntâmplat nimic, dar unu' din băieţii noştri le-a găsit telecomanda maşinii pe un traseu.

— Poate c-au scăpat-o. De ce m-ai sunat pe mine?

— Poţi să te-ocupi tu? Ţi-aş fi recunoscător.

— Să m-ocup eu? De ce anume să m-ocup?

— Mac, trebuie să facem un efort susţinut cel puţin până-i găsim.

— Nici vorbă! Persoanele dispărute sunt una, da' ăştia sunt excursionişti. Nu m-ocup de excursionişti.

— Auzi, tocmai mi-au venit socrii. În plus, tu eşti cel mai tare.

— Ia-o-ncet că mă sufoci cu limbile-astea, făcu Mac.

Era obişnuit cu aşa ceva. Timp de zece ani lucrase cu succes în divizia Crime şi Jafuri din Departamentul Poliţiei din Los Angeles. Experienţa lui în legendarele zone de conflict acoperite de secţiile Hollenbeck şi Rampart îi conferise reputaţie printre colegii din nord-vestul statului Washington, unde-şi stabilise reşedinţa. Plecase din DPLA şi se alăturase Departamentului Şerifului Snohomish, sperând să aibă parte de un ritm de viaţă mai relaxat. Din cauza considerabilei sale experienţe de teren, mulţi din departament apelau la Mac pentru sfaturi sau chiar pentru o mână de ajutor.

— Mi-ai face o favoare uriaşă, spuse Benedict.

— Adică vrei să merg acolo şi s-ajut la căutarea păcălicilor ălora? Un detectiv care să se-ocupe de căutarea excursioniştilor dispăruţi? făcu Mac, sperând să scape de un drum prin munţii ploioşi.

— Carillo-i pe-acolo?

— Da.

— El cu ce se-ocupă?

Mac privi către Carillo.

— Cu ce te-ocupi?

— Am două'j două de cazuri. De ce?

Benedict îl auzise pe Carillo.

— Mă gândisem eu că n-are nimic de făcut. Ia-l cu tine! Aşa n-o să te plictiseşti. Asta-i numai de imagine, Mac. Am primit ordin să fie o prioritate şi am nevoie de cineva să dirijeze lucrurile. Mergeţi voi doi, vă trimit câţiva poliţişti, iar salvamontiştii o să fie-acolo. Ce naiba, probabil că dispăruţii o să şi-apară pân-ajungeţi voi.

— Îmi rămâi dator, spuse Mac şi închise.

Carillo ridică din umeri în semn de întrebare.

— Au dispărut nişte avocaţi, zise Mac. Nişte excursionişti care probabil s-au rătăcit, dar sunt VIP-uri. Vrei să vii? Benedict zice că aşa n-o să mă plictisesc.

— Căcat, crezusem că era ceva ca lumea.

Mac surâse.

— Nu toate pot fi cazuri cu droguri. Haide!

Carillo îşi luă jacheta, apoi se opri şi se uită la televizorul montat pe perete. Se difuzau ştirile de la ora 22. Reportera, o blondă superbă, tocmai apăruse cu o relatare dintr-un loc murat de ploaie.

Mac îşi citea partenerul cu uşurinţă şi rareori rata ocazia de a-l tachina.

— N-am ştiut că te uiţi la buletinele de ştiri.

— Mă cac în ele de ştiri, făcu Carillo. Ai văzut-o? Ce bunăciune!

Mac clătină din cap.

— Nu capeţi destul acasă?

Carillo, care era însurat şi avea doi copii, îi ignoră întrebarea.

— Frate, i-aş pune-o lu' asta, rânji el larg.

— Haide, bagă-ţi-o-napoi în pantaloni. Cu cât ajungem mai repede acolo, cu-atât terminăm mai repede.

Carillo se mai uită o dată la ecran, după care porni către uşă. În timp ce părăsea biroul, Mac trase şi el scurt cu ochiul spre televizor. Carillo avea dreptate. Femeia era foarte frumoasă.

În vreme ce suia pe solul moale al pantei pieptişe cu paşi de câte un metru şi jumătate, zumzetul nocturn al micilor animale se diminua în calea lui. Putea simţi prezenţa altora, o adunare de două-picioare. Ajunse la o porţiune netedă şi o urmă după curbura muntelui.

Peste câteva clipe, sub el apărură multe carapace-tari cu foc colorat pe spinări. Îşi închiseră ochii de foc-în-noapte şi din ele coborâră mai mulţi două-picioare. Acuitatea lui vizuală era superbă şi văzu alţi două-picioare mergând între carapacele-tari. El nu ştia ce putere aveau două-picioare asupra carapacelor-tari, dar începu să se întrebe dacă nu cumva carapacele-tari erau fie creaţii, fie slugi ale micilor două-picioare.

Când întâlnise prima dată carapace-tari, crezuse că erau făpturi vii, însă deoarece el putea simţi la un anumit nivel glasurile minţilor sau vibraţiile tuturor creaturilor, îl mirase că ele nu aveau aşa ceva. Păreau să fie controlate de două-picioare şi, pentru că două-picioare erau acum prada lui, putea fi de folos să ştie care era relaţia lor cu carapacele-tari.

Ştia că două-picioare veniseră pentru cei pe care-i ucisese. Se uită la siluetele strânse laolaltă şi văzu cum soseau mai multe carapace-tari şi roiau şi mai mulţi două-picioare. Îi numărase pe două-picioare şi erau două mâini şi patru degete. Se închipui cum ar fi fost să-i atace, ştiind că valurile de frică din partea atâtora ar fi fost o senzaţie foarte puternică. L-ar fi putut ucide rapid pe toţi, dacă s-ar fi năpustit asupra lor atât de repede, încât niciunul n-ar fi putut răspunde. Aţâţarea de a distruge atâtea din glăscioarele mentale înfricoşate era ademenitoare. Dar inteligenţa lui îi îngădui să-şi imagineze unul sau doi scăpând în carapacele-tari şi anunţându-i pe ceilalţi două-picioare. Şi el ştia că erau şi alţii. Aidoma pietricelelor din pâraie, mulţi, mulţi alţii.

Nu, avea doar să privească. Pântecul îi era plin şi avea să aştepte. Două-picioare erau lesne de doborât. El se afla aproape de locul unde trăiau. Îi putea înhăţa pe unii când era flămând sau îi putea înhăţa pentru simpla plăcere, oricând ar fi dorit. Începea să se bucure de răzbunarea sa.

Se aşeză ca să-i privească.

Capitolul 11

— … de aceea, cu frontul acesta masiv deplasându-se spre sud, se pare că Puget Sound va mai avea parte de multă ploaie, intonă vesel blonda năucitoare care tocmai atrăsese atenţia celor doi detectivi. Dintr-un Bothell foarte murat v-a transmis Kris Walker de la Eyewitness News. Jerry, Trish, aveţi legătura în studioul vostru uscat!

Un glăscior de bărbat se auzi din micul difuzor al monitorului lor:

— Mulţumim, Kris. Se pare că ai avea mare nevoie de un uscător de păr, comentă Jerry.

Kris îi oferi surâsul ei de zece mii de waţi şi ochii albastru-deschis ca gheaţa îi scânteiară, în ciuda faptului că părul bălai i se lipise de pielea capului sub ploaie. Cameramanul îşi opri proiectorul şi Kris Walker îşi coborî microfonul.

— Mai suntem în direct? întrebă ea, continuând să zâmbească, dar cu ceva mai puţin entuziasm.

— Nu, răspunse cameramanul strângându-şi grăbit echipamentul ca să fugă din ploaie.

— Du-te-n pizda mă-tii, Jerry! se adresă reportera către colegul ei aflat în studioul uscat la patruzeci de kilometri spre sud. Într-o secundă, chipul fermecător al lui Kris fusese acoperit de un nor de furie. Acum să ne cărăm dracu' de-aici!

Echipa de transmisie tăcea temătoare, când femeia îşi azvârli microfonul către asistenta cu umbrelă şi porni spre dubă. Sui pe locul de lângă şofer, scoase un pachet de ţigări şi-şi aprinse una. Cameramanul, Rick Kititani, un bărbat robust de vreo cincizeci de ani, stătea lângă uşa glisantă cu asistentul său şi încărca echipamentele.

— Auzi, Kris, te-am mai rugat şi-nainte, nu mai fuma-n maşină, îi ceru Rick. Miroase ca naiba şi nu-i bine nici pentru aparate.

Kris trase adânc din ţigară, apoi suflă fumul direct spre el.

— Plouă. Vrei să stau afară şi să fumez? M-ai ţinut deja două'j de minute afară. Părul mi s-a făcut de tot căcatu' şi tu vrei să mai stau afară? N-am chef.

— Nu, mârâi Rick răbdător, atât doar că nu vreau să mai fumezi în maşină. Dacă trebuie neapărat să fumezi, o să opresc după colţ, găsim o clădire şi poţi să fumezi sub streşini.

— Da, vezi să nu! pufni ea.

În clipa aceea, Rick ar fi strâns-o de gât pe fata asta. Când o întâlnise prima dată pe aparent modesta şi presupus debutanta recrutată de la afiliaţii Fox din Tacoma, el conchisese că era femeia cea

mai frumoasă pe care o văzuse vreodată în carne şi oase. Începând de la pomeţii înalţi şi continuând cu dantura dreaptă, parcă trasată cu linia, şi părul blond, Kris avea o moştenire genetică pentru care alte femei plăteau averi ca s-o imite, fără a reuşi în totalitate. Însă dacă ochii sunt cu adevărat ferestrele sufletului, safirele ei limpezi trădau o fire puternică, agresivă şi poate chiar rea. La trei săptămâni după ce-i fusese repartizat în calitate de cameraman, regizor de transmisie şi mentor ocazional, Rick n-o mai putea suporta şi începuse în mod discret s-o numească „Zeiţa pizdoasă“. Foarte discret, bineînţeles. Se temea că femeia era genul care l-ar fi dat în judecată pentru hărţuire sexuală, abia cât ar fi clipit o dată din ochii ei hipnotici.

Pe Kris o plictiseau reportajele de căcat pe care era trimisă să le facă. *„Kris, du-te şi transmite că plouă în Bothell.“ Mă fut în asta. Bineînţeles că plouă în Bothell. E Seattle, nu? Aici PLOUĂ! Îşi bat joc de talentu' meu. Daţi-mi nişte subiecte marfă.*

Bănuia că prinderea unor traficanţi de droguri i-ar fi adus mai multă credibilitate. Sau scena puternică a unui tip strivit de o macara pe docuri, care ar fi demonstrat talentul ei pentru recrearea verbală a oribilului. Mai grozav încă, imaginaţia ei invoca o familie de şase persoane ucise într-o coliziune teribilă şi sângeroasă cu o betonieră. Îşi închipui emoţiile martorilor la eveniment şi felul în care ea le-ar fi stors până la ultima picătură într-un reportaj. Da, acelea erau subiecte în care-şi putea vârî adânc dinţii.

Ştia că Rick o detesta, aşa că începuse să pună temeliile îndepărtării sale prin comentarii bine ticluite, plasate ici şi colo, persoanelor cuvenite. Iar Kris îşi cultiva în mod activ conexiunile cu „persoane cuvenite”. În scurt timp, simţea ea, avea să aibă puterea să radă pe oricine când avea să se ivească nevoia respectivă. În scurta, dar meteorica, ei carieră, Kris ajunsese la nivelul unei adevărate tacticiene în a-şi submina colegii de muncă şi apoi a-i determina să-şi dea demisia. Îşi aminti episodul ei favorit din *Zona crepusculară*, în care un băiat malefic, atunci când era nemulţumit, trimitea oamenii în „porumbişte”, un soi de neant oribil în care încetai să mai funcţionezi ca entitate vie. Lui Kris îi făcea plăcere să ştie că, dacă cineva o călca pe coadă, avea o modalitate de a-l trimite pe nemernic în porumbişte. Şi nu erau necesare prea multe ofense pentru a începe să elaboreze un plan.

Izbitura portierei dubei o făcu să iasă din reveria răzbunării. Rick se trânti la volan, furios că Kris îşi aprinsese încă o ţigară, pierdută în gânduri. Ea trase din nou fumul adânc în piept, cu plăcere, şi-l suflă

spre cameramanul japonezo-american de vârstă mijlocie. Reflectă asupra zilei când Rick avea să intre în porumbişte.

— Îmi pare rău, Rick, rosti ea batjocoritor. Cred că n-am mai putut aştepta adăpostul pe care mi l-ai promis.

În timp ce cameramanul pornea maşina, formulând în minte un răspuns care să nu poată fi considerat în niciun tribunal ca fiind sexist, hărţuitor sau jignitor, staţia de radio care le asigura legătura cu sediul postului din centrul oraşului Seattle învie cu un pârâit.

— Alo, Mobil Cinci? Rick? Kris? Răspundeţi! se auzi glasul unei dispecere.

Rick şi Kris schimbară priviri. Ea fuma, el şofa. O înfruntare de voinţe. Bărbatul cedă şi apucă microfonul.

— Da, dă-i drumul.

Vocea femeii se auzea hârâit din difuzor.

— Avem un subiect pentru ora 23. Doi avocaţi dispăruţi. Au plecat în excursie azi-dimineaţă. Şeriful le-a găsit maşina. Umblă vorba că ei sau şeful lor este amic cu primarul din Seattle. Sunteţi cea mai apropiată echipă mobilă. Este pe autostrada 2, deasupra Gold Bar. Porniţi într-acolo şi între timp noi aflăm locul exact şi v-anunţăm. Kris e pe-acolo?

Rick îi întinse microfonul reporterei, care rareori flecărea prin staţie cu colegii.

— Bagă-mi pe Palm Pilot tot ce ştiţi şi dup-aia roagă pe cineva de la grafică să facă o hartă. Cine-i la scena evenimentului?

În ciuda energiei pe care o dedica tachinărilor, intimidărilor şi distrugerii colegilor ei, Kris Walker rămânea în primul rând o reporteră.

— Cei din Departamentul Şerifului Snohomish, răspunse dispecera. Eşti programată pentru o intervenţie în direct pe la 23.10, aşa că trimite-ne banda până la 22.50, altfel va trebui să transmiţi şi imaginile tot tu în direct. Revin cu poziţia exactă a locului.

Kris aşeză microfonul în staţie.

— În sfârşit avem şi noi ceva! ridică ea ochii către cer în direcţia unei Autorităţi a Ştirilor. Să dea Dumnezeu să nu fie găsiţi până nu-mi transmit reportajul!

Rick clătină din cap uşor, în tot cazul în aşa fel încât ea să nu-l vadă. Ferit-a sfântul!

Deşi nu fusese încântat să lucreze pe munte în ploaie, Carillo se lumină considerabil la sosirea dubei de la Eyewitness News care o aduse pe reportera cea superbă, îl înghionti pe Mac şi-i făcu semn spre blonda în pelerină de ploaie care se apropia de ei. Mac nici nu avu timp să reacţioneze, deoarece Kris întinse brusc mâna.

— Sunt Kris Walker de la Canalul 7. Dumneata eşti şeful?

Mac îi strânse mâna.

— Da.

În ciuda frigului şi a umezelii, mâna ei era caldă şi moale şi femeia zăbovi cu ea o clipă prea mult în palma lui. *În carne şi oase arată chiar mai bine.* Bărbatul se sili să se smulgă din transă.

— Semeni a şef, surâse uşor Kris. Te numeşti?…

— Mac Schneider, detectiv din Departamentul Şerifului districtului Snohomish. Dânsul este detectivul Karl Carillo.

Kris dădu mâna cu Carillo. Strânsoarea şi ochii lui îi spuseră că era însurat şi dispus oricând să calce strâmb. Kris se adresă cu căldură celuilalt bărbat, tipul puternic şi tăcut.

— Fac un reportaj în direct – îşi privi ceasul – peste douăzeci şi cinci de minute. Aş avea nevoie de nişte informaţii generale, să filmez locurile, apoi să intru în transmisie directă cu un interviu. Ai ceva împotrivă?

— Un interviu? Cu cine?

— Cu dumneata.

— Nu. Stai de vorbă cu purtătorul nostru de cuvânt.

— Haide, ce naiba! Vreau pur şi simplu pe cineva care să confirme nişte lucruri care sunt cunoscute. Nu pot s-aştept până vă vine omul.

Procedura cerea ca purtătorul de cuvânt al departamentului să facă toate declaraţiile pentru mass-media, dar pentru Mac cazul de faţă părea destul de simplu. În plus, femeia era al naibii de frumoasă.

— Nu-s multe de spus.

— Poate. Kris îşi scoase Palm Pilotul. „Mitchell Roberts – citi ea – şi Jack Remsbecker, avocaţi la Addison, Olinka & Cothran. O firmă mare. Legături cu primarul, guvernatorul…" bla-bla-bla. „Roberts, însurat, doi copii, Remsbecker necăsătorit, amândoi în vârstă de treizeci şi şase de ani." Bun, aşadar ei s-au rătăcit, nu doar unul, ci amândoi… nu există zăpadă, ca să fi fost posibilitatea vreunei avalanşe, deci ce s-a-ntâmplat? Cum este posibil ca doi bărbaţi să se rătăcească pur şi simplu? Potrivit hărţii, există o singură potecă, care duce până sus şi după aceea coboară.

Ochii lui Mac şi Carillo se întâlniră pentru o fracţiune de secundă, când îşi dădură seama că reportera ştia mai multe decât ei. Kris le observă reacţia şi decise că situaţia ar fi putut permite o interpretare care să-i crească audienţa, fiindcă se ştiau atât de puţine.

Ronnie stătea la masa din bucătărie şi sorbea un ceai de plante. Fusese o zi lungă. Când ajunsese acasă, puţin după amiază, Ty nu era

pe nicăieri, Amy, bona, sporovăia la telefon cu prietenul ei, iar micuţa Meredith arunca bureţi în piscină împreună cu două prietene. Capacul retractabil al piscinei se blocase la jumătate, expunând destulă apă – un teren de joacă natural, dar potenţial ucigaş, pentru copiii nesupravegheaţi. După ce se repezi afară şi le certă pe fetiţe, Ronnie se înfioră închipuindu-şi pe una sau mai multe dintre ele căzând în apă şi rămânând prinsă sub capac. Asta o decise: aveau nevoie de o bonă permanentă.

Femeia începuse de asemenea să regrete insistenţa ei pentru piscină. Atunci când plănuiseră casa, îşi dorise o piscină şi Ty îi reamintise că în climatul respectiv aveau să fie norocoşi dacă o puteau folosi două luni pe an. Ronnie găsise o firmă care instala echipamente de încălzire solară şi-i dăduse lui Ty broşura publicitară, asigurându-l că piscina va fi plăcută tot anul, iar costul încălzirii va fi realmente modest. Drept monedă de schimb, el se folosise de pivniţa pentru vinuri. Îşi dorea să aibă sub casă un beci real, bine dotat, cu o intrare secretă, aşa cum văzuseră la un castel din Bavaria. Ronnie nici nu concepuse să audă de un beci pentru vinuri, considerându-l un moft şi argumentând prin consumul lor anual infim de vin, însă Ty rămăsese ferm. În felul acesta ea se alesese cu piscina şi soţul ei cu pivniţa pentru vinuri.

Acum apa din piscină era rece ca gheaţa zece luni pe an, întrucât sistemului de încălzire solară îi lipsea un element esenţial: radiaţia solară permanentă. Între timp, Ty ticsise beciul cu sticle de vin în valoare de peste patruzeci de mii de dolari, iar în trei ani ei destupaseră exact şaisprezece sticle. Copiilor le plăcea însă să deschidă uşa secretă de lângă bucătărie, să fugă pe scară şi să se ascundă printre butelcile de Chateau Margaux şi Lafite Rothschild.

Femeia privi ceasul de pe cuptorul cu microunde, văzu că era 23.05, luă telecomanda televizorului cu plasmă de pe peretele bucătăriei şi deschise pe Canal 7. Pentru câteva minute, avea să se concentreze asupra problemelor altora.

Capitolul 12

Frigiderul era gol şi asta-l irita pe Russ Tardif. Cât timp fusese însurat, era întotdeauna plin în mod miraculos cu sticle de coca-cola şi bere Miller Lite. Închise uşa frigiderului uriaş şi se gândi la drumul lung până la casă. Decise că se putea descurca şi fără să bea ceva. Trecuse de ora 23, afară ploua cu găleata şi n-avea chef să urce o sută de metri pentru o amărâtă de apă minerală.

Îşi putea da seama de intensitatea ploii, deoarece pârâul Cold vuia dedesubt. Atelierul lui se afla atât de aproape de marginea unui taluz înalt de cinci metri, încât Russ se temea că, într-o bună zi, pârâul va roade malul şi atelierul cu toate echipamentele lui valoroase se vor prăbuşi în apă.

În vârstă de treizeci şi unu de ani şi acoperit de tatuaje, Russ lucra opt ore pe zi la uzina Boeing din Everett, operând fie un strung de precizie cu pat cu degajare, fie o freză cu comandă numerică. Uzina de avioane, locul de naştere al masivului 747, consta din mai multe clădiri enorme ce se întindeau pe patruzeci de hectare. După muncă, Russ şofa pe drumul lung până acasă, apoi cobora dealul la baraca şubredă pe care o numea atelier, pentru a lucra cu alte maşinării, trecând însă de la aluminiul avioanelor la lemn.

Obsesia lui Russ faţă de lucrul în lemn dusese la divorţul său, dar oricum căsnicia nu fusese ceea ce ar fi trebuit. Se dovedise că sexul regulat cu soţia avea mai multe dezavantaje decât masturbarea, iar permanentele sâcâieli ale nevestei de a merge în Everett sau Snohomish pentru cine ştie ce prostie, de felul cinelor cu persoane pe care Russ nu le putea înghiţi sau talciocurilor idioate, umpluseră în cele din urmă paharul. El auzise că timpul le vindecă pe toate şi, ca să recunoască adevărul, singurul lucru căruia îi ducea dorul era frigiderul plin-ochi.

Strânse din umeri, luă o scândură de 5 x 25 şi se întinse către comutatorul banzigului marca DeWalt. În clipa aceea îi atrase atenţia ecranul televizorului său cu diagonala de douăzeci şi cinci de centimetri. Vorbea o reporteră absolut fabuloasă şi harta micuţă de deasupra umărului ei stâng semăna cu cartierul lui… dacă puteai numi „cartier” sălbăticia aceasta izolată. Se apropie de televizor, suflă rumeguşul de pe butonul volumului şi-l răsuci.

— … au fost văzuţi ultima dată azi-dimineaţă în jurul orei 5. Mă aflu alături de detectivul Mac Schneider de la Departamentul Şerifului districtului Snohomish, care conduce investigaţia. Domnule detectiv, ce

eforturi se întreprind pentru a-i găsi pe excursionişti?

Obiectivul camerei panoramă puţin şi un bărbat apăru în cadru, imediat lângă reportera drăguţă. Femeia întinse microfonul spre el şi grafica suprapusă anunţă numele detectivului. Dâre luminoase scânteiară când stropii de ploaie trecură prin proiectorul puternic al videocamerei.

— Salvamontiştii au sosit şi avem de asemenea o echipă de câini, rosti Mac.

— Care sunt şansele ca bărbaţii să supravieţuiască peste noapte? întrebă Kris.

— Sperăm că-i vom găsi mai devreme, dar am înţeles că este vorba despre excursionişti experimentaţi, cu haine groase, aşa că apreciem că nu vor avea probleme de asemenea natură.

— Aveţi alături de dumneavoastră încă un detectiv, aşa este?

— Da, încuviinţă Mac, pe detectivul Karl Carillo.

— De ce au fost însărcinaţi doi detectivi pentru căutarea excursioniştilor dispăruţi?

— Aceasta este procedura standard. Noi doar asistăm salvamontiştii. Asta este tot.

— Am înţeles că aţi găsit o telecomandă de maşină şi nişte chei. De asemenea, unul dintre poliţişti a declarat că este posibil să fi văzut sânge, spuse reportera. Presupun că suspectaţi şi posibilitatea unui omor.

— Nu, datele obţinute nu conduc în niciun caz la o asemenea concluzie. Contrar zvonurilor, nu a fost găsit sânge.

— Dacă este cu adevărat un caz de rutină, de ce au fost totuşi trimişi doi detectivi? Prezenţa lor n-ar fi mai degrabă semnul anchetării unei omucideri, decât a unei banale dispariţii de persoane?

Mac strânse furios din fălci. Într-o transmisie televizată în direct nu-i putea spune că fuseseră trimişi din motive politice.

— Două persoane, rosti el scrâşnind, au întârziat să se întoarcă dintr-o excursie şi, da, au fost găsite cheile cu telecomanda maşinii lor. Este perfect posibil să le fi scăpat pe jos. *Poate* să existe sânge, dar deocamdată noi nu l-am descoperit. Extrapolarea unei crime din atât de puţine date ar fi culmea iresponsabilităţii.

Se întoarse şi se îndepărtă.

— Suspectaţi o crimă, domnule detectiv? strigă ea în urma lui.

Mac continuă să meargă şi nu privi în urmă.

— Domnule detectiv Schneider, suspectaţi o crimă?

Kris era impresionată. Nu auzise niciodată un poliţist folosind

cuvântul *extrapolare.* Bărbatul nu semăna cu niciunul din poliţiştii pe care-i întâlnise. Îi îngădui lui Mac alte câteva clipe spectaculoase pentru a sublinia retragerea din interviu, apoi îşi înăbuşi un zâmbet larg şi satisfăcut de sine şi reveni spre videocameră pe cât de sobră se putea preface.

— Aşadar salvamontiştii vor acţiona cel puţin alte câteva ore pentru a-i localiza pe cei doi dispăruţi. Dacă nu vor fi găsiţi, căutarea va fi reluată în zori, deşi sperăm că vor fi găsiţi în curând, sănătoşi şi în siguranţă. De pe munţii de deasupra Gold Bar, v-a transmis în direct Kris Walker de la Eyewitness News.

Russ Tardif închise sunetul. Se întrebă de ce poliţaiul fusese atât de grosolan cu reportera. Apoi se gândi la excursionişti. Păreau să se fi rătăcit la numai câţiva kilometri dincolo de munte, ceea ce însemna practic la o aruncătură de băţ. Acţionă comutatorul ferăstrăului. Poate că aveau să apară la uşa lui. *Oricum, nu le pot oferi nici coca-cola, nici bere.*

Mac se întoarse cu spatele la Kris şi porni în sus pe pantă spre Bill Alexander, poliţistul care descoperise jeepul Cherokee. Mac era furios din două motive: în primul rând fusese jucat pe degete de reporteră şi în al doilea rând avea sentimentul neplăcut că era posibil ca femeia să fi avut dreptate. Sosise aici aproape la fel de iritat ca şi Carillo, ştiind că nu îndeplineau decât rolul unor babysitteri, în timp ce salvamontiştii îşi vedeau de treaba lor. Acum însă, după ce ajunseseră la destinaţie, ipoteza lui Kris Walker nu mai părea atât de imposibilă. Îl scotea însă din sărite faptul că adormise la cârmă, când ea îi reamintise brusc că lucrurile s-ar putea să fie altfel decât păreau. Poliţistul spusese că era posibil să fi văzut sânge, dar, indiferent despre ce fusese vorba, ploaia spălase de mult locul acela. Mac era enervat pe tânăr că plecase înainte să fi protejat dovezile, dar renunţă să-l muştruluiască după ce-şi aminti greşelile frecvente pe care le făceau colegii lui din DPLA.

Kris îl privi pe Mac îndepărtându-se, întinse microfonul sunetistului şi porni după detectiv. Era încântată că bărbatul intrase în dramoleta ei, dar înţelegea că avea şi ea ocazia de a face pe victima. Nu era convinsă că l-ar fi putut păcăli, însă n-avea nimic de pierdut.

— Hei, ce dracu-a fost asta, să pleci din mijlocul interviului meu? ţipă ea.

Mac nu încetini pasul şi nici n-o privi.

— M-ai întrebat înainte de a intra în emisie şi ţi-am spus că ipoteza ta era iresponsabilă. După aceea mi-ai pus aceeaşi întrebare în direct.

— Şi ai plecat!

Mac se opri şi ea îl ajunse din urmă.

— M-ai atacat într-un punct vulnerabil, începu el. Doi detectivi de la Departamentul Şerifului se află aici supervizând o căutare de rutină. Şeful echipei noastre de salvamontişti nu era disponibil, asta-i tot! În mod normal, el ar fi condus căutarea, nu noi. Am venit ca să-i facem o favoare. Poate că nu-ţi dai seama, dar „dispăruţi" i-al naibii de departe de „presupus morţi" sau, şi mai rău, de „presupus omorâţi".

— Eu pot lua în calcul orice ipoteză vreau, replică femeia.

— Iar eu pot refuza să-ţi admit speculaţiile idioate, ripostă el şi porni mai departe. Îţi faci rău singură, doamnă.

— Uite care-i treaba, rosti Kris urmându-l şi radiind cât de multă sinceritate era în stare, îmi pare rău, dar eram pur şi simplu în căutarea unui subiect. Excursionişti dispăruţi… tipi importanţi… doi detectivi sosiţi să investigheze… Ce era să cred?

— Nu trebuie să crezi, ci să prezinţi faptele, se răsti el.

— Fii serios! Auzi, nu-s proastă. Dacă bănuiesc că-mi ascunzi ceva, trebuie să speculez.

Mac se opri din nou şi stătură faţă în faţă, foarte aproape. Bărbatul era perfect conştient de faptul că în ultimii zece ani se putea vorbi pe bună dreptate de degradarea calităţii ştirilor. Dacă subiectul nu-i îndeajuns de captivant, fă-l captivant printr-o abundenţă de hiperbole şi speculaţii. Reportera aceasta avea o manieră incredibil de iritantă, însă, când îşi îndepărtă părul din ochi cu mâna stângă, el văzu că nu purta verighetă sau inel de logodnă. Mac strânse din maxilare.

— Doi bărbaţi lipsesc de câteva ore…

— De douăsprezece ore.

— Bun, de douăsprezece ore, şi tu vrei să transformi asta într-o poveste mai mare decât este în realitate, zise el. Bărbaţii aceştia au familii şi prieteni şi până nu obţinem nimic concret nu vreau ca mass-media să-i sperie de moarte cu ipotezele lor de rahat.

Kris simţi că detectivul refuza să coopereze şi în aceeaşi clipă observă că nu purta verighetă.

Este însurat şi o ascunde, sau divorţat? Cred că este divorţat.

— Perfect, spuse ea, atunci spune-mi de ce te afli aici.

Mac se întoarse brusc, ca să-i evite întrebarea, şi fu cât p-aci să se izbească de Bill Alexander.

— Salvamontiştii au suit trei kilometri şi n-au găsit nimic, raportă zelos Bill.

Nu acordase niciodată un interviu pentru televiziune.

— Câte trasee au putut explora? întrebă Kris. Crezusem că nu

există decât o potecă.

Mac îi aruncă o privire ce însemna „nu vorbi cu oamenii mei“, dar femeia o ignoră şi se întoarse spre poliţist.

— Da, e numai una, încuviinţă Bill, după care adăugă: Ceva mai sus e o răspântie, dar până la urmă ambele ajung în acelaşi loc. În vârf.

— Aţi căutat şi pe lângă potecă? întrebă Kris.

Bill se uită la Mac, neştiind ce să răspundă, deoarece nu căutaseră. Mac nu voia să-i răspundă reporterei, însă nici nu dorea să pară că ar fi ascuns ceva.

Suspină şi zise:

— E prea periculos. Este întuneric beznă şi poteca e periculoasă chiar şi cu lanternele. Dacă nu vor apărea până în zori, vom aduce un elicopter şi o echipă mai mare.

— Ai fost acolo, ca să confirmi că poteca este periculoasă? îl întrebă ea.

Mac o privi impasibil, fără să răspundă. Kris se întoarse către Bill.

— Spune-mi tu de ce doi detectivi conduc căutarea unor excursionişti dispăruţi?

Poliţistul se foi de parcă ar fi fost o întrebare-capcană. Kris izbucni în râs, anulând tensiunea, iar Bill îi urmă exemplul şi începu să chicotească nervos, deşi nu avea habar de ce o făcea. Mac zâmbi pentru a-i arăta reporterei că nu-l impresiona. Ştia că Kris Walker nu însemna nimic decât necazuri, agravate de atracţia pe care o simţea faţă de ea.

Carillo li se alătură, clătinând din cap.

— Nici urmă de ei. Aşteptăm să se întoarcă ultima echipă de căutare şi câinii, apoi plecăm. Se pare că ne vom întoarce mâine dimineaţă pe la 7, dacă nu se va întâmpla nimic în momentele următoare.

Mac nu era deloc încântat să se scoale devreme în ziua pe care ar fi trebuit s-o aibă liberă.

— Ia legătura cu centrala şi vezi dacă n-au apărut pe undeva, spuse el. Harta arată nişte drumuri şi de cealaltă parte a muntelui. Poate c-au ajuns la vreo casă.

Carillo plecă, iar Bill Alexander îşi strânse jacheta în jurul corpului, simţind fiori, pe de o parte din cauza frigului, pe de altă parte la amintirea senzaţiei foarte neplăcute pe care o avusese cu câteva ore în urmă, când stătuse singur chiar în locul acesta.

— Seamănă cu cazul tipului ăluia care-a dispărut marţi, rosti el.

Mac şi Kris tresăriră simultan, auzindu-l.

— Care tip? întrebă Mac.

Nu-i plăcea că o reporteră băgăcioasă auzea informaţia aceasta, dar cel puţin nu-şi pornise videocamera.

— Unul de la Weyerhaeuser. Un fel de controlor de cherestea. I-am găsit camioneta cu cheia în contact şi portiera deschisă. Motorul a mers până când s-a terminat benzina. Tipul a dispărut ca prin farmec. Foarte ciudat…

Kris adulmecase un subiect.

— Unde s-a întâmplat asta?

— Cam la o vale sau două la est de-aici. De partea asta a Pădurii Naţionale.

Mac nu era surprins că nu auzise nimic despre cazul respectiv. Departamentul lui avea peste trei sute de angajaţi şi răspundea de o suprafaţă de patru mii cinci sute de kilometri pătraţi din nordul statului Washington. Zona se întindea de la ocean până la munţi şi era populată de peste şapte sute cincizeci de mii de locuitori. Faptul că cineva dispăruse şi el nu aflase nu era ceva neobişnuit.

— Aţi înaintat cu investigaţiile? Aţi descoperit vreun posibil motiv? întrebă Mac. Eventuale probleme personale?

— Se pare că n-a fost vorba despre motive personale. Am stat de vorbă cu soţia lui şi păreau o familie fericită. Băiatul avea însă un cercel în nas.

— Poftim? făcu Kris, derutată de abaterea neaşteptată de la subiect.

— E vorba de cel dispărut… Fiul lui avea un cercel în nas.

Mac bănui că tânărul poliţist nu vedea prea mulţi oameni cu cercei în nas şi considerase că ar fi putut introduce podoaba în ecuaţie ca motiv posibil pentru ca un bărbat să-şi părăsească familia.

— Urme de violenţă? întrebă Kris.

— Violenţă? Nu, deloc… Bill făcu o pauză scurtă. Decât poate copacii…

— Copacii? repetă Mac.

— Da. Bill ştia că avea o poveste interesantă, pentru că o reporteră de la un post TV important şi principalul detectiv din departamentul lui îi sorbeau fiecare cuvânt. Toţi copacii din jurul camionetei fuseseră rupţi. Destul de sus, la vreo trei metri. Rupţi în două, ca şi când ar fi trecut o tornadă pe-acolo, sau altceva.

Kris miji ochii.

— Mie mi se pare a fi vorba despre „altceva”.

Un bărbos masiv purtând o şapcă cu emblema Mariners apăru din beznă, din direcţia potecii, aproape târât de trei câini ale căror lese le ţinea strâns. Poliţistul îl recunoscu şi strigă:

— Hei, Harley!

Harley Quivers părea tulburat, când se apropie; câinii nu scoteau niciun scheunat şi-şi vârâseră cozile între picioare.

— Fac asta de ani buni, rosti el şi-şi sublinie spusele trăgând o flegmă înnegrită de tutun de mestecat. Am fost pe urmele oamenilor, urşilor, pumelor… tot ce vreţi. Da' niciodată n-am văzut vreun câine să facă aşa. Au găsit un miros, da' pur şi simplu n-au vrut s-o ia pe urma lui, nici în pădure, nici mai departe pe potecă. Nu mai am ce face aici.

Când Harley Quivers şi câinii săi speriaţi trecură pe lângă el, Bill Alexander tăcu, cunoscând prea bine senzaţia respectivă. Kris privi spre Mac şi ochii li se întâlniră pentru o clipă. Pădurarul dispărut şi câinii terorizaţi ridicau întrebări la care niciunul nu putea răspunde cu uşurinţă. Mac recunoscu în sinea lui că ipoteza omorului formulată de Kris Walker părea să fie tot mai plauzibilă.

Ty intră în bucătărie şi luă o coca-cola fără zahăr. Era obosit şi nu dorea discuţii profunde, însă cei doi soţi nu vorbiseră toată ziua.

— Cum a fost teleconferinţa? întrebă el.

— Ca de obicei. Ronnie tăie sonorul televizorului, pe ecranul căruia buletinul meteo prognoza ploi intermitente toată săptămâna. Când am ajuns acasă, Mere şi prietenele ei erau la piscină şi Amy vorbea la telefon.

— Foloseşte telefonul mai mult ca noi, chicoti Ty.

— Ei bine, a fost ultima dată. Avem nevoie de cineva cu program permanent – o bonă sau aşa ceva.

Ty ştia că Ronnie se simţea uşor vinovată pentru că abdica de la unele îndatoriri materne, dar pe de altă parte ar fi făcut orice ca să-şi protejeze copiii.

— Cum putem găsi una?

— M-am interesat şi mi s-a recomandat o agenţie.

— Deci ne apucăm să intervievăm candidate? întrebă bărbatul.

— Da, dacă decidem că vrem s-angajăm o bonă. Avem două dormitoare disponibile. Ce zici?

— Sigur că da. Hai s-o facem!

Ronnie şovăi.

— N-ar trebui mai întâi să vorbim cu copiii?

Ty surâse în barbă. Ronnie era un adevărat membru de echipă şi-i lăsa pe copii să decidă atunci când bărbatul considera că trebuiau pur şi simplu anunţaţi: *Eu sunt superior în rang, aşa c-o să faci cum am spus eu.* În cazul acesta, ea avea dreptate, întrucât copiii urmau să primească ordine de la altă persoană decât părinţii lor.

— Mda, să le spunem la ce ne-am gândit, aprobă el. Pun prinsoare c-o să fie de acord. În felul ăsta capătă ceva nou de torturat.

Ronnie surâse gânditor.

— Bine.

Remarca lui simplă şi degajată îi amintise că dorea întoarcerea vechiului Ty, bărbatul care făcea glume, râdea, avea replici spirituale şi zâmbea frecvent. Dorea cu disperare să se poată întinde spre el şi să-l atingă, dar între ei exista un zid atât de tangibil, de parcă ar fi fost făcut din oţel.

Femeia luă telecomanda televizorului şi închise aparatul.

— Mi-e somn, îl anunţă. Vii?

El încuviinţă din cap.

— Imediat după tine.

Ronnie se aplecă peste masă şi-şi puse ceaşca în chiuvetă.

— Este duminică, rosti ea şovăind uşor. Vrei să dormim mai mult?

Ty ştia ce însemna mesajul acela codificat. Ar fi însemnat foarte mult să i se ceară intimitate acum, în ciuda faptului că o parte din el dorea asta aproape cu disperare. Decise să încerce.

— Bine, haide să dormim mai mult.

Ronnie îi suflă o sărutare şi porni spre scară. Ty îşi sorbi coca-cola şi privi ferestrele înalte şi negre, urmărind pârâiaşele de apă de ploaie ce se scurgeau pe geam.

Îi privi pe două-picioare mişcându-se dedesubt. Unii suiseră pe potecă şi trecuseră pe lângă el în beznă. Ştia că fusese simţit de câini. Le percepuse frica. Frica lor era neclară, ca o zi noroasă, cu totul diferită de teama precum lumina soarelui radiată de două-picioare. Rămânea totuşi frică. Nu porniseră pe urmele lui.

Când ultimul două-picioare sui în carapacele-tari şi carapacele-tari îşi deschiseră ochii de foc în noapte şi plecară, el sui pe munte. În general dormea ziua şi călătorea noaptea şi cu toate că ploaia îl împingea de obicei să-şi caute adăpost, în noaptea asta nu-i era frig şi nu-şi găsea astâmpărul.

Suind cu uşurinţă panta pe care două-picioare s-ar fi chinuit s-o escaladeze în patru labe, urcă o vreme, după care coborî într-o vale. Bău dintr-un pârâu care curgea năvalnic, apoi merse prin el, cu apa rece mângâindu-i picioarele.

În cele din urmă, ceva îi atrase atenţia: un foc. Rămase cu ochii aţintiţi asupra lui; creştea în intensitate, pe măsură ce cobora în aval. Văzu după aceea că lumina focului provenea din peştera din lemn a unui două-picioare. Văzuse şi alte peşteri din lemn în care trăiau două-

picioare, dar aceasta era mai mică decât majoritatea, în ea simţi o prezenţă.

Se apropie de peştera din lemn, care se afla la câteva salturi deasupra lui pe marginea malului înalt. Un ţipăt se auzi dinăuntru. Era zgomotul unui animal rănit, aducând cu schelălăielile pe care le scoteau unele animale când le omora. Îşi dădu seama însă că niciun animal nu putea ţipa aşa de mult timp şi, cercetându-şi gândurile şi simţurile, nu percepu niciun val de durere dinspre o creatură vie. Îl simţea doar pe două-picioare şi gândurile lui erau calme. Decise că două-picioare făcea, cumva, zgomotul acela.

Nu-i era foame şi nici nu era foarte curios să afle ce era cu ţipătul din peştera din lemn. În mintea lui exista însă imaginea anterioară a numeroşilor două-picioare care roiseră sub el şi planul abandonat de a-i ucide. După aceea mintea îi reveni la Focul cel Mare şi la motivul pentru care el se afla aici şi mânia îi crescu. Cântări din ochi peştera din lemn micuţă şi fragilă, şi-l imagină pe gălăgiosul două-picioare dinăuntru şi ajunse la o concluzie: era prins înăuntru.

Capitolul 13

Lui Karen Roberts îi fusese imposibil să aştepte ca politicienii sau poliţia să facă ceva, aşa că vorbise toată noaptea la telefon, sunându-şi prietenii pentru a le solicita ajutor sau sfaturi. Unul dintre cei la care apelase fu Steve Keener, un partener senior plin de iniţiativă din firma lui Mitch. Promiţându-i femeii că-i va găsi pe excursionişti, Keener părăsi peste douăzeci de minute confortul locuinţei şi porni să-i convoace pe ceilalţi angajaţi ai firmei.

Mac îşi privi ceasul şi nu-l surprinse să vadă că era miezul nopţii. Îşi trecu degetele unei mâini prin părul negru şi des, îmbibat de ploaia fină ca o ceaţă, dar continuă. Se uită la Carillo, care scria de zor în blocnotes la zece metri mai încolo, apoi către duba Canalului 7. Echipa aproape că terminase de strâns echipamentele şi se pregătea de plecare, iar Kris Walker stătea relaxată în scaunul de lângă şofer, cu portiera deschisă, fumând în timp ce-şi completa notiţele.

Detectivul detesta ţigările, dar, pe neaşteptate, imaginea unei femei frumoase care ţinea între degete un cilindru alb şi arzător păru incredibil de senzuală. Kris ridică ochii, îl văzu privind-o şi încuviinţă uşor din cap, parcă spunând că mai devreme nu-şi făcuse decât meseria şi că nu avea nimic de împărţit cu el. Sau cel puţin aşa decise Mac să-i interpreteze gestul.

Ochii lui Kris îl urmăriră discret pe Mac. Îi plăceau bărbaţii înalţi; ea însăşi avea un metru şi şaptezeci şi cinci. Iar cu ochii aceia inteligenţi şi cu părul negru ca tăciunele uşor ondulat, detectivul aducea puţin cu Russell Crowe. Abătându-şi gândurile de la el, femeia simţea că era pe urmele unui subiect interesant, dar nu dorea să meargă atât de departe încât să admită că putea fi *realmente* interesant. Putea fi însă mai mult decât dispariţia a doi excursionişti. Câinii cu cozile între picioare… ce spusese poliţistul despre pădurarul plecat într-o vacanţă neplanificată… telecomanda şi sângele… şi bineînţeles cei doi avocaţi care erau de negăsit. Reportera nu avea toţi termenii ecuaţiei, dar aceasta părea… interesantă.

Carillo se apropie de Mac.

— Aş zice că-i timpul s-o-ntindem de-aici.

— Au venit toate echipele de căutare?

— Da.

Mac privi cum duba televiziunii întoarse şi plecă, apoi îl văzu pe Bill Alexander stând de vorbă cu alţi doi poliţişti şi cu un salvamontist.

— Ce părere ai de chestia cu tipul de la Weyerhaeuser? întrebă el.

Carillo se uită în direcţia lui Bill şi pufni dezgustat.

— Când mi-a povestit cum i-a găsit camioneta, eram gata să jur că se pişase pe el. Şi nici vorbă de sângele ăla de care pomenea! Totuşi, dacă tipii ăştia n-apar, probabil c-ar trebui văzut şi ce-a fost cu pădurarul ăla.

Mai jos pe şosea, farurile unei maşini sfâşiară perdeaua de ploaie şi după aceea virară după un cot. Un Range Rover nou şi strălucitor se legănă, se opri şi din el coborâră patru bărbaţi. Grupul se îndreptă spre Mac şi Carillo, condus de un individ zvelt, cu aspect sportiv, trecut binişor de cincizeci de ani.

Carillo îi privi suspicios.

— Vă putem ajuta cu ceva? se interesă el cu glas prea puţin amabil.

— Aici au dispărut Mitch Roberts şi Jack Remsbecker? întrebă conducătorul grupului.

— Sunteţi prieteni de-ai lor? rosti Mac.

— Prieteni şi asociaţi, le întinse bărbatul mâna. Mă numesc Steve Keener. Făcu apoi semn celorlalţi, care le strânseră şi ei mâinile: Alan Erickson, Adam Olinka şi John Cothran.

Mac şi Carillo se conformară, dând mâna cu toţi.

— Suntem de la Departamentul Şerifului districtului Snohomish, explică Mac, şi ne pregăteam să ne oprim pentru noaptea asta. Am rechemat echipele de căutare. Terenul este prea periculos noaptea. Dacă doriţi, sunteţi bine-veniţi să ne ajutaţi cum se luminează de ziuă. Probabil pe la 7-7.30.

Keener clătină din cap.

— Mulţumim, dar o să dăm o raită chiar acum. Este posibil ca ei să fie răniţi.

Carillo ridică ochii către cer. Nu mai avea nevoie de alţi avocaţi dispăruţi.

— Nu vă putem lăsa să faceţi asta. Este prea riscant.

Adam Olinka, un tânăr cu privire zeloasă şi ochelari cu ramă din sârmă de oţel care părea proaspăt absolvent al Dreptului la Harvard, ridică imediat mănuşa.

— Uite ce este, domnule poliţist…

— Detectiv, îl corectă Carillo.

— Detectiv, încuviinţă Olinka. Bărbaţii aceştia ne sunt atât prieteni, cât şi colegi. Am promis familiilor lor că-i vom căuta. Şi, din punct de vedere legal vorbind, nu ne puteţi opri. Regret!

Lui Carillo nu-i plăcea avocăţelul acesta ţanţoş şi ferchezuit. Bineînţeles că era isteţ, dar era moale. Poate că juca baschet sau că alerga pe bandă la sala de forţă, însă îi fusese vreodată viaţa ameninţată? Sau ar fi ştiut măcar când i-ar fi fost ameninţată? Evident că nu!

Carillo se întoarse pe călcâie.

— Puia mea, prietene! Tu o mierleşti, nu eu.

Mac ştia despre Carillo că-i detesta pe toţi cei care aveau succes, iar indivizii aceştia îşi afişau superioritatea cu aceeaşi mândrie, cu care-şi purtau pelerinele scumpe cumpărate de la REI, cizmele cu căptuşeală impermeabilă Gore-Tex şi ceasurile Panerai. Indică spre potecă.

— Aveţi totuşi grijă. Eu n-am urcat decât câteva sute de metri şi este periculos chiar cu lanternă. Cărarea este îngustă – coteşte în ac de păr pe lângă nişte râpe al naibii de abrupte. Aveţi grijă! Nu este în niciun caz un traseu pentru noapte.

Keener aprobă din cap, după care întrebă:

— Aţi găsit vreun indiciu despre ce s-ar fi putut întâmpla? Pe unde ar putea ei să fie?

— Nu, răspunse Mac. Am găsit cheile jeepului, dar nimic altceva. Toate patrulele noastre din regiune, de ambele părţi ale muntelui, au fost alertate să fie cu ochii-n patru. Şi aşa cum v-a spus şi partenerul meu, vom reveni dimineaţă cu echipele de căutare.

— Mulţumim, rosti Olinka şi-l bătu superior pe umăr pe Mac. Poate ne aduceţi nişte cafea atunci, bine?

Cei patru bărbaţi porniră imediat pe potecă, cu cizmele scoţând scârţâiturile specifice cauciucului dur pe pietriş şi pământ umed. Mac le privi razele lanternelor puternice încrucişându-se prin beznă şi îndepărtându-se treptat pe cărare. Peste câteva clipe, luminile dispărură şi glasurile se diminuară, apoi nu se mai auziră. Merse la maşină şi intră.

Carillo clocotea.

— Acum va trebui să-i salvăm şi pe amărăştenii ăştia.

— Poate… Nu cred însă că vor păţi ceva.

Carillo băgă în viteză şi demară, împroşcând Range Roverul cu pietriş.

— Căcaţii dracului! Vedea-i-aş morţi! Să-mi bag picioarele dacă nu mi-ar plăcea să-l bag pe jmecheru' ăla cu ochelari într-un sac de cadavre!

Mac îl privi cu coada ochiului. Carillo putea fi insensibil, însă depăşise deja limitele.

— Nu-i bine să vorbeşti aşa. Aduce ghinion.
Carillo se uită la el furios.
— Mă fut în el de ghinion!

Capitolul 14

Indiferent dacă lucra cu aluminiul unui Boeing din seria 7000 sau cu lemn de brad, Russ Tardif dovedea o concentrare impresionantă. Gândurile îi erau la fel de liniare ca banda unei maşini de şlefuit, atunci când decidea ce tăietură să facă în continuare, sau dacă îşi reglase corespunzător strungul ori banzigul. Russ nu era un individ care să irosească timp preţios, relaxându-se cu chestii de felul cărţilor, ci iubea mai presus de orice un lucru: să transforme materiile prime în produse finisate.

Reportajul televizat despre excursioniştii dispăruţi îi pierise de mult din gând şi acum îşi concentrase resursele mentale asupra unei îmbinări de colţ foarte dificile. Era aproape ora 2 noaptea, dar el nu-şi făcea griji în această privinţă, pentru că nu trebuia să se scoale dimineaţa. Şi nu numai pentru că ar fi fost duminică, ci fiindcă weekendul acesta era începutul concediului său de două săptămâni.

Termină tăietura mulurii şi o alipi de perechea ei. Era perfect, bineînţeles. Se întinse după altă bucată de mulură şi, cu coada ochiului, văzu ceva trecând prin dreptul ferestrei. Se întoarse fulgerător, privind fix fereastra mică, cu patru ochiuri de geam dublu, pe care o instalase chiar el. Geamul era negru ca noaptea şi doar câteva picături de ploaie sclipeau în lumina atelierului. Russ se gândi că fusese ceva purtat de vânt, poate o cracă de cedru… Nu luă câtuşi de puţin în calcul faptul că afară nu bătea vântul. Îşi întoarse atenţia asupra ferestrăului său.

Simţea puţine gânduri dinspre micul două-picioare din peştera din lemn. Uitându-se înăuntru, văzu că ţipătul de animal rănit venea de la ceva ce folosea două-picioare şi care părea făcut din piatră, doar că era mai strălucitor. Nu voia ca două-picioare să-l zărească deocamdată. Dorea mai întâi să creeze derută. Avea să-i lase neliniştea să crească până la nivelul de panică, apoi la cel de teroare, care să i se reverse din minte în valuri ca ploaia mânată de vânt. În felul acela, uciderea i-ar fi adus mai multă satisfacţie.

Neobişnuit cu seismele, Russ avu nevoie de câteva clipe ca să ajungă la concluzia că atelierul său era zgâlţâit de un cutremur. Deşi mişcarea nu era violentă, el trebui totuşi să se oprească din tăiat, din cauza vibraţiei podelei şi a pereţilor. Dar pe măsură ce sculele care atârnau pe pereţi – pânze şi discuri de ferăstrău, ochelari vechi de protecţie, teuri şi altele – ţopăiau în sus şi în jos zăngănind, Russ îşi

dădu seama că de fapt podeaua nu se clintea. Abandonă rapid teoria seismului şi ajunse la altă ipoteză care era şi mai înfricoşătoare: o alunecare de teren. Brusc, coşmarul său recurent în care micuţul atelier se rostogolea în apa năvalnică de dedesubt fu îndeajuns ca să-l motiveze pentru a ieşi şi a vedea ce se întâmplă.

Aşa ar fi făcut, dacă n-ar fi auzit *sunetul.*

Russ schiţă un pas către uşă şi văzduhul din exteriorul barăcii fu spintecat de un zgomot care sună în urechile sale precum cel al unor freze de gabarit industrial care tăiau prin teancuri gigantice de table de aluminiu. Scrâşnetul de metal sfâşiat răbufni cu asemenea putere şi rezonanţă sălbatică, încât realmente vibră în structura micuţă şi vulnerabilă în care se afla bărbatul; vulnerabilă, pentru că ceea ce emisese urletul acela spectral şi inuman se afla imediat dincolo de uşa lui.

În două secunde, frecvenţa bătăilor inimii lui Russ sări de la şaptezeci la o sută douăzeci. Ochii săi holbaţi cercetară ferestrele. Spera să vadă ceva… şi spera cu disperare să nu *vadă* nimic. În străfundul inimii ştia că nu era un copac care se prăbuşea, nici vreun meteorit sau testul guvernamental secret al unei raze a morţii, ci mai degrabă o *făptură vie.*

Mintea îi gonea în căutare de răspunsuri şi în acelaşi timp decidea să ia măsuri de apărare. Ţinea minte că în atelier avea o armă, însă în panica lui nu-şi mai reamintea unde o pusese în interiorul ticsit al încăperii cu latura de trei metri şi jumătate. Aruncând cât colo totul de pe bancul de lucru, începu să scotocească febril după micuţul revolver Harrington & Richardson, calibrul 5,5 mm, cu nouă gloanţe.

În timp ce trântea panicat scule, talaş şi rumeguş pe podea, baraca şubredă cu schelet fragil se zgâlţâi iarăşi. După aceea se auzi alt zgomot, foarte asemănător cu efectul subwooferului de la un sistem stereo. Acest sunet nou era un inconfundabil mormăit animalic, gros, profund şi rezonator, aidoma celui al unui tigru sau urs, dar cu o modulare complet diferită. Era un uruit visceral, care spori iute, transformându-se într-un răget terifiant, dezlănţuit. Cu o certitudine care aproape îi încremeni inima, Russ înţelese că era un animal de care *nimeni* nu auzise vreodată.

O mişcare în dreptul ferestrei îi atrase din nou atenţia şi, în ciuda voinţei sale, se uită acolo. Russ ştia că rama de sus a ferestrei se găsea exact la doi metri şi zece centimetri de sol, pentru că o montase chiar el. Spre oroarea lui văzu trecând ceva ce părea un tors masiv, acoperit de blană negru-roşcată, cu braţe legănându-se, dar *nu-i văzu capul.* Creatura necunoscută era atât de înaltă, încât umerii ei

depăşeau cu uşurinţă doi metri şi cincisprezece centimetri. Lacrimile năvăliră în ochii lui Russ şi simţi un val de greaţă care îi radia din stomac. Monstrul din afara barăcii lui era necunoscut, în mod evident ostil şi înspăimântător de mare. În groaza sa, bărbatul se convinse că era un urs. Era imens, avea blană şi emisese *sunetul acela.* Trebuia să fie un urs. Se strădui să se calmeze, amintindu-şi filmul *Înfruntarea*, în care Anthony Hopkins şi Alec Baldwin fuseseră urmăriţi de un urs ucigaş. Russ ştia că dacă rămânea în atelier nu va păţi nimic.

Apoi cele două fiinţe stabiliră contactul vizual.

Russ se holbă la apariţia al cărui chip umpluse deschiderea ferestrei. Nu era un urs… în mod clar, nu *era un urs. Se* uită buimăcit, fără să priceapă, când se priviră ochi în ochi. Era o faţă desprinsă din cel mai abominabil coşmar al lui Russ, nu fiindcă ar fi fost necunoscută sau diformă, ca un monstru la scară amplificată dintr-o producţie horror de la Hollywood, ci pentru că era atât de imensă… şi aproape *omeneasc*ă. Şi tocmai acel aproape îl *transformă* pe Russ în stană de piatră. Bestia îl privi şi-şi răsfrânse buzele negre şi subţiri, dezvelind nişte dinţi imenşi, egali, îngălbeniţi, flancaţi de canini de dimensiunea degetelor mari ale unui om. Deasupra ochilor aurii ca ai unei feline, dar cu pupile circulare, fruntea îngustă şi neagră era încruntată de furie.

Russ se împletici îndărăt, îndepărtându-se de imaginea paralizantă din fereastră, se lovi de masa ferăstrăului circular şi căzu peste ea pe podea. Se uită fulgerător la fereastră… dar în cadrul ei nu mai era nimic. Ştergându-şi sudoarea de pe frunte, bărbatul preţui brusc toate lucrurile pe care le considerase dintotdeauna fireşti şi banale, deoarece acum se temea cu adevărat că ele aveau să ia sfârşit.

Rămas în patru labe, se strădui deznădăjduit să găsească arma şi în aceeaşi clipă o parte din acoperiş făcu implozie şi apăru un pumn negru mai mare decât televizorul său portabil. Degete masive ca din abanos, terminate cu unghii murdare şi pătrate de mărimea unor cutii de chibrituri, se răşchirară şi sfârtecară acoperişul din carton asfaltat şi bardolin, rupând în acelaşi timp ca pe nişte beţişoare grinzile căpriorilor laţi de cincisprezece centimetri şi groşi de cinci centimetri.

Bărbatul se răsuci şi izbuti să ajungă la uşă înainte ca întregul perete să se năruiască în urma lui, trăgând şi acoperişul. Russ se întoarse şi văzu făptura gigantică păşind după el. Azvârlind fără efort masa ferăstrăului circular, grea de peste o sută de kilograme, ca şi cum ar fi fost o placă din plastic expandat, creatura se întinse după el. În momentul acela, Russ ştiu brusc ce anume era pe punctul să-l prindă.

Într-un ultim şi zadarnic efort de a se salva, smuci uşa, deschizând-o. Dar ca o tornadă, degete uriaşe îl prinseră de gât, iar peretele din

faţa lui – cu uşă cu tot – se prăbuşi spre exterior, când el şi fiinţa aceea cumplită îl năruiră, traversându-l. Russ fu năucit de şoc şi concomitent dezorientat, din cauza micşorării fluxului de sânge către creier. Înainte să leşine, simţi pe obraji aerul umed al nopţii.

Devastarea micului atelier fusese totală. Printre sfărâmături, două cabluri electrice smulse din ţevile protectoare se atinseră. Scânteile ce rezultară atinseră o grămăjoară primitoare de rumeguş uscat şi, cu un şuier slab, lemnul începu să ardă. Incendiul crescu prea iute ca să-l stingă ploaia.

Când Russ îşi reveni, deşi continua să se simtă buimac, văzu în depărtare ceva ce părea un foc înalt de tabără. Abia după aceea îşi dădu seama că era purtat pe sus de gigantul acela demonic, în felul în care copiii duc nepăsători o păpuşă, ţinându-i gâtul între degetul mare şi arătător, cu braţul pe lângă trup şi târând-o în urma lor. Picioarele lui Russ deveniră reci ca gheaţa când fu tras prin pârâu, în amonte, lovind cu călcâiele bolovani şi crengi plutitoare.

Russ nu era un individ religios şi nu prea se omorâse nici cu mersul la biserică, însă, ca majoritatea oamenilor în secunda morţii, începu să se întrebe ce exista dincolo de viaţă. Se rugă în gând să aibă parte de un sfârşit rapid. Din nefericire, într-o lume de cruzime darwiniană aparent nemiloasă, rugile sale nu fură ascultate. Asta nu se datora faptului că Russ ar fi fost pedepsit pentru o viaţă laică nepăsătoare şi nici pentru că, citând simpla axiomă a regatului animal, peştele mare îl mănâncă întotdeauna pe cel mic… şi, metaforic vorbind, Russ nu era decât o plevuşcă. Suferinţa bărbatului făcea parte dintr-un plan complex de răzbunare.

Sus în munţii de deasupra casei sale, Russ avu parte de o oră interminabilă în care să se gândească la viaţă şi la moarte. Când ajunseră în cele din urmă la destinaţie, răpitorul său îi frânse iute gâtul, ca să-l imobilizeze, apoi îi sfâşie hainele. După ce termină umilirea finală, monstrul îi sfârtecă abdomenul şi-i smulse intestinele, pe care le îndesă în gură, în timp ce ochii lui Russ se întunecară, îndurător, pentru totdeauna.

Capitolul 15

Mac reveni în clădirea departamentului la ora 6.35, cu cinci minute mai târziu decât stabilise împreună cu Carillo cu prea puţine ore în urmă. Înainte de a pleca de acasă, Mac telefonase la departament pentru a se interesa dacă nu cumva avocaţii fuseseră găsiţi, dar nu avusese noroc. Acum îşi umplu o ceaşcă de cafea, după care apelă o serie de informaţii pe calculator, pentru a cerceta cazul pădurarului dispărut. Citind raportul, Mac se simţea iritat pe Bill Alexander, care nu numai că plecase de la locul dispariţiei avocaţilor înainte să-l fi protejat împotriva distrugerii dovezilor, dar crease şi o neplăcută confuzie cu aşa-zisa observare a unei pete de sânge. Decise ca, mai târziu în timpul zilei, să-l ia deoparte pe tânăr şi să-i reamintească procedurile corecte.

Mac avea o colecţie personală de hărţi ale zonei, mai ales excelentele relevee topografice ale zonelor sălbatice din nordul şi estul oraşului Seattle. Ocazional, cazurile pe care le cerceta îl aduceau prin regiunile acelea, însă lui îi plăcea realmente să studieze hărţile în timpul liber, un hobby care-i făcuse pe colegii de serviciu să-l tachineze. Începuse să colecţioneze hărţile imediat după ce se mutase din Los Angeles. Le iubea şi în plus reprezentau o modalitate de a se familiariza cu noul lui cămin.

Scoase o hartă a zonei în care dispăruse Joe Wylie şi, cu vârful degetului, urmări drumul forestier până acolo unde curbele de nivel indicau o zonă plată: locul în care poliţistul spusese că fusese abandonată camioneta pădurarului. Raportul menţiona câteva sticle goale de bere în jurul scaunului şoferului. Mac clătină uşor din cap, în semn de dezaprobare. Deşi se părea că Wylie era alcoolic, era însurat şi avea o slujbă sigură. Instinctul detectivului îi spunea că individul acela nu se potrivea cu profilul cuiva care pleacă în lume, abandonând totul. Iar dacă intenţionase totuşi s-o facă, de ce să se fi dus în mijlocul pădurii? Ar fi trebuit să ia un feribot ori să dispară de pe aeroport. Pur şi simplu era lipsit de sens.

Se gândi apoi la câinii poliţişti din noaptea trecută. Nu fuseseră doar speriaţi, ci *îngroziţi.* El nu mai văzuse niciodată vreun câine care să arate aşa, cu atât mai puţin nişte copoi cu experienţă. Elementele puzzle-ului nu se potriveau, ceea ce îl intriga pe Mac, care se mândrea că putea să clasifice rapid aproape orice situaţie. Îşi aminti un vers din Shakespeare: *Vânătoarea a-nceput.*

Mac învăţase de mult timp să se încreadă în instinctele sale, temperate de propriii săi algoritmi soluţionatori de crime. Cazurile

aparent neasociate ale celor trei bărbaţi dispăruţi, al câinilor poliţişti şi al copacilor rupţi menţionaţi de Bill Alexander îl determinară să-şi cerceteze memoria pentru corelaţii. Nu ajunse la niciun răspuns raţional.

— E de-a dreptul ridicol în pizda mă-sii! pufni Carillo când intră, se apropie de biroul său şi azvârli cheile pe tăblie.

— Mulţumesc la fel, replică impasibil Mac.

— I-au găsit pe cretinii ăia de avocaţi în cele douăzeci şi cinci de minute de când am plecat de-acasă? se interesă Carillo şi se duse să-şi umple cana cu cafea.

— Nu.

— Căca-m-aş! Asta-nseamnă că trebuie să ne-ntoarcem acolo, nu? Ştii ceva, ăsta-i numai rahat politic. Ne pun să căutăm nişte excursionişti dispăruţi, doar pentru că-s bogaţi, pentru că au legături şi…

— Nu sunt sigur c-o să-i găsim, anunţă Mac oprindu-i tirada.

Carillo se opri din turnatul cafelei şi se întoarse către el.

— Ce vrei să zici?

Mac Schneider era un individ cerebral, în timp ce Carillo se considera un tip orientat spre acţiune. Carillo ştia că partenerul său reuşise nişte arestări de senzaţie, bazându-se pe intuiţii, în perioada în care lucrase în DPLA. Mac se ridică şi-i răspunse numai ridicându-şi umerii.

— Nu ştiu. Aşa simt eu. Haide să-i dăm drumul!

Uneori Carillo se întreba dacă Mac nu avea cumva şi abilităţi paranormale.

Primele raze de lumină ale dimineţii erau mult mai blânde cu Ty decât fuseseră cu o zi în urmă. Trezindu-se din vise stranii, inexplicabile, bărbatul rămase o clipă privind tavanul înalt al dormitorului. Amintirea viselor i se spulbera din minte ca un castel de nisip în calea fluxului, pe măsură ce mijea ochii, străduindu-se să distingă granulaţia lemnului din plafonul aflat la şase metri deasupra. Întoarse ochii la Ronnie, care era cu faţa aproape complet acoperită de pernă, ca moartă pentru restul lumii.

Ty îi studie porţiunea vizibilă a feţei. Uraganul de deprimare care-l propulsase către automobil cu treizeci de ore în urmă trecuse. Acum i se părea că de atunci trecuse o săptămână, sau poate chiar că fusese în altă existenţă. Întinse mâna şi îndepărtă cu blândeţe câteva şuviţe de păr de pe fruntea femeii şi în secunda aceea fu uluit de moliciunea pielii ei. Era o senzaţie pe care nu se mai oprise s-o savureze de mult. Ce

catifelată era! Cât de mult o iubea… Doamne Dumnezeule, *o iubesc!* Degetele îi trecură uşor peste cap, mângâindu-i părul cât mai lin, ca să n-o trezească. Ar fi vrut ca momentul acesta să dureze la nesfârşit, să-şi privească iubirea de o viaţă fără dialog, fără conflict.

Capul lui Ronnie se întoarse fără grabă şi ea inspiră adânc când se trezi. Când deschise ochii, primul lucru pe care Ty îl citi pe faţa ei surâzătoare şi somnoroasă fu dragoste vulnerabilă.

— Hei… îi şopti.

Ea zâmbi iarăşi, fără să se fi trezit încă pe deplin, şi se trase peste jumătatea de metru care-i despărţea, înconjurându-l cu braţele şi cu picioarele, lipindu-se cu tot trupul de el. Buzele li se atinseră delicat, apoi din nou, mai energic. După câteva minute de sărutări uşoare, Ronnie se trezise şi era excitată. Se rostogoli lin, astfel că ajunse cu capul pe perna lui Ty şi cu bărbatul deasupra. Trecându-şi degetele prin părul lui, îi trase faţa spre a ei, deschizând buzele pentru un sărut mai prelung şi mai pasional.

Limbile lor se atinseră, gusturile şi mirosurile contopindu-se, pe măsură ce intimitatea crescu. Se sărutară profund, cu putere, pasional, cu fuziunea intensă a sufletelor pe care o pot aduce numai timpul şi iubirea fără limite. Ty scoase tricoul lui Ronnie şi aruncă în lături pilota. Azvârli tricoul lângă pat şi se bucură de frumuseţea goliciunii trupului soţiei sale. Întinsă sub el, Ronnie savură clipa şi flutură din braţe şi picioare, ca şi cum ar fi făcut un înger în zăpadă. După aceea se întinse şi-l trase în jos, către ea, piepturile lor se atinseră, sfârcurile ei se întăriră de aţâţare, apoi buzele lui Ty le găsiră, le cuprinseră şi ochii femeii se închiseră, cu respiraţia întretăiată de extaz.

În celălalt capăt al coridorului boltit, Meredith se jucase în dormitorul ei mai bine de o oră. După ce se trezise neobişnuit de devreme, ajunsese la concluzia că era un loc bun în care să rămână singură până se trezeau părinţii şi fratele ei. Pereţii erau decoraţi vesel cu imagini colorate şi personaje din desene animate şi filme. Camera fetiţei era spaţioasă şi avea într-o extremitate o mansardă minunată pentru joacă.

În pijamaua imprimată cu Snoopy, Meredith începu o scenetă cu Barbie şi Ken în rolurile principale. În scenariul ei, Ken şi Barbie aveau probleme; între ei exista o răceală inexplicabilă care fusese provocată de ceva care i se întâmplase lui Ken. El văzuse ceva straniu şi lumea râdea de el şi-i rănea sentimentele. La vârsta de şase ani, fetiţa era existenţialistă prin experienţă şi nici nu înţelegea, nici nu-şi explica în mod complet cauzalitatea. Ken se izolase de restul lumii, pentru că… ei bine, pur şi simplu se izolase.

După ce jucă sceneta o vreme, începu să se gândească la personajele reale pe baza cărora îşi clădise dramoleta. Brusc, simţi nevoia lor. Simţi nevoia ca ei s-o ţină în braţe şi să-i spună că o iubeau… şi că se iubeau unul pe celălalt. Fiindcă dacă nu se iubeau între ei, cum ar fi putut-o iubi pe ea cu adevărat?

În timp ce limba lui Ty şfichiuia înainte şi înapoi, apropiind-o pe Ronnie tot mai mult de orgasm, gemetele ei de plăcere nu acoperiră pe deplin alt sunet, ceva discordant cu efectele sonore ale iubirii… o ciocănitură… la uşa lor. În fracţiunea de secundă necesară pentru a-şi da seama că era unul dintre copii, Ronnie se rostogoli de sub Ty, căutându-şi cu disperare tricoul. De cealaltă parte a dormitorului lor uriaş, una dintre uşile duble scârţâi, deschizându-se încetişor. Ronnie, coborâtă de acum din pat şi cu tricoul în mână, văzu feţişoara lui Meredith privind pe după marginea uşii. Fiica ei o mai văzuse dezbrăcată şi Ronnie nu considera că trupul omenesc ar fi fost ceva ruşinos, dar aprecia că pentru unele lucruri existau momente anume, aşa că-şi îmbrăcă iute tricoul. Ty îşi găsi boxerii şi, cu corpul mascat de mormanul mototolit al pilotei, reuşi să-i tragă pe el.

— Ce faceţi? întrebă glăsciorul fetiţei.

În mod reflex, Ronnie netezi aşternutul.

— Nimic. Ce-i cu tine – te-a speriat Şul Nebunu'?

Şul Nebunu' era o creatură imaginată de Meredith, care venea noaptea sau în alte clipe când ea avea nevoie de atenţie, dându-i ocazia pentru a fugi la mami sau la tati. Ty bănuia că fetiţa văzuse cu ani în urmă un desen animat, *Tăuraşul Nebun,* şi Şul Nebunu' devenise versiunea ei fonetică a numelui acestuia.

Meredith luă întrebarea mamei sale ca pe o invitaţie şi intră încet în cameră.

— Nu. N-a fost Şui. Voiam doar să văd dacă voi sunteţi… aici.

Ty zâmbi, dădu pilota într-o parte şi bătu cu palma pe saltea.

— Haide, dulceaţă! Vrei să stai cu noi?

Fetiţa porni fără grabă spre ei, încercând să-şi ascundă surâsul încântat de pe faţa ei de spiriduş. Exact asta îşi dorise. Ajunse la pat şi se sui prin partea mamei, iar Ty şi Ronnie aranjară pernele, cuibărind-o pe fetiţă între ei. Ty îşi privi soţia şi fiica şi nostalgia i se oţeti pentru o fracţiune de secundă într-un salt înainte în altă realitate, una care nu se petrecuse, dar fusese foarte aproape. În realitatea aceea, în loc să fie în pat cu soţul ei, Ronnie se clătina buimăcită, ocupându-se de înmormântarea lui. Şi în loc să se ghemuiască între cele mai importante persoane din lumea ei, Meredith încerca să înţeleagă evenimentul cel

mai de seamă şi cel mai zguduitor din scurta ei viaţă de până atunci.

Ronnie îşi surâse în barbă. Deşi frustrată de un orgasm, momentul acesta era minunat. În ciuda prestigioasei ei cariere profesionale şi a tuturor satisfacţiilor care o însoţiseră în mod firesc, unicele fiinţe importante – realmente importante – erau acum chiar aici, lângă ea, mai puţin băieţelul aflat ceva mai departe în casă.

Sărută obrăjorul lui Meredith şi simţi că ar fi avut chef să mai moţăie niţel. Privind către Ty, fu surprinsă să zărească lacrimi în ochii bărbatului. Nu numai sclipiri umede în colţurile orbitelor, ci lacrimi reale, care i se prelingeau pe obraji. Cei doi soţi se uitară unul la celălalt, iar el îşi şterse lacrimile şi-şi feri privirea, dar reacţia era destul de ciudată ca s-o neliniştească din nou pe Ronnie. Pe neaşteptate se simţi neajutorată, cuprinsă de o disperare care-i reamintea de probleme ce puteau să fie mai presus de puterile ei de înţelegere. Închise ochii, îşi strânse fetiţa în braţe şi evadă în somn.

Capitolul 16

Ben stătea în capul oaselor în patul ieftin şi tăblia căpătâiului îi brăzda spinarea, aşa că-şi puse o pernă la spate. Îşi aprinse o ţigară, tăie sonorul televizorului şi privi afară din camera sa aflată în motelul Comfort Inn, peste întinderea netedă care mărginea râul Columbia. Un avion United 575 ieşi din norii suri, coborând spre aeroportul Portland International, şi Ben recunoscu că era o zi tipică de noiembrie pentru Oregon. Cu câţiva ani în urmă, turnase aici un film şi vremea fusese exact ca acum, atât doar că erau în luna mai. Îşi aminti că locuitorilor din Oregon le plăcea să se laude – sau să se căineze – că aveau tălpile palmate, ca raţele.

Ben avea o idee foarte vagă asupra motivului pentru care se găsea aici. Ajunsese şi apoi plecase atât de rapid din Eureka, fără să se gândească de fapt la destinaţia sa – ştia numai faptul că trebuia să meargă către nord încât explicaţiile sale pentru biata şi draga de Doris fuseseră mai fragile decât pânza de păianjen. La întrebările ei, răspunsese prin gânduri incomplete şi echivocuri, iar când se sărutaseră la despărţire, ochii ei buimaci, poate chiar speriaţi, nu-l făcuseră defel să se simtă mai bine.

Încerca să găsească o corelaţie între cele petrecute cu şaizeci de ani în urmă şi visul care devenise recurent în ultima vreme. Începea să se întrebe dacă episodul pe care şi-l reamintea atât de limpede era chiar un vis. Pufăi din ţigară şi se strădui să dezgroape evenimentele reale, cernând prin viziuni şi mitologie personală, chinuindu-se să separe adevărul incontestabil de ficţiunile amintirilor. Amintiri vechi, vechi de tot…

Îşi reaminti că *dacă se întâmplase cu adevărat,* atunci se petrecuse cu mult timp în urmă: *înainte* de Ziua Victoriei, înaintea televiziunii, înainte ca Orson Welles să se fi îngrăşat, ca să nu mai amintească de moartea marelui regizor şi actor. Uneori Ben simţea că, după aproape optzeci de ani, creierul i se tocise. Pentru ca după aceea să se surprindă pe sine, fiind la fel de ager ca la douăzeci de ani.

Însă episodul acesta se petrecuse cu adevărat? Urmărirea din vis care, uneori, părea atât de reală…

Se petrecuse?

De ce dăduse el cu piciorul unui cec frumuşel, ba poate chiar îşi afectase credibilitatea, *cariera?* De ce riscase atât de multe pentru toana aceasta? Da, bineînţeles avea asigurarea de la sindicatul actorilor şi o pensie excelentă, şi n-avea să ajungă niciodată în stradă,

dar Doris era persoana imprevizibilă care-l făcea pe Ben să se îngrijoreze permanent în privinţa banilor.

Soţia lui în vârstă de cincizeci şi trei de ani era o femeie bolnavă. Precum un zombie aflat sub un control mental distructiv, sărmana Doris stătea toată ziua în living, privind cuminte, chiar fascinată, la televizorul lor Zenith. Era un aparat special, produs în Zona Crepusculară – un receptor care părea să aibă acces la un singur post: Teleshopping.

Doris mânuia cârdurile Visa şi MasterCard cu uşurinţa cu care un jucător profesionist de baseball rotea bastonul şi, cu toate că Ben pusese piciorul în prag de multe ori, ea revenea în mod regulat la mania cumpărăturilor. În cele din urmă, indianul fusese nevoit să închirieze o magazie mare, în care să-i găzduiască toate achiziţiile. Când Ben telefonase la companiile emitente ale cardurilor de credit şi le ceruse să le reducă limita, acestea se conformaseră… dar apoi îi aprobaseră cumpărăturile ce depăşeau limita şi aplicaseră penalităţi exorbitante pentru depăşiri. Până la urmă bărbatul cedase, pe de o parte fiindcă o iubea şi pe de altă parte din milă.

În plus, cu câţiva ani în urmă, Doris îi implicase într-un plan de investiţii imobiliare care mersese foarte prost şi-i costase o mulţime de bani. De-a lungul anilor, Ben adunase o mică avere, însă nu fusese niciodată un manager financiar priceput. Obiceiurile lui Doris le ştirbiseră considerabil economiile. Ben încă glumea, spunând că fusese singurul individ care pierduse bani în perioada de explozie a investiţiilor imobiliare.

Medicii o anunţaseră pe Doris că nu va putea avea niciodată copii şi, frustrată de maternitate, ea reacţionase devenind cheltuitoare. Cei doi soţi se gândiseră la o adopţie, însă Ben era întruna plecat pentru filmări şi până la urmă renunţaseră la ideea aceea. Pe bărbat îl încercau multe remuşcări faţă de părţi din viaţa lui, iar cele mai multe erau legate de Doris. Nu era sigur în ce fel ar fi putut schimba lucrurile pentru ea, dar simţea că ar fi putut face mai multe, că ar fi putut încerca mai stăruitor.

Se pomeni aprinzându-şi altă ţigară şi în clipa aceea simţi din nou. Indianul subconştient din mintea lui, *adevăratul* indian, îi şopti alt mesaj: *Lasă-te.* Numai că nu fusese un mesaj de tipul lasă-te-fiindcă-nu-i-bine-pentru-tine, ci unul mai profund. Cumva, Ben înţelese că trebuia să se lase de fumat, pentru că se îndrepta spre bătălie şi avea nevoie de toate forţele. Strivi ţigara abia aprinsă, iar vocea îi spuse să se concentreze asupra misiunii sale.

Purifică-ţi mintea şi trupul.

Dar am aproape optzeci de ani! strigă el către glasul său interior.

Nu contează. Ca să-l învingi, trebuie să fii puternic, trebuie să ai mintea limpede şi trupul vânjos. Nu există excepţii.

Ben se întrebă dacă începuse s-o ia razna, dar vocea aceea părea extrem de limpede şi de… familiară. Cuvintele îi răsunau în cap ca şi când ar fi purtat un walkman. Cu un gest scurt, luă pachetul de ţigări de pe noptieră, înainte de a se putea răzgândi, intră în baie şi-l aruncă în closet. Torentul puternic de apă al toaletei motelului purtă ţigările cu el şi, brusc, bărbatului îi deveni clar cum avea să acţioneze – pe baza instinctului pur. Avea să se încreadă în intuiţia lui, să opereze numai pe baza ei.

Glasul vorbi iarăşi. *Foloseşte-ţi ochiul minţii să te ducă la ceea ce cauţi.*

Ben nu se mai gândise la expresia aceea, „ochiul minţii", de când era copil. Acum se întreba dacă avea halucinaţii.

Vocea se făcu auzită încă o dată. *Foloseşte-l*, *găseşte-l, este acolo… Tot ce doreşti, tot ce-ţi trebuie este înăuntru… şi de jur împrejur.*

Tatăl lui Ben fusese un bărbat pragmatic şi încăpăţânat, care nu crezuse niciodată în misticismul indienilor, considerându-l născocirea romantică a feţelor-palide pentru a se distra şi a-şi mai diminua vinovăţia resimţită pentru dezastrul pe care-l abătuseră asupra poporului său. Pe de altă parte însă, bunicul lui Ben fusese un spiritualist şi, când tatăl băiatului murise într-un accident de vânătoare, îl luase pe nepot sub aripa sa. Îl tratase ca pe un fiu şi ca pe un ucenic, învăţându-l lucruri care în prezent s-ar fi încadrat în domeniul ezoteric al metafizicii. Bunicul îi explicase lui Ben că oamenii nu ştiu foarte multe despre lume, dar că absolut toţi deţin instrumentele necesare pentru a întreprinde acţiuni cu adevărat uimitoare: trebuie doar să aibă încrederea că ele există şi să le lase să opereze.

Ochiul minţii te va duce…

Se sculă, merse la fereastră şi o deschise. Un val de aer rece, greu, se rostogoli înăuntru, trecându-i peste picioare. Ben inspiră adânc, privi orizontul, apoi închise ochii. Alungă din minte toate gândurile despre Doris, turnarea de filme şi facturile cardurilor de credit şi se strădui să se concentreze. Deşi nu avusese decât zece ani atunci când bunicul îi arătase prima dată cum să-şi proiecteze mintea în exterior, îşi reaminti iute ştiinţa aceea, de parcă o căpătase cu numai o zi în urmă. Timp de cincisprezece minute, rămase nemişcat, acomodându-se treptat, sprijinindu-şi puterile mentale pe vorbele bunicului.

„Întoarce-ţi ochii spre înăuntru, Benjamin, întoarce-i spre înăuntru.

Găseşte-ţi claritatea, caută unitatea cu toate lucrurile. Când o vei găsi, vei avea cheia în mâna ta şi vei fi liber. Mintea ta este ochiul spiritului tău, ochiul adevăratei tale vederi. Foloseşte-l aşa cum a fost menit şi vei vedea totul."

Brusc, avu din nou zece ani şi-şi simţi bunicul alături.

După alte câteva minute de concentrare, muşcătura rece a aerului care pătrundea pe fereastră dispăruse şi efortul mental pieri ca o greutate ridicată de pe umeri. Simţea o pace pe care n-o putuse percepe copil fiind, sau adolescent, şi ştia că era un element esenţial al reuşitei sale. Gândurile i se multiplicară şi în scurt timp imaginile din mintea lui – locuri, chipuri, scene – goneau, mai repede şi tot mai repede, ca un film derulat cu viteză, până ce imaginile se înceţoşară. Apoi, în ciuda iuţelii incredibile cu care se mişcau, Ben începu să perceapă un şablon, sau mai exact *o înţelegere.* Era ca şi cum gândurile ar fi căpătat forme identificabile în mintea sa, aidoma literelor pentru un cititor, dar el citea, şi pricepea în mod complet, un limbaj pe care nu-l cunoscuse cu zece minute în urmă. Era un limbaj de gândire pură, un fel de adevăr elementar al cărui cod descifrator exista deja în mintea lui, în stare latentă, sau ceva pe care, cumva, el îl invocase.

Mintea lui Ben se învolbura şi scânteia cu fulgere de lumină, aidoma unor confetti metalice aruncate în faţa unui stroboscop. Imaginea se limpezi şi, pe neaşteptate, bărbatul avu senzaţia zborului, a ascensiunii, a transcenderii timpului şi spaţiului. Lipsit de greutate, imaterial, el îngădui pentru început viziunii să-l poarte, bucurându-se pentru câteva clipe de senzaţia zborului fără mijloace de propulsie. După aceea descoperi că putea exercita control asupra călătoriei sale, conferindu-i un ţel. Îşi zărea acum visele întunecate, creatura care-l urmărea prin pădure, undeva la marginea câmpului său vizual principal şi în mod conştient îşi împinse gândurile să-l ducă spre ceea ce percepuse, către creatura care-l atrăgea spre ea.

Drumul lui prin spaţiu şi timp coti, de parcă, într-un fel necunoscut, prinsese urma creaturii, şi-l duse spre nord, prin nori, rafale de ploaie, ba chiar prin ninsoare. Ieşi după aceea în cerul senin, albastru, şi soarele îi orbi realmente pentru o clipă ochii din vis. Sub el se întindeau o pădure nesfârşită, munţi cu coame albe, lacuri alpine, drumuri forestiere de pământ…

Survolă o vale, zburând jos deasupra brazilor şi pinilor uriaşi, iar ochiul minţii înregistră toate detaliile, până la cele mai mărunte. Pentru Ben, fiecare pădure avea propriile ei caracteristici, ba chiar propria personalitate, la fel ca oamenii, iar pădurea aceasta nu se afla în Oregon, o ştia cu certitudine, şi nici în Columbia Britanică, pentru că

filmase acolo de patru-cinci ori. Nu, pădurea aceasta era undeva mai în nord şi în apropiere de un oraş mare. Ştia şi asta; o *simţea.*

Ochiul minţii coborî printre arbori şi se strecură printre trunchiurile uriaşe, trecând prin lumina blândă de pe podeaua pădurii. Ben ştia că era tot în camera de motel, dar din alt punct de vedere nu mai era acolo. Mergea undeva, purtat de vânturile acestea mistice, cu mintea mai deschisă decât fusese vreodată. Nu ştia dacă era dus ori se ducea singur, dar nu se împotrivi, ci-i îngădui visului cu limpezime de cristal să se deruleze în continuare.

După ce trecu peste o coamă, plonjă, ca unul dintre cadrele acelea ameţitoare oferite de tehnologia Imax, într-o ravenă abruptă şi apoi se redresă peste un pârâu, verde-smarald de la zăpezile topite ce-l alimentau. Zbură în lungul malurilor stâncoase, deasupra mijlocului apei, manevrând după coturi şi meandre ca un elicopter. Pe măsură ce malurile deveneau tot mai abrupte şi lumina dimineţii nu mai avea puterea să pătrundă atât de adânc, claritatea lui vizuală se reduse. Dar imaginea era atât de vie, încât îi tăia răsuflarea. În acelaşi timp îşi putea simţi mâinile strângând pervazul ferestrei camerei din motel, dar nu era conectat la ele, ca şi cum corpul i-ar fi fost într-un loc, iar conştiinţa complet altundeva.

După un cot, trecând peste o meandră a albiei în care o sumedenie de lemne purtate de curent se acumulaseră în jurul unei grămezi naturale de bolovani, zări în faţă o formă, o siluetă care stătea în apa unduitoare. Apropiindu-se, ştiu însă că nu era un om. În lumina slabă, pe fundul canionului înconjurat de pădurea ce venea până aproape de marginea pârâului, forma aceea uriaşă se întoarse şi pentru o secundă Ben îi zări chipul…

Nu era om…

Oh-Mah…

Ochii creaturii îi întâlniră pe ai lui… şi gândurile ei erau…

Ochii lui Ben se deschiseră brusc, smulgându-l din călătoria sa. În siguranţa camerei de motel, el privi instinctiv în jur, căutându-şi ţigările şi-şi reaminti că le aruncase. Se aşeză pe marginea patului, zguduit nu atât de succesul pe care-l repurtase în separarea conştiinţei de trup, cât de legătura pe care o stabilise cu creatura aceea. Era identică celei care-l urmărise. Pe durata foarte scurtă a contactului lor, îşi reamintise totul. Întâmplarea din urmă cu şaizeci de ani nu era un vis şi Ben ştia ce trebuia să facă în continuare.

Respiră profund, pentru a-şi domoli pulsul. Cutremurat nu numai de viziunea avută, ci şi de certitudinea a ceea ce era şi făcea – şi ce avea să continue să facă –, şi cu imaginea feţei surprinse şi înfuriate a

creaturii întipărită în mintea sa, Ben ştiu de asemenea că va avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea obţine.

Trebuia să continue spre nord. Încă din studiourile Paramount înţelesese că răspunsurile sale se găseau în nord, dar acum determinase *unde anume* în nord. Seattle… Fiara aceea se afla în apropiere de Seattle. Nu era sigur cum aflase asta, dar atunci când se imagină zburând către Seattle, simţea că face un lucru corect. *Nu uita, acum acţionezi doar pe baza instinctelor.* Creatura, Oh-Mah, era în apropiere şi viitorul lui Ben era legat de ea.

După câteva minute îşi revenise suficient ca să facă planuri. În primul rând, avea nevoie de o bază de unde să opereze, aşa că-i telefonă nepotului său David, un tehnician IT care locuia cu soţia şi cele două fetiţe ale lor în Burien, la sud de Seattle. David nu numai că-şi idolatriza unchiul, dar în acelaşi timp îi împărtăşea pasiunea pentru mituri şi legende. Fu încântat de sosirea lui Ben şi-l anunţă că avea să-i pregătească imediat camera. După aceea, Ben sună la compania aeriană şi-şi rezervă un loc la primul zbor spre aeroportul din Seattle. Ştia către ce se îndrepta şi acesta nu mai fusese niciun efect special, niciun individ în interiorul unui costum de monstru. Era realitatea pură şi, deşi îl speria, totodată îl incita. De fapt îl incita mai mult faptul că redevenea indian – o identitate pe care o abandonase cu mulţi ani în urmă pe podeaua propriei sale cabine de actor. Nu mai putea să nege că identitatea aceea exista în sângele lui şi că sângele lui îl îmboldea spre nord, spre o întâlnire cu trecutul şi cu destinul său… indiferent care ar fi fost acesta.

Viziunea bătrânului două-picioare fusese puternică, atât de puternică, încât se răsucise şi privise în aval şi în jurul pârâului, căutându-l. Îi simţise clar vocea minţii. Era bătrână, era altfel. Fusese unul dintre acei două-picioare despre care povesteau Vârstnicii. Cei care puteau auzi glasul minţii lui tot aşa cum el auzea glasul minţii lor. Cei care trăiau în pădure, cei care-l numiseră pe el şi pe neamul lui. Învăţase asta cu mult timp în urmă, dar deocamdată nu avusese nevoie de cunoştinţele acelea.

Iar bătrânul acesta se afla departe. El ştia asta acum şi mânia i se domoli. Mai ştia însă ceva: bătrânul venea.

Capitolul 17

Mac şi Carillo ajunseră la punctul de plecare pe traseul montan, pentru a-şi relua căutarea. Range Roverul era tot acolo; alături staţionau două echipaje de la Departamentul Şerifului. Nu se vedea nici ţipenie de om.

— Ţi-am zis eu c-o să moară, rosti Carillo doar pe jumătate în glumă.

— Să sperăm că nu-i cazul, replică Mac şi coborî din maşină. Am avea atunci de completat încă o tonă de hârţoage. Ca să nu mai amintesc de papara pe care am încasa-o pentru că am lăsat să dispară alţi patru prieteni de-ai primarului.

Cerul se mai limpezise puţin, dar continua să fie frig. Mac se întinse spre bancheta din spate a automobilului şi-şi luă canadiana îmblănită. Carillo porni primul în sus pe potecă, înaintând foarte încet, pentru a nu scăpa nimic din vedere.

După patruzeci de minute, Mac se opri să-şi dezmorţească spatele încordat de atâta aplecare, însă Carillo continuă. Privind peisajul înconjurător, Mac îşi promise să plece mai frecvent din oraş şi să se bucure de colţul acela de paradis aflat la nicio oră de mers cu maşina de apartamentul lui din Edmonds. Trase adânc în plămâni aerul rece şi pur, apoi îşi lăsă ochii să rătăcească în jur, mai mult pentru a se relaxa şi regrupa, decât pentru a căuta dovezi.

Şi atunci observă ceva curios.

La vreo doi metri depărtare, acolo unde povârnişul lateral pornea din poteca netedă, se zărea o adâncitură nelalocul ei. Apropiindu-se, văzu că era relativ recentă, în formă de căuş, cu lăţimea de douăzeci şi cinci de centimetri. Un izvor înmuiase solul acolo şi fundul scobiturii se umpluse cu o jumătate de centimetru de apă. Mac rămase uitându-se la ea un timp, după care privi în sus pe pantă.

Sui pe acolo, îndepărtându-se de traseu şi croindu-şi drum pe versantul pieptiş, cu pas nesigur pe covorul de tufişuri pitice şi resturi vegetale care-l sileau să recurgă frecvent la mersul în patru labe pentru a-şi menţine echilibrul. După vreo cinci metri terenul redevenea plat, paralel cu poteca aflată mai jos. Mac merse pe porţiunea aceea netedă, căutând ceva. Nu ştia ce anume. Dar avea s-o recunoască atunci când…

Fusese cât pe aici să calce pe ea. Sări îndărăt, de parcă ar fi întâlnit un şarpe cu clopoţei, şi clipi repede din ochi, ca să se asigure că nu era nicio iluzie, că ceea ce vedea exista cu adevărat acolo. El nu căutase

aşa ceva. Era de neînţeles! Mac Schneider, unul dintre cei mai duri detectivi de stradă din Departamentul Poliţiei din Los Angeles, un bărbat care văzuse aproape toate ororile posibile, se cutremură. Instinctul îl împinse să examineze precaut pădurea şi abia după aceea se uită din nou la descoperirea sa. Fiorul care-i trecu prin corp nu avea absolut nicio legătură cu aerul rece. Se holba la lucrul acela ca şi cum, dacă l-ar fi privit suficient de mult timp, s-ar fi preschimbat în ceva ce ar fi putut accepta. Până atunci Mac presupusese că adâncitura pe care o zărise ceva mai jos fusese făcută de un bocanc sau o cizmă care călcase într-un unghi straniu, ceea ce i-ar fi putut explica mărimea. Însă asta?…

Carillo cântărea din ochi cărarea, când îl auzi pe Mac strigându-l. Iritat, aşteptă până ce partenerul îl strigă iarăşi, după care îşi întrerupse concentrarea şi se întoarse pe potecă. *Cine ştie? Poate c-a găsit ceva.*

Urmă un cot al traseului şi-l găsi pe Mac ghemuit lângă potecă, arătând spre pământ.

— Ia uită-te aici!

Carillo se apropie şi se uită.

— Ce crezi că este? întrebă Mac.

Detectivul privi adâncitura în formă de căuş din sol, de lângă cărare, şi strânse din umeri.

— O gaură?

Mac îi făcu semn să-l urmeze.

— Vino-ncoace.

Carillo îl privi escaladând panta abruptă şi clătină din cap.

— Ar fi bine să n-o fac degeaba.

După câţiva metri, Mac se opri şi coborî ochii către locul unde se afla.

Carillo i se alătură şi privirea lui urmă aceeaşi direcţie.

— Să-mi bag pula…

Se uitau la ceea ce părea să fie o urmă de picior omenesc, perfectă şi completă în toate detaliile, dar realmente gigantică. Mac indică crengile groase de brad de deasupra lor.

— Copacii au ferit-o de ploaie. De-aceea a rămas intactă.

Arătă apoi o urmă parţială, la peste un metru distanţă.

— Acolo pare a fi alta.

Carillo rezumă rapid descoperirea făcută.

— I-o farsă, dă-o-n pizda mă-sii!

Cuvintele lui fură aproape o uşurare pentru Mac. Pentru câteva clipe fusese gata să creadă incredibilul. Din fericire, partenerul lui era un om

care avea o binecuvântat de îngustă vedere asupra lumii. Carillo suspecta totul şi pe toţi şi din cauza acestei perspective simplificate putea să ignore multe şi să pună adesea degetul pe rană. Lui Mac îi plăcea asta şi ştia că era o calitate care-l făcea un bun detectiv. Îl făcea de asemenea uşor dogmatic uneori, însă acum era unul dintre momentele în care îi saluta certitudinile.

— Crezi?

Carillo îi aruncă o privire din categoria „Da' ce altceva ar putea fi?".

— Bun, să zicem că un labagiu s-a chinuit să facă nişte tălpi mari, pentru o farsă, da-n ce scop? Zici de urma cealaltă? Se apropie de urma parţială, pentru a-şi continua demonstraţia. Vezi? A-ncercat să pară c-ar fi fost ceva foarte mare, dar a alunecat probabil… şi n-a reuşit să calce complet. A făcut pasul prea mare şi nu i-a mers. I-un fals, toată ziua. Hai, lasă-mă dracu-n pace!

— Să aibă vreo legătură cu excursioniştii? întrebă Mac.

Ochii lui Carillo analizară întreaga scenă.

— Căcat… cine ştie? Încă ceva, noi nici măcar n-avem habar dacă lăbarii ăia au dispărut cu adevărat. Nu?

Mac privea urma gânditor.

— Nu. Dacă există însă cumva vreo legătură cu astea, atunci… de ce? Cum ai zis şi tu – în ce scop?

Îngenunche lângă amprenta din sol şi Carillo se lăsă pe vine ca s-o privească mai îndeaproape. Mac indică marginea urmei.

— E recentă. De ieri – cel târziu.

Carillo apăsă solul din apropiere cu degetele şi se încruntă.

— Cum naiba a făcut-o aşa adâncă?

Mac clătină din cap.

— Indiferent ce-o fi, trebuie s-o amprentăm, să-i facem un mulaj.

— Vrei să iroseşti vremea unui tehnician criminalist cu rahatul ăsta? se strâmbă Carillo.

— Avem de ales? Este exact lângă cărare şi nu ştim dacă nu există vreo legătură. Putem risca?

— Bine, dar fii atent cum o să procedăm. Mergem pe burtă. Dacă trebuie s-aducem pe cineva de la criminalistică, atunci să-şi ţină gura-n pizda mă-sii. Dacă se dovedeşte c-ar exista vreo legătură, atunci poate că ăsta-i asul din mâneca noastră, dar reversul e destul de naşpa. Eu zic să ţinem ciocu' mic, pe de-o parte ca să evităm s-o furăm de la cineva. Le spunem lui Rice şi Barkley şi-atât.

— De acord, încuviinţă Mac.

Şeriful Rick Barkley şi adjunctul său Tom Rice erau singurii care trebuiau să mai afle în afară de ei. Mac adună nişte crengi căzute şi le

aşează uşor deasupra urmei, ca s-o protejeze.

— Haide!

Cu Carillo în faţă, coborâră cu grijă cei câţiva paşi pe panta foarte abruptă până la potecă. În ciuda siguranţei colegului său că urma era o farsă, Mac îşi strecură mâna în jachetă şi-şi atinse arma. După aceea privi pădurea din jur.

Când se întoarseră de unde plecaseră, Mac şi Carillo găsiră aproape două duzini de voluntari care se înghesuiau nerăbdători. Cineva ridicase un cort cu schelet de aluminiu, de tipul celor folosite de Crucea Roşie, în care două femei împărţeau cafele, gogoşi şi gustări. Grupul de abia se organiza. Spre surprinderea celor doi detectivi, erau prezenţi şi cei patru avocaţi care veniseră cu o seară în urmă ca să-şi caute prietenii; arătau însă considerabil mai puţin proaspeţi decât cu unsprezece ore în urmă.

Mac se apropie de Steve Keener.

— Aţi avut ceva noroc? se interesă el.

Keener clătină din cap, părând mai degrabă deprimat decât obosit.

— Nu. Nicio urmă.

— Pe unde v-aţi întors? se miră Mac. Noi am fost câteva ore pe potecă.

Keener arătă piscul de deasupra lor.

— Am ajuns până în vârf şi probabil că pe întuneric am apucat pe o potecă falsă. Până la urmă am sfârşit coborând muntele prin tufişuri, când poteca a dispărut. Noroc că n-am căzut naibii! Am dat-o-n bară, adăugă el fără pic din bravura din noaptea trecută.

Lui Mac i se făcu milă de el. Venise să-şi salveze prietenii şi fusese cât pe-aici s-o termine cu viaţa. Se apropie de el şi-l bătu pe umăr în trecere.

— Sunteţi nişte tipi curajoşi. Mergeţi să mâncaţi ceva!

Văzu apoi o femeie cu chip tulburat despre care bănui că era soţia lui Mitch Roberts. Vorbea cu nişte salvamontişti. Interveni în discuţia lor şi se prezentă.

Salvamontiştii plecară să-şi înceapă treaba, iar Mac petrecu următoarele douăzeci de minute punându-i întrebări lui Karen Roberts. În adâncul inimii spera să nu fie inutil şi o făcu mai degrabă pentru a diminua temerile femeii, cel puţin pentru moment. Ştia că obişnuirea cu dispariţia soţului ei avea să fie o rană pe care numai timpul putea s-o vindece. În tot cazul, nu-i pomeni de ceea ce el şi Carillo văzuseră deasupra potecii.

Cei doi detectivi se reuniră după discuţia cu soţia lui Roberts şi

făcură schimb de informaţii. În timp ce vorbeau, sosi duba de la Canalul 7, din care coborî echipa de tehnicieni. Când apăru şi Kris Walker, Carillo îl bătu pe Mac pe umăr.

— Şo pe ea!

Kris şi Mac se priviră şi femeia porni spre el.

— Bună dimineaţa, rosti ea. Ceva noutăţi? Aţi avut noroc?

— Nu, absolut nimic. Dar acum, pe lumină, sper că echipele îi vor găsi destul de repede. Mi s-a spus că şi elicopterele au pornit încoace.

Kris privi în jur, ca şi cum ar fi vrut să stea de vorbă între patru ochi.

— Putem discuta? Acolo? rosti ea cu glas scăzut, arătând un loc aflat la vreo zece metri de grupul care continua să crească.

Mac aprobă şi se îndepărtară, pentru a nu fi auziţi. Kris se întoarse către bărbat, rămânând cu ochii asupra celor din fundal.

— Nu cred că-i vor găsi.

Afirmaţia ei atrase o expresie întrebătoare din partea detectivului. Ea îl privi drept în ochi.

— M-am gândit la chestia asta şi am o teorie.

Mac nu-şi putu ascunde surâsul de superioritate.

— O teorie? Nu mă mai ţine ca pe jar. Sunt numai urechi!

Kris îi ignoră amuzamentul şi-şi dezvoltă planul alcătuit cu grijă.

— Acum trebuie să-mi transmit reportajul şi după aceea plec imediat. Nu putem sta de vorbă mai târziu? Poate mâine? Am nişte idei şi aş dori să aud şi părerea ta.

Reportera simţea că putea fi un subiect de senzaţie şi dorea să-l exploateze. Ştia că detectivul o plăcea; îi „citea" destul de uşor pe bărbaţi. În plus ştia că pentru ea era vital să adune mai multe informaţii care să-i susţină teoria. Trebuia să afle ce ştia Schneider.

Pe de altă pane, Mac înţelegea că femeia avea să creeze doar probleme. Dacă ar fi fost însurat şi fericit, ar fi fost mai puţin vulnerabil şi i-ar fi ignorat avansurile. Nu era însă căsătorit…

— De acord, zise el. Poate mâine. Sună-mă.

În timp ce reveneau la grupul principal, ea îi întinse o carte de vizită.

— Tu eşti o persoană ocupată. Telefonează-mi când ai o clipă mai liberă. Aici sunt numerele de la serviciu, iar pe dos este telefonul meu de-acasă.

Se îndepărtă apoi şi Mac rămase privind cartonaşul. Se îndoia că femeia îşi trecuse telefonul personal pe toate cărţile de vizită şi se întrebă dacă pe acesta îl scrisese anticipând că i-l va da lui.

Începu să fredoneze în barbă:

— Femeee-ie… afuuu-ri-sită…

Pe la începutul după-amiezii, Mac şi Carillo lăsară activitatea de căutare în seama salvamontiştilor şi se întoarseră la departament. Mac completă mai multe rapoarte, apoi se întoarse pe munte. Se oferise s-o facă, pentru a se întâlni cu tehniciana de la Criminalistică, deoarece o cunoştea şi apela la ea pentru o favoare. În zona de parcare de la începutul traseului montan, Mac văzu la fel de multă animaţie, după care o descoperi şi pe americano-asiatica drăguţă, puţin trecută de treizeci de ani, care aştepta în automobilul ei Acura. Femeia îl zări şi coborî din maşină.

— Bună, Suzy, rosti Mac. Iartă-mă pentru întârziere.

— Nicio problemă, răspunse ea. Ce-i cu-atâta mister? Tu şi Carillo desfăşuraţi vreo operaţiune specială? Dacă Miller aude de chestia asta, am intrat în rahat… şi tu odată cu mine!

— Ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai spune nimic nimănui. Nu-ţi face griji în privinţa lui Miller. Carillo şi cu mine o să lămurim problema cu şeful cel mare şi-o să se ocupe el de Miller. Ţi-ai adus trusa de mulaje?

Ea se întoarse către maşină şi scoase dinăuntru o cutie şi un sac de hârtie.

— Sunt gata.

— Haide-atunci, arătă Mac spre potecă.

Suzy Chang nu era numai adjuncta şefului Departamentului de Criminalistică, ci şi o persoană pe care Mac o privea ca pe o prietenă. Lucrase în Los Angeles, unde se împrietenise cu el graţie dragostei lor comune faţă de L.A. Şi de particularităţile culturii metropolei. Suiră pe cărare, trecură de o echipă de căutare şi ajunseră în locul unde Mac găsise adâncitura.

Detectivul indică scobitura de pe marginea potecii.

— Ce părere ai?

Suzy strânse din umeri şi se lăsă pe vine ca s-o examineze.

— Nu ştiu, ar putea fi mai multe chestii…

— Vino cu mine, zise el arătând panta care se ridica deasupra potecii.

Ajunseră destul de repede la mormanul de crengi cu care acoperise urma de picior. Mac le înlătură şi se uită la Suzy. Ea privi o clipă adâncitura din sol, după care chipul i se înnegură de furie.

— Du-te dracu', Mac! făcu femeia şi se uită după aceea în jur, scrutând pădurea. Carillo! strigă ea. Carillo, eşti un idiot! Se întoarse către Mac. Şi tu la fel! Îmi făcusem planul să mă duc în Edmonds, să iau prânzul acolo şi să mă uit la meci. Nu-i deloc amuzant. Unde-i Carillo? Începu să strige iarăşi, fără să aleagă o direcţie anume: Gata, poţi să ieşi, Karl! Şi-nchide camera de filmare, tâmpitule, m-am prins de

glumă!

Îl privi pe Mac, dar expresia feţei lui era neschimbată, poate uşor gravă. Suzy se calmă şi-l privi drept în ochi. El nu clipi.

— Bun, a fost o reacţie greşită, zise ea şi se uită din nou la urma de picior. Să nu-mi spui însă… Nici prin cap să nu-ţi treacă să-mi spui!

Mac se lăsă pe vine lângă urmă.

— Carillo crede c-ar fi o farsă.

Suzy se lăsă în patru labe.

— Doamne Dumnezeule, acum Carillo a ajuns glasul raţiunii? Nu ştiu ce-ar fi mai de speriat – asta sau realitatea urmei?

După ce o examină în tăcere pentru câteva secunde, ridică ochii spre detectiv.

— Şi tu? Tu crezi că-i un fals?

— Da, în mod clar, aprobă Mac.

Vocea lui trăda însă nesiguranţă. Suzy îl mai privi o vreme, încercând să-i descifreze ceva pe chip, apoi reveni la urma de picior.

— Bun, tot ce pot spune este că autorul a dorit să fie foarte spectaculos. Ar fi putut s-o facă şi mai mare, nu? Vreau să zic că dacă intenţionezi să faci un fals, te străduieşti măcar să fie ceva credibil. Chiar vrei să-i fac un mulaj? Sper să am suficient ipsos…

În timp ce ea îşi pregătea materialele, Mac arătă cealaltă urmă, parţială.

— Pe asta cum ţi-o explici?

Suzy se ridică şi o cercetă. Atinse solul în câteva locuri.

— Asta-i uşor. Pământul este moale acolo, dar nu şi aici. Individul n-a reuşit decât o amprentare şi, din fericire, crengile au protejat-o. În plus a încercat să mărească mult pasul şi a lunecat sau aşa ceva.

— „Sau aşa ceva”? Nu eşti experta în prelevare de urme?

Ea izbucni în râs.

— De urme pe picior? Nu tocmai. Dă-mi urme de sânge, urme biologice, oricât de mici, şi sunt cea mai tare. Însă nu urme de picior!

— Aşadar, întrebă el precaut, crezi că-i un fals?

Suzy se mai uită o dată la urma de picior.

— Normal. Tăcu un moment, după care adăugă: M-ar interesa însă să ştiu cum a reuşit o amprentă atât de adâncă. E ciudat…

Mac tăcu circumspect. „*Ciudat*” *nu-i nici pe departe cuvântul cel mai potrivit.*

Capitolul 18

În lunea dinainte de Ziua Recunoştinţei, Ronnie începu să caute o bonă. La mijlocul după-amiezii plecă de la serviciu şi porni spre casă pentru primul interviu cu o posibil bonă. Îşi parcă în grabă Lexusul şi, lăsând deschisă uşa garajului, intră în casă. Abia avu timp să-şi pună haina în cuier şi să arunce un ochi peste corespondenţă, când se auzi soneria. Deschise uşa şi se pomeni înaintea unei fete roşcate cu pielea albă ca laptele, mai înaltă probabil cu zece centimetri decât ea, care avea un metru şaptezeci. O frumuseţe clasică de Walkirie, cu ochi căprui, tânăra îi zâmbi cald şi întinse mâna. Lui Ronnie i se păru că semăna cu o actriţă al cărei nume nu şi-l putea reaminti.

— Doamna Greenwood? Mă numesc Greta Sigardsson.

— Bună ziua. Intră, te rog. Eşti suedeză? se interesă Ronnie, simţind accentul uşor.

— Da, exact. Aveţi o casă foarte frumoasă. Este realmente… ă-ă-ă… ă-ă-ă… imensă.

Ronnie îi surâse tinerei, amuzată de bâjbâiala ei pentru a găsi un adjectiv. Amândouă izbucniră în râs şi simţiră o legătură instantanee. Lui Ronnie îi plăceau femeile care erau în stare să râdă de propria lor persoană. Apăsă butonul intercomului şi-i chemă pe copii. Le făcu prezentările, apoi se scuză pentru că trebuia să dea un telefon urgent. Când reveni, văzu că Greta era cu adevărat o Mary Poppins suedeză: cei trei se jucau deja.

Când apăru şi Ty, părea obosit; uniforma sa murdară de la Serviciul Forestier distona cu calitatea de proprietar al unei case atât de mari şi scânteietor de curate. Istoria era lungă şi Ronnie nu-şi putea niciodată mobiliza suficientă energie pentru a o povesti cuiva. Bărbatul îşi sărută soţia pe obraz, ciufuli părul lui Chris, după care se aplecă şi o sărută pe Meredith pe căpşor. După aceea o privi pe Greta.

— Bună ziua, rosti el şi se îndreptă către frigider ca să-şi ia un suc.

— Scumpule, spuse Ronnie, ea este Greta. A fost trimisă de la agenţia pentru bone şi acum copiii se obişnuiesc cu ea.

Ty se întoarse şi dădu mâna cu fata.

— Bună ziua, domnule Greenwood, zise ea şi se înroşi la faţă, apoi chicoti timid.

Ty zâmbi reţinut şi părăsi încăperea; ochii lui Ronnie se dilatară foarte puţin, înţelegând că tânăra frumoasă îl găsise în mod evident atrăgător pe soţul ei. Brusc, Ronnie îl văzu pe Ty aşa cum trebuie să-l fi văzut suedeza: un bărbat chipeş, viril, cu părul blond-murdar al lui

Redford, într-o uniformă plăcută, cu chip mai dur din cauza bărbii nerase de două zile.

În clipa aceea observă că era 19.20 şi că se apropia ora la care trebuia să vină a doua candidată pentru postul de bonă. O conduse iute pe Greta la uşă, îi mulţumi şi-i spuse că o va anunţa asupra deciziei luate. Când sosi a doua candidată, Ty era la etaj şi-şi făcea duş. Fata aceasta era daneză, mai scundă şi durdulie. Ronnie dorea din toată inima să o placă, dar pur şi simplu nu se ataşă de copii la fel de mult ca Greta. Una dintre afirmaţiile ei grăbi verdictul.

— Abia aştept să şofez Lexusul acela!

Ronnie îi mulţumi când uşa o lovi în fundul dolofan.

După alte câteva ore, femeia sui în pat. Îşi privi soţul care citea o carte şi şi-l imagină aşa cum fusese în uniformă.

Ty făcu o pauză, îşi lăsă cartea pe piept şi închise ochii pentru o secundă. Nu era prea târziu, dar se simţea obosit, în primul rând mental. Pe neaşteptate simţi mâna lui Ronnie lunecându-i peste piept; pasiunea din dimineaţa anterioară fusese înlocuită acum de sentimentele vechi şi otrăvite ale nesiguranţei. După câteva săruturi stinghere, împinse cu blândeţe palma femeii.

— Sunt mort de-oboseală, iubito. Poate mâine dimineaţă, spuse el şi se întoarse pe o parte.

Ea luă o carte şi citi câteva minute; după aceea se sculă şi părăsi dormitorul.

Ty avu remuşcări pentru că-şi respinsese soţia. Ştia că ea coborâse ca să lucreze la calculator, după care avea să se încuie în una dintre cele cinci băi principale de la parter, unde să-şi caute singură plăcerea. Se gândi la bonă şi la reacţia ei de şcolăriţă la vederea sa. Ştia că Ronnie o sesizase de asemenea şi nu mai avea nevoie de şi mai multă tensiune între ei. Era uşor măgulit să ştie că o fată de nouăsprezece-douăzeci de ani îl găsea atrăgător, însă din cauza încordării dintre el şi Ronnie găsea prea puţină satisfacţie în aşa ceva.

În seara următoare, Ty ajunse acasă, făcu duş, plăti babysitterul şi intră în cabinetul său. Era iritat fiindcă trecuse încă o zi fără să înregistreze niciun progres. Poate că avea să părăsească Serviciul Forestier şi să-şi deschidă discret un birou în Snohomish. Probabil că Ronnie n-avea să sesizeze oricum diferenţa. Problema era că el nu-şi minţise niciodată nevasta şi nici nu intenţiona să înceapă s-o facă acum. Uneori nu-i spunea tot adevărul… dar s-o mintă? Nu! N-ar fi putut-o face, nici chiar pentru asta.

Când sosi vremea întunericului, urmă pârâul o vreme şi văzu alte semne de două-picioare. Găsi câteva peşteri din lemn, toate mai mari decât cea pe care o distrusese, şi câteva carapace-tari aşteptând lângă peşteri pentru a răspunde la chemarea stăpânilor două-picioare.

Coborî din munţi ca să afle mai multe despre inamicii săi, despre obiceiurile lor, despre felul în care trăiau. Era curios. Găsea plăcere în uciderea lor şi avea să fie mai puternic cu cât îi cunoştea mai bine. Senzaţia lui că existau probabil mulţi, foarte mulţi două-picioare fu întărită de sporirea urmelor lor cu cât înainta mai mult pe ţinutul plat.

Munţii erau ai lui, dar se părea că ţinutul plat aparţinea micilor două-picioare.

Traversă câteva cărări negre şi tari, căile carapacelor-tari. Ştia că două-picioare făcuseră potecile negre şi că erau multe. El nu fusese niciodată atât de aproape de locurile în care trăiau două-picioare şi le putea zări la tot pasul semnele, urmele. Faptul că lăsaseră aşa multe urme pentru ale fi văzută prezenţa îi spunea că nu le era frică, dar erau slabi.

Trecu de o peşteră din lemn mare, care ardea pe dinăuntru cu focul pe care-l controlau două-picioare. Lumina focului acestuia ieşea prin multe deschideri ale peşterii. Cu toate că două-picioare controlau focul, el ştia prea bine că uneori îi îngăduiau să scape.

Se gândi la Focul cel Mare şi la felul în care supravieţuise el, prinzându-se de stânci. Se gândi la tribul său; toţi muriseră în ziua aceea – perechea lui, vlăstarele lui. Încă-i putea vedea, arzând în flăcări, cu ţipetele de moarte acoperite de trosnetele focului. Acum el nu mai avea nimic, decât furia.

Călătoria îl purtase peste mulţi munţi şi nu se oprise până nu ajunsese aici Dorinţa lui de răzbunare nu cunoştea limite, iar după ce descoperise că două-picioare erau o sursă bună de carne, ştiuse că-şi găsise noul cămin.

Trecând printr-un pâlc de copaci, intră într-o poiană largă, lângă o peşteră din lemn mare. Prin deschiderile din latura ei, vedea focul strălucind înăuntru. Două-picioare erau Păstrătorii Focului şi-i percepu înăuntru, le simţi vocile haotice ale minţilor gălăgioase. În apropiere se aflau două peşteri din lemn mai mici, dar nu simţi două-picioare în niciuna dintre ele. Trei carapace-tari aşteptau lângă ele. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de ele, aşa că înainta spre cea mai mare.

Pielea ei era mai tare decât îşi închipuise şi rece la atingere. Nu simţi nimic dinspre ea şi, după ce o examină, fu convins că nu era o făptură vie. Apăsându-i uşor pielea, legănă niţel carapacea-tare. Părţile de sus ale flancurilor îi erau deschise, dar deschiderile erau tari, aidoma aerului

care fusese prins în gheaţă. Le atinse, străduindu-se să înţeleagă.

Erau în acelaşi timp reci, deşi nu la fel de reci ca gheaţa. Uitându-se în pântecele carapacei-tari, văzu că era gol. Apăsă gheaţa caldă cu degetele şi ea se sparse. Asta îi spuse multe despre gheaţa caldă. Privi peştera din lemn şi pricepu că deschiderile prin care străluceа focul controlat erau de asemenea acoperite cu gheaţă caldă. Vârî braţul în carapacea-tare, prinse un lucru rotund şi trase. Lucrul se rupse. După ce mai petrecu câteva minute examinându-l, hotărî să plece.

Mai întâi însă avea să-i anunţe pe două-picioare că fusese pe aici.

Ricky Allison se pregătea pentru întâlnirea cu o fată la fel ca orice adolescent de şaptesprezece ani. După ce se îmbrăcă, intră în baie ca să-şi zgândărească un coş afurisit. După ce nu reuşise să-l stoarcă, ci doar să irite şi să înroşească pielea din jurul lui, se străduia acum să acopere dezastrul cu vreun fard de-al mamei. Trecuseră numai câteva secunde de când mama ţipase dinapoia uşii că va întârzia, când auzi zgomotul.

La început nu-şi dădu seama ce era. Zgomotul fusese puternic, dar nu semănase absolut cu nimic din ce auzise vreodată. Adusese poate cu un scrâşnet metalic înăbuşit. Venise din spatele casei, unde ţineau automobilele. Ieşi din baie şi trecu prin living, unde părinţii lui tocmai se aşezaseră la cină, iar muzica televizorului anunţa triumfător începutul emisiunii *Roata norocului.*

— Aţi auzit? îi întrebă Ricky.

Tatăl lui, Deke, nici măcar nu ridică ochii de la cotletul de porc cu cartofi gratinaţi şi sos de mere din farfurie.

— Ce s-auzim?

Ricky intră în spălătorie şi strigă în urma sa:

— S-a auzit un zgomot puternic afară.

— Tu ai auzit ceva? o privi Deke pe soţia sa, Marge.

Femeia clătină din cap şi înfipse furculiţa în friptura ei.

Ricky aprinse becul mare cu vapori de mercur din vârful stâlpului înalt de şase metri pe care îl instalase anul trecut împreună cu tatăl lui. Avuseseră necazuri cu căprioarele care stricau grădina de zarzavaturi a mamei, aşa că lumina, care emitea mai mulţi fotoni decât o stea pitică albă, era perfectă pentru a speria orice creaturi şi de asemenea ilumina toată zona din spatele casei, inclusiv garajul şi magazia-atelier. Lui Deke îi plăcea lumina aceea, însă descoperise că tot nu se putea descurca fără o lanternă, întrucât iluminatul intens şi direcţional crea umbre aproape perfect negre.

În timp ce lumina pâlpâia spasmodic înainte de a ajunge la

intensitate maximă, Ricky deschise uşa din spate a casei şi sări peste cele două trepte din lemn, direct pe sol. Când becul se aprinse complet, băiatul se uită spre automobile şi gura i se căscă realmente, involuntar. Nu mai schiţă niciun alt pas, întrucât ceea ce vedea îl deruta şi speria în egală măsură.

De ce ar fi făcut cineva una ca asta? Cine ar fi făcut aşa ceva? Cum a făcut?

— Tată! Tată! Ia vino! Vino să vezi!

După care Ricky şopti pentru sine:

— Băga-mi-aş…

Deke şi Marge împinseră farfuriile într-o parte, alarmaţi de tonul fiului lor. Când ieşiră pe veranda din spate, văzură şi motivul. Totul era perfect normal, cu o singură excepţie: sub razele alb-albastre spectrale se găsea Chevroletul Tahoe indigo-albastru metalic, mândria şi dragostea lui Deke, cu dotări de lux, praguri laterale şi capacitate de remorcare de mare tonaj. Era cam în acelaşi loc în care-l lăsase când venise acasă.

Atât doar că acum era răsturnat, cu roţile în aer, ca un câine mort şi încremenit cu labele în sus.

Ricky, Deke şi Marge încremeniră. După un moment de holbare paralizată, Deke intră în acţiune şi începu să latre comenzi:

— Fiule, adu puşca de 7,62 şi revolverul meu Python. Şi o lanternă. Margie, sună imediat la poliţie!

În câteva clipe, Ricky se întoarse gâfâind cu obiectele cerute. Deke cântări puşca în mână şi vârî masivul revolver Colt în buzunarul de la pantaloni. Asiguraţi de arme şi de lanternă, tatăl şi fiul avansară precaut către jeepul răsturnat.

În timp ce se apropiau, Deke plimbă raza lanternei prin umbrele din jur, trecând cu ea peste vehicul şi mai departe, printre copaci, căutând urme ale vandalilor. După aceea se gândi că poate băiatul său supărase nişte derbedei de la şcoală.

— Ai vreo idee cine ar fi putut face asta? întrebă el.

— Nu, răspunse Ricky care continua să privească fără să-i vină să creadă. Păi… ce naiba… pentru aşa ceva ar fi fost nevoie de vreo douăzeci de oameni.

Deke îl privi şi arcui o sprânceană.

— Ştii pe cineva care ar fi fost în stare?

Ricky înţelese aluzia. Băiatul era *foarte* cool cu toţi cunoscuţii lui. Aici însă fusese urgie, nu alta, prăpăd cum făceau numai motocicliştii.

— În niciun caz, tată, negă el apăsat. N-am nici cea mai mică idee cine ar fi putut face aşa ceva.

Deke îngenunche, privi în Tahoe şi văzu că cineva smulsese volanul. *Incredibil!* Îngrijorat de forţa care fusese necesară pentru a face aşa ceva, era în acelaşi timp furios pe distrugerea stupidă.

Din pragul uşii din spate, Marge strigă, anunţându-i că Departamentul Şerifului trimitea pe cineva. Când Deke dădu să se ridice, lanterna lui dezvălui ceva în umbrele de lângă jeep. Drenajul parcării era destul de bun, dar ploaia înmuiase porţiuni din platforma de pământ bătătorit pe care îşi ţinea maşinile. Ceea ce văzu în noroi îi generă un fior extrem de rece pe şira spinării.

Ricky văzu că tatăl său se cutremurase şi asta îl şocă.

— Ce-i?

Chiar şi în lumina nepământeană a lămpii de securitate, chipul lui Deke părea alb ca varul. Băiatul se sperie acum de-a binelea.

— Ce-i? repetă el.

Deke îndreptă raza lanternei spre adâncitura din sol. Era destul de clară: o urmă completă de picior.

— Iii-suuse… fluieră încetişor Ricky şi-şi aşeză cu grijă Reebokul măsura 43,5 alături, pentru comparaţie.

Urma proaspătă era gigantică pe lângă pantoful lui sport. Fără să mai spună nimic, Deke şi Ricky porniră către casă pentru a-i aştepta pe oamenii şerifului.

Capitolul 19

La numai câteva minute după ce Ty începuse să caute pe Internet, Christopher bătu la uşă şi intră.

— Ce faci? întrebă el.

Ty îşi neglijase copiii, aşa că-i făcu semn fiului său să se apropie şi-i trase un scaun.

— Căutam ceva. Vrei să m-ajuţi?

Chris se lumină la faţă.

— Da. Ce căutai?

— Nişte articole din ziare.

— Despre ce?

Ty tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Despre persoane care au dispărut.

— Noi de ce nu suntem abonaţi la ziar, tati? întrebă Chris. Toată lumea-i abonată.

Ronnie primea *Seattle Times* la birou, dar Ty nu avea chef să încerce să-şi explice repulsia faţă de mass-media.

— N-am nevoie de ziar.

Chris continuă să-l privească, în vreme ce Ty tasta cuvinte-cheie. Băiatul ştia că tatăl lui avusese multe necazuri cu câţiva ani în urmă, nu cu poliţia sau ceva de felul acela, ci necazuri de-ale adulţilor pe care Chris nu le înţelegea prea bine. Unii colegi îl necăjeau, spunând că tatăl lui era ţăcănit, dar Chris îi ignora. Erau nişte proşti. Băiatul avea senzaţia că hărţuielile acelea îl dureau mai mult pe tatăl lui decât pe el. Copiii ăia nu ştiau cât de inteligent şi de cool era tatăl lui în realitate, aşa că prefera nici să nu-i bage în seamă.

Brusc, ceva de pe ecran atrase atenţia tatălui său. Chris privi monitorul.

— Ce-i, tati? Ce-ai găsit?

Tatăl său nu-i răspunse şi părea căzut într-o transă. Chris cercetă ecranul, căutând indicii despre ceea ce-i captase atât de mult atenţia. Era un articol despre nişte avocaţi care dispăruseră.

— Îi cunoşteai? întrebă Chris.

Ty scutură din cap, absorbit de articol.

— Nu… nu-i cunoşteam, răspunse el ca de la un milion de kilometri depărtare, fiindcă în secunda aceea plănuia să plece în oraş ca să cumpere şi alte ziare.

Când apelul de urgenţă răsună la Departamentul Şerifului districtului

Snohomish, femeia panicată zbiera că cineva distrusese SUV-ul soţului ei. Dispecerul o calmă, apoi o asigură că un echipaj pornise către ea. Având câteva sute de maşini de patrulare răsfirate pe un teritoriu destul de întins, dispecerul emise un apel general, precizând adresa, pentru a vedea cine putea să-i dea curs. Bill Alexander nu era prea departe, aşa că preluă cazul.

Căutarea lipsită de succes a avocaţilor nu numai că-l deprimase, dar în acelaşi timp îl neliniştise. După ce fusese singur pe munte şi simţise că… indiferent ce ar fi fost senzaţia aceea, el se întreba cu ce se confruntau. Avea câteva idei – poate că unele chiar bune –, dar nu dorea să le formuleze explicit, nici măcar în imaginaţie. Cazul de vandalism părea un mod perfect pentru a-şi îndepărta gândurile de la aşa ceva. Avea un nume, o adresă şi o descriere a obiectului care fusese vandalizat. Nicio problemă!

Apelul îl purtă în jumătatea estică a părţii locuite din districtul Snohomish, pe unul dintre nenumăratele drumuri ce şerpuiau prin pădurile înalte de brazi. Noaptea era fără lună şi drumul era presărat de foarte puţine lumini, aşa cum le plăcea rezidenţilor. Aleseseră să locuiască în afara oraşului, tocmai pentru a nu se înghesui cu alţi vecini. Cele mai multe proprietăţi aveau suprafaţa de minimum trei hectare, cu drumuri lungi de acces, în majoritate neasfaltate.

Bill coti pe drumeagul ce începea lângă o cutie poştală strâmbă, pe care fuseseră prinse numărul casei şi mai multe litere ce alcătuiau cuvântul *Allison.* Îl urmă şi ajunse în spatele casei, unde îl aştepta o imagine stranie: un jeep mare, răsturnat cu roţile în sus. Recunoscu modelul – era un Chevrolet Tahoe, o maşină care-i făcea cu ochiul, însă pentru care n-avea curaj să se îndatoreze la salariul său de patruzeci şi şase de mii de dolari pe an.

Un bărbat înarmat cu o puşcă ieşi pe uşa din spate a casei, însoţit de un adolescent. Bill anunţă prin radio că ajunsese la destinaţie şi coborî din maşină. Când cei doi se apropiară de el, poliţistul văzu că pantalonii bărbatului erau vizibil deformaţi într-o parte de un revolver mare pe care-l purta în buzunarul din faţă.

Deke întinse mâna liberă.

— Măi, băiete, mă bucur că…

— Domnule, îl întrerupse Bill, trebuie să vă rog să lăsaţi jos armele de foc.

Iritat de solicitare, Deke îi întinse armele lui Ricky.

— Du-le-năuntru, fiule.

După ce Ricky plecă, Bill îşi deschise blocnotesul.

— Când aţi descoperit vandalismul?

— Acu' vreo jumătate de oră. Fiul meu a auzit când a fost răsturnat.

Poliţistul ocoli încet jeepul şi Deke îl urmă, privindu-l cu atenţie.

— Chestia dracului, este?

Bill nu-i răspunse. Tocmai îi atrăsese ceva atenţia. Îndreptă lanterna spre partea vehiculului care nu era iluminată de becul puternic din curte.

— Maşina aceasta n-a fost rostogolită.

Deke se uită la el de parcă ar fi fost nebun.

— Ce vrei să zici?

Raza lanternei lui Bill dansă peste flancul nezgâriat al jeepului.

— Vedeţi? Cei care au făcut asta au ridicat-o şi apoi au întors-o complet.

Deke privi şi încuviinţă încet.

— Căcat în ploaie! Da' nu mă miră…

Bill nu auzi al doilea comentariu al bărbatului.

— Ce-aţi spus?

— Am zis că nu mă miră.

— Deci i-aţi văzut pe vandali? îl întrebă Bill.

Deke nu răspunse, ci-i făcu semn să-l urmeze. Brusc, decisese să dea cărţile pe faţă cu poliţistul. Bănuia că acesta ar fi trebuit să ştie ce se-ntâmpla. Ocoliră jeepul şi Deke îşi aprinse lanterna, indicând uriaşa urmă de picior. Bill o privi o clipă, fără să trădeze nicio emoţie. În timp ce poliţistul se uita complet inexpresiv, Deke se întrebă dacă înţelegea ce era acolo sau era prea uluit ca să poată vorbi.

Bill îşi închise blocnotesul. Alt fior. *Adio, relaxare…*

Se întoarse către Deke. Ambii cunoşteau implicaţiile urmei aceleia. Jeepul răsturnat şi o urmă de picior uman desculţ atât de mare încât friza ridicolul însemnau un singur lucru. Amândoi crescuseră în regiune şi auziseră poveştile încă din copilărie, dar niciunul nu le crezuse cu adevărat. Bill făcuse antropologia la colegiu şi citise mult, pe cont propriu, despre creaturile acestea. Existau oameni de ştiinţă care îşi periclitaseră cariera profesională, afirmându-şi credinţa în existenţa lor.

Acum ei trebuiau să decidă dacă să se alăture tuturor celor care veniseră cu istoriile mitului înviat. Niciunul dintre ei nu dorea ceea ce se temea că s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus ceva. Deke îşi imagina hoarde de reporteri şi coşmarul mulţimilor de gură-cască, care ar fi pătruns pe proprietatea sa, neautorizaţi, zi şi noapte, în căutarea creaturii. Bill întrezărea scepticism şi diminuarea credibilităţii sale, atât la muncă, cât şi în viaţa privată.

În cele din urmă, indicând urma din noroi, Bill rosti:

— Nu pot spune ce-i asta. Dumneavoastră puteţi?

În mod reflex, Deke dădu să-l contrazică.

— Este o…

Apoi se opri, pricepând că poliţistul făcuse o declaraţie, nu-i pusese o întrebare.

— Nu pot spune ce-i asta, repetă Bill. Dumneavoastră puteţi?

Deke distruse urma din câteva mişcări de cizmă.

— Nţţ.

Bill dădu din cap în semn de aprobare. Îşi mai notă câteva informaţii, după care cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Poliţistul porni spre maşina sa, după ce scrisese în raport că jeepul fusese „răsturnat de către făptaşi necunoscuţi". Se opri şi se uită la Chevroletul Tahoe.

— Ce greutate are?

Deke îşi privi maşina mult iubită.

— Cam două tone jum'ate.

Bill încuviinţă iarăşi şi examină zona iluminată de puternicul bec din curtea din spate a familiei Allison.

— Aş ţine proiectorul ăla aprins, îl sfătui el.

Ochii agitaţi ai lui Deke urmară acelaşi drum. Sfatul poliţistului era de la sine înţeles. Creatura putea să-i privească din beznă chiar şi în momentul acela. Bill deschise portiera şi dădu să urce, dar se opri.

— Era de cincisprezece milimetri? întrebă el, referindu-se la calibrul puştii lui Deke.

Bărbatul clătină din cap.

— Şapte şaizeci şi doi.

Bill se uită din nou îngrijorat către lizieră.

— Eu aş opta pentru ceva mai puternic. Dac-aş putea face rost…

Deke nu fu încântat de sugestia îngrijorătoare că era posibil să nu dispună de suficientă putere de foc, dar flutură din braţ fără tragere de inimă spre poliţist, când acesta porni maşina şi plecă. Ricky apăru din casă şi i se alătură.

— Ce-a zis? se interesă băiatul.

O clipă Deke nu răspunse, apoi vorbi încordat:

— C-ar trebui să ne mutăm.

Ricky pufni în râs la auzul glumei, după care îşi dădu seama că tatăl său nu glumise.

Capitolul 20

După cină, Mac se instală în fotoliul de piele, porni televizorul şi examină obiectul neobişnuit care acoperea majoritatea capătului mesei de lângă fotoliu: mulajul din ghips al unei gigantice urme de picior. În dimineaţa aceea, Mac îl trăsese deoparte pe şeriful-adjunct Tom Rice, îi arătase mulajul şi-i spusese că el şi Carillo nu suflaseră deocamdată nicio vorbă despre existenţa lui. Rice fusese de acord că nu era sigur ce se întâmplase cu excursioniştii.

— În plus, zisese el, dacă răsuflă chestii de-astea te pomeneşti pe cap cu tot felul de ziarişti nepoftiţi, ca să nu mai zic de sonaţi.

Poziţia oficială era că mulajul reprezenta o dovadă strict secretă. *Dovadă pentru ce?* Mac se uită la el şi un fior scurt îi străbătu şira spinării. Telefonul sună, smulgându-l din gânduri.

— Mac Schneider, răspunse el.

— Mac? Sunt Kris Walker, se auzi un glas senzual. Eşti ocupat?

Ochii lui se îndreptară către mulaj.

— Doar cu nişte teme pentru acasă.

— Excursioniştii? întrebă femeia.

— Nu, minţi el, altceva. Aşadar, ai o teorie?

— Da. Ne putem întâlni?

— Când?

— Sunt aproape de locuinţa ta.

— De unde ştii asta?

— Sunt reporteră.

El surâse în barbă.

— Bine, îi spuse. În localul mexican de pe strada asta. La bar, în zece minute.

— O să fiu acolo. Pa!

Mac înveli mulajul în hârtie şi-l luă de pe masă. În timp ce-şi îmbrăca haina, îşi dădu seama că nu-şi scosese arma, preferând să aibă un toc de umăr, în locul celui elegant de centură pe care majoritatea poliţiştilor păreau să-l aprecieze în ultima vreme. Când îşi scoase tocul, fu încântat să observe că era emoţionat înaintea întâlnirii cu reportera. După stresul muncii sale în L.A., după clocotul pe care-l cauzase în căsnicia sa şi după plecarea în nord, viaţa lui sentimentală fusese destul de inertă. Faptul că o femeie îi putea iuţi bătăile inimii era o senzaţie pe care nu o mai experimentase de mult timp. Decise că ar fi putut chiar să bea un cocteil Margarita.

Intră în restaurant peste opt minute, aşteptându-se s-o vadă pe Kris

la bar; presupusese că ea va ajunge acolo înaintea lui, deoarece era deja pe drum. Înţelese apoi că se înşelase. Kris trebuia să-şi facă o intrare spectaculoasă, pentru că era genul respectiv de femeie. Speculaţiile lui continuară până la apariţia ei, după alte douăsprezece minute.

— Îmi cer scuze, spuse reportera aruncându-şi haina în separeu. Am fost reţinută la telefon de dispeceratul nostru. Mă-ntorc imediat.

În timp ce se îndrepta spre toaletă, Mac observă că majoritatea ochilor din barul aglomerat o urmăriră, atât bărbaţi, cât şi femei. Cei care n-o recunoscuseră priveau pur şi simplu după o femeie extrem de frumoasă.

Kris reveni, cu machiajul refăcut. Ochii ei albaştri străpungători şi bretonul platinat îi reaminteau lui Mac de un film englezesc din anii şaizeci despre un sat plin de copii zombie perfect blonzi. Decise că era femeia cea mai atrăgătoare pe care o văzuse în carne şi oase. Poate chiar mai atrăgătoare decât cele văzute în reviste şi filme. Chelneriţa apăru lângă masa lor.

— Două speciale?

Mac încuviinţă şi chelneriţa se îndepărtă.

— Chiar am nevoie să beau ceva, comentă Kris. Fac o investigaţie despre abuzurile din atelierele auto şi am dat peste un tip care instruieşte manageri pentru un lanţ de ateliere. Mi-a povestit nişte chestii incredibile. Îi învaţă realmente cum să-i fraierească pe clienţi. Este excelent!

Luă câteva chipsuri, le mestecă şi urmă:

— Investigaţia asta o să-i zboare pe unii, ba chiar o să le facă praf reputaţia.

Mac observă că ideea aceea o binedispunea. Şi lui îi plăcea să-i dea în vileag pe infractori, dar după aceea rămânea adesea cu o senzaţie de gol în suflet. Orice caz putea fi privit întotdeauna din două unghiuri de vedere complet deosebite, indiferent cât de nejustificabilă ar fi părut poziţia părţii adverse.

— Îţi place să fii reporter, rosti el.

— Iubesc meseria asta. Ţie-ţi place să fii poliţist?

— Mai puţin decât îmi plăcea în trecut. E greu să vezi atât timp partea întunecată a sufletului omenesc şi să nu te afecteze.

— De cât timp? întrebă ea, speculând din nou asupra vârstei sale şi bănuind acum că avea treizeci şi opt de ani deşi părea mult mai tânăr.

— De nouăsprezece ani. Imediat cum am ieşit din colegiu.

Femeia recalculă: un bărbat de patruzeci şi unu sau patruzeci şi doi de ani, care clocotea de tinereţe. Era impresionant, recunoscu în sinea

ei, n-avea niciun rid sau fir de păr sur.

— Însurat? îl întrebă, cu toate că ştia răspunsul.

— Nu. Am divorţat. Am rămas însă prieteni.

Kris îi scăzu un punct din nota generală. Nimeni n-ar trebui să mai rămână prieten cu un fost partener de viaţă.

— Ea locuieşte tot aici?

— În Los Angeles. Predă la colegiu. Tu de cât timp eşti reporteră?

— Din vremea când învăţam în Wazzu şi făceam practică. Apoi am suit treptat şi am aterizat aici. Altă escală pe drumul către posturile naţionale de televiziune.

Sondele uriaşe cu cocteiluri Grande Margarita sosiră şi, după ce chelneriţa se îndepărtă, Kris scutură din cap.

— Oho, dacă-l termin pe-ăsta, mă termină şi el pe mine!

Ridicară paharele şi sorbiră. Mac amestecă în cocteilul său cu steagul mexican care era înfipt într-un sfert de lămâie.

— Aşadar nu vrei să rămâi în Seattle? întrebă el.

— Probabil că nu. Este un oraş minunat, dar vreau să-mi duc cariera cât mai departe. Asta-nseamnă fie New York, fie D.C. Poate chiar CNN, în Atlanta.

— Şi familia?

— Ai mei locuiesc în Spokane, răspunse Kris. Sunt singurul lor copil.

— Îi vizitezi des?

Detectivul bănuia că o femeie nemăritată în vârstă de vreo douăzeci şi cinci de ani ar fi trebuit să fie destul de apropiată de părinţii ei.

— Când pot, strânse din umeri Kris. De-acum nu mai sunt chiar aşa apropiată de taică-meu.

Mac ar fi putut să pună altă întrebare legată de subiectul respectiv, dar nu insistă.

— Pleci acasă de Ziua Recunoştinţei?

— Aş fi vrut eu… N-am timp. Am investigaţia asta şi-n plus în weekend e rândul meu să lucrez. Şi tu? Ai familie pe care s-o vizitezi?

— Nu, răspunse bărbatul. Ai mei sunt în Arizona. De Ziua Recunoştinţei lucrez dimineaţă, după care o să mă duc acasă şi o să încerc să mă destind.

Kris îşi înclină uşor Margarita spre el şi toastă:

— Pentru amărâţii care lucrează de Ziua Recunoştinţei!

Mac îşi ridică sonda şi ciocniră.

— Pentru amărâţii care lucrează de Ziua Recunoştinţei, repetă el, privindu-i mâinile.

Erau puternice, cu degete lungi şi unghii tăiate scurt, date cu lac incolor. O persoană practică. Se uită în ochii ei în clipa când primul val

de tequila îi ajunse la creier şi simţi un fior de dorinţă. Temându-se ca nu cumva să-l trădeze chipul, schimbă subiectul.

— Bun, ia zi acum, care-i teoria ta?

Reportera se aplecă înainte, ca şi cum cineva din localul zgomotos ar fi putut realmente să-i audă spusele.

— Este vorba despre un ucigaş în serie.

Mac sorbi nepăsător şi luă câteva chipsuri. După ce le mestecă, zise:

— Au dispărut trei bărbaţi, dintre care doi n-au probabil nicio legătură cu celălalt, şi tu crezi că e vorba de un ucigaş în serie?

Kris încuviinţă. Nu era tocmai reacţia pe care o sperase ea.

— Toţi au dispărut cam în aceeaşi regiune. Chestia aia cu copacii rupţi sună de parcă ar fi vreo sectă. Am verificat. Se pare c-au fost minimum o sută de copaci…

— I-ai văzut? o întrerupse detectivul.

— Nu, însă figurează în raportul lui Barney Fife. L-am citit.

— Bine, zise el şi-i făcu semn să continue.

— Pădurarul cu camioneta a dispărut în neant. Excursioniştii la fel. Cât despre câini, eu cred că au simţit ucigaşul… sau pe membrii sectei.

Mac zâmbi.

— Îmi pare rău să-ţi desfiinţez scenariul, dar ăia sunt câini poliţişti. Nu se sperie de membrii ţicniţi ai unei secte religioase.

— Poate, dar am făcut nişte cercetări. Cu ani în urmă, pe la mijlocul anilor şaptezeci, o sectă din Idaho oprea motocicliştii, îi răpea şi apoi îi ucidea. Erau nişte tipi efectiv înfricoşători.

— Da, ştiu, aprobă Mac, am citit despre ei. Se zice că erau pe lângă Rathdrum, însă nu s-a dovedit niciodată că ar fi fost adevărat. Unii zic că nu-i decât încă o legendă contemporană.

Femeia se lăsă pe spate în scaun, se jucă o secundă cu steagul mexican, după care contraatacă:

— Perfect. Care-i teoria *ta?*

Mac surâse. *N-am nicio teorie, doar o uriaşă urmă falsă de picior şi doi avocaţi care probabil au căzut de pe stânci, încercând să se salveze unul pe celălalt.*

— E mâna dominicanilor.

— Poftim? se încruntă Kris.

— E din *Exorcistul,* chicoti Mac. Uneori fac nişte glume obscure legate de filme la care râd numai eu.

— Nu l-am văzut pe-ăsta. Haide, vorbesc serios, de ce crezi c-au dispărut tipii ăştia?

Mac sorbi prelung din cocteil.

— Uite ce s-a-ntâmplat: avocaţii s-au întâlnit cu un urs şi ursul n-auzise niciodată bancul ăla despre politeţea dintre prădătoare şi i-a mâncat. Iar pădurarul a văzut cercelul din nasul lui fiu-său şi-a fugit de-acasă, temându-se că ceilalţi pădurari o să râdă de el pentru că are un băiat poponar.

Kris se gârbovi în scaun şi Mac văzu că nu era atât de amuzată pe cât sperase.

— În primul rând, rosti ea, un cercel în nas nu-nseamnă că eşti poponar. Tommy Lee are vreo opt şi nu-i poponar, la fel şi Lenny Kravitz. Apoi urşii mănâncă păstrăvi, nu avocaţi. Avocaţii n-au grăsimi omega-3. Urşii ştiu asta.

— Deci, cine face mişto de cine?

Reportera îl fixă pătrunzător şi jucăuş.

— Cine face mişto?

Mai vorbiră vreo jumătate de oră, fel şi fel, dar nimic despre meseria lor. După aceea Mac începu să simtă efectele alcoolului şi zilei prelungite. Nu voia să pară obosit, aşa că improviză un pretext.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, zise el. Mâine dimineaţă mă scol devreme.

— Ai de prins ceva ucigaşi în serie?

— Poate. Am o pistă solidă despre o sectă de nebuni religioşi care operează pe munţi. Se pare că vânează reportere TV drăguţe.

— Crezi că-s drăguţă?

Zâmbetul lui îi spuse că n-avea rost să întrebe ceea ce ştia deja. Bărbatul se ridică şi lăsă pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari pentru cocteiluri.

Kris ridică paharul spre el.

— Mă simt foarte liniştită, ştiind că mă protejezi.

— Ar trebui, replică Mac apoi se întoarse şi plecă.

Ochii femeii îl urmăriră în timp ce se îndrepta către ieşire. Iniţial îi telefonase ca să-l tragă de limbă în privinţa cazurilor de dispariţie, dar acum era intrigată. Acesta era un tip care pleca de lângă *ea.* Bărbaţii nu procedau aşa în prezenţa lui Kris Walker. După aceea îi fulgeră prin minte un gând atât de îngrozitor, încât nu putea fi rostit cu glas tare: era atrasă de el. Kris ştia că aşa ceva nu se putea întâmpla, întrucât era convinsă că relaţiile sentimentale distrugeau carierele; odată ce nu mai erai focalizată asupra sarcinii principale, rămâneai pierdută în extazul ochilor scânteietori, după care concurenţa te înghiţea cu fulgi cu tot.

Îi făcu semn chelneriţei, comandă un păhărel de tequila Cuervo şi-şi scoase telefonul mobil. Activitatea redacţiei postului TV se redusese,

însă îi răspunse o asistentă pe nume Gwen. Kris o instrui pe tânăra entuziastă să culeagă orice date găsea despre avocaţi, pădurar şi detectivul MacDonald Schneider din Departamentul Şerifului districtului Snohomish. Îi mai spuse să caute orice date despre persoanele dispărute în ultimul an, mai ales în estul districtului.

În colegiu, Kris era pur şi simplu Christine Walkowski. Suind rapid prin ierarhia postului TV de la Universitatea statului Washington, ea devenise o vedetă a departamentului comunicaţii, graţie tenacităţii de fier, rezultatelor competente şi aspectului năucitor. De asemenea, îşi şlefuia instinctul de a şti pe cine să îmbrâncească sub roţile trenului şi când.

Imediat după ce obţinuse prima slujbă de reporter la un post rural din Yakima, o reinventase pe Christine Walkowski şi devenise Chris Walker. Din clipa în care sosise acolo, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să capete suficiente reportaje difuzabile pentru a avansa în carieră. Preluase toate însărcinările de care reuşise să audă şi le conferise tuturor „marca Chris Walker", aşa cum o etichetase ea însăşi. „Marca" ei era stilul agresiv de reportaj, aproape ostil, care îi adusese câteva discuţii neplăcute, mai întâi cu directorul departamentului ştiri, apoi cu managerul postului.

Altercaţiile acelea îi aţâţaseră dorinţa de a o şterge acolo cât mai repede. După două luni de lucru, pe când se privea pe un monitor în timpul unei şedinţe de montaj, ea întrevăzuse brusc o lacună majoră din ansamblul personajului Chris Walker: trebuia să-şi amplifice aspectul exterior. Deţinea o frumuseţe naturală, dar dacă intenţiona să ajungă vreodată la posturile TV naţionale, trebuia să fie mult mai spectaculoasă şi cosmopolită. Deocamdată arăta prea mult a „Yakima".

Plecase în Seattle şi-şi atinsese limitele cardului Visa printr-o vizită la un salon de înfrumuseţare şi cu primele achiziţii dintr-o garderobă stupefiantă. Fusese o investiţie financiară masivă pentru o reporteră debutantă care câştiga două mii de dolari pe lună şi în tot cazul o acţiune plină de curaj şi risc pentru fiica unui modest lăptar din Spokane. Însă investiţia fusese răsplătită peste câteva luni, când primise o ofertă de a lucra în Tacoma pentru un salariu de trei ori mai mare decât cel din Yakima.

În momentul acela Chris luase altă decizie. Ea auzise o istorie potrivit căreia inventatorului George Eastman îi plăcuse atât de mult sunetul dur al literei *K,* încât inventase denumirea Kodak pentru noua lui companie. Fiind de acord cu George că *K*-urile se impuneau şi

neţinând seama de faptul că ea avea deja nişte *K*-uri în nume, Chris devenise Kris. În ziua aceea, când îşi privise în oglindă noua înfăţişare, încurajată de noul nume *K,* Kris întrezărise o viitoare prezentatoare de ştiri şi-şi jurase că *nimic* n-avea să stea în calea ţelului ei.

Kris se gândi la riscurile pe care urma să şi le asume pentru a ajunge unde dorea. Deşi nu era genul de femeie care să aibă un cerc larg de prieteni, îşi făcea relaţii, dacă acestea o puteau ajuta să-şi atingă scopurile. Surâse, gândindu-se la cea mai recentă relaţie de tip „poliţă de asigurare" a ei, aşa cum îi plăcea s-o numească în secret. Ştia că se afla pe punctul de a-i testa limitele.

Când îi aduse paharul cu tequila şi lămâie, tânăra chelneriţă o întrebă politicos:

— Soţul dumneavoastră mai doreşte ceva?

Kris observase că fata îl plăcuse pe Mac şi decise să-i dea o lecţie scurtă de realitate.

— Cine, individu' ăla? A plecat. Luă solniţa, îşi linse dosul palmei şi scutură puţină sare. Oricum nu-i soţu' meu.

Apoi, fără să-şi ia ochii de la chelneriţă, linse sarea, dădu păhărelul peste cap şi muşcă din lămâie.

— Nu-i decât un poliţai cu care trebuie să mă fut ca să pun mâna pe-un subiect.

Întinse paharul fetei care o privea uluită şi-şi arătă dinţii sclipitor de albi.

— Mersi!

Capitolul 21

Mac o minţise pe Kris, spunând că lucra a doua zi. Plănuise să-şi ia liber, ca să facă nişte cercetări. În dimineaţa respectivă, după ce petrecu câteva ore cercetând Internetul, decise să-şi dezmorţească picioarele şi să se ducă la bibliotecă. Pe diverse site-uri, descoperise nişte cărţi de referinţă interesante şi dorea să vadă dacă le putea găsi la bibliotecă. Mulajul urmei de picior îi oferise un răspuns posibil şi acum dorea să înţeleagă întrebarea.

Căutând pe rafturi, Mac scotoci prin tomuri arheologice şi antropologice tot mai ezoterice. Citi despre rămăşiţele fosile ale unor creaturi care nu fuseseră nici maimuţe, nici oameni. *Gigantopithecus* părea să fie strămoşul direct al făpturii care putuse lăsa urma găsită de el pe munte. *Gigantopithecus* fusese reconstruit de antropologi, folosind dinţi, fragmente de maxilar şi alte câteva resturi fosile. Se spunea că ar fi depăşit doi metri şi şaptezeci şi cinci înălţime, iar locul său pe scara evoluţiei era undeva între oameni şi celelalte primate mari.

Antropologii îi luaseră urma lui *Gigantopithecus* prin timp, ajungând până acum câteva sute de mii de ani în China. Mac fu surprins să afle că existaseră realmente creaturi umanoide cu înălţimi ce puteau ajunge la trei metri şi jumătate, ba chiar până recent… „recent” însemnând vremurile din care se păstraseră consemnări scrise. Iar puntea de uscat care legase Asia de America de Nord peste strâmtoarea Bering în timpul ultimei glaciaţii putea să le fi oferit ocazia de a veni din China şi evolua în următorii patruzeci-cincizeci de mii de ani.

În mintea lui Mac începu să se închege o teorie raţională pentru existenţa unor umanoizi mari în adâncul pădurilor de pe Coasta de Vest a Americii, din California în sus, până în Columbia Britanică. Află cu surprindere că schelete integrale de fiinţe cu aspect uman fuseseră dezgropate în sud-vestul Statelor Unite, unele depăşind trei metri înălţime. În acelaşi timp însă în aproape toate cărţile, antropologii insistau că oamenii moderni, *Homo sapiens,* erau singurii hominizi – adică primate cu mers vertical – existenţi pe planetă. Mac surâse în barbă. *Poate că nu…*

Se afundă în relatările unor martori care văzuseră asemenea creaturi şi constată că o temă comună era timiditatea şi caracterul inofensiv al făpturilor. Găsi chiar câteva cazuri în care acestea salvaseră oameni, dar citi destule istorii ce indicau că nu erau întotdeauna blânde. Se părea că la începutul anilor cincizeci câteva femei din sud-estul Asiei fuseseră răpite şi parţial mâncate. Relatarea istorisea cu amănunte

macabre violarea unei sătence de către o ceată de fiinţe înalte de trei metri care mergeau în două picioare.

După o vreme, Mac se conectă la calculatorul bibliotecii şi scoase o bucată de hârtie din buzunar. Era codul de acces pentru contul departamentului său la baza de date LexisNexis. Tastă cifrele respective şi apoi începu să răsfoiască articolele din presă asociate subiectului. Găsi câteva despre un bărbat din Snohomish, care, cu câţiva ani în urmă, susţinuse că fusese urmărit de Bigfoot pe când se afla în vacanţă în Idaho. Atenţia detectivului fu atrasă de faptul că individul fusese directorul executiv al unei companii majore de software, nu unul dintre numeroşii ţicniţi care povesteau vrute şi nevrute. Reacţia mass-media faţă de Ty Greenwood consolidă certitudinea lui Mac că nu era bine să facă mult tam-tam în jurul urmei de picior. Tipări articolele ca să i le arate lui Carillo şi se gândi că Greenwood ar fi putut să-i ofere o mână de ajutor.

Ty intră în redacţia ziarului *Snohomish Daily News* îmbrăcat în uniforma sa proaspăt spălată şi călcată. Era pregătit să-şi continue travestiul oficial în interesul obţinerii cât mai multor informaţii. Întrebă de John Baxter, care apăru peste câteva clipe.

Ty îi întinse mâna.

— Am citit despre avocaţii dispăruţi şi mă întrebam dacă aveţi şi alte informaţii…

Cu chipul încruntat şi furios, John Baxter îi ignoră mâna.

— De ce-ai deranjat-o pe Lori Wylie? întrebă el.

Bărbatul fu luat prin surprindere.

— Am dat doar un telefon…

Baxter se apropie cu un aer ameninţător, în ciuda avantajului considerabil al înălţimii şi tinereţii celuilalt.

— Femeia aceea este şi aşa tulburată din cauza dispariţiei soţului ei, ca s-o mai zgândăreşti şi tu. I-ai luat numărul de telefon din dosarul meu. Poţi să pleci!

— N-am vrut decât să… începu Ty.

— Poţi să pleci, repetă Baxter şi se îndepărtă. Buimăcit, Ty plecă, iar Baxter reveni în biroul său.

Trecând pe lângă secretară, se opri.

— Sally, i se adresă, fă-mi rost, te rog, de numărul de telefon de la biroul regional al Serviciului Forestier. Vreau să ştiu de ce sunt atât de preocupaţi de dispariţia de persoane.

Numele Ty Greenwood nu-i părăsise mintea şi Baxter îşi aminti că-şi propusese să-l caute pe Internet. Tocmai era pe punctul de a se

conecta, când îl sună Sally.

— John, chicoti ea, te caută de la *National Investigator.*

Baxter ridică receptorul, bănuind că era vorba de o glumă.

— Baxter la telefon.

— Domnule Baxter, sunt Joyce Hyde de la *National Investigator.* Noi monitorizăm ziare din toată lumea şi în publicaţia dumneavoastră am găsit un articol interesant. Mă întrebam dacă mi-aţi putea da nişte amănunte suplimentare.

Mai întâi Greenwood, acum asta!

— Despre ce articol este vorba? întrebă el.

— Cel despre jeepul răsturnat.

— Ce-i cu el? făcu Baxter întrebându-se de ce ar fi interesat pe cineva că maşina cuiva fusese întoarsă cu roţile în sus.

— Potrivit documentării noastre, vehiculul respectiv cântăreşte aproape două tone şi jumătate, dar în articolul dumneavoastră scrie că proprietarul n-a auzit pe nimeni intrând în curte.

— Poate că are o curte mare.

— Pe de altă parte, fiul a auzit jeepul răsturnându-se, dar nu i-a auzit şi pe cei care au făcut-o. Noi am estimat că, pentru a întoarce un astfel de vehicul cu roţile în sus, ar fi necesari cincisprezece până la douăzeci de oameni. Am verificat de asemenea buletinele meteo şi în noaptea respectivă în regiunea dumneavoastră nu s-au înregistrat vânturi neobişnuit de puternice.

Iisuse Hristoase, şi se mai zice că ăsta-i un ziar de scandal? Mi-ar plăcea ca şi oamenii mei să fie la fel de meticuloşi. Îşi aminti apoi că reporterul lui amintise că familia afectată nu fusese deloc cooperantă în declaraţii despre incident. Nu trebuia să aţâţe focul, menţionând asta.

— Şi care este ideea dumneavoastră, doamnă Hyde? întrebă el.

— Pare foarte straniu. Dumneavoastră aveţi vreo ipoteză?

Baxter era prea bătrân ca să se mai sfiască ori pentru a fi excesiv de politicos.

— Nu. Dumneavoastră ce ipoteze aveţi? Au fost extratereştri sau satanişti?

— Eu nu încerc altceva decât să-mi fac meseria, bătu reportera în retragere.

— Iar eu vă întreb care-i meseria aceea? Emiterea de speculaţii iresponsabile? Nu sunteţi reporter, ci autor de ficţiuni.

— Vă mulţumesc pentru deranj, rosti ea scurt şi închise.

John Baxter clătină din cap. *Ce naiba s-a întâmplat cu vechile şi bunele zile ale ziaristicii?*

Sally intră şi-i dădu numărul de telefon al Serviciului Forestier.

Baxter încuviinţă şi ridică receptorul. Se simţea iritat şi abia aştepta să muştruluiască pe cineva pentru încălcarea intimităţii oamenilor.

Ty se opri la 7-Eleven ca să se achite faţă de Todd Shelton pentru „împrumut". Todd nu era la magazin, aşa că îi dădu vânzătoarei de la casă un plic care conţinea un bilet cu câteva cuvinte de mulţumire şi o bancnotă de douăzeci de dolari. După aceea merse în Everett, se duse la Departamentul Şerifului şi ceru să vorbească cu poliţistul Bill Alexander. Acesta era pe teren şi Ty îi lăsă un mesaj în care îşi preciza şi numărul de telefon mobil. Se întoarse în maşină şi răsfoi un exemplar din ziua anterioară al ziarului *Snohomish Daily News* pe care-l luase de la redacţie.

În rubrica de informaţii primite de la poliţie citi un anunţ scurt despre un jeep vandalizat. Nu se menţiona decât numele victimei, faptul că vehiculul era un Chevrolet Tahoe şi un fragment din declaraţia fiului adolescent al victimei, care spunea că nu auzise nimic până ce acoperişul jeepului nu se turtise în contact cu solul. Maşina nu fusese răsturnată pe o parte, ci fusese găsită cu roţile în sus. Tot Bill Alexander primise şi cazul acela.

Ty căzu pe gânduri, amintindu-şi de un episod petrecut cu mulţi ani în urmă, când, fiind student în anul întâi la Universitatea Southern Mississippi, el şi câţiva colegi bine ameţiţi de alcool răsturnaseră o camionetă veche pe un câmp. Fusese un Ford postbelic, care nu cântărea nici pe departe ca un cuirasat ca Tahoe, şi totuşi doisprezece membri piliţi ai frăţiei avuseseră nevoie de toate puterile lor ca să-l rostogolească pe o parte. Îşi reamintea că fusese o acţiune foarte zgomotoasă, care durase destul de mult. Cum se putuse întâmpla aşa ceva cu familia aflată în casă? Îşi deschise laptopul şi căută pe Internet adresa lui Donald R. „Deke" Allison.

Capitolul 22

Până ce bibliotecara trecu pe lângă el şi-l informă discret că era ora închiderii, Mac începuse să accepte fără restricţii posibilitatea unui eveniment ieşit din comun. Tot ce trebuia să facă, ultimul pas în potrivirea dintre dovezile sale şi realitate, era să confirme sau infirme urma de picior. El n-ar fi dorit ca amprenta aceea să fie reală, deoarece ar fi creat o problemă complicată pe care nici măcar nu dorea să-ncerce să şi-o imagineze. Se străduia să se convingă de adevărul spuselor lui Carillo – urma era un fals. În acelaşi timp însă un glas interior îi cerea să mai consulte un expert.

Un nume care apăruse frecvent în rapoarte aparţinea unui profesor de la Universitatea Washington care putea fi un potenţial susţinător. După ce reveni în apartamentul său, Mac telefonă la departamentul de antropologie al universităţii. Îi explică secretarei că trebuia să se consulte cu profesorul Wade Frazier cât mai curând posibil în legătură cu nişte proceduri poliţieneşti, iar peste câteva clipe fu anunţat că îi fusese fixată o întâlnire peste două zile, imediat după Ziua Recunoştinţei.

Instinctul lui de detectiv îi spunea că ar fi trebuit să continue căutarea în jurul potecii montane, dar o nelinişte vagă îl făcu să găsească un motiv logic pentru a o amâna.

David, nepotul lui Ben, şi familia sa locuiau sub coridorul de aterizare al aeroportului din Seattle şi zgomotul avioanelor care treceau pe deasupra la fiecare câteva minute tulbura puţinele momente de somn odihnitor de care avea parte bătrânul indian. Ben simţea de asemenea o chemare spre munţi. Nu putea defini precis sentimentul acela, însă ştia că era instinctul său. Studie hărţi ale regiunii şi decise asupra lui Bellevue, care avea toate dotările unui oraş măricel şi totodată îi oferea acces relativ rapid la pădurile din nord-estul statului.

Îşi strânse bagajele şi-şi ceru scuze faţă de David, care-l rugă să-i spună cum l-ar putea ajuta. Ben nu folosea calculatorul, dar recunoştea beneficiile căutărilor pe Internet; de aceea, înainte de plecare, îi ceru lui David să investigheze on-line şi să-i expedieze pe fax orice ar fi găsit despre subiectul respectiv. Era convins că nepotul lui va fi discret chiar şi faţă de propria lui familie.

Ajuns în noul hotel, îi telefonă lui Doris, ca s-o informeze unde îl putea găsi. Ea fu dezamăgită că nu avea să fie alături de familie de Ziua Recunoştinţei.

— Ce faci, scumpule? îl întrebă pe un ton plângăreţ. A sunat agentul, au sunat cei de la studiouri şi toţi vor să afle unde eşti. Le-am răspuns că nu ştiu sigur.

Ben era uşor iritat de faptul că nu-i urmase instrucţiunile de a spune pur şi simplu că plecase pentru rezolvarea unor afaceri personale.

— Când te-ntorci, Benny?

Îngrijorarea din vocea soţiei îi frângea inima bărbatului, care se simţea vinovat pentru că plecase atât de brusc şi fără să-i fi explicat nimic.

— Nu ştiu. Poate că destul de repede, răspunse el, apoi adăugă: Mi-e dor de tine, Dorrie.

— Şi eu îşi duc dorul, Benny, zise Doris părând deprimant de aproape să izbucnească în plâns. Te iubesc.

— Şi eu, spuse Ben care niciodată nu se simţise în largul lui să răspundă la declaraţia aceea.

În anii de când erau împreună, îi spusese lui Doris „te iubesc” doar o dată sau de două ori, însă acum regreta că n-o făcuse mai des. Îşi urară reciproc sărbători fericite şi închiseră. Despachetându-şi lucrurile, Ben regretă că nu putea să fie de Ziua Recunoştinţei alături de soţia lui. După aceea regretă că nu-i spusese direct „te iubesc”, pentru că ştia că era o declaraţie pe care ea tânjea s-o audă.

Capitolul 23

După ce verificarea amănunţită a trecutului Gretei Sigardsson nu relevă absolut nimic anormal, Ronnie telefonă la agenţie şi anunţă că o accepta ca noua bonă a copiilor. Pregătise deja unul dintre dormitoare în aripa sudică – pe acelaşi coridor cu bucătăria şi livingul o –, cameră frumoasă la parter, cu bovindouri înalte. Spera ca Greta să poată începe chiar din seara aceea, pentru că fata se lăudase cu talentele ei de bucătăreasă şi intenţionase s-o pună la încercare chiar de-a doua zi. Ronnie plecă mai devreme de la serviciu şi agenţia o sună pe drum, anunţând-o că Greta era foarte fericită şi avea să sosească la ora 19.

Femeia ajunse acasă incitată să pregătească totul pentru Ziua Recunoştinţei. Începu să pună la punct logistica următoarelor douăzeci şi patru de ore şi apăsă butonul robotului telefonic. În absenţa ei fuseseră înregistrate şase mesaje, dintre care patru de la şeful lui Ty. Trei fuseseră în cursul dimineţii, iar unul la începutul după-amiezii şi toate exprimau îngrijorarea cazată de faptul că Ty nu apăruse şi nici nu răspundea la telefonul mobil sau la pager. Ronnie bănui că după aceea şeful fie renunţase să mai insiste, fie îl găsise pe Ty. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, era curioasă să afle ce avea de spus soţul ei în privinţa asta.

Poliţistul Bill Alexander primi mesajul lui Ty la începutul turei sale. Îl citi şi-l aruncă la coş. Dacă existau două subiecte despre care Bill nu dorea să vorbească, acestea erau „avocaţii dispăruţi" şi „jeepul vandalizat". Presupunea că acest Ty Greenwood era vreun excentric care căuta să ia interviuri pentru emisiunea TV *Mai presus de fantezie* sau pentru altă stupizenie similară. Bill nu intenţiona să ajungă la aşa ceva. În niciun caz!

Ţinându-se cu o singură mână de scara de aluminiu extensibilă, la şase metri înălţime, Ronnie scăpă din mâna cealaltă ghirlanda complicată, care se turti pe pardoseala de la intrare. Bubuitura îi făcu pe copii să izbucnească în chicoteli, iar pe Ronnie să clocotească de nervi. Tocmai când se pregătea să-i pedepsească pe copii pentru râsetele lor, trimiţându-i la etaj după o cutie cu alte podoabe rămase de la Crăciun, se auzi soneria de la intrare.

Chris deschise uşa şi Greta intră direct în toiul minicrizei. Preluând controlul, fata o calmă pe Ronnie, schimbă o glumă cu copiii şi începu să facă curăţenie chiar înainte ca Ronnie să fi apucat să coboare de pe

scară. În câteva secunde incidentul fusese depăşit, iar noua bonă reuşise chiar să repare ghirlanda aplatizată. Ronnie consideră că era un semn bun.

Retras în biroul lui, Ty fusese evaziv atunci când Ronnie menţionase apelurile repetate ale şefului său care-l căutase. Când îl întrebase unde fusese, bărbatul îi spusese că decisese să-şi ia o zi liberă. Adăugase că ulterior luase legătura cu şeful şi rezolvase problema. Ronnie nu mai insistase, dar era îngrijorată. Soţul ei fusese întotdeauna foarte responsabil, dar acum, dacă ar fi comparat familia cu o corabie, se părea că navigau pe ape agitate, iar căpitanul se retrăsese sub punte pentru a dormi pe durata furtunii.

Ronnie detesta confruntările, însă, dacă era necesar, nu se dădea în lături să le declanşeze ea însăşi. Simţea că un asemenea moment se apropia în relaţia cu Ty. Ironiile şi dispreţul mass-media îl afectaseră mai mult decât se aşteptase ea. Femeia căutase consiliere de cuplu, apoi terapie completă, dar Ty le abandonase pe toate relativ repede, afirmând că se simţea foarte bine. Comportamentul lui actual începea să indice altceva.

Greta îi conduse pe copii în bucătărie pentru cină.

— De fapt, tocmai ne pregăteam să comandăm nişte pizza, spuse Ronnie.

— Nu, vă rog! flutură Greta din mână. Doresc să gătesc pentru toată familia. Ronnie deschise gura pentru a se împotrivi, însă ochii tinerei scânteiau: Îmi pare rău, dar n-aveţi de ales! Contrar părerii general încetăţenite, suedezii pot să gătească şi altceva decât chiftele.

Pe holul bucătăriei, Ronnie împinse uşa camuflată a pivniţei de vinuri atât de puţin utilizată şi aceasta se deschise într-un perete aparent lipsit de orice caracteristici exterioare. Femeia coborî scara în beciul răcoros, alese o sticlă Dalia Valle podgoriile Nana ’98 şi reveni la parter. Era dezamăgită că Ty nu participa la împodobirea casei alături de familie, însă, în timp ce căuta un tirbuşon, privi situaţia cu resemnare filozofică.

Ce dracu’, asta nu-nseamnă că eu n-o să sărbătoresc…

Ty studie hărţile de pe biroul lui multe ore după ce Ronnie, copiii şi noua bonă se culcaseră. Căuta o relaţie între locurile unde dispăruseră bărbaţii şi unde fusese răsturnat jeepul. Vizita pe care o făcuse familiei Allison nu avusese o desfăşurare prea bună. Deke Allison nu manifesta entuziasm în a vorbi, iar când Ty începuse să-i examineze vehiculul avariat, care între timp fusese readus pe cele patru roţi, explodase şi-i ceruse să plece. Ty era convins că îi ascundea ceva, fiindcă era prea

agitat. În acelaşi timp, Ty era furios fiindcă nimeni nu voia să stea de vorbă cu el. Îl iritase muştruluiala primită de la John Baxter pentru că-i telefonase soţiei lui Joe Wylie, pădurarul dispărut. Dăduse peste o serie de persoane care îl priveau cu suspiciune sau care erau de-a dreptul necooperante. Cu toate acestea, îşi promisese să continue să încerce până va afla care era motivul.

Ştia că avea nevoie de ajutor pentru a aduna toate lucrurile laolaltă cât mai repede, deoarece îl presa timpul. Dăduse de o urmă. Simţea că era pe punctul de a răspunde la întrebarea care-l obseda de trei ani.

Îşi reaminti primul an de după incidentul din Idaho şi felul în care Ronnie afirmase că atmosfera de circ pe care o crease el îl îndepărtase de soţie şi de copii. Într-o seară, după ce Ty revenise dintr-o expediţie de cinci săptămâni în districtele Humboldt, Del Norte şi Trinity din California de Nord, Ronnie intrase în biroul lui. Fluturând un teanc masiv de facturi şi chitanţe pentru servicii şi echipamente care totalizau peste un milion şi şapte sute de mii de dolari, declarase că distrugea familia. Recunoscuse că motivul final care o făcuse să acţioneze fusese descoperirea facturii pentru „arma aia“.

— Ai înnebunit? strigase la el.

Arma se afla acum în garaj, unde o exilase Ronnie. Pentru femeie, dolarii nu erau decât evidenţa materială a unei obsesii, pentru că adevărata ei grijă o constituia familia. Îi spusese lui Ty că „nu intenţionase să se mărite cu Ahab“. Punând piciorul în prag în termeni fără echivoc, jurase că nu-i păsa absolut deloc ce credeau alţii despre Ty, dar ea îl iubea, copiii îl iubeau şi altceva nu conta.

— Încetează imediat cu nebunia asta, îi ceruse.

După aceea adăugase:

— Nu-l poţi găsi, fiindcă nu există!

Fraza aceea continua să-l obsedeze.

A doua zi, supus, Ty oprise toate investigaţiile şi anunţase retragerea recompensei. Iniţial fusese considerat un ţicnit obsedat de o idee; acum devenise un ţicnit inconsecvent obsedat de o idee. Ty rămăsese morocănos zile întregi, după care apelase la un medic, care îi recomandase să înceapă un tratament cu antidepresive. Când scotchul şi antidepresivele intraseră în conflict, Ty găsise un doctor care să-i scrie o reţetă pentru un analgezic şi mai puternic, OxyContin, care prezenta totuşi riscul de a crea dependenţă. Renunţă la antidepresive şi folosi un an combinaţia de analgezice şi alcool. După ce reţeta expiră, găsi o farmacie mexicană care să-l aprovizioneze cu pilule. Pentru ca apoi, într-o bună zi, să înceteze brusc să mai ia orice. Însă după alt an, depresia reveni chiar mai puternic ca înainte, iar atunci îşi

reînnoise parteneriatul cu Oxy şi whiskyul scoţian de calitate. Ştia că era un amestec potenţial ucigaş, dar era un om disperat care avea nevoie de măsuri disperate.

Se întinse către sertarul pe care-l ţinea încuiat şi vârî în broască o cheie de care nu se despărţea niciodată. Descuie, scoase flaconul cu pilule şi extrase o doză de OxyContin de trei ori mai mare decât cea obişnuită. Turnă whisky în pahar ca s-o înghită mai uşor. În ultima vreme mărise doza, deoarece medicamentul nu mai era la fel de eficient ca înainte.

O să pun şi singur totul laolaltă, atât doar că mai am nevoie de niţel timp. Asta-i tot!

Strecură flaconul de Oxy în sertar şi-l încuie. Îşi reamintea frecvent remarca pe care tatăl său o rostea în mod reflex atunci când ceva îi mersese prost: „Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită. “ Ty înţelesese de mult că el moştenise gena de negativism a tatălui. „Fiule, poţi cădea numai *în jos.”*

Ei bine, tată, asta am şi făcut.

Ty se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii pentru un moment, iar filmul ca un vis al urmăririi din Idaho se derulă iarăşi şi el simţi cum i se zbârleşte pielea de pe braţe şi toate firişoarele de păr de pe ceafă. Pentru o secundă sau două îşi îngădui să-şi imagineze cum creatura care-l urmărise în Idaho intra pe drumul de acces spre casă. Se cutremură, puse paharul jos şi porni către garaj.

În garaj, merse la dulapul înalt de scule, scoase o cheie de sub o cutie şi descuie lacătul. Înăuntru se găseau două casete lungi şi plate – una din plastic negru, iar cealaltă, mai mare, din aluminiu lustruit. Deschise caseta din plastic. În ea se aflau arma cu tranchilizante şi o altă cutie de plastic, cam de mărimea unei truse de prim-ajutor, în interiorul căreia erau şase săgeţi cu corpul din fiole conice de sticlă, umplute cu un sedativ cu acţiune rapidă, de culoarea mierii. După cum spusese îngrijitorul de animale mari de la care le cumpărase: „Astea pot doborî şi elefanţii.”

Ty ridică o săgeată, o examină, după care o puse la loc în lăcaşul ei. După aceea, cercetă una dintre cutiile pline cu echipamente, printre care ochelari de vedere pe timp de noapte, cu infraroşii, şi senzori de mişcare. Petrecu câteva clipe refamiliarizându-se cu ele, deşi ştia motivul real pentru care descuiase dulapul. Împinse echipamentele într-o parte şi se uită mult timp la caseta mare din aluminiu înainte de a se întinde către ea.

Caseta perfect finisată era lungă de un metru optzeci, lată de patruzeci de centimetri şi înaltă de cincisprezece centimetri. Plăcuţa

aurie încastrată în metal lângă încuietoarea cu cifru purta inscripţia Holland & Holland, Londra. Ty formă combinaţia încuietorii şi deschise capacul. Privi aproape implorator conţinutul, apoi băgă înăuntru ambele mâini şi scoase o puşcă masivă, al cărei pat din lemn de nuc englezesc sclipea ca o sticlă brună cu textura bogată. Puşca grea de peste nouă kilograme nu era uşor de mânuit, iar Ty mângâie lemnul şi o ridică la umăr. Puse reticulul lunetei 8x pe un furtun care atârna pe perete la douăzeci de metri depărtare.

— Pac!

Coborî puşca şi reflectă la problemele pe care i le cauzase. Când începuse căutarea creaturilor acestora, simţise limpede nevoia de a avea o armă. Câţiva căutători experimentaţi încercaseră să-l convingă să abandoneze ideea, după care renunţaseră pur şi simplu, insistând doar că erau nişte făpturi benigne. Ty nu plecase urechea la spusele lor, ci considerase că ar fi avut nevoie de fapt de protecţie supranaturală, ca sabia Excalibur a regelui Arthur sau lancea lui Longinus, care-l străpunsese pe Iisus pe cruce. Optase până la urmă pentru legendara puşcă cu două ţevi H&H Nitro Express de calibrul 17,78 milimetri. Era o puşcă pe care armurierii o concepuseră pentru vânat masiv de tipul rinocerilor, bivolilor africani şi elefanţilor.

Ty telefonase companiei producătoare şi comandase imediat arma spectaculoasă. După câteva luni, la scurtă vreme după livrarea puştii aceleia fabricate manual, Ronnie descoperise că făcuse în finanţele Greenwood o gaură de o sută cincisprezece mii de lire sterline, adică vreo două sute de mii de dolari. Atunci fusese una dintre rarele ocazii în care Ty o văzuse vreodată ieşindu-şi din sărite. Arma fusese expediată imediat în garaj, dar, lucru mai rău pentru bărbat, incidentul precipitase nemulţumirea generală a soţiei sale şi sfârşitul căutărilor lui.

Ty examină singurul cartuş pe care-l obţinuse vreodată pentru puşcă, de la un magazin de muniţie din nordul oraşului Seattle. Intrase în vorbă întâmplător cu proprietarul magazinului şi îi spusese că avea puşca respectivă. Individul îi dăruise acel singur cartuş, pe care îl avusese efectiv ca decor, pentru a-l etala în vitrină alături de celelalte calibre. Îi spusese lui Ty:

— Cred că o să-ţi trebuiască mai mult decât mie.

Ty nu trăsese niciodată cu puşca. Se înfiora gândindu-se la reacţia lui Ronnie, dacă ar fi descoperit că adusese obiectul înapoi în casă. Închise caseta şi o luă de mâner. Îşi amintea că în fundul debaralei din cabinetul lui exista un loc în care ar fi încăput perfect.

Capitolul 24

În dimineaţa Zilei Recunoştinţei, Ty se trezi devreme. O lăsă pe Ronnie dormind în pat şi coborî la parter, ca să bea o cafea şi cu speranţa câtorva ore de singurătate în cabinetul lui. Auzind un zgomot în bucătărie, se aşteptă să-l găsească acolo pe Christopher, dar dădu nas în nas cu Greta care înşirase pe masă ingredientele pentru micul dejun.

— Bună dimineaţa! rosti ea vesel. Doriţi micul dejun?

Bărbatul mânca rareori dimineaţa.

— Nu, mulţumesc. Nu prea…

— Haideţi, vă rog, daţi-mi voie să vă pregătesc ceva, insistă ea. Am găsit ouă şi nişte caşcaval. Vă fac o omletă. Şi pâine prăjită. Copiii nu vor decât cereale. Mă pricep foarte bine la omlete. Vă rog, lăsaţi-mă să vă fac un mic dejun adevărat!

— Nu, nu-i nevoie, protestă el fără tragere de inimă.

— Vă rog, făcu fata bosumflându-se şi lăsând ochii în jos, simulând o tristeţe care-l amuză.

Era într-adevăr drăguţă, o tânără frumoasă, cu figura animată de inteligenţă. Era nou-sosită în casa lor şi nu trebuia să descopere chiar aşa repede cât de disfuncţionali erau cei doi soţi. Fără chef, îşi apropie un taburet de masă.

— Dacă faci pâine prăjită, o prefer pe cea de tărâţe.

Ceva mai târziu, Ty înghiţi şi ultima bucăţică şi aşeză tacâmurile pe farfurie, iar Greta le strânse imediat.

— A fost bună? întrebă ea.

— Delicioasă, răspunse bărbatul ştergându-se la gură. Auzi – ştii să conduci? Ai permis?

— Da, încuviinţă Greta, am un permis suedez.

— Haide, îi făcu el semn şi se lăsă să lunece de pe taburet.

Ajunseră la intrare tocmai când Ronnie apăru în capul scării, în halat.

— Bună dimineaţa, Ronnie, spuse Greta.

Femeia coborî treptele.

— Ce se-ntâmplă?

Ty deschise uşa din faţă.

— Greta poate să aibă nevoie de o maşină pentru diverse drumuri.

Traversară curtea mare dintre casă şi garaj şi el deschise uşa laterală, apoi intrară. Ochii fetei se căscară, văzând garajul de maşini care aducea cu cel al unei ambasade mici. Se opriră în faţa unui Chevrolet Suburban roşu, destul de nou.

Ty deschise larg portiera şoferului.

— Rahat!

Interiorul duhnea a benzină. Uitase să scoată canistra pe care o umpluse pentru maşina de tuns iarba.

Apăsă comanda care ridica până sus uşa garajului şi după aceea puse canistra sub bancul de lucru. Făcu un gest spre Suburban.

— Când o să se poată respira în ea, poţi s-o şofezi.

Ben îi telefonă lui Doris ca să ureze întregii familii sărbători fericite, apoi coborî în restaurantul din Red Lion pentru un prânz timpuriu. În ciuda hanoracului anonim, câţiva clienţi îl recunoscură şi doi copii, un băiat şi o fată de zece ani, îi cerură un autograf. Ben se conformă, după care luă două ziare locale ca să caute articole interesante.

Chelneriţa se apropie şi-i întinse un meniu.

— Bună ziua. Mă numesc Cindy. Cu ce vă pot servi? Doriţi curcan? Avem un meniu special de Ziua Recunoştinţei.

Ben reflectă oarecum amuzat la noţiunea de Ziua Recunoştinţei. Feţele palide sosiseră în „Lumea Nouă“, frânseseră pâine cu strămoşii lui… iar în următorii patru sute de ani le luaseră aproape tot ce avuseseră. O sărbătoare a recunoştinţei? Pentru cine? Îi restitui meniul.

— Cindy, vreau hamburgerul cel mai mare şi mai suculent pe care-l aveţi. Fără ceapă, dar cu multă brânză rasă deasupra. Ai înţeles?

Ea aprobă, dădu să se întoarcă şi după aceea se opri.

— Să ştiţi că-mi plac filmele dumneavoastră.

Ben surâse îndatoritor.

— Mulţumesc.

În dimineaţa Zilei Recunoştinţei, Mac trecu câteva ore pe la serviciu, dar la ora 13 reveni în apartamentul său. Achită nişte facturi şi-şi puse în ordine hârtiile personale, iar la ora 14 puse în cuptor friptura de vită. După aceea decise să se destindă şi să petreacă după-amiaza defrişând muntele de cercetări care se acumulase pe biroul său.

În timp ce mirosul fripturii la tavă se infiltra prin toate colţurile locuinţei sale, bărbatul se tolăni confortabil cu o carte. Se adânci într-o poveste pe care preşedintele Teddy Roosevelt o auzise în anii 1890 de la un pădurean bătrân şi morocănos pe nume Bauman. Era vorba despre o întâlnire pe care acesta o avusese în anii 1840 într-un loc îndepărtat din Idaho. Bauman povestise cum el şi un alt vânător de blănuri fuseseră terorizaţi timp de două zile în tabăra lor de o gigantică creatură nevăzută, care se deplasa în două picioare. Când tovarăşul lui Bauman fusese ucis în mod oribil de creatură, vânătorul o ştersese

pentru a-şi salva viaţa.

Mac simţi un fior punându-se în pielea lui Bauman cu o sută şaizeci de ani în urmă, închipuindu-şi cum ar fi fost să fie complet singur în mijlocul sălbăticiei şi să dea peste cadavrul lui Carillo, cu beregata sfârtecată de colţi, capul răsucit într-un unghi lipsit de speranţe, ochii deschişi în teroare, însă privind acum în gol…

Telefonul sună şi el tresări.

— Schneider, rosti bărbatul.

— Mac? Sunt Kris Walker. Te deranjez?

Mac îşi dădu seama că gâfâia în urma sperieturii.

— Ah, nu… Am alergat ca să răspund la telefon. S-a-ntâmplat ceva?

— Tocmai mă-ntrebam dacă nu cumva un alt orfan de Ziua Recunoştinţei ar avea chef să iasă la cină pe-undeva…

— De fapt, tocmai pregăteam cina… începu el.

— Ah, scuză-mă, n-am ştiut că ai…

— Nu, o opri Mac, voiam să-ţi propun să vii tu aici. Nu vrei să mănânci o cină gătită în casă? Sunt singur, aşa că nu deranjezi pe nimeni.

— Un bărbat care găteşte o cină de Ziua Recunoştinţei doar pentru el? Trebuie neapărat să văd una ca asta.

După ce închise telefonul, Mac îşi schimbă treningul cu nişte pantaloni sport şi o cămaşă cu mâneci scurte, după care mai adăugă iute un scaun şi un tacâm la masă, pentru ca femeia să nu aibă senzaţia că fusese o intrusă. Porni sistemul stereo, puse un CD cu Joyce Cooling, apoi scoase dopul unei sticle de vin roşu zinfandel şi-l lăsă să respire pe masa din bucătărie. Era pregătit.

În scurt timp se auzi o ciocănitură la uşă. Zâmbind în barbă, bărbatul înţelese că Kris era deja în drum către el când îi telefonase. Chiar şi în condiţiile unui trafic redus, apartamentul său din Edmonds se afla la minimum treizeci şi cinci de minute de centrul oraşului Seattle. Era o femeie şireată. În timp ce traversa livingul spre uşă, ochii îi căzură pe obiectul care, cel puţin deocamdată, era strict secret. Pe capătul mesei, lângă fotoliul lui se găsea mulajul urmei uriaşe, rămas acolo în vreme ce reflectase asupra întâlnirii sale cu profesorul antropolog. Îl duse iute în debaraua cea mai apropiată şi-l ascunse sub cizmele de cauciuc pe care le folosea când investiga decesele survenite în râuri.

Deschise uşa şi dădu ochii de Kris înveşmântată într-o haină lungă şi neagră, al cărei guler de blană artificială contrasta cu părul ei natural, atât de blond, încât părea alb. Femeia ridică o sticlă de şampanie.

— Sărbători fericite!

Mac luă sticlă şi-i făcu semn să intre. O ajută să-şi scoată haina şi fu cât pe-aici să redeschidă debaraua.

— Îmi place la tine, rosti ea. Este realmente spaţios, îmi arăţi apartamentul?

Porniră pe hol şi bărbatul trecu iute prin dreptul biroului, fără să aprindă lumina, cu speranţa că penumbrele vor ascunde cărţile de pe masa lui şi pe care un reporter le-ar fi putut găsi interesante. În dormitor, Kris se apropie de uşa glisantă din sticlă.

— Îmi place asta. Ia uită-te!! De aici poţi vedea golful Puget Sound!

Mac încuviinţă din cap.

— Aşa… printre clădiri…

— Frumos… Tu te-ai ocupat de decorare?

Detectivul privi în jur, văzând locuinţa prin ochii ei.

— Da. După ce am divorţat şi am venit din L.A., am luat-o de la capăt cu chestii noi. Mi s-a părut amuzant.

Kris observă că încă purta haina ei sub braţ. I-o luă şi o aruncă pe pat, după care surâse şi porni către living. Scânteierea scurtă şi încrezătoare a ochilor ei ascundea o promisiune poznaşă.

Ty avea o listă cu persoanele care fuseseră implicate în cazurile celor trei bărbaţi dispăruţi şi al jeepului răsturnat. Avea de asemenea nişte numere de telefon, dar nu-i răspundea nimeni. Trebuia neapărat să stea de vorbă cu poliţistul Bill Alexander, care părea veriga de legătură. Se întrebă dacă acesta lucra de Ziua Recunoştinţei. Tocmai când ridică receptorul pentru a suna la Departamentul Şerifului, Ronnie deschise uşa cabinetului şi se rezemă de tocul ei.

— Poţi să tai tu curcanul?

— Da, sigur că da, aprobă el. Vin imediat.

— Ty, iubitule… ce faci?

— Nişte cercetări…

Ea privi prin încăpere şi observă că fixase recent de pereţi mai multe hărţi şi articole din ziare.

— Te rog, spune-mi că nu-i decât un hobby, nu o obsesie! O luăm iarăşi de la început? întrebă ea, ridicând uşor glasul.

Ty închise calculatorul şi se apropie de soţia lui, care se retrase un pas.

— Ia zi, o luăm de la început? repetă ea.

Lipind-o cu spatele de perete, Ty o cuprinse în braţe.

— N-aş mai încerca să fac nimic care să afecteze familia asta. Te iubesc şi pe tine şi pe copiii noştri. Voi trei sunteţi totul pentru mine. Ai înţeles?

Ronnie nu răspunse, ci se mulţumi să-l privească în ochi, rugându-se ca totul să meargă bine.

El o prinse de mână şi porniră împreună pe hol.

— Haide-acum să mâncăm nişte curcan.

De fapt, nu-i răspunsese la întrebare. Şi, se temea femeia, nici n-avea s-o facă.

Capitolul 25

Skip Caldwell fusese nemulţumit din clipa în care sosiseră la familia lui Nikki pentru prânzul de Ziua Recunoştinţei. Ea îl silise să-i promită că va veni şi prânzul promitea să fie un dezastru total de colesterol, carbohidraţi şi calorii dezechilibrate nutritiv pentru un sportiv care mânca selectiv. Ea îi făgăduise că până la ora 14 aveau să fie acasă, deoarece antrenamentele lui zilnice erau esenţiale; mai erau doar trei săptămâni până la un concurs important din Arizona şi tânărul era tot mai agitat cu cât se apropia data respectivă. Mountain biker de clasă mondială, Skip tocmai semnase o sponsorizare cu unul dintre cei mai celebri producători de biciclete sportive şi avea nevoie de orice atu care să-l poată ajuta. Sau de un miracol…

Principalul lui obiectiv era detronarea campionului mondial de mountain bike, Dewey Devlin, iar acestuia i se adăugase acum şi dorinţa de a le demonstra sponsorilor că încrederea şi banii lor fuseseră bine investite. Era, de departe, presiunea cea mai mare la care fusese supus vreodată, aşa încât, pentru a se asigura că toţi participanţii la prânz o ştiau, Skip fusese tot timpul bosumflat, suficient pentru ca Nikki să decidă până la urmă să plece imediat ce se termina curcanul. Pe drumul spre casă, starea lui de spirit se îmbunătăţi, în vreme ce a ei se deterioră. Pentru a-şi activa adrenalina, tânărul îşi căută CD-ul death-metal favorit, *Heartwork* de Carcass, îl împinse în player şi dădu volumul aproape la maximum.

Reveniţi în apartamentul lor din Monroe, Skip îşi încărcă repede mountain bike-ul pe platforma camionetei Ford Ranger, iar Nikki închise uşa garajului, ducând deja dorul prietenului ei. El o sărută lung şi apăsat, apoi se trase îndărăt şi o atinse cu degetul pe nas.

— Cel târziu la ora 19 sunt înapoi. Pa!

Ea încuviinţă, după care îl privi îndepărtându-se şi se întrebă dacă nu trăgea niţel cam tare. Era 15.15, aşa că nu mai dispunea nici de două ore de lumină şi era neliniştită că Skip avea să se antreneze probabil până la lăsarea întunericului. Nu putea face însă nimic în privinţa aceasta, aşa că se întoarse în apartament.

Deke, Marge şi Ricky Allison fură întrerupţi de trei ori în cursul zilei, o dată în timpul meciului de fotbal şi o dată în timpul prânzului cu curcan, de către agenţi imobiliari care veniseră să arate casa unor potenţiali cumpărători. Preţul redus al casei îi determinase pe agenţi să-i asedieze, chiar şi de Ziua Recunoştinţei. Toţi fuseseră interesaţi şi,

discret, Deke le spusese tuturor să vină cât mai repede c-o ofertă, *orice* ofertă. Se temea că potenţialii cumpărători se vor plimba pe terenul proprietăţii şi vor da peste o gigantică urmă de picior. În realitate, principala lui temere era că potenţialii cumpărători şi agentul s-ar fi aventurat pe poteca din spatele casei, spre gardul aflat la două sute de metri mai departe… şi nu s-ar mai fi întors.

Se mută într-un loc nou, deasupra ţinuturilor plate unde locuiau două-picioare. Îl însemnă, rupând copacii din jur. Locul era plat, dar se afla la înălţime şi, după ce rupse copacii, îşi încropi un adăpost. Putea să doarmă şi sub arbori, însă după ce îşi delimitase o zonă prefera să se simtă comod. Era întotdeauna atent să ascundă semnele din jurul zonei sale – excrementele, urmele şi resturile prăzilor. Vârstnicii îl învăţaseră că două-picioare erau inteligenţi şi se puteau folosi de asemenea lucruri.

Se gândi la învăţăturile acelea şi, cu toate că le urma în mod instinctiv, se întrebă de ce ar fi trebuit să se ferească de două-picioare. Ei se temeau de el şi erau uşor de ucis. Punea sub semnul întrebării vechile obiceiuri, dar deprinderile erau greu de abandonat, aşa că-şi construi adăpostul mai sus de locul unde ar fi putut merge un două-picioare.

Două-picioare din peştera de lemn îi umpluse pântecul vreme de două răsărituri şi, după ce-i îngropase resturile corpului şi braţele, îi purtase picioarele pentru încă două răsărituri. Le mâncase însă pe acelea chiar înainte să fi răsturnat carapacea-tare. Acum era iarăşi flămând. Se apropia vremea întunericului, aş că decise să coboare de pe munte şi să vâneze. După aceea simţi o prezenţă. Se ridică şi se concentră asupra locului şi identităţii ei.

Era un două-picioare. Şi era aproape.

Skip Caldwell se afla pe genul de traseu pe care numai un mountain biker de clasă mondială l-ar fi putut ataca. Mai fusese pe poteca aceasta, dar atunci făcuse greşeala să pornească prea devreme pe o derivaţie care-l adusese pe o cărare ce avea consistenţa eclerului – tare la suprafaţă şi moale, cleioasă, imediat dedesubt. De data aceasta însă părea să fie un traseu măreţ, pe măsură ce continua să urce după ce trecuse de ramificaţie. Presupunea că ajunsese la cota 1 400 de metri, dar în faţa lui nu se zărea nici geană de lumină, doar pantă şi copaci. Spera să ajungă în vârf după cel mult încă o sută de metri de ascensiune. Auzise că poteca de coborâre de pe versantul opus era aproape verticală şi abia aştepta să intre pe ea. Începuse să se

întunece, dar bănuia că mai avea o jumătate de oră până la căderea nopţii. Era totuşi lipsit de importanţă. După ce ajungea pe culme, avea să facă coborârea de trei kilometri în mai puţin de două minute.

În timp ce suia, pedalând la pinionul cel mai mare, avu senzaţia că era privit de cineva. Se uită în jur căutând alţi ciclişti, sperând să găsească pe cineva care să aibă *cojones* să-l însoţească şi să-şi demonstreze curajul de coborâtor. Nu zări însă pe nimeni şi-şi întoarse atenţia la sarcina dificilă a escaladării muntelui fără să reducă viteza într-atât încât să cadă.

Apropiindu-se de ceea ce bănuia că era coama, pedală şi mai energic din picioarele musculoase şi anticipă încântarea de a zări valea şi cărarea coborând sub el. Apoi văzu ceva tulburător, întrezărirea fulgerătoare a unei forme, deplasându-se printre copacii şi tufişurile de pe înălţimea din faţă. Şi în ciuda rafalei de endorfine care-i dădea aripi, se simţi brusc foarte neliniştit, deoarece, pe măsură ce se apropia de copaci, înălţimea lor tot mai mare presupunea că silueta pe care o văzuse nu aparţinea în niciun caz unui om. Fusese prea mare, mult prea mare… şi cu o formă… anormală.

Pedală şi mai vârtos, sperând să treacă repede de locul unde crezuse că zărise forma. După aceea avea să ajungă pe creastă şi să zboare la vale. Gonind într-acolo, nu mai văzu nimic. În faţă, muchia crestei îl atrăgea ca un magnet şi pedală ca vântul.

Iar apoi, la cel mult câţiva metri în spatele său, moleculele de aer se destrămară, dezintegrate de un zbieret atât de puternic, încât parcă toate maşinile dintr-o fabrică s-ar fi gripat simultan. Era un zgomot oribil, scrâşnet de metal pe metal, mai răsunător decât răsunetul, ca şi cum un leu, o tornadă şi formaţia Metallica ar fi încercat să se acopere reciproc.

Skip Caldwell nu privi înapoi. Pedală ca să-şi salveze viaţa.

În timp ce Mac trebăluia în bucătărie, Kris îşi găsi un taburet de cealaltă parte a mesei.

— Unde-ai învăţat să găteşti?

Bărbatul scotocea în frigider, în căutarea unei roşii.

— Am fost însurat cu o femeie care detesta gătitul. Mai bine o omoram, decât s-o pun să facă de mâncare. A trebuit fie să-nvăţ, fie să mor de foame. Tu?

Kris se rezemă de masă.

— Eu am fost fetiţa lui tăticu'. El îşi dorise un băiat, dar s-a ales cu mine. N-am învăţat decât să prăjesc peşte la focul de tabără şi singurele cumpărături de băcănie pe care le-am făcut vreodată erau

legarea căprioarelor vânate pe acoperişul maşinii. Îl ajutam pe tata s-o prepare, după care aveam grijă de afumătoare.

— La restaurant ai spus că nu mai sunteţi aşa apropiaţi.

Reportera sorbi din vin şi tăcu câteva clipe.

— Când fetiţa lui tăticu' a început să devină femeie, tăticu' a început să fie interesat de ea.

Mac se opri din pregătirea mâncării şi ridică ochii. Kris mai reflectă un moment înainte de a continua:

— Chestia a ţinut până am împlinit şaisprezece ani. Nu i-am spus niciodată mamei. El s-a oprit în cele din urmă când am ajuns la o înţelegere. Zări întrebarea de pe chipul bărbatului şi urmă: Aveam şaisprezece ani şi eram la vânătoare de urşi, când mi-am îndreptat arma spre el şi i-am spus: „Dacă mă mai atingi o singură dată, trag cu asta-n tine." A înţeles că eram decisă s-o fac. Oricum până să se fi întâmplat chestiile astea, fusesem tare băieţoasă.

— Îmi pare rău, murmură Mac.

Femeia izbucni în râs ca să destindă atmosfera.

— Sunt chestii vechi, ce naiba! Le-am depăşit de-acum. Cred că toate astea m-au făcut să devin dură. Ţi se pare că-s dură?

Mac reluă felierea roşiei.

— Da, eşti dură. Îţi place eticheta asta?

Kris îşi termină vinul.

— Da.

El îi reumplu paharul.

— Eu prefer să folosesc cuvântul „puternică". Aşa te văd.

— „Puternică"? surâse Kris. Hm… Cred că-mi place mai mult decât „dură".

Ridică paharul şi Mac i-l atinse cu al lui.

— Pentru cei puternici, rosti ea.

— Pentru cei puternici, repetă bărbatul.

Poteca părea înceţoşată înaintea vitezei lui Skip, care ocolea bolovani şi rădăcini şi se zgâlţâia peste şleauri şi făgaşe săpate de apă. Ţinând seama de ceea ce se afla în spatele lui, nimic nu conta acum, numai să scape. Tânărul depăşise cam într-o microsecundă etapa „nu pot să cred una ca asta". Când întrezărise silueta avusese suspiciuni, dar răgetul de primată de pe alt tărâm îi spusese exact ce anume era.

Skip Caldwell avea nevoie de absolut toată îndemânarea lui considerabilă, în timp ce gonea în jos pe pantă. Cu accidente potenţial catastrofice apărând de câteva ori pe secundă, secundele se dilatau la dimensiunea minutelor, în vreme ce ochii şi mintea lui se concentrau

exclusiv asupra coborârii – *rapide.* Pentru o pantă care se apropia teribil de mult de verticală, viteza aceea era realmente nebunească.

După trei sute de metri, Skip se ghemui îndărătul şeii, pentru a-şi menţine centrul de greutate cât mai jos, apoi îşi îndreptă spatele şi profită de ocazie ca să-şi umple plămânii cu aer. În acelaşi timp cercetă drumul din faţă şi instantaneu ştiu că o încurcase rău de tot. Se îndrepta spre o adevărată capcană formată dintr-un vălmăşag de rădăcini subterane groase aidoma unei vizuini de şerpi, pe care nu avea cum s-o evite şi peste care era imposibil să ruleze.

O lovi din plin şi baieul din faţă sui pe proeminenţa dintre două funii lemnoase, pentru ca după aceea să se izbească de moviliţa următoare. Amortizoarele masive pentru coborâre se comprimară la maximum şi în clipa aceea tânărul îşi pierdu echilibrul. Roata din faţă se smuci la dreapta şi se blocă, expediindu-l peste mânere, iar bicicleta îl urmă, întrucât pantofii săi speciali erau blocaţi în pedale şi nu avusese timp să se descotorosească de ei. În trei secunde, Skip zăcea pe spate, cu bicicleta peste el. Ameţit de oprirea bruscă de la viteza iniţială de cincizeci de kilometri, se strădui să se adune şi să se ridice cât mai repede.

În lumina crepusculară, reuşi în momentul acela să-şi vadă complet urmăritorul şi imaginea lui îi tăie răsuflarea. La mai puţin de cincizeci de metri deasupra lui, creatura cobora în salturi, cu corpul imens deplasându-se cu graţia unui sprinter, în sărituri de câte şase metri la fiecare deschidere a picioarelor. Ritmul bătăilor de inimă ale lui Skip explodă, când tânărul ridică fulgerător bicicleta, sări pe ea şi apăsă pe pedale.

O jumătate de revoluţie a roţii îl anunţă că era îndoită. Pedală oricum, cu bicicleta având o roată frontală ca desprinsă din desenele animate cu familia Flintstone. Pe măsură ce câştiga viteză, Skip ştia că deţinea foarte puţin control. Un ciclist mai puţin experimentat n-ar fi străbătut nici trei metri, însă Skip era foarte talentat. Auzea creatura bubuind şi trosnind în urma lui şi după expresia ei feroce şi urmărirea frenetică ştia că dacă îl prindea îl va ucide.

Încă o sută de metri parcurşi cu roata deformată şi monstrul se găsea la numai trei-patru secunde în urma lui, cu plămânii gigantici pufăind ca o locomotivă cu abur. Amândoi goneau pe terenul stâncos – un om pe o bicicletă stricată, care pierdea teren în faţa unui colos de neoprit acum, aflat în spatele lui pe deal la doar trei dintre paşii aceia neomeneşti.

În clipa aceea Skip căzu din nou şi de data aceasta făcu o tumbă peste cap, bicicleta zbură pur şi simplu de lângă el şi antebraţul i se

izbi violent de un bolovan de mărimea unei măsuţe pentru cafea. În ciuda şocului, reuşi să se ridice şi o luă la fugă, dar pantofii înguşti de ciclist, cu legăturile cu arici, nu erau potriviţi pentru drumeţii montane, cu atât mai puţin pentru alergarea pe pante şi, după trei metri, lunecă şi căzu pe spate. Braţul rupt îi trimise prin tot trupul scântei electrice orbitoare, care declanşară valuri de greaţă. Lunecând la vale, se răsuci şi privi în jur. Aşteptându-se ca făptura monstruoasă să sară pe el dintr-un moment în altul, tânărul fu stupefiat de norocul lui incredibil: creatura se oprise ca să-i cerceteze bicicleta.

Skip se ridică şi începu să alerge, deschizând picioarele atât de mult, încât îşi simţea muşchii inghinali aproape desprinzându-se din inserţii. Era ca şi cum autoritatea supremă telefonase călăului şi anulase execuţia, exact în clipa când acesta pusese mâna pe întrerupătorul ce acţiona scaunul electric. Într-un fel sau altul, va fugi mai iute decât monstrul acela. O va face! Va supravieţui şi va povesti. Va supravieţui, pentru ca să se însoare cu Nikki şi să aibă copii. Va supravieţui pentru a-l învinge pe Dewey Devlin.

Lacrimile i se prelingeau din colţurile ochilor. Skip Caldwell va supravieţui.

Îl privi pe două-picioare fugind îngrozit la vale, în timp ce se aplecă şi-i ridică unealta. Două-picioare călărise pe spinarea acestui obiect strălucitor. Avea picioare rotunde, ca ale carapacelor-tari, dar erau mai mici şi mai subţiri. Îl încercă în strânsoarea mâinilor sale şi descoperi că ceda, însă nu cu uşurinţă. Exercită mai multă forţă şi-l răsuci până când cele două părţi rotunde se atinseră între ele.

Dedesubt, făptura micuţă se împiedica şi se împleticea, coborând panta, sporind distanţa dintre ei. O privi câteva momente, văzându-i spaima care strălucea ca focul în noapte. Ştia că era rănită şi că avea dureri. Îi plăcea mai cu seamă haosul gândurilor lor atunci când erau speriaţi şi răniţi.

Ochii lui urmăriră micul animal disperat, după care trecură mai departe de el, căutând două puncte de referinţă: o stâncă şi un copac uscat. Îi azvârli unealta strălucitoare într-o râpă şi decise calm de care dintre punctele acelea avea să-l lase să treacă înainte de a relua urmărirea.

Capitolul 26

Mac turnă ultimele picături de Veuve Clicquot în paharul lui Kris şi-şi dădu seama că reţinerile sale iniţiale faţă de ea dispăruseră. Anterioara vulnerabilitate a femeii îl surprinsese, ba chiar îl mişcase. Kris era o persoană mult mai complexă decât îşi imaginase. Trecuse destul de mult timp de la ultima lui aventură sexuală şi pe neaşteptate se simţi uşor ruginit. Privind-o pe Kris în ochi, simţi un fior pe şira spinării. Avea senzaţia că va fi ca mersul pe bicicletă. În acelaşi timp bănuia că femeia nu-i va îngădui să fie ruginit.

Atracţia simţită de reporteră pentru Mac începuse să transceandă valoarea pe care bărbatul o reprezenta ca sursă de informaţii. Pe drumul spre apartamentul lui, decisese să mănânce şi să flecărească, apoi să treacă în dormitor. Kris se mândrea cu un apetit sexual sălbatic despre care aprecia că-l depăşea pe al majorităţii bărbaţilor şi, pe măsură ce şampania îi gâdila interiorul nărilor, vizualizase paşii care aveau să-i aducă în pat. Se aplecară unul către celălalt şi începură să se sărute. Destul de repede, sărutările deveniră pasionale, înfrigurate. Tocmai în clipa în care Mac îi desfăcea sutienul şi-i prindea cu blândeţe un sfârc între vârfurile degetelor, se auzi piuitul unui pager. Se opriră din sărutat şi priviră în jur.

— I-al tău? întrebă Kris.

Mac dădu să-şi caute pagerul, însă ea sărise deja, scotocise prin poşetă şi-şi găsise pagerul.

— Futu-i! E de la serviciu…

Scoase telefonul mobil şi tastă.

— Sunt Walker. Ce s-a-ntâmplat? Tăcu, ascultând, apoi îşi privi ceasul. I-abia ora 18. Nu poţi trimite pe-altcineva?

Altă pauză, după care replică uşor resemnată:

— Bine, o să vin.

Închise telefonul şi-şi încheie sutienul. Îşi aranjă sânii, îl privi pe Mac şi clătină din cap.

— Ciocnire în lanţ pe autostrada 5, imediat la nord de Lynnwood. A fost ceaţă şi-n accident au fost implicate patruzeci de maşini. Trebuie să plec. Îmi pare rău.

Mac se lăsă pe spate şi zâmbi strâmb.

— Nici pe jumătate din cât de rău îmi pare mie.

Suspină, în timp ce femeia îşi încheia nasturii bluzei.

— Ai aranjat din timp chestia cu pagerul, nu? glumi el. Bun, ştiu că te-ai supărat că te-am tratat cu vită în loc de curcan, dar e încă

devreme. Putem ieşi, să cumpărăm un curcan – fac pariu că s-au ieftinit – şi să-l băgăm imediat la cuptor. Până când se face, am putea…

Tăcu, privind cum sânii perfecţi, albi ca frişca, strânşi ferm în sutien, dispărură înapoia ultimilor doi nasturi.

— Unde-i haina mea? privi ea în jur.

— În dormitor.

— Aşa-i.

Kris încuviinţă şi porni într-acolo s-o ia. Revenind din dormitor, trase cu ochiul în biroul lui întunecos, apoi făcu iute un pas înăuntru, cercetând prin umbre. Pe masă erau cărţi; majoritatea păreau a fi de antropologie. *Parc-ar fi un şoarece de bibliotecă.* Aşa cum apreciase din capul locului, Mac nu era câtuşi de puţin genul obişnuit de poliţai. Ieşi repede, fără să fi aflat mare lucru.

Bărbatul o conduse până în parcare şi o sărută delicat înainte ca ea să suie în automobil. Din sărutarea aceea de despărţire, Kris ştiu că avea să fie un amant grijuliu.

— Poţi să mă vezi la buletinul de ştiri, îi spuse şi închise portiera.

El ridică mâna.

— Atunci… nu pot decât să-ţi mulţumesc c-ai trecut să mă vezi.

Femeia îi răspunse zâmbetului, îngăduindu-şi o scurtă fantezie a unei posibile relaţii finale cu detectivul. Pornind maşina, îşi reaminti cursul de filozofie pe care-l urmase în colegiu şi o afirmaţie a lui Karl Marx pe care o parafrazase pentru a se potrivi propriilor ei convingeri: *Relaţiile sunt opiul poporului.*

Cina de Ziua Recunoştinţei în familia Greenwood se desfăşurase cu bine. Pentru Ronnie fuseseră câteva ore magice, ca în trecut. Ty i se păruse bine dispus, înflăcărat de sărbătoarea în sine, de vin şi poate chiar de atenţia tinerei bone suedeze. Ronnie nu-şi bătea însă capul cu motivele, când ea şi Ty se suiră în pat.

Femeia ştia că el lipsise de la serviciu şi, deşi întrebările nu-i părăsiseră mintea, nu voia să strice momentele acelea printr-o indiscreţie. Decise să profite de clipele bune, atunci când se iveau. În secunda aceea toate problemele lor păreau să fi avut loc în altă existenţă şi simţea că aveau şansa reală de a-şi lipi cioburile căsniciei. Ty îşi lăsă cartea şi-şi stinse veioza de pe noptieră. Ronnie se aplecă spre el şi-l sărută.

— Somn uşor, iubitule, îi şopti după aceea. A fost o seară minunată.

În loc să facă aşa cum se aşteptase din partea lui, adică să se lase sărutat şi să se întoarcă pe partea cealaltă, bărbatul o surprinse,

sărutând-o apăsat.

— Şi încă nu s-a terminat, murmură el cu un surâs poznaş.

Ty dorea ca totul să fie aşa cum fusese în momentele lor cele mai bune şi regreta că această parte importantă a trecutului comun lipsise în ultima vreme. Mai ştia de asemenea că Ronnie receptase semnalele tinerei şi naivei bone, expediate prin priviri, limbajul corpului şi reacţiile exagerate la glumele lui. Ty dorea ca Ronnie să ştie că el era bărbatul unei singure femei, aşa că porni să încheie ceea ce lăsase neterminat în duminica precedentă.

Capitolul 27

În dimineaţa aceea, Carillo era deja la biroul lui, când Mac îşi făcu apariţia la ora 8.40. Îşi dădu seama că partenerul lui era incitat în legătură cu ceva, întrucât rareori îl văzuse lucrând înainte de ora 9. Carillo făcu vânt unei foi de hârtie peste masă.

— Ia citeşte!

Mac întinse mâna, dar hârtia căzu pe jos.

— Altă dispariţie! Un mountain biker. A plecat ieri după-amiază şi prietena lui spune că n-a mai ajuns acasă. Cam în aceeaşi regiune cu ceilalţi.

— A sosit acum două ore… comentă Mac privind foaia pe care o ridicase. S-a început vreo căutare?

Carillo se ridică şi-şi mai turnă cafea.

— Da. Salvamontiştii sunt acolo.

— Pe unde vine asta?

— Deasupra autostrăzii 2.

Apropierea de locul producerii celorlalte două incidente îl alertase imediat pe Mac. Citi cu atenţie raportul, străduindu-se să găsească o legătură cu celelalte.

— Prietena cu care locuia spune că-i ciclist profesionist. Poate c-a forţat şi-a avut un accident…

Carillo era pasionat de motociclete şi considera că bicicletele erau pentru fătălăi.

— Cât de rău te-ai putea lovi, mergând pe *bicicletă?* întrebă el de parcă nivelul potenţial de accidentare era un indicator al meritelor sportului respectiv.

— Să ştii că pot atinge viteze destul de mari. Am văzut nişte coborâri periculoase rău de tot în Turul Franţei.

Carillo sorbi din cafea şi puse ceaşca pe masă.

— Numai tu te poţi uita la aşa ceva! Haide!

Mac îşi luă trenciul.

Zăriră camionetele salvamontiştilor, două echipaje de poliţie şi câteva vehicule civile înainte de a vedea Rangerul albastru al lui Skip Caldwell. Coborâră şi se apropiară de un bărbat masiv care avea vreo cincizeci de ani.

Acesta se întoarse spre ei.

— Hopa, ia uite-i pe cel bun şi cel rău. Unde-i cel urât? îi tachină el.

— Tu eşti ăla, replică Mac. Astea-s mulţumirile de care-avem parte?

— Mulţumesc, rosti Mel Benedict, şeful Departamentului Salvamont. Din cauza voastră a trebuit să-mi tolerez socrii. Oricum se pare că v-am făcut un bine. Băiatu' ăsta, plus excursioniştii şi pădurarul înseamnă patru persoane într-o săptămână. Eu nu-s detectiv, da-mi miroase dubios.

Carillo privi în jur.

— Aţi găsit ceva?

Benedict arătă maşina lui Skip.

— Băiatu' a lăsat-o aici, pe la 15.40 ieri după-amiază. A pornit pe poteca aia – arătă el cu degetul – deşi nu ştiu cum pizda mă-sii a putut sui cu bicicleta pe-acolo… În sfârşit, deci a suit într-acolo… Ridică braţul şi indică muntele ce se înălţa deasupra lor. Asta-i tot! N-am găsit niciun semn că s-ar mai fi întors la maşină. Echipele sunt pe traseu, dar deocamdată… nada.

Cei doi detectivi mai discutară o vreme cu Benedict, după care porniră pe cărare, urmând echipele de căutare. Peste câteva minute descoperiră o potecă secundară care se ramifica, urmând curbura în plan orizontal a versantului. Niciunul nu scoase un cuvânt, când se îndreptară în direcţia respectivă.

După cinci minute, Carillo lunecă şi intră în noroi până aproape de gleznă, murdărindu-şi pantoful.

— Futu-i maica mă-sii! Se aplecă să ia o crenguţă cu care să cureţe noroiul, când zări ceva. Ei, să-mi bag…

Mac privi şi simţi un fior pe şira spinării. Partenerul lui scutură din cap şi izbucni în râs.

— Afurisim' dracu'…

— Ce-i asta, o glumă – nu? fu reacţia şerifului Rick Barkley când Mac aşeză mulajul mare pe biroul său.

Cei doi detectivi clătinară la unison din capete.

— Ce dracu', nu puteau s-o fi făcut şi mai mare? întrebă şeriful.

Rick Barkley fusese maior în Airborne Rangers şi luptase în Vietnam. La şaizeci şi doi de ani, era un bărbat colţuros, cu păr scurt de culoarea oţelului şi maxilar ferm care părea realmente dăltuit în granit. Ridica rareori glasul, dar era una dintre persoanele care obţineau respect instantaneu prin simpla forţă a personalităţii lor. Mac, Carillo şi şerif-adjunct Tom Rice îl priviră cum ridică placa de ghips şi o examinează.

— Deci aţi mai găsit alte de-astea? Asta-i cea prelevată din locul de unde au dispărut avocaţii?

— Da, încuviinţă Carillo. Cu două ore în urmă am găsit trei probabil bune şi două incomplete. Indiferent cine-ar fi, este priceput. Pare că-

ncearcă să nu fie prea evident. N-am adus pe altcineva de la criminalistică, fiindcă…

— Mă bucur că nu le-aţi mai irosit timpul, scrâşni Barkley. Bun, ia să recapitulez: dispar fel de fel de oameni şi-acum se pare că un dobitoc plasează chestiile astea în preajma locurilor respective. De ce?

— Încă nu ştim, recunoscu Carillo.

— Tu ce crezi, Mac?

Mac era nesigur, aşa cum nu mai fusese de foarte mult timp. Pe de altă parte, nu era nici convins că ar fi fost cazul să-şi rişte gâtul. Decise să le testeze mai întâi reacţiile.

— Nu sunt chiar încredinţat că ar fi fost plasate de cineva.

În mod surprinzător pentru el, Barkley tresări surprins.

— Poftim?! Mac, să nu-mi spui că crezi că porcăria asta ar fi reală!

Detectivul îl privi drept în ochi.

— Există o cale prin care să aflăm.

Barkley îl aţinti cu privirea pentru o secundă, descifrându-i expresia, după care cutele încordate de pe chipul său brăzdat se destinseră şi izbucni în râs. Rice şi Carillo îl imitară prompt, hohotind, iar Mac li se alătură fără ezitare. Barkley lăsă mulajul din mână şi-l pocni pe Mac pe umăr.

— Doamne Dumnezeule, pentru o clipă mi-ai tras-o! Mă şi gândeam c-o să trebuiască să te transferăm înapoi în L.A.-ul ţicniţilor.

După ce ultimele chicote se stinseră, şeriful îi privi cu ochii lui cenuşii ca ardezia pe cei trei bărbaţi.

— Bun, uite ce-o să facem. Începeţi cercetările pentru ceea ce pare a fi: răpiri. Aţi fost isteţi şi-aţi mers pe burtă cu mulajul – în niciun caz nu trebuie să se afle detaliul ăsta. Nu vrem ca mass-media să-nceapă cu bancurile şi nu vrem nici să ne vină pe cap toţi nebunii din regiune cu sfaturi, mărturisiri şi-alte rahaturi. Pentru aşa ceva nu v-ar ajunge douăzeci şi patru de ore pe zi. Fiţi cu ochii-n patru şi procedaţi după manual!

După câteva minute, Mac şi Carillo reveniră la birourile lor. Mac îi întinse partenerului său un dosar.

— Sunt nişte articole pe care le-am scos din ziare despre un localnic. Dacă investigaţiile o să se-ndrepte – privi în jur, ca să se asigure că nu-i asculta nimeni – în direcţia asta… bizară, el s-ar putea să ne dea o mână de ajutor.

Carillo lăsă dosarul pe birou.

— Mulţumesc, rosti şi-şi luă pardesiul din cuier.

— Încotro? se interesă Mac, punându-şi un dosar în servietă.

— La Wylie, pădurarul – adică la nevastă-sa. Locuieşte în Monroe. Să vedem dacă nu există vreo legătură cu avocaţii sau cu ciclistul. Probabil c-o să discut şi cu prietena ciclistului. Tu?

Celălalt strânse din umeri.

— Aş avea un fir… Dar nu ştiu dacă o să iasă ceva.

— Bine. Vorbim mai târziu.

Mac fu uşurat că nu fusese descusut despre „fir“. Ţinând seama de atmosfera şedinţei din care tocmai ieşiseră, nu dorea să se afle detalii despre următoarea lui întâlnire… nu încă.

Capitolul 28

Profesorul Wade Frazier fu anunţat de secretara catedrei că Mac sosise şi o rugă să-l trimită pe detectiv. Cu câţiva ani în urmă, universitatea instituise un program strict de securitate în clădire, după ce un student nemulţumit venise neanunţat la unul dintre profesorii săi pentru a discuta despre o notă mică pe care o primise la o lucrare de antropologie. Studentul decisese că o argumentaţie convingătoare pentru mărirea notei ar fi fost un efort irosit şi de aceea preferase să vină dotat cu un pistol de 9 milimetri în tentativa de obţinere a notei maxime. Tânărul dezechilibrat trăsese de trei ori la întâmplare, înainte să fi apărut alt profesor, care recursese la serviciile unui bust din ghips al lui Aristotel. Forţa brută a logicii aristoteliene îl salvase pe primul profesor, studentul năucit ajunsese la închisoare, iar Wade Frazier, mânuitorul de bust, devenise unul dintre preferaţii presei locale. Mac îşi aminti de el, când îşi strânseră mâna. Bărbatul vârstnic era arhetipul profesorului universitar clasic: bărbuţă înspicată de fire sure, păr nepieptănat şi ochii ca de bufniţă – extrem de alerţi şi foarte înţelepţi.

— Vă mulţumesc pentru că m-aţi primit, domnule profesor.

Frazier privi cercetător cutia mare de carton pe care Mac o ţinea sub braţ.

— Ai adus prânzul? întrebă el pe un ton uşor amuzat.

— Mai degrabă un subiect de conversaţie.

Detectivul îl urmă pe profesor în cabinetul acestuia: trei pereţi încărcaţi de rafturi ticsite cu cărţi, ferestre presărate cu notiţe autoadezive şi practic toată podeaua acoperită cu teancuri de cărţi, dosare şi hârtii. Biroul se afla undeva sub maldăre de foi. *Aşa lucrează prin urmare geniile.*

Mac recunoscu faimosul bust al lui Aristotel, aşezat pe monitorul calculatorului; o bucată lipsea din ceafa filozofului. Ochii săi antrenaţi baleiară rafturile, privind rapid titlurile cărţilor; majoritatea erau din domeniul criptozoologiei, paranormalului şi fenomenelor neexplicate, iar unele fuseseră scrise chiar de Frazier.

— Ia spune, domnule detectiv, cum pot să ajut Departamentul Şerifului?

— Aş avea nevoie de nişte sfaturi.

— Sunt gata oricând să ofer sfaturi, chiar dacă nu-mi sunt cerute.

Frazier strânse un maldăr de cărţi şi hârtii de pe un scaun şi-i făcu semn lui Mac să ia loc. Detectivul puse însă cutia pe scaun şi scoase din ea un obiect învelit în ziar. Îndepărtă ziarul şi dezvălui mulajul din

ghips al unui picior omenesc obişnuit, gros de un centimetru. 1-1 întinse profesorului, care-şi puse ochelarii, luă obiectul şi-i aruncă o privire scurtă.

— Domnule detectiv, fără să mă hazardez prea mult, bănuiesc că este vorba despre un om.

Chipul inexpresiv al lui Mac îl îndemnă pe Frazier să continue:

— Hm. Perfect, nu sunt ichnolog, dar aş zice că este *Homo sapiens…* bărbat… o uşoară pronaţie… eversiune axială… Mediul amprentei a fost sol umed – văd o aglutinare marginală de pământ şi urme arboricole. Să fie vorba despre un sol de pădure cu un strat inferior colmatat?

— Excelent, încuviinţă Mac.

— Optzeci de kilograme, urmă Frazier, înălţimea în jur de un metru şi optzeci şi cinci. Îşi întoarse ochii spre Mac, ridică ochelarii pe frunte şi spuse: Domnule detectiv, ai probleme cu spinarea. Laba piciorului dumitale calcă pe interior şi apasă pe plexul lombar. Te sfătuiesc să consulţi un chiropractor pentru şedinţe de tratament. Aşadar, ai venit tocmai din Everett ca să-ţi pun un diagnostic de osteopatie?

— Nu tocmai, replică Mac învelind în ziare mulajul piciorului său şi aşezându-l pe podea. Vreau să vă spun însă că sunt impresionat. Îmi puteţi spune acum dacă şi acesta are probleme cu spinarea?

Luă din cutie un al doilea obiect, mult mai mare şi înfăşurat de asemenea în ziare. Despachetă enormul mulaj din ghips şi privi cum ochii lui Frazier se dilată uşor, iar expresia chipului i se modifică instantaneu din plictis stăpânit în fascinaţie. Îi întinse obiectul greu. Mulajul acesta era gros de peste şapte centimetri, dar ca şi cel dinainte fusese turnat la nivelul sol al indentaţiei.

Frazier îl privi îndeaproape câteva clipe.

— Da, da, ăsta-i un băieţel mai mare, domnule detectiv.

Aşeză mulajul pe biroul său ticsit de hârtii şi scotoci grăbit într-un sertar, de unde scoase o miniruletă.

— Cinci sute douăzeci şi doi de milimetri… un băieţel mult mai mare…

După ce mai efectuă câteva măsurători, ridică amprenta masivă de picior şi o examină iarăşi.

— Un mulaj destul de profesionist realizat. Echipamente de poliţie?

— Unul dintre oamenii mei.

— Complimente, zise Frazier şi luă o lupă. Competent stabilizat… Hm, a prins chiar şi nişte creste dermice şi pori sudoripari. Impresionant! Fără să-şi desprindă ochii de la obiect, se interesă: De unde aţi prelevat-o?

— Din pădure.

Profesorul zâmbi caustic.

— Informaţii strict secrete ce nu pot fi divulgate de poliţie?

— Cam aşa ceva.

— Şi ai avut inspiraţia de a efectua şi mulajul unui picior cunoscut, pentru comparaţie.

— Exact. Aşadar, ce este?

— Spune-mi dumneata. Eşti detectiv de poliţie, nu?

— Domnule profesor, haideţi să n-o mai lungim. Dumneavoastră sunteţi expertul. Despre ce este vorba?

Frazier era cu garda ridicată, deoarece odată avusese probleme din pricina unui reporter, despre care se dovedise că era de la un ziar de scandal; articolul în care acesta îi răstălmăcise fără şovăială spusele cauzase neplăceri stingheritoare. Dar după ce atinsese cu mâinile sale cel mai mare mulaj pe care-l văzuse, profesorul era sfâşiat între prudenţă şi sinceritate. El văzuse desenul amprentei de picior prelevate lângă lacul Pitt din Columbia Britanică, despre care se afirma că ar fi avut lungimea de şaizeci de centimetri, iar cândva examinase ambele mulaje Bossburg – un picior drept olog şi mulajul de patru sute treizeci şi şapte de milimetri al piciorului stâng –, însă acesta… acesta era *magnific,* nu numai ca detalii, ci şi ca dimensiuni.

Şi era autentic!

— Deci, ce credeţi, domnule profesor? Este un fals sau nu? repetă Mac, strecurând în glas un ton de frustrare.

Frazier cedă.

— Perfect – nu, nu este. Adică vreau să spun că nu este un fals.

— După ce vă puteţi da seama?

Profesorul indică porţiuni din mulaj şi începu un torent de detalii:

— Aceşti pori sudoripari… aceste creste… spiralele dactiloscopice… structurile acestea anatomice… degetele de exemplu – dimensiunile lor şi relaţiile reciproce… amprenta călcâiului… raportul dintre lungime şi lăţime… punctul de articulare a astragalului… aş putea continua la nesfârşit, dar arată-mi omul care a plăsmuit amprenta aceasta şi-ţi voi spune că este un coleg extrem de talentat, fiindcă nimeni n-ar şti cum să recreeze structurile acestea dacă nu ar avea, minimum, pregătirea şi experienţa mea. Nu, domnule detectiv, mulajul acesta este al unui picior real al unui hominid neidentificat şi foarte, foarte mare.

— Hominid? întrebă Mac, care întâlnise termenul în documentarea sa, dar dorea descrierea lui Frazier.

— Da, hominid, repetă profesorul pe un ton condescendent de

parcă s-ar fi adresat studenţilor din anul întâi. Om sau similar omului şi biped – aşadar care merge în poziţie verticală, fără a se sprijini în încheieturile degetelor de la mâini. Actualmente unicii membri cunoscuţi ai acestui club suntem noi, domnule detectiv. Noi, oamenii.

Speranţa lui Mac că Frazier va decreta urma ca fiind un fals şi el va putea pleca fericit tocmai fusese spulberată. Inspiră adânc şi puse întrebarea de care se temea:

— Bun, şi atunci ce anume a lăsat amprenta aceasta? Faceţi-mi o descriere. Ce am aici?

Profesorul continua să fie precaut.

— Care parte din „neidentificat" n-ai înţeles, domnule detectiv Schneider?

Mac îl respecta pe bărbat, dar ocolişurile acelea îl iritau.

— Este Bigfoot – „Picior-mare"?

Frazier traversă cabinetul şi închise uşa.

— Realmente, detest termenul acesta.

— Domnule profesor, au început să dispară persoane, eu am găsit urmele acestea în apropierea locurilor respective şi nu-mi pot explica motivul. Trebuie să elimin – sau să adaug – toate posibilităţile.

— Prin urmare, superiorii dumitale încă nu ţi-au auzit… ipoteza?

Mac surâse strâmb.

— Ba da.

— Interesant… îl privi Frazier cu atenţie.

Detectivul se aplecă în faţă.

— Speram să obţin susţinerea unui expert de clasă mondială.

Frazier îi făcu semn să ia loc şi se strecură printre teancuri de cărţi spre propriul său scaun rotativ, a cărui piele era bine uzată pe alocuri. Se aşeză, găsi într-un sertar deschis o sticlă pe jumătate goală cu suc de portocale şi bău o gură.

— În primul rând, rosti el, nu există experţi, aşa cum ai spus dumneata, în privinţa acestei „creaturi". Deoarece de fapt nu s-a descoperit niciuna, mulţi speculează ce ar putea să fie. Puţini dintre noi au urmat instituţii de învăţământ superior în domenii asociate – majoritatea n-au asemenea pregătire. Iar în felul acesta ajung la al doilea punct. Deoarece sunt om de ştiinţă, statutul meu în comunitatea ştiinţifică, *ergo* existenţa mea, depinde de un singur lucru: credibilitatea mea. Iar credibilitatea rezultă din titlurile mele academice, din lucrările publicate şi din anii de cercetări exigente. Deşi am scris multe cărţi şi articole despre subiectul pe care-l discutăm, niciodată nu am rostit sau scris în mod oficial că aceste fiinţe *există.* Oficial am spus că *s-ar putea* să existe.

Termină sucul şi aruncă sticla în coşul de gunoi care ameninţa să dea pe dinafară.

— Dacă îmi consideri acţiunile drept excesiv de prudente, explică Frazier, atunci trebuie să ştii că pseudoziarişti lipsiţi de scrupule mi-au cauzat probleme foarte stânjenitoare printre colegi. Acum îţi vorbesc în mod deschis – ai putea spune „în mod neoficial" –, deoarece nu voi accepta să fiu nici citat, nici adus la sediul vostru pentru a-ţi susţine poziţia în faţa superiorilor dumitale. Dacă ai nevoie de aşa ceva, în Idaho există o persoană foarte competentă şi respectată, tot profesor ca şi mine, care s-ar putea să te ajute. Cât despre mine, ceea ce-ţi voi spune nu va ieşi dintre aceşti patru pereţi, iar dacă va ieşi voi nega totul cu hotărâre. Ceea ce-ţi voi spune va fi utilizat exclusiv ca ajutor în investigarea şi pentru propria dumitale edificare. Suntem înţeleşi?

— Da.

— Perfect. Aşadar, ce a lăsat această amprentă? Un hominid extrem de mare, necatalogat de ştiinţă. Este o rudă a noastră, însă nu este nici om şi nici nu face parte din familia *Pongidae.* Acestea sunt antropoidele mari, domnule detectiv.

— Este veriga lipsă? întrebă Mac.

— Termenul „verigă lipsă" este discreditat şi a fost mult vehiculat de profani. Nu există o „verigă lipsă", *per se.* În cazul de faţă este cu totul altceva. În ciuda faptului că este biped ca şi noi, hominidul acesta a urmat o cu totul altă cale evolutivă, tangenţial cu rudele sale – adică cu noi – şi cu celelalte antropoide mari.

— Prin urmare, spuneţi că ar fi…

— Vărul nostru primar. Şi ca în cazul celorlalte antropoide mari, hominidul acesta posedă inteligenţă, care se apropie probabil destul de mult de a noastră, dar a fost binecuvântat cu caracteristicile mezomorfice avansate ale vărului nostru comun, maimuţa. Asta înseamnă că este extrem de musculos şi cu o densitate care face ca, proporţional, să fie destul de greu pentru statura sa, comparativ cu noi, micii şi amărâţii *Homo sapiens.* Domnule detectiv, eşti familiarizat cu un episod petrecut cu nişte ani în urmă, în care doi cimpanzei masculi aproape că au rupt în bucăţi un om adult?

Mac încuviinţă fără niciun cuvânt.

— La momentul respectiv, urmă Frazier, presa a creditat un cimpanzeu obişnuit ca având de cinci ori puterea unui om obişnuit. Raportul acesta de forţe este perfect real. Cimpanzeii despre care vorbesc erau mari, dar cântăreau numai şaptezeci de kilograme, dar bărbatul a fost la fel de neajutorat ca o pisicuţă. Revenind acum la cazul nostru, el este omnivor…

— Credeţi că-i mascul? îl întrerupse Mac.

— Da, aprobă Frazier, cred că putem presupune asta, ţinând seama de dimensiuni şi de ceea ce pare a fi un comportament de prădător. Nu hibernează, nu are nicio formă cunoscută de vorbire sau comunicare – atrag atenţia asupra adjectivului *cunoscută* este mai mult sau mai puţin nocturn şi în general, spun asta cu rezerve, evită contactul cu oamenii.

Detectivul rămase pe gânduri câteva clipe.

— Ca să rezum, dumneavoastră spuneţi că fiinţele acestea există?

— Absolut. Dovezile fosile sunt suficiente pentru a confirma că un hominid imens, cunoscut ca *Gigantopithecus,* a existat realmente în istoria evolutivă recentă. De aceea întrebarea nu este dacă hominizii au existat, ci dacă *mai există.* Este perfect posibil ca un prădător atât de formidabil să fi putut supravieţui până în prezent. Unii dintre colegii mei susţin că ar fi fost un antropoid, deci o maimuţă, pe când alţii – printre care mă număr şi eu – spun că a fost un hominid real, un biped complet, la fel ca noi.

— Prin urmare spuneţi că acest *Gigantopithecus,* gândi Mac cu glas tare, ar fi probabil Bigfoot?

— Din punct de vedere antropologic, asemănarea este perfectă. În privinţa lui *Gigantopithecus,* toate dovezile pentru contemporaneitatea lor sunt prea convingătoare pentru a fi ignorate. Eu cred că trăiesc în colonii, în locuri foarte izolate de pe planetă. Uneori dăm întâmplător peste ei sau peste urmele lor. Însă ştiinţa este cel mai faimos Toma Necredinciosul, domnule detectiv. Noi trebuie să ne atingem rănile cu mâna înainte de a putea spune că există cu adevărat.

Un surâs poznaş traversă chipul lui Frazier.

— Şi pentru că sunt foarte sincer, îngăduie-mi să-ţi spun că există date convingătoare, oricât de puţine ar fi ele, care sugerează că aceşti hominizi deţin o formă de recepţie amplificată a emanaţiilor electromagnetice ale altor fiinţe, inclusiv ale oamenilor. Aceasta poate explica motivul pentru care sunt atât de intangibili.

— Vreţi să spuneţi că sunt înzestraţi cu puteri psihice? se încruntă Mac.

Acum intrăm în lumea poveştilor absurde.

— Prefer denumirea „percepţie extrasenzorială”, dar nu uita că am spus *poate,* răspunse profesorul descifrându-i expresia. Domnule detectiv, toţi oamenii deţin, într-o măsură mai mult sau mai puţin dezvoltată, capacitatea de a-i „citi” pe alţii, atât doar că nu ştim care este mecanismul ei de funcţionare. Ai avut parte de momente în care dumneata şi altă persoană aţi rostit acelaşi cuvânt sau aţi exprimat acelaşi gând şi v-aţi dat seama că transcende coincidenţa? Noi nu

înţelegem pe deplin mecanica fenomenului, totuşi ESP, „percepţia extrasenzorială”, este în general acceptată ca fiind o realitate. Este posibil ca aceşti hominizi s-o fi dezvoltat în decursul timpului, ca pe orice alt simţ, obţinând astfel un avantaj în găsirea hranei. Asemenea abilităţi aparent bizare sunt frecvente în regnul animal. Rechinii au receptori în maxilarul inferior cu care pot percepe emanaţiile electrice ale prăzii camuflate în nisipul de pe fundul oceanului. Desigur, ţinând seama de mărimea acestui hominid, el ar necesita cantităţi însemnate de hrană, atât de natură vegetală, cât şi animală. Te întrebi poate dacă ipoteza este neştiinţifică? Faptul că există informaţii concrete care susţin preştiinţa la animale şi la oameni deschide uşa spre posibilitatea ei. Cum ştie un câine că stăpânul lui se află în pericol la o mie de kilometri depărtare? Deşi inexplicabile pentru ştiinţa cunoscută, asemenea istorii sunt consemnate. Cât despre „suspectul” dumitale, este în mod clar mascul, înalt de trei metri, trei metri şi ceva, cu greutatea aproximativă de cinci-şase sute de kilograme. Asta ar însemna de opt-nouă ori mai mare decât cimpanzeii ucigaşi. O idee realmente înfricoşătoare dacă natura lui este neprietenoasă.

— De ce este atât de greu? întrebă Mac. Dacă este numai cu un metru, un metru şi jumătate mai înalt decât un om, de ce este de cinci-şase ori mai greu?

— Pentru că-i mai mare în trei dimensiuni – nu în două, explică Frazier. Masa lui creşte în progresie cubică. Un copil înalt de un metru poate cântări optsprezece kilograme, iar un ultra mezomorf ca un culturist, înalt de un metru şi optzeci, poate să aibă o masă de cinci-şase ori mai mare.

— Bun, am înţeles.

Frazier arătă mulajul mai mare.

— Observi lungimea degetelor?

Mac încuviinţă.

— Sunt tipice pentru ceea ce am văzut la asemenea mulaje. Indică o creatură capabilă să prindă solul cu degetele de la picioare şi să escaladeze pante foarte abrupte. Este o adaptare pe care o fiinţă de asemenea mărime trebuie neapărat s-o deţină, ţinând seama de locul în care trăieşte şi de nevoile sale.

Profesorul urmări cu degetul arcul labei mulajului uriaş.

— Mi se pare de-a dreptul fascinantă scobitura aceasta. N-am văzut niciodată o structură atât de pronunţată.

— Şi ce-nseamnă? privi Mac cu atenţie respectiva caracteristică anatomică.

— Ar putea să însemne că individul acesta reprezintă o nouă

dezvoltare a continuumului evolutiv, iar bolta plantară ar fi o îmbunătăţire faţă de anterioarele… ă-ă-ă… modele. În mod cert, scobitura pronunţată ar duce la o creatură mai mobilă şi mai sprintenă decât rudele ei lipsite de aşa ceva. Dacă este adevărat, atunci reprezintă cu siguranţă un avans extraordinar.

Frazier indică rafturile cu cărţi.

— Domnule detectiv, aceasta este problema mea. De ani de zile, lucrările mele au speculat asupra amicului nostru de aici, dar, până nu-mi aduci unul, nu pot să le declar în mod categoric colegilor mei că el şi rasa lui ar fi altceva decât folclorul tuturor triburilor de indieni din America de Nord, sau fantezia multelor mii de oameni care au văzut, auzit şi adunat dovezi de felul celei pe care o ai dumneata. Până atunci sunt echivalentul unor extratereştri.

— Domnule profesor, este vorba acum despre dispariţii de oameni. Dacă aceşti hominizi sunt responsabili, am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Ar putea fi vorba despre *Gigantopithecus?*

— Nu ştiu.

— Se ştie despre ei că ar răpi oameni?

— Ocazional.

— Că-i ucid?

— Ocazional.

— Şi de ce ar face-o?

— Domnule detectiv, acesta nu-i serialul TV *Uriaşul Harry.* Avem de-a face cu o creatură care pare mai degrabă om decât maimuţă. Între ADN-ul uman şi cel al cimpanzeilor, diferenţa nu este de nici două procente. În cazul gorilelor, este doar cu niţel mai mare. S-ar putea ca acest hominid să fie chiar mai apropiat de noi decât cimpanzeii. Ca şi noi, are dorinţe, nevoi, sentimente. Este supus anomaliilor comportamentale, la fel cum sunt oamenii, cimpanzeii şi gorilele. Este în acelaşi timp şiret şi spectaculos de puternic, netemându-se probabil de noi, tot aşa cum un rugbist masiv nu s-ar teme de un sugar. Poate să considere că-i încălcăm teritoriul şi să fie decis să-l apere, să nu mai cedeze înaintea progresului oamenilor. Poate să fie pur şi simplu iritabil. Sau poate că ai de-a face cu un prădător periculos, motivat de propriile sale mobiluri.

Profesorul Frazier se ridică în picioare, anunţând că întrevederea luase sfârşit.

— Şi, desigur, toate aceste dispariţii pot fi coincidenţe care să nu aibă nicio legătură cu… prietenul dumitale de aici. Nu am nici cea mai vagă idee.

Ocoli biroul şi întinse mâna.

— O să te rog totuşi să mă anunţi când vei face vreo arestare. Aş avea multe întrebări pentru el.

Capitolul 29

Redacţia Canalului 7 zumzăia cu obişnuitul vacarm de peste zi, în timp ce prezentatorii ştirilor amiezii se pregăteau să prezinte aglomeraţiile din mallurile locale a doua zi după Ziua Recunoştinţei. Kris trebuia să se ocupe de un mail din nordul oraşului Seattle şi nu fusese deloc încântată, fiindcă încerca să definitiveze un reportaj care să reia cazul avocaţilor dispăruţi. Îşi dorea ceva provocator, o conexiune între cei doi şi pădurar, dar nu reuşea să găsească nimic concret. Stătea la biroul ei şi examina ceea ce obţinuse până atunci, aşteptând să i se strângă echipa de filmare, când un redactor de ştiri trecu pe lângă ea.

— Bună, Kris, rosti el. Ce-i cu ciclistul dispărut? Se pare c-ai fi pe urmele unui ucigaş în serie.

Kris sări de pe scaun.

— Care ciclist?

Bărbatul se retrase un pas, surprins de intensitatea reacţiei ei.

— Ă-ă-ă… crezusem că ştiai. Ieri-seară un mountain biker din Monroe a dispărut aproximativ în aceeaşi zonă ca avocaţii şi pădurarul. Crezusem că ai şi pornit într-acolo, încheie el şi se îndepărtă.

Kris era încântată că mai dispăruse cineva, însă furioasă că lăsase o asemenea informaţie importantă să-i treacă pe lângă plasă. Simţea un uşor sentiment de panică la gândul că-şi pierdea avantajul. *Trebuie să n-o mai frec atâta şi să fac din ăsta subiectul meu.* Apoi panica lăsă locul furiei faţă de felul în care-şi irosise seara cu un banal accident auto în care muriseră numai două persoane, în vreme ce adevăratul caz de senzaţie – cu atâtea persoane dispărute – era aflat de tot mai multă lume. În acelaşi timp ratase şi ocazia de a face sex, ceea ce îi sporea enervarea.

Mountain bikerul dispărut fu comutatorul care-i aprinse beculeţul. Femeia ştia că momentul pentru a acţiona era acum sau niciodată. Ridică receptorul telefonului şi tastă un număr interior din trei cifre. Fără nicio altă introducere, atacă imediat:

— Rick, strânge-ţi echipa – plecăm la Monroe.

La celălalt capăt al firului, Rick Kititani suspină.

— Kris, trebuie să faci un reportaj la mallul din Alderwood, iar eu plec la White Center. Găseşte-ţi altă echipă.

Kris se săturase de atitudinea lui. Era un simplu cameraman, în timp ce ea era reporteră.

— Mă cac pe el de White Center, rosti ea, ştiind că subiectul

respectiv era simpla inaugurare a unei şcoli profesionale. Mergem la Eastside. Plecăm în douăzeci de minute.

— Nu, Kris. Nici vorbă.

Kris întrerupse pur şi simplu convorbirea şi formă alt număr. Cineva răspunse şi femeia privi în jur ca să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea.

— Poţi să vorbeşti? şopti ea. Am o problemă.

Peste douăzeci de minute părăsea redacţia, îndreptându-se către Monroe. Echipa ei de filmare era condusă de furiosul Rick Kititani.

Când ajunse la slujbă în vinerea aceea, Ty căpătă o muştruluială zdravănă pentru absenţa nemotivată şi ancheta neoficială. În timp ce şefii lui îi citau pe rând din regulamentul de ordine interioară, Ty îşi muşcă buza şi-i ignoră. Auzi doar fragmente şi crâmpeie de „diminuarea randamentului profesional", „depăşirea inacceptabilă a autorităţii proprii" şi „investigaţii care au abuzat de uniformă şi asocierea cu o agenţie guvernamentală", dar nu le băgă în seamă.

După admonestări, se furişă în garaj, sui în cabina unui camion şi gândi intens. După ce-şi promisese că va fi numai o chestiune de timp până ce va părăsi Serviciul Forestier, coborî din camion şi reveni pentru a-şi primi însărcinările zilei. Putea să reziste îndeajuns pentru a-şi plănui mutarea următoare, dar îl obseda un gând de care se temea mai mult decât îngrijorarea sau reacţia lui Ronnie. *Dacă asta nu-i ceea ce cred eu*? *Ce fac după aceea*?

Mac abia se aşezase la birou, când fu chemat de şeriful-adjunct Tom Rice. Când intră în biroul acestuia, fu surprins să-i găsească acolo pe Carillo şi pe şeriful Rick Barkley. Cei trei bărbaţi stăteau în picioare şi Carillo părea agitat.

— Care-i treaba? întrebă Mac.

Barkley îndreptă un deget spre Carillo.

— Partenerul tău a fost azi la ştirile amiezii.

Rice interveni imediat, iritat:

— Pe Canalul 7 s-a spus că anchetăm patru *crime!* Ce dracu' se-ntâmplă aici?

— Patru crime? repetă Mac derutat. Cine a zis asta?

— Paraşuta aia blondă, mormăi Carillo posac.

Înainte ca Mac să fi putut răspunde, Rice comentă din nou:

— Ne acuză că nu ne facem treaba. Mie nu-mi place chestia asta, iar oamenilor obişnuiţi nu le place chiar deloc.

Toţi ochii se îndreptară către şerif.

— Când un reporter transmite în direct că abia ne târâm şi insinuează că ceea ce noi numim dispariţii sunt de fapt patru crime confirmate, iar noi ascundem asta publicului…

Mac scutură din cap.

— De unde-au…

Şeriful continuă:

— … atunci am o problemă. Iar acum problema mea e problema voastră. Vreau să v-ocupaţi de asta. Examinaţi toate pistele şi răscoliţi sub toate pietrele. Vreau să-l găsiţi pe găozarul care pune urmele astea acolo şi să-l strângeţi de coaie. Dacă are vreo legătură cu asta, luaţi-l la-ntrebări şi aflaţi despre ce-i vorba. Faceţi ce trebuie făcut, fiindcă n-am chef ca FBI-ul sau alte agenţii să-şi bage nasurile-n curu' meu pentru că noi nu ne putem îngriji de-ograda noastră!

Barkley îşi fixă privirea intensă asupra lui Carillo.

— Şi s-a terminat cu interviurile. Ce dracu-a fost în mintea ta, Carillo?

Detectivul plecă ochii.

— Scuze, şefu'…

Cei trei bărbaţi ieşiră din biroul şerifului şi Rice se întoarse spre detectivi.

— Strângeţi tot ce-aveţi şi veniţi la mine. Să punem lucrurile cap la cap.

Când se îndepărtă, Mac îl privi pe Carillo.

— Ce naiba s-a-ntâmplat?

Ochii celuilalt fulgerau de mânie.

— Reportera aia mi-a tras-o.

— Care-i treaba? se încruntă Mac. Ziceai că te duci să vorbeşti cu soţia pădurarului.

— M-am dus şi dup-aia am fost la prietena ciclistului. Atunci a apărut nenorocita aia. A-ncercat să lase impresia că noi am fi acoperit ceva. S-a purtat foarte prietenos la-nceput şi dup-aia, imediat ce-a sosit cameramanul, m-a făcut să par un idiot absolut.

Mac tresări, deşi ştia că afirmaţiile lui Kris probabil nu contau, fiindcă dacă profesorul Frazier avusese dreptate, atunci ea nu cunoştea jumătatea importantă a poveştii. Dar nici Carillo n-o ştia. Dar el trebuia deocamdată să păstreze tăcerea în privinţa aceea. Pur şi simplu nu ştia când avea să vină momentul să vorbească. Se temea că dacă începea să dezvăluie cele aflate de la Frazier, lui Carillo sau oricărei alte persoane din departament care era dispusă să-l asculte, cazul avea să-i fie retras instantaneu şi probabil avea să fie trecut pe bară, în aşteptarea unei examinări psihice. Poate că de fapt nici el însuşi nu era

foarte convins.

— Nenică, m-a făcut de comandă, mârâi Carillo. Crezusem că eram pe felie, punea întrebări normale, după care a pomenit de avocaţi, a zis că am abandonat prea repede căutarea, şi brusc a băgat nasuleala cu mountain bikerul. Ce dracu', omu' n-a dispărut nici de douăsprezece ore şi noi suntem responsabili! Ce idioată!

Mac porni şi Carillo îl urmă, întrebându-l:

— Ia zi – măcar tu ai avut mai multă baftă cu pista aia?

— Nu tocmai. Nu încă.

Carillo intră în toaletă şi Mac reveni la biroul său. Ridică receptorul telefonului şi bâjbâi prin agendă după cartea de vizită a lui Kris. Telefonul ei mobil intră pe căsuţa vocală, aşa că încercă la redacţie, dar era plecată pe teren. Îi apelă pagerul, apoi o sună acasă. Mesajul pe care-l lăsă peste tot era scurt: *Telefonează-i imediat lui Mac Schneider.*

Capitolul 30

Ty plecă mai devreme de la serviciu, plângându-se de o migrenă cauzată de stres. Deoarece nimeni nu voia să-i spună unde dispăruse Joe Wylie, el izbutise să pătrundă în serverul companiei Weyerhaeuser şi găsise raportul incidentului. Nu fusese însă foarte informativ, deoarece nu se menţionau dimensiunile distrugerilor, dar Ty descoperise mesajul e-mail al unui şef care cerea uneia dintre diviziile lor „strângerea cât mai rapidă a materialului lemnos afectat" şi atribuirea oficială a etichetei „distrus de vânt". Fusese îndeajuns pentru a stârni curiozitatea bărbatului. Era fie un soi de acoperire, fie realmente indolenţă. Oricât de mult ar fi dorit să creadă în prima explicaţie, o bănuia pe a doua.

Plecă cu camioneta spre est, pe munte. După patruzeci şi cinci de minute trecuse de facilitatea de echipamente forestiere Weyerhaeuser şi intră pe drumul de acces numărul 4, aceeaşi rută pe care Joe Wylie o urmase în dimineaţa aceea fatală, cu o săptămână în urmă. După zece minute, drumul cotea şi devenea rectiliniu, iar terenul plat, exact aşa cum fusese descris în raport. Ty se aşteptase să fie nevoit să fie cu ochii în patru după câţiva copaci rupţi, dar rămase stupefiat. Patru pădurari, care lucrau de zor cu drujbe, retezaseră la nivelul solului aproape jumătate din copacii rupţi, însă rămăseseră destui pentru ca bărbatul să holbeze ochii nevenindu-i să creadă.

Aceasta era dovada pe care o aşteptase, pentru care se rugase. Lacrimi îi năpădiră ochii. *Nu sunt nebun. Creatura asta a fost aici, iar nefericitul pădurar i-a ieşit în cale şi a plătit cu viaţa.* Opri maşina şi scoase din buzunar videocamera digitală Sony.

Kris primi mesajele lui Mac, dar le ignoră pe toate. Ea avea alte probleme. În timp ce se întorcea de la neaşteptata întâlnire cu Carillo, îi telefonase directorul departamentului ştiri care zbierase la ea pentru că sugerase că nişte dispariţii de persoane se transformaseră în mod brusc într-o investigaţie criminală. Ţipase de asemenea că acuzase poliţia locală de tăinuirea pericolului unui ucigaş în serie. Deşi o ameninţase că-i va retrage cazul sau poate chiar o va concedia, el o ignoră pur şi simplu când reportera ajunse la redacţie, iar asta îi spuse lui Kris că îngerul ei protector îşi pusese în valoare farmecele.

Deoarece ea formulase teoria ucigaşului în serie, nimeni din Seattle nu avea subiectul şi Kris presupuse că managementul va aştepta măcar până a doua zi pentru a-i verifica ratingul. Dacă era mare, probabil că avea să scape de griji. Kris era convinsă că directorul

departamentului ştiri fusese chemat de managerul general al postului, care-i spusese probabil: „Dacă vrei să-i freci ridichea, dă-i drumul, dar după aceea las-o-n pace, fiindcă-i valoroasă pentru noi.“ Managerul general Lyle Benson era un tip trecut prin multe, care venise de la sediul companiei din Provo, statul Utah. Contabil nemilos, pe Benson nu-l interesa câtuşi de puţin dacă ştirile erau sau nu corecte. Lui îi păsa doar de ratinguri, iar Kris i le oferea.

Reportera se gândi pentru o secundă la cei care dispăruseră. *Tot ce-mi trebuie acum este s-apară unul dintre ei şi să-mi fută cariera.* De Mac avea să se ocupe mai târziu. Talentul ei pentru descoperiri făcuse să dea peste partenerul detectivului în apartamentul lui Skip Caldwell. După ce aflase de dispariţia ciclistului, Kris se grăbise să-i interogheze prietena şi-l găsise acolo pe Carillo. Considerând că al patrulea dispărut era un semn din ceruri, ea jucase cartea cea mai îndrăzneaţă de până atunci, amintind de posibilitatea unor crime şi acuzând Departamentul Şerifului că se temea să anunţe adevărul.

Poziţia oficială a departamentului era că fuseseră cazuri de dispariţie. Cu toate că nu apăruse nicio dovadă a vreunei crime, Kris deţinea suficiente informaţii interne ca să creadă că situaţia era complicată. Totuşi ca un reporter necunoscut să modifice pe neaşteptate cursul întregii anchete şi să strige cuvântul *CRIMĂ* zbârlea multe pene, nu numai în instituţiile de apărare a legii, ci şi în posturile de televiziune de pe Puget Sound.

Când luase decizia de a-l încolţi agresiv pe Carillo, fără vreo dovadă care să-i susţină acuzaţiile, atacul la foc automat al lui Kris lăsase iluzia concretului şi amplificase impactul comportamentului defensiv al detectivului, negările lui pripite şi retragerea rapidă din faţa videocamerei lui Rick Kititani. Era un răspuns suficient, ca să nu mai amintească de imaginile excelente. Retrăind clipele acelea, Kris simţi o fierbinţeală plăcută între picioare. Asta o inspiră să conchidă că putea fi un moment bun pentru o situaţie din care să aibă toţi de câştigat, un interludiu scurt care să-i satisfacă necesităţile şi în acelaşi timp să achite o favoare recentă. Se asigură că niciun angajat nu se afla în raza ei auditivă, îşi luă mobilul şi sună.

— Ce faci? şopti ea. Ştiu că eşti ocupat, însă cât de ocupat? Sunt foarte, foarte excitată! Nu ştiu, cincisprezece minute? Zece? Da, pot.

Răsfoind ziarele în camera de hotel, Ben ştia că el căuta ceva, dar nu era sigur ce anume: era un caz clasic din categoria „o să-l recunosc când o să-l văd“. Se simţea incredibil de frustrat să stea într-o cameră de hotel din Bellevue, statul Washington, şi să privească la întâmplare

prin toate gazetele regionale pe care le putuse găsi. Televizorul bubuia în fundal, iar el dădea pagină după pagină, publicaţie după publicaţie. Se uită la foile tipărite risipite pe pat şi se gândi că odaia părea sălaşul unui vagabond. Ţârâitul telefonului însemnă o distragere binecuvântată şi se grăbi să răspundă.

— Da?

— Ben? (Era Jay Fine, agentul lui.) Eşti bine?

— Da, sunt bine, mulţumesc.

— Uite care-i treaba, nu vreau să-ţi agravez problemele, însă producţia nu-ţi mai poate reprograma multă vreme scenele. Ai idee când o să te-ntorci?

— Nu, îmi pare rău, spuse Ben oferindu-i în mod deliberat cât mai puţine informaţii cu putinţă. Ştia că agenţii erau indivizi foarte convingători şi nu dorea să-i pună lui Jay la îndemână muniţii pe care le-ar fi putut folosi împotriva lui. Oricum, îţi mulţumesc pentru telefon.

— Ben, rosti Jay şi coborî tonul vocii ca să-i confere gravitate, vreau să te menţin în filmul ăsta. Făcu o pauză, apoi continuă: Ştiu că-i posibil să ai nevoie de bani.

Indianul surâse în barbă. Exact aşa cum bănuise, câteva informaţii, câteva muniţii.

— Mulţumesc, Jay. Ştiu că ţii la mine.

Mai flecăriră câteva minute, apoi închiseră. Ben îşi şterse din minte comentariile agentului şi se gândi la Doris. În ciuda glasului fatalist din aeroport care-i spusese că nu se va mai întoarce, Ben era preocupat de viitor. Cum avea să-i afecteze pe el şi pe Doris decizia lui de a părăsi filmul?

În timp ce cântărea gândurile acelea, crainica TV începu să prezinte un reportaj „umoristic" intitulat „Duelul tabloidelor". Se părea că, recent, unui localnic îi fusese avariat jeepul şi un tabloid naţional dădea vina pe extratereştri, în timp ce altul îl suspecta pe Bigfoot. Ben ciuli urechile. Înhăţă telecomanda şi mări volumul sonorului. Reportajul fu extrem de scurt, dar îi amintise de titlul unui raport al poliţiei pe care-l zărise într-un ziar. Începu să scormonească în maldărul de pe pat.

Nereuşind s-o contacteze pe Kris, Mac înţelese că femeia îl evita dintr-un motiv anume şi se mustră că, dacă ar fi avut cât de cât minte, ar fi ocolit-o. Era periculoasă şi în acelaşi timp nesăbuită. Denumind evenimentele acelea o serie de crime, se băgase singură în rahat. Mac surâse în barbă, gândindu-se că, ca o ironie a sorţii, reportera avea probabil dreptate, însă nu avea să ştie niciodată adevăratul motiv.

La ora 21, pe Web apăru un site nou care conţinea câteva fotografii, câteva rânduri de text şi sugera o presupusă conspiraţie ce implica firma Weyerhaeuser şi „foarte posibil instituţiile de apărare a legii din statul Washington”. Ty ştia că prima afirmaţie era probabil exagerată, iar ideea că poliţia ar fi acoperit ceva – sau măcar că ar fi *ştiut* ceva – era cu adevărat improbabilă.

Fusese însă încurajat de ştirile de la ora 18, când o reporteră de la Canalul 7 împinsese la vale bulgărele de zăpadă, spunând că poliţia muşamaliza realitatea crimelor, numindu-le „dispariţii”. Nimic nu se vinde mai bine ca o conspiraţie. Ty îşi explică atacul asupra poliţiei şi asupra unei gigantice corporaţii multinaţionale ca fiind un rău necesar. Site-ul acuza energic ambele organizaţii de disimularea de informaţii privind recenta răpire a unui angajat al Weyerhaeuser de către un „hominid non-uman necunoscut”. Unicul lui ţel era de a agita apele şi de a căpăta unele răspunsuri.

Ştia că dovezile lui erau nesemnificative: trei fotografii cu un drum de pământ şi nişte copaci rupţi, potrivit site-ului, „de către hominidul care îşi marcase teritoriul”. Site-ul continua, speculând că nefericitul pădurar dăduse întâmplător peste creatură şi „fusese răpit şi probabil ucis”. Se ridica întrebarea de ce începuse tăierea copacilor şi de ce poliţia nu întreprinsese nici cel mai mărunt efort în investigarea actului de vandalism. În mod clar, se afirma, copacii reprezentau dovezi-cheie. Site-ul solicita informaţii şi oferea o recompensă de zece mii de dolari oricăror persoane care ar fi putut ajuta la aflarea identităţii şi a locului unde se găsea făptaşul. Pentru a uşura vizibilitatea site-ului său, Ty îl alimentă cu cuvinte-cheie pentru motoarele de căutare pe Internet, ca *Bigfoot, Sasquatch, dispariţii inexplicabile* şi *muşamalizare*, printre multe altele.

Era mândru de site-ul lui, pentru a cărui realizare avusese nevoie de numai două ore. Îşi părăsi calculatorul şi merse în living, ca să se uite la un film împreună cu copiii. Greta li se alătură, instalându-se pe canapeaua uriaşă lângă Chris. Îşi trecu braţul în jurul băiatului şi degetele ei atinseră umărul lui Ty. Îl privi, uşor stânjenită. Bărbatul ştia că era îndrăgostită de el aidoma unei şcolăriţe de profesor şi după cincisprezece minute se ridică, gândindu-se că n-avea nevoie ca Ronnie să iasă din cabinetul ei şi să-l găsească practic îmbrăţişat cu bona. Reveni la calculator, ca să-şi verifice site-ul. După un timp atât de scurt de existenţă, înregistrase deja o sută treizeci şi şase de vizite. Deşi nu primise niciun mesaj e-mail, simţea că site-ul avea destul succes. Zvonul avea să se răspândească. Pentru o fracţiune de secundă, speră că bărbaţii nu doar că dispăruseră, ci fuseseră şi

omorâţi, şi încă în felul descris de el. Simţi imediat după aceea un fior de vinovăţie. În clipa aceea, mintea lui etalase miza: *ei sau eu.* Dacă dispăruţii erau vii, atunci el avea să fie mort în scurt timp, fiindcă n-ar fi fost decât o alarmă falsă şi Ty avea să reînceapă să-şi plănuiască sfârşitul.

Reflectă apoi la alt lucru pe care-l învăţase din anterioarele sale experienţe în asemenea chestiuni: dacă deschizi gura, asigură-te că eşti pe ultimul rând. Nu-şi menţionase numele pe site, dar în cazul în care căpăta destulă atenţie pozitivă, s-ar fi putut să-l amintească în cele din urmă. La urma urmelor, gândi el cu amărăciune, era un domeniu în care avea o oarecare faimă.

În puţinele zile cât locuise cu familia Greenwood, Greta percepuse încordarea din casă şi era curioasă în privinţa celor doi soţi care o angajaseră şi a secretelor pe care păreau că le ascund.

Chris comută televizorul de pe recepţia antenei satelit şi-şi puse un film pe DVD. Sări direct la partea care-i plăcea, spre sfârşit.

— Ce-i asta? întrebă ea.

Chris îşi desprinse ochii de la ecran şi o privi.

— *Fiara de la 20 000 de stânjeni,* răspunse el. I-un film vechi, dar marfă. Tatei îi place rău de tot.

Greta îl recunoscu ca fiind un film la care băiatul se uita frecvent.

— De cât timp lucrează tatăl tău la Serviciul Forestier?

— De când l-a văzut pe Bigfoot, răspunse Chris nepăsător şi reveni către ecran tocmai când monstrul din cauciuc demola o machetă a Coney Island.

Tânăra se încruntă mirată.

— Bigfoot? Ce-i asta?

Chris o privi neîncrezător.

— Nu ştii ce este? N-ai văzut *Uriaşul Harry?*

Ea scutură din cap şi Chris îi făcu o concesie, pentru că era străină.

— Bigfoot este fiinţa aia care trăieşte-n păduri. E mare şi seamănă c-o gorilă. Se uită din nou la televizor. Cel puţin aşa zice lumea.

Tonul trist şi stins al ultimelor cuvinte o anunţă pe Greta că implicaţiile acestei istorii pentru familia Greenwood erau importante.

— El a văzut fiinţa asta? Serios? întrebă ea.

Băiatul se mulţumi să ridice din umeri.

— De ce n-a spus nimănui? se miră Greta.

Chris răspunse cu o întârziere de câteva clipe.

— A spus.

— Şi?

— Nu-l crede nimeni. Numai nebunii.

Greta înţelese care era esenţa problemei.

— Mama ta… ea îl crede, nu?

Chris rămase cu ochii la televizor şi tânăra încercă altă abordare.

— Tu îl crezi?

Chipul băiatului se încordă, dar privirea lui nu părăsi ecranul.

— Tata nu minte.

Greta primise răspunsuri la câteva dintre întrebările ei. Era uluită că nişte oameni atât de bogaţi puteau lăsa răceala să se infiltreze între ei din cauza unui fleac aşa cum era un legendar căpcăun din pădure. Se gândi că explicaţia trebuia să fie mai complexă. *Bigfoot? Ce nume caraghios. Parc-ar fi un personaj din desenele animate.* Era surprinsă că pragmaticii americani aveau asemenea legende.

Capitolul 31

J.D. Watts şi Errol Rayburn se cunoscuseră în penitenciarul statal din Monroe. Amândoi aveau douăzeci şi nouă de ani, J.D. executa trei ani pentru tâlhărie, iar Errol cinci ani pentru trafic de droguri. Amândoi fuseseră eliberaţi condiţionat în interval de două săptămâni şi legătura care se formase în spatele gratiilor se păstrase şi în afara închisorii. Deşi condiţiile de eliberare interziceau asocierea cu foşti puşcăriaşi, ei închiriaseră împreună o casă dărăpănată lângă Duvall, proprietatea fostei soţii a lui J.D. Acolo demaraseră o afacere respectabilă în domeniul vânzărilor discrete de substanţe farmaceutice. Cristalele de cocaină şi marijuana aduceau profit constant, dar „sticla de casă“, pe numele ei ştiinţific metamfetamină, era baza vânzărilor angro.

Când un jeg pe nume Leon Newburg le furase cinci sute de dolari, cei doi fuseseră pe bună dreptate nemulţumiţi. Newburg era un motociclist pe care J.D. şi Errol îl făcuseră distribuitor şi într-o zi îi anunţase că fusese jefuit de cincizeci de grame de marijuana. După ce un partener în afacerea cu droguri le spusese că Newburg se lăudase că-i trăsese pe sfoară şi vânduse el singur marijuana, J.D. şi Errol înghiţiseră cu greu vestea. În aceeaşi seară merseseră la Newburg acasă şi, cu furia amplificată de metadonă, îl bătuseră de se căcase pe el.

Când Newburg îşi recunoscuse în cele din urmă fapta, J.D. Watts îşi ieşise complet din pepeni şi întinsese mâna după cel mai apropiat instrument cu care să-i dea o lecţie. Din nefericire pentru Newburg, fusese un baston de baseball din aluminiu, greu de aproape un kilogram. După ce J.D. aplicase câteva lovituri judicioase în căpăţâna lui Newburg, Errol Rayburn îşi lăsase berea din mână şi-i oprise atacul, anunţând surprins:

— Să-mi bag pula, J.D., l-ai omorât.

Vestea respectivă era deosebit de alarmantă, întrucât implica o revenire în închisoare, de data aceasta pentru o durată considerabilă, aşa că ei deciseseră să ascundă fapta, îşi încărcaseră fostul angajat în portbagajul Buickului Skylark al lui Errol şi porniseră spre poalele muntelui ca să găsească un ultim şi foarte îndepărtat loc de odihnă pentru răposatul domn Leon Newburg.

Kris ştia că o aştepta o confruntare cu directorul departamentului ştiri. Avea totuşi de partea ei convingerea că oamenii se dădeau în vânt după ucigaşii în serie şi, până la ora 23, reportajul ei deschidea grupajul

de ştiri. De la amiază, când prezentase prima dată ipoteza unui lanţ de crime, Kris adăugase imagini cu Karen Roberts furioasă, alături de şeriful-adjunct al districtului Snohomish, roşu la faţă, negând vehement moartea cuiva şi susţinând că „nu există absolut nicio dovadă a unor asemenea omoruri”. În plus, reportera beneficiase de timp ca să remonteze înregistrarea şi-l pusese pe încruntatul Carillo într-o lumină încă şi mai proastă, cu un comentariu care-l făcea să pară că ascunsese cel puţin epava OZN-ului de la Roswell.

După ştirile de la ora 18, reportajul ei fusese ridicat la rangul de „anchetă” şi femeii i se ceruse să rămână în studiouri pentru o intervenţie în direct din redacţie, împreună cu prezentatorii ştirilor de la ora 23. De îndată ce termină, directorul departamentului ştiri, Doug Gautier, o trase într-o parte. Scotea fum pe nări.

— Dacă te-ai înşelat în privinţa asta, nu-mi pasă cine te protejează! Te zbor într-o…

Ea flutură nepăsător din mână.

— Nu m-am înşelat, Doug. Sunt nişte crime. Şi noi suntem primii care prezentăm subiectul.

— Nu m-aburi! Pân-acum nu ştim decât că sunt nişte dispariţii aleatorii. În districtul Snohomish trăiesc un milion de oameni şi zilnic dispar câteva persoane. Şefii tuturor instituţiilor de apărare a legii implicate mi-au telefonat şi au zbierat la mine. Au organizat conferinţe de presă ca să ne dea-n gât. Îţi spun numai atât: dacă te-ai înşelat, eu o s-o iau pe cocoaşă, dar tu ai belit-o! Ai înţeles?

Kris încuviinţă cu indiferenţă şi Gautier se îndepărtă pufnind. Femeia rânji încântată, închipuindu-şi momentul în care i se ordonase să dea pe post o ştire în care nu credea defel. Fost reporter celebru, Gautier devenise un prezentator distins, apoi director de ştiri şi-şi privea rolul cu toată seriozitatea. Întotdeauna susţinea scenetele acestea încruntate de „poziţie editorială” înainte ca ei să intre în ştirile naţionale. Kris ştia că el se închipuia *emblema* postului, iar în calitate de reporter senior şi de director al departamentului ştiri avea responsabilitatea de a-i ţine pe reporteri în frâu ca să-şi protejeze propria integritate. Mai ştia că Gautier avea dreptate în privinţa ei. Dacă reportajul acesta nu pornea pe făgaşul cel bun, şi cât mai repede, s-ar fi putut să aibă probleme serioase.

Se aşeză la biroul ei şi le mulţumi câtorva colegi care o felicitară, până îi sună telefonul. Bănui că era Gautier, care voia să mai zbiere niţel.

— Da, rosti ea sec.

— Deci cine-i autorul? Asta vreau să ştiu.

Fu surprinsă, dar îşi reveni repede.

— Asta-i meseria ta.

Glasul lui Mac suna uşor amuzat, nu furios, aşa cum se aşteptase.

— Patru crime? făcu el. Uau! Un subiect pe cinste! Partenerul meu nu-i tocmai încântat de imaginea cu care s-a ales. L-ai legat la ochi şi apoi i-ai tras preşul de sub picioare.

— Noi avem o vorbă, replică ea, viaţa-i naşpa şi dup-aia mori.

— Aşadar presupuneai c-ascundem ceva?

— Cam aşa ceva. Am continuat doar ancheta, nu?

Mac chicoti.

— Cum să nu!

— Tu unde erai? Crezusem că voi doi sunteţi gemeni.

— Ah, da, scuze c-am ratat execuţia lui Carillo, dar făceam nişte… investigaţii. Însă tu ştii deja că un dement ucigaş în serie terorizează regiunea, aşa că n-ar mai trebui să te deranjez cu asta. Nu?

Kris bănui că bărbatul fie că ştia ceva ce ea nu avea habar, fie că o necăjea ca răzbunare pentru partenerul lui. Indiferent care ar fi fost explicaţia, nu-i plăcea.

— Vrei să-mi spui că ştii ceva ce nu mi-ai spus?

— Cine? Eu? Nu, absolut nimic, rosti Mac. Ai pus totul cap la cap.

Îi putea simţi zâmbetul din glas.

— Adică ce? Vrei să zici că tipii ăia n-au fost omorâţi?

— Avocaţii în niciun caz. S-au întors acasă, n-au nici pe dracu' şi-i ameninţă pe toţi cu tribunalul.

Culoarea se scurse din faţa femeii.

— Poftim?!

— Glumeam… Mă aşteptam însă să fi spus „Slavă cerului!“, nu „Fir-ar a dracu'!“

Mac o putu auzi expirând zgomotos şi rânji, încântat că săgeata lui îşi nimerise ţinta.

— Eşti un lăbar absolut, rosti ea străduindu-se din răsputeri să nu-şi trădeze furia şi uşurarea. Ba nu, eşti o găoază. O găoază absolută.

— Ce interesant, exact asta a spus Carillo despre tine. Totuşi, ia gândeşte-te niţel la o chestie… Dacă data viitoare nu te păcălesc?

— De ce m-ai sunat? Mă simţeam destul de bine pân-acum, zise ea sperând că puţină simpatie ar fi putut obţine vreo informaţie.

Mac îi simţi şiretlicul, dar era oricum dispus s-o ajute.

— Te-am sunat să-ţi spun că ţi-am văzut reportajul şi ai curaj, nu glumă. Asta-i tot.

— Mulţumesc frumos. Să-i spui partenerului tău că n-am avut nimic personal cu el.

O durea exact în cot de Carillo, însă dorea să-i lase lui Mac impresia opusă.

— Dacă ai vreo pistă, sună-mă, rosti bărbatul. Ne dorim realmente să rezolvăm cazul.

— Interesant… mormăi ea când închise.

Simţea că Mac avea un fir. Nu juca la cacealma, era sigură în privinţa asta. Nu era genul respectiv de individ. Pentru o fracţiune de secundă, îşi dori să fi fost o femeie normală, cu idealuri normale, fiindcă atunci şi-ar fi căutat un bărbat drăguţ şi detectivul ar fi putut să fie alesul. Însă ea nu era o femeie normală, prin urmare nici Mac nu era alesul. Avea să afle ce ştia el. Pe de o parte fiindcă aşa trebuia să procedeze orice reporter bun, dar în principal pentru că era în joc cariera ei.

Mac apăsă un buton de pe telecomandă şi ştirile de pe Canalul 7 îşi recăpătară sonorul la timp pentru ca bărbatul să audă că se apropia o furtună. Expiră prelung şi apăsat, întrucât povara lui era acum dublată: în primul rând, începea să fie atras de cel mai recent duşman declarat al departamentului şi, mai rău încă, el deţinea nişte dovezi pe care le considera cruciale într-un caz important, iar partenerul şi şefii lui nu aveau să-i îngăduie să le folosească. Îşi scruta viitorul şi se vedea ca bodyguard de sedii şi comunităţi private. *Să dea dracu' dac-o să fie aşa…*

Cei şase cilindri ai Buickului Skylark al lui Errol Rayburn gâfâiau suind pe drumul montan întunecat şi pustiu. Încercând să respecte legea, ceea ce nu-i stătea deloc în obicei, dar silit de cadavrul cu capul strivit din portbagaj, Errol privea cu atenţie vitezometrul, deşi era greu de presupus că echipajele de poliţie s-ar fi aventurat atât de departe. Deoarece într-un timp vânase prin zona aceea, J.D. Watts căpătase rolul de copilot-navigator.

— Coteşte-aici, rosti el indicând un drumeag din faţă.

Buickul coti şi sui în continuare, schimbând asfaltul crăpat cu pământul bătătorit. După câţiva kilometri şi un câştig de altitudine de trei sute de metri, bărbaţii începură să caute un loc unde să tragă pe dreapta drumului îngust. După ce mai parcurseră un kilometru şi jumătate prin coridorul de copaci, apăru o alveolă. Errol opri maşina, lăsând farurile aprinse ca să asigure iluminatul în bezna adâncă.

J.D. îşi extrase din maşină corpul slăbănog, înalt de un metru nouăzeci, şi aprinse o ţigară. Errol se apropie de portbagaj.

— Ai vreun hârleţ? întrebă J.D.

— Dă ce pizda mă-sii să fi avut? replică nervos Errol, încă furios

pentru că partenerul lui impulsiv omorâse pe cineva pentru cincizeci de grame de iarbă.

Deschise portbagajul şi începu să tragă cadavrul afară.

— Auzi, făcu J.D., ce-ar fi să-l aruncăm pur şi simplu dincolo dă drum? Ie pantă, o să se rostogolească şi dup-aia o să-l mănânce animalele.

— O să-l mănânce animalele? Grozav, ce pizda mă-sii! zbieră Errol, trântind trupul pe pământ. Mai ai şi-alte idei deştepte, cretinule? Frate, o să ne trimită la scaunu' electric pentru asta! Ieşti un idiot, să-mi bag puia!

— Auzi, nu uita că gagiu' ăsta ne-a furat, da? A căpătat ce…

— S-s-t! făcu Errol brusc. Ce-a fost asta? şopti el.

— N-am auzit…

— I-auzi… din nou…

— Ce-i?

— Hei! răcni Errol spre draperia nopţii care-i înconjura. Hei!

Un adevărat mascul cu cromozomi YY, Errol nu se simţea speriat de ceea ce auzise, ci doar iritat. Problema lui nu era să se întrebe cum urcase cineva până aici şi umbla prin pădurea din jurul lor, însă problema *respectivului* avea să fie să supravieţuiască după ce Errol Rayburn punea mâna pe el. Se întâmplase ca J.D. să-l omoare pe găinarul ăla, dar cineva care încerca să-i surprindă în flagrant delict când se pregăteau să se descotorosească de un cadavru… ei bine, chiar că merita pedeapsa cu moartea.

— Ieşi afară, futu-te-n gură dă laş! răcni el spre pădurea din jur. Se răsuci către J.D., fără să-şi desprindă ochii de la copaci, şi răcni suficient de tare ca să poată fi auzit de intrus: J.D.? Scoate-mi arma din torpedou!

J.D. Watts deschise îndatoritor portiera şi intră în maşină.

— Auzi, bă! zbieră Errol în noapte. Io cu cine puia mea vorbesc?

Când deschise torpedoul şi puse mâna pe revolverul ieftin de calibrul 8 mm, J.D. auzi o succesiune rapidă de sunete care la început fură confuze, apoi neliniştitoare şi în cele din urmă de-a dreptul terifiante. Primul sunet fu un „Hei“ spuse de Errol, dar care nu fusese rostit cu glasul lui autoritar, ci mai şters, parcă surprins. După aceea J.D. auzi şi simţi un bubuit ritmat ca al unei sonete. Însă când Errol ţipă ca o fată, J.D. îngheţă, după care înşfăcă arma şi ieşi din automobil.

Pentru prima dată în viaţa sa, lui J.D. Watts nu-i veni să creadă ce vedea.

În lumina roşiatică slabă a stopurilor Buickului, partenerul lui se afla în strânsoarea unei creaturi gigantice, asemănătoare cu un om,

acoperită de păr şi poate de două ori mai înaltă decât sărmanul Errol. Errol Rayburn scoase un horcăit bolborosit şi strangulat, iar uriaşa creatură-om îşi îndreptă privirea către J.D. Pentru o clipă sau două, bărbatul fu hipnotizat de sclipirea ochilor ei, care parcă îl sfredeleau.

Trezindu-se brusc, sări în maşină, izbindu-se cu capul de oglinda retrovizoare, când se târî peste consolă în scaunul şoferului. Slavă cerului, Errol lăsase cheia în contact şi J.D. o răsuci – încă nu ajunsese complet în scaun după care călcă pedala de acceleraţie. Roţile se învârtiră pe loc şi portierele se trântiră sub impulsul demarajului.

Acceleră aproape de optzeci de kilometri pe oră – ceea ce era cu treizeci de kilometri mai mult decât ar fi fost prudent pe drumul acela – şi continuă în sus. Ştia că era într-o fundătură. Drumuri ca acela nu se întorceau. Mai devreme sau mai târziu avea să ajungă în capăt şi trebuia să întoarcă. J.D. Watts era atât de speriat, încât efectiv urină în pantaloni. În închisoare fusese violat de două ori în grup, dar aia nu fusese nimic. Creatura de acum era… era desprinsă direct dintr-un film horror. În secunda aceea decise că dacă era în urma lui şi pe punctul de a-l prinde, va ieşi de pe drum şi se va sinucide înainte să aibă aceeaşi soartă ca Errol. Şi mai ştia că Errol Rayburn îşi încheiase socotelile cu viaţa.

Abso-lut, în pizda mă-sii!

După zece kilometri ajunse la capăt. Drumul se înfunda. Temându-se să oprească, J.D. izbuti să întoarcă maşina fără să dea cu spatele şi porni în jos, pe acelaşi drum pe care venise. Dacă avea să-ncerce să-l oprească, avea să intre în ea. Nu ştia dacă maşina o putea doborî. Creatura aia era chiar mai mare decât urşii grizzly pe care-i vânase cândva împreună cu unchiul lui. Rămase cu piciorul pe acceleraţie şi goni la vale, evitând la limită şanţul adânc dintr-o parte şi râpa din partea opusă. Când crezu că ajunsese în punctul unde fuseseră atacaţi, nu văzu nimic. Apoi după încă o sută de metri văzu alveola unde se opriseră. Tot nimic. Apăsă şi mai tare pe acceleraţie, pe jumătate aşteptându-se să vadă creatura sărindu-i pe capotă. Se încordă pentru momentul sinuciderii. După ce mai străbătu doi kilometri, se relaxă puţin. Ceea ce fusese acolo plecase nu numai cu Errol, ci şi cu cadavrul lui Leon Newburg.

Când ajunse acasă, în loc să se gândească la felul în care-şi va rezolva problemele, de pildă cum va explica dispariţia lui Errol, sângele din portbagaj şi creatura teribilă pe care o văzuse, J.D. Watts fumă o ţigară mare cu marijuana, bău o treime dintr-o sticlă de Black Jack, vomită şi după aceea se prăbuşi pe pat.

Capitolul 32

A doua zi dimineaţă, când Ben Eagleclaw intră în Departamentul Şerifului districtului Snohomish, mai multe capete se întoarseră. Ben ştia că se va întâmpla aşa şi exploată situaţia. După ce dădu câteva autografe, trase o minciună despre un documentar despre fenomene paranormale pe care-l va prezenta pentru The Learning Channel şi obţinu ceea ce dorise. În zece minute pleca de acolo cu adresa lui Deke Allison.

Reportajul TV şi articolul din ziar despre jeepul răsturnat fuseseră suficiente pentru a-i stârni curiozitatea. Folosind o hartă primită de la poliţie, ieşi din oraş şi pătrunse în regiunea de la poalele munţilor. Cu cât mergea mai departe, cu atât mai distinct… îl simţea. Deşi şovăia în a încerca să stabilească din nou contactul cu Oh-Mah, continua să aibă un fel de percepere reziduală a acestuia. Nu era la fel de puternică pe cât fusese prima dată, însă exista – era ca şi cum ar fi auzit un aparat de radio îndepărtat, în timp ce susţinea o conversaţie cu altcineva.

Când ajunse la cutia poştală a familiei Allison, zări un anunţ „De vânzare" şi urmă aleea lungă de pietriş până la casă. Era spre mijlocul dimineţii. Lângă un şopron se aflau un automobil Chrysler vechi şi o maşină Honda Civic a cărei vopsea argintie se decolorase, dar nu văzu niciun jeep avariat. O femeie între două vârste ieşi din casă, strângându-se cu palmele de umeri ca să se încălzească.

— Vă pot ajuta cu ceva? rosti ea, apoi îl recunoscu.

Ben ştiu că era biletul lui de intrare. Femeia surâse.

El surâse.

— Mă numesc Ben Eagleclaw, spuse el şi ridică uşor un braţ. Bună ziua.

— Bună ziua, zise ea uşor intimidată. Eu sunt Marge Allison. Încântată de cunoştinţă.

Îşi strânseră mâinile.

— Poate că mă puteţi ajuta, spuse Ben. Îi caut pe cei care au avut problema cu jeepul. Realizez un documentar despre… ă-ă-ă, evenimente bizare şi doream să discut cu ei. Dumneavoastră sunteţi?

Marge fusese instruită să nu vorbească cu nimeni; Deke fusese foarte clar în această privinţă, însă indianul era o vedetă de cinema. El era celebru şi celebrităţile cunoşteau chestii despre care restul oamenilor nu aveau habar. Cel puţin aşa gândea Marge, când îl invită înăuntru.

— Soţul meu Deke nu-i acasă, dar…

Ben zâmbi.

— N-aş vrea să vă deranjez…

— Ah, nu, nu-i niciun deranj. O s-apară şi el. A plecat până-n oraş să cumpere câte ceva.

Marge intră în bucătărie ca să pună de cafea şi Ben aşteptă în living. Femeia apăru peste câteva minute cu două căni de nes. Indianul arătă fotografiile de pe perete.

— Drăguţ băiat. Fiul dumneavoastră?

— Da, Ricky. Împlineşte optsprezece ani peste două săptămâni, mai precis pe 22 decembrie. Cadoul meu de Crăciun, chicoti ea.

Ben încuviinţă din cap.

— Vă mutaţi de-aici?

Marge se întristă puţin şi glasul ei suna în mod clar nefericit.

— Aşa cred. Am venit aici pe când eram însărcinată cu Ricky. În curând se fac nouăsprezece ani.

— Vă mutaţi într-un loc mai bun?

Femeia ridică resemnată din umeri.

— Sper.

Telefonul sună şi Marge intră în bucătărie ca să răspundă de la aparatul de acolo. Din fragmentele de conversaţie ce se auzeau, Ben bănui că era Deke. Când ea coborî glasul, ştiu că vorbeau despre el. Peste alte câteva clipe, Marge reveni în living.

— A fost Deke. A plecat pentru jeepul lui nou. Părea agitată. De fapt nu-i chiar nou şi firma de asigurări nu vrea să-l înlocuiască cu unul nou. Oricum probabil c-o să lipsească o vreme şi…

Ben înţelese aluzia şi se ridică.

— Nicio problemă. Dacă nu vă deranjează, pot să mă uit prin curte? Doar cinci minute şi am plecat.

— Păi… ă-ă-ă… da. Sigur, nu cred că-i vreo problemă, zise ea şovăitoare, presupunând că indianul faimos nu putea să le facă niciun rău dacă arunca o privire.

În plus, s-ar fi putut ca ei să ajungă în vreun film!

Ben îi mulţumi şi ieşi din casă. Mergând în perimetrul parcării, cercetă atent cu ochii fiecare bulgăre de noroi şi fiecare piatră. Dorea să ştie… să simtă… dacă Oh-Mah fusese aici. Trebuia să afle, să restabilească legătura cu el pe terenul lui, nu dintr-o cameră de hotel aflată la trei sute de kilometri depărtare.

Marge îl privi câteva minute, după care bărbatul dispăru în spatele atelierului cu echipamente. Brusc femeia se simţi cuprinsă de un val uşor de panică, acelaşi pe care-l încerca soţul ei ori de câte ori agenţii imobiliari veneau cu clienţi. Deke o avertizase că secretul lor

„periculos” putea afecta vânzarea casei. La telefon nu fusese deloc entuziasmat auzind că bătrânul indian voia să-şi bage nasul pe-acolo, dar cedase auzind cântecul de sirenă al posibilităţii de a apărea într-un film. Acum însă neliniştea aceea o obseda pe Marge, care privea din spatele ferestrei.

Şi dacă bătrânul nu se mai întoarce?

Ben merse cincizeci de metri pe poteca năpădită de buruieni, apoi se opri. Nu mai putea zări locuinţa familiei Allison, ci doar cedri uriaşi, care blocau mare parte din lumina de deasupra, şi tufişuri dese care puteau ascunde absolut orice la numai zece metri depărtare. Îşi limpezi mintea, străduindu-se să apeleze simţurile specializate de care avea nevoie acum. Lăsă toate gândurile să-i părăsească mintea şi inspiră profund aerul pădurii, ceva ce nu mai simţise de mulţi ani. Se lăsase de fumat cu doar câteva zile în urmă, însă deja nările şi papilele lui gustative percepeau mai multe.

Din camera de hotel din Portland, el stabilise cu multă uşurinţă legătura cu Oh-Mah, însă pur şi simplu n-o mai putea face încă o dată. Se întrebă dacă eşecul nu se datora faptului că atunci nu anticipase reuşita, pe când acum o aştepta. Simţea nevoia acută a unei ţigări şi se gândea că era posibil ca sevrajul cauzat de nicotină să-i afecteze concentrarea. Ochii îi rătăciră prin pădure, căutând orice. Mai înaintă câţiva metri şi se opri iarăşi. În contactul său fugar cu creatura, îi simţise gândurile, intenţiile. Ben ştia că el se afla aici nu numai pentru a-şi vindeca o traumă foarte veche, ci poate chiar pentru a încerca să oprească făptura aceea.

Brusc ştiu că Oh-Mah fusese în locul acesta. Era o senzaţie subtilă, ca atunci când îţi refocalizezi privirea după ce ai citit şi ridici ochii pentru a privi în depărtare. Auzi glasul interior: *A fost aici.* Pornit pe pilot automat, ieşi de pe potecă, croindu-şi cărare prin tufişurile încâlcite. Nu avea habar cum ştia, dar era sigur că făptura venise pe drumul acesta. Observă o creangă frântă la înălţime, o rădăcină putredă care se rupsese recent, nişte muşchi apăsat… Ochii lui căutau aşa cum fusese învăţat în copilărie: citea pădurea.

Mai merse treizeci de metri şi se opri. Aici aşteptase Oh-Mah, poate ca să adulmece focul de lemne de anin dintr-un şemineu sau poate ca să identifice o lumină îndepărtată. Ben se ghemui şi articulaţiile lui bătrâne ţipară de durere când îşi trecu palma peste podeaua elastică a pădurii. Îşi acoperise urmele bine…

Dar nu complet. Văzu ceea ce căuta. Îndepărtând o ferigă, examină urma de călcâi. Creatura păşise peste un buştean căzut şi călcâiul i se

întipărise adânc. Privind adâncitura din sol, evaluă mărimea adversarului său. Ştia că urma era relativ proaspătă, fiindcă frunzele putrezite aveau două nuanţe diferite de oxidare, una veche, alta mai nouă.

Ben se aşeză pe capătul de jos al trunchiului peste care păşise Oh-Mah. Buşteanul era înclinat şi în locul unde trecuse peste el depăşea cu siguranţă înălţimea de un metru şi jumătate. Indianul expiră vălătuci de aburi şi se gândi din nou la o ţigară. Îşi direcţionă mintea în trecut, spre duşmanul său. Acesta era mult mai mare decât cel care-l urmărise cu atâţia ani în urmă.

Se odihni o clipă, cercetând bănuitor pădurea, apoi se ridică şi se întoarse către casă.

Capitolul 33

Telefonul de pe biroul lui Kris ţârâi şi ea ridică receptorul.

— Walker.

— Domnişoara Walker? Glasul avea un ton uşor oficial. Mă numesc Jason Kupperman şi sunt procurorul-adjunct al districtului Snohomish. În reportajul dumneavoastră aţi făcut unele afirmaţii şi am demarat o investigare a naturii lor.

Mintea femeii alergă rapid, încercând să-şi dea seama dacă era o glumă proastă. Se gândi că Mac Schneider ar fi putut ruga un prieten s-o indispună.

— Aţi auzit de libertatea de expresie garantată de Constituţie?

— Domnişoară Walker, sunt jurist. Dumneavoastră aţi auzit de obstrucţionarea justiţiei? Dar despre declaraţiile false? Aţi putea la fel de bine…

Kris îl întrerupse.

— Nu mă aflu sub prestare de jurământ, aşa că pot spune orice doresc.

— În afară de problemele investigate de biroul meu, voi contacta Comisia Federală de Comunicaţii şi voi solicita sancţionarea postului de televiziune pentru comportamentul dumneavoastră iresponsabil.

Reporterei nu-i păsa dacă era sau nu o glumă.

— Ce mai aşteptaţi?

— Şeriful districtului doreşte să vă iau capul şi o voi face. Aţi abuzat de poziţia dumneavoastră, făcând cu bună ştiinţă declaraţii false referitoare la persoanele dispărute. Pe lângă problemele pe care le-aţi pricinuit instituţiilor care se ocupă cu aplicarea şi apărarea legii, gândiţi-vă la durerea cauzată familiilor acelor persoane.

— Vorbesc cu ele în mod regulat şi toate vor să ştie ce dracu-ntreprindeţi pentru a-i găsi pe cei dispăruţi. Şi pentru a-l găsi pe ucigaş.

Kris spusese acele ultime cuvinte special pentru a-l scoate din sărite pe procuror. Şi reuşi.

— La revedere, domnişoară Walker. Postul dumneavoastră de televiziune va primi foarte curând o înştiinţare de la biroul meu.

Femeia închise telefonul şi căzu pe gânduri. Dacă fusese într-adevăr biroul procurorului, atunci avea câteva lucruri de partea ei. În primul rând, libertatea expresiei. În al doilea rând, climatul vremurilor: reporterii greşeau frecvent şi pe nimeni nu părea să deranjeze asta, până când nu erau daţi în vileag de alţi reporteri. Chiar şi atunci,

scandalul se stingea repede. Şi în al treilea rând, instinctul ei îi spunea că avea dreptate. Iar în cazul acesta, procurorul putea s-o pupe exact în fund. Şi dacă ea greşea? Atunci urma să aibă probleme mai mari decât procurorul.

Îşi privi calculatorul şi zări un mesaj de la Mac care o ruga să-l sune. Avea s-o facă, însă nu chiar acum. Pe el îl păstra. Nu era sigură în ce fel, dar simţea că ar fi putut s-o ajute să scape de eventuale necazuri. Ştia că mai avea influenţă asupra lui. Apoi Kris înălţă ochii spre cer şi se gândi la cei patru dispăruţi. *Dă, Doamne, să fie morţi,* se rugă ea.

Ty clămpănea de zor pe tastatura sa, ca un Mozart fără muzică. De multă vreme nu mai petrecuse atât timp în faţa calculatorului, dar îşi regăsise îndemânarea ca proverbiala capacitate de a merge pe bicicletă. Site-ul lui consemnase deja peste şaisprezece mii de accesări şi zeci de mesaje, dar nimic interesant. Mare parte din mesajele e-mail proveneau din străinătate, din ţări ca Indonezia, Bulgaria şi Ucraina, unde persoane cu preocupări similare povesteau pline de înţelegere experienţele lor cu „hominizi mari". Pe mulţi alţii îi atrăsese ideea de incompetenţă a poliţiei sau de tăinuire corporativă. În realitate, Ty nu credea că ar fi fost vorba despre aşa ceva, însă ştia perfect că noţiunile respective erau pietrele de temelie ale site-ului său. Parcurgea în grabă mesajele e-mail şi dacă nu aveau nicio legătură cu ceea ce îl interesa acum – pădurile din regiunea sa natală – le ştergea.

Se simţi îmboldit de reacţia on-line şi începu să-şi alimenteze site-ul, adăugând informaţii suplimentare despre cei patru dispăruţi. Anunţă de asemenea alte două dispariţii despre care deocamdată nu ştia dacă erau asociate celorlalte. Însă timpul pe care-l pierdea la slujbă, tensiunile de acasă şi oportunitatea pe care o vedea cum îi scapă printre degete îşi cereau birul.

Focalizarea lui asupra descoperirii misterului se îngustase în ultima săptămână, alături de speranţa disperată că soluţia sa – precum *Enterprise* detonând un asteroid de pe traiectorie – îi va rezolva toate problemele. Credea asta tot mai mult cu fiecare zi care trecea. Dorea să părăsească Serviciul Forestier şi se gândea la diverse scenarii cu care s-o convingă pe Ronnie despre motivele lui, dar ştia că niciunul nu era credibil.

Privind ecranul monitorului, se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-şi relateze istoria, exact aşa cum se petrecuse ea, pe site. O mai spusese o dată în faţa unui aşa-zis reporter respectabil, însă interviul acela suferise atâtea editări, încât el păruse ca nebunii induşi în eroare care, cu câţiva ani în urmă, se sinuciseseră în masă înaintea sosirii cometei

Hale-Bopp. De atunci nu mai repetase povestea, nici chiar lui Ronnie. Sorbi din scotch şi decise să n-o facă. Se legănă înainte şi înapoi şi privi monitorul, fără să simtă absolut nimic, doar răceala şi umezeala paharului.

Capitolul 34

Mac frână maşina de serviciu Chevrolet Malibu şi privi harta topografică de pe scaunul de alături. Acceleră încet până la o alveolă de pământ bătătorit şi opri. Locul părea familiar. Aici fusese găsită camioneta lui Skip Caldwell; nu departe, Mac şi Carillo descoperiseră celelalte urme de paşi. Harta arăta că se afla la o sută optzeci de metri deasupra autostrăzii 2 şi că drumul acesta montan tăcut se sfârşea după alţi câţiva kilometri, adânc în poalele lanţului muntos North Cascades.

Mac şi Carillo fuseseră eliberaţi de orice alte atribuţiuni şi se ocupau exclusiv de cazul acesta, ceea ce însemna că trebuiau să investigheze absolut toate pistele pentru a-l soluţiona cât mai rapid. Mai însemna că uneori fiecare trebuia să ancheteze pe cont propriu. Mac se alesese cu investigarea dispariţiei lui Skip Caldwell. În ciuda faptului că în birou afişase un aer blazat, acum, când ajunsese singur într-un loc izolat, detectivul încerca o senzaţie neaşteptată de nelinişte. Încercă s-o ignore, dar sentimentul i se retrase pur şi simplu într-un colţ al minţii şi rămase în stare latentă.

Proprietarul unui magazin de biciclete din Monroe îi povestise despre traseu şi deoarece camioneta ciclistului fusese găsită la începutul potecii, se presupusese că Skip Caldwell pornise pe acolo. Vânzătorul din Monroe recunoscuse că gradul de dificultate al traseului era legendar.

— Da, da, zisese el, de-a lungul anilor au fost o mulţime de accidente serioase pe-acolo, da-n tot cazul Skip era-n stare să-l termine. Luase un pliant şi-i desenase lui Mac o schiţă, avertizându-l: Cred că-i destul de corectă, da' nu pot garanta.

Din maşină, bărbatul evaluă zona din jurul începutului traseului. Căutarea extinsă din ultimele zile dăduse peste un singur indiciu: nişte urme de baieuri care corespundeau cu cele de la bicicleta lui Skip. Cu excepţia amprentelor de paşi descoperite de Mac şi Carillo la prima explorare, nu se mai găsise nimic altceva. Solul se întărise însă iarăşi după ultima ploaie şi, cu cât salvamontiştii suiseră mai mult, cu atât pământul devenea mai tare. În scurtă vreme, urmele de baieuri dispăruseră.

Degetul lui Mac urmări traseul pe harta topografică până în locul unde se sfârşea. Dar schiţa vânzătorului din Monroe contrazicea harta, arătând că traseul continua şi apoi se întorcea, făcând un circuit. Detectivului i se părea logic. Iar dacă schiţa era corectă, atunci circuitul

se termina pe drumul pe care se afla el, cam la cinci kilometri distanţă. Mac deduse că Skip ar fi plecat de aici, ar fi suit pe potecă, ar fi coborât panta pe partea opusă, după care ar fi urmat drumul asfaltat cale de cinci kilometri, revenind la camionetă.

Porni maşina şi continuă să urce, şofând încet. După trei kilometri, începu să caute orice indicaţie despre poteca-traseu. Traversă un râuleţ peste un pod de lemn construit de genişti şi după alţi cinci kilometri, observă o denivelare lângă drum.

Încetini şi văzu ceva ce părea o cărare. Opri şi coborî din maşină, îşi puse binoclul la gât şi-şi aranjă tocul de umăr al pistolului, pregătindu-se pentru o explorare pe jos. Verifică şi indicatorul telefonului său mobil; bateria era complet încărcată. *Deşi nu cred că am acoperire.* Tufişurile erau atât de dese, încât îşi înfăşură o eşarfă în jurul gâtului, o îndesă bine sub gulerul hainei şi porni la drum.

Mac înaintă cu greutate printre copaci timp de vreo douăzeci de minute, întrebându-se cum putea cineva să meargă cu bicicleta pe o potecă abia vizibilă. Însă când ieşi dintre arbori şi se opri la marginea unei lungi fâşii defrişate, înţelese cum cineva cu îndemânarea lui Skip Caldwell ar fi putut să coboare pe traseul acesta din vârf.

Cărarea continua mult deasupra lui şi ochii săi o urmăriră, pierzând-o în cele din urmă în apropiere de vârf, despre care aprecia că se afla cu vreo nouă sute de metri mai sus decât locul unde se afla el. Folosind de data aceasta binoclul, examină traseul până la capăt, acolo unde panta se termina într-un afloriment acoperit de brazi. Cu toate că se găsea la un kilometru depărtare, binoclul Nikon 12x descoperi o sumedenie de copaci rupţi parcă în acelaşi fel. Din documentarea sa, Mac îşi reamintea că arborii rupţi reprezentau un posibil semn prin care o primată superioară îşi marca teritoriul. Privi cu cât mai multă atenţie şi la amplificare maximă, sperând să obţină confirmarea unei acţiuni deliberate, nu efectul vântului, dar nu izbuti.

Porni iarăşi la drum, uitându-se întruna pe lângă cărare şi temându-se că ar putea găsi alte urme de tălpi uriaşe. Spre deosebire de Carillo şi şefii lor, Mac era acum aproape convins că urmele erau reale. Discuţia sa cu Frazier îl zguduise. Profesorul nu avusese nici cea mai mică îndoială că urmele fuseseră lăsate de o creatură vie, iar asta excludea un farsor sau un ucigaş care purtase tălpi mari din lemn. Pe când înainta prin sălbăticie, gândurile bărbatului reveniră la dimensiunile hominidului descris de Frazier. Se înfioră uşor şi clătină din cap. *Nici vorbă! Nu există nimic atât de mare.*

Hăt dedesubt, simţi un două-picioare. Căuta. Gândurile lui erau puternice şi limpezi. Două-picioare veneau din nou să-i caute pe ai lor, de data aceasta pe cel de pe unealta strălucitoare şi poate pe doi dintre cei trei dinainte. Dintre aceia, unul scăpase în carapacea-tare şi el îi îngăduise, într-atât de surprins fusese de ideea că două-picioare se puteau ucide între ei. Simţise că mortul fusese omorât de ceilalţi doi şi asta îl derutase.

Mult mai jos îl zărea pe două-picioare care-l căuta. Ştia că nici acela, nici oricare alţi două-picioare care căutau nu aveau să-l găsească pe vreunul dintre dispăruţi, fiindcă el îi ducea de fiecare dată în locuri unde nu puteau ajunge două-picioare. Căutătorii erau mici şi nevolnici şi aveau nevoie de poteci. Cărarea lui nu era şi a lor.

Ştia că acesta îl căuta. Instinctele lui de vânător îi spuneau să nu-l avertizeze. Privi în jos de pe teritoriul său şi ochii urmăriră linia copacilor până jos de tot. Putea să meargă pe acolo, rămânând între copaci şi tăindu-i calea. După ce se va afla între el şi posibilitatea de a scăpa, acest două-picioare va fi al lui.

Se întoarse şi coborî panta, ascuns de copaci.

Mac examină atent versantul cu ajutorul binoclului, încercând să găsească o urmă a lui Skip Caldwell, şi într-adevăr distinse ceva, o sclipire mată, nelalocul ei în orizontul verde şi cafeniu. Ceva metalic în depărtare, pe malul unei râpe. Încercă să-şi aprecieze şansele de a ajunge la obiectul acela, dar fără a se folosi de binoclu, pentru a căpăta o perspectivă mai largă. Părea să fie la un kilometru depărtare şi, în sine, terenul abrupt era un taluz formidabil de pământ argilos, cioturi de copaci şi capcane copleşitoare. Nefiind un alpinist, aprecie că ar fi avut nevoie de minimum o oră pentru drumul dus-întors şi s-ar fi ales cu o mulţime de zgârieturi şi haine sfâşiate.

Tocmai se întreba dacă să pornească într-acolo, ori să se mulţumească să completeze un raport, când simţi ceva destul de ciudat. Privind cerul, observă că plafonul de nori era atât de gros, încât nu putea spune unde se afla soarele. Mac era un individ raţional şi nu obişnuia să abandoneze situaţiile neclare fără să le acorde atenţie, iar acum avusese în mod limpede o senzaţie bizară. *Să fi fost un val de căldură?* Nu era sigur, însă apoi, pe cât de repede apăruse, senzaţia dispăru. Nu pierise însă şi sentimentul lui de nelinişte. Nu înţelegea motivul, dar încercă să-l ghicească. *Instinctul meu? Ce-mi spune?* Rămase nemişcat pentru o clipă, străduindu-se să priceapă ce simţea. Se pregătea să abandoneze tentativa respectivă, când simţi din nou un fior straniu imposibil de definit. Ţinând totuşi seama de locul în care se

găsea, era alarmant. Se întoarse şi porni repede spre maşină.

Ştia acum ce-i spusese instinctul: *Cară-te dracului de-aici!*

Auzi glasul minţii micului două-picioare. Îi percepu teama care se amplifica şi ştiu că-l simţise. Şi cu toate că gândurile lui erau confuze, înţelesese destul ca s-o ia la picior pentru a-şi salva viaţa.

Ajunse în porţiunea plată de la poale şi goni prin tufişuri ca pe o pistă de alergări. Acesta era tărâmul lui şi, când simţea prada, nimic nu-l putea opri sau măcar încetini.

Când ieşi din porţiunea defrişată, revenind în pădure, simţurile lui Mac îl anunţau lucruri contradictorii. Anxietate şi senzaţia de a fi privit sau poate… urmărit? Se gândi că poate lecturile sale îi sădiseră seminţele de teamă, dar ceva din mediul lui se modificase brusc şi faptul că nu-l înţelegea nu însemna că n-ar fi fost real.

Bărbatul mergea repede, cu nelinişte escaladând spre o panică deocamdată controlată. Neputând să vadă nimic printre copacii din jur, şi cu sentimentul extrem de perceptibil de a fi urmărit, decise fără ezitare în favoarea prudenţei şi o luă la fugă. Până în clipa aceea totul fusese speculaţie, o simplă ipoteză. Acum simţea realmente că ceva se apropia. Era iritat de faptul că un poliţist cu experienţă ca el putea îngădui unei asemenea spaime să se acumuleze şi să-l înăbuşe, dar, deşi latura lui raţională îi spunea că era pur şi simplu o nebunie, instinctele îl îndemnau să nu se oprească din alergare.

Înlăturând grăbit crengile subţiri din dreptul capului şi încercând să nu se împiedice de ramurile prăbuşite, scoase arma din toc şi o despiedică. În cazul în care creatura aceea era reală şi avea să-l atace, nu avea în niciun caz să se lase doborât fără luptă. Avea să încerce s-o nimerească în cap, însă din nişte jurnale de safari pe care le citise în copilărie ştia că uneori animalele mari – foarte decise şi *foarte mari* – continuau să atace chiar şi după ce fuseseră rănite de moarte. Se întrebă dacă relatările acelea erau adevărate.

Îl simţea pe două-picioare în faţă. Înainta încet, se împleticea, nu cunoştea locurile şi era speriat. Se gândi la adăpostul pe care-l construise, hăt departe de posibilităţile de ajungere ale oricăror două-picioare, însemnat de copacii lui, în vârful noului tărâm. Avea să-l ducă acolo, unde-i dusese şi pe ceilalţi. După aceea avea să-l ucidă şi să se hrănească bine.

Mac recunoscu un buştean prăbuşit, mare şi acoperit cu muşchi, şi

ştiu că mai avea puţin până la drum. Dar imediat ce trecu de el, auzi o creangă trosnind, apoi un foşnet de frunze. Creatura era în urma lui. *E ceva real acolo, sau doar îmi imaginez?* Îşi înfrână impulsul de a se întoarce şi privi.

Ţâşni într-un sprint panicat, sărind peste ramuri şi copăcei putrezi căzuţi pe sol şi peste pârâiaşele care traversau cărarea. Poteca suia pe ultimii cincizeci de metri înainte de maşină şi el ştiu că făptura era aproape, îndeajuns de aproape ca el să nu mai ajungă la automobil. *Ceva este-napoia mea. Este cu adevărat acolo.*

Apropiindu-se de două-picioare, îl văzu în faţă, disperat să ajungă la carapacea-tare, dar în acelaşi timp ştiind că nu va reuşi. Nu înţelegea particularitatea lor de a ceda când păreau că nu mai au scăpare. Alte animale luptau până la moarte, indiferent cât de mici sau de slabe ar fi fost, însă animalele acestea erau diferite. Se temeau mai mult şi se împotriveau mai puţin.

Brusc două-picioare ridică braţul şi în văzduh se auziră trei sunete sonore, ascuţite şi profunde. El se opri din urmărire, neştiind ce era. Fuseseră sunete puternice, ca tunetele.

Două-picioare continuă spre carapacea-tare, iar el îl privi dispărând în tufişul din faţă. Ce fuseseră sunetele acelea? Era ceva nou. Ştia că ei controlau carapacele-tari, creaturi mai mari care nu aveau nici gânduri, nici viaţă. De asemenea, erau Păstrătorii Focului. Însă nu-şi putea explica sunetele acelea puternice ca nişte tunete.

După aceea îşi aminti ceva dintr-un trecut îndepărtat, ceva ce-l învăţaseră Vârstnicii: tunetele acelea îl puteau răni.

Mac sări în maşină, dar cheile îi zburară din mână şi aterizară pe podea. Desprinzându-şi ochii de la pădure pentru mai puţin de o jumătate de secundă, le recuperă şi, cu mâna tremurând, le vârî în contact. Porni motorul şi merse cu spatele trei sute de metri pe drum, cu viteză maximă, înainte de a decide că putea întoarce în siguranţă.

Capitolul 35

Deke Allison nu juca jocuri de noroc. Nici măcar nu cumpăra bilete la loterie. Deloc surprinzător atunci că nu-şi dorea surprize. Când actorul indian fusese la el acasă, Marge nu-l minţise când îi spusese că Deke plecase să supravegheze repararea jeepului, dar bărbatul mai avusese şi altă misiune, una dedicată securităţii familiei Allison. Deşi planurile lui implicau mutarea cât mai curând, Deke tocmai cheltuise nouă miare pe senzori de mişcare cu laser şi videocamere de circuit închis, pe care să le amplaseze pe proprietatea sa, considerând că existenţa lor ar fi sporit şansele de vânzare a locuinţei.

Când vânzătorul îl întrebase dacă dorea să detecteze animale sălbatice, îi răspunsese afirmativ în mod reflex, însă când bărbatul începuse să asambleze un sistem destinat identificării creaturilor mici, Deke bătuse brusc în retragere.

— Am nevoie de senzori care să declanşeze numai când trece ceva… ceva de peste doi metri.

Vânzătorul îl privise derutat.

— De peste doi metri?

Deke clătinase iute din cap.

— Nu, nu, doi metri e suficient. Cred că-i un puşti din vecini, care-i realmente înalt. Cred că joacă baschet la colegiu.

— Cum îl cheamă? întrebase vânzătorul, care era pasionat de baschet şi nu rata niciun meci local.

Deke ridicase din umeri şi mormăise că nu dorea să dea niciun nume, fiindcă n-ar fi vrut să mânjească reputaţia vreunui puşti care să fi fost de fapt nevinovat. Nu-l interesa decât să ştie dacă băiatul umbla pe-acolo.

— Am priceput despre ce-i vorba, rostise expertul în echipamente de supraveghere. Unul care trage cu ochiul. Încuviinţase cunoscător. O să reglăm receptorii la doi metri, ca să evităm orice declanşări false.

Îi vânduse lui Deke cel mai bun sistem periferic de detectare a intruziunilor, după cele militare cu care era dotată Zona 51. Şi nu erau necesare decât şase ore pentru a-l instala, alinia şi conecta.

Deke stătea acum în camera recreaţională, trecând cu ochii de la emisiunea lui Jerry Springer de la televizor la cele două monitoare alb-negru care prezentau curtea din spate şi pe cea din lateral. Nivelul de quasar al proiectoarelor de acolo sporea la maximum contrastul imaginilor nemişcate, granulate, cu deschidere unghiulară mare. Orice

fiinţă mai mare decât un şoarece i-ar fi atras atenţia mai repede decât dacă antena de satelit a televizorului ar fi căzut şi s-ar fi conectat automat pe postul local cel mai apropiat. Lângă monitoare se afla consola de comandă cu opt leduri roşii, care aveau să indice orice violare a perimetrului defensiv şi unde anume avusese loc. Precum o copie ieftină a unui duşman de moarte al lui James Bond, Deke se instală în scaunul său reglabil, înconjurat de echipamentele pentru supraveghere. Marge apăru, îi îndepărtă cu blândeţe puşca din poală şi aşeză pe masă tava cu cina.

— Ai văzut ceva? întrebă ea, străduindu-se din răsputeri să fie veselă.

— Nţ, mârâi bărbatul.

După ce cheltuise atâţia bani, aproape că spera ca bestia să apară, pentru ca să poată trage în ea. Aproape…

Jerry Springer tocmai îşi încheia emisiunea cu o remarcă filozofică, când pe consolă începu să pâlpâie o luminiţă roşie. Ceva întrerupsese fasciculul în spatele atelierului. Ceva cu înălţimea de minimum doi metri. Confruntat în mod brusc cu posibilitatea foarte reală de a da ochi cu creatura care lăsase urmele acelea, Deke acţionă într-un mod care-l surprinse.

Sună la numărul de urgenţă.

Centrul de copiere Kinko's de pe Bellevue Way era aglomerat în seara aceea. O sumedenie de persoane, de la elevi şi studenţi din liceul şi colegiul local, până la căutători ardenţi de slujbe, scoteau copii după proiecte şi CV-uri, înghesuindu-se la zecile de aparate. Ben se apropie de tejghea. O fată drăguţă de vreo optsprezece ani îl întâmpină cu un surâs larg.

— Bun-venit la Kinko's! Vă pot ajuta cu ceva?

Ben zâmbi. În ciuda hanoracului anonim, statura lui slăbănoagă şi înaltă de un metru nouăzeci şi trăsăturile distinctive determinaseră multe feţe să se întoarcă după el.

— Cred că am primit nişte faxuri, spuse el. Pe numele Campbell.

Ben îşi folosea numele adevărat în afacerile personale. Fata răsfoi teancul de documente recepţionate şi găsi un dosar gros.

— Campbell? Aici sunt! Oho-ho, sunt multe! Aţi venit aici ca să turnaţi un film, domnule Campbell?

Pe indian îl amuza faptul că era recunoscut de atâţia tineri. El mai turna cel mult două-trei filme pe an, dar recent fusese „redescoperit" prin intermediul unei serii de reclame foarte populare.

— Nu, îi răspunse, sunt în vacanţă. Îmi place oraşul vostru.

Deschise dosarul ticsit cu cercetările on-line ale nepotului David şi

privirea rapidă aruncată peste pagini îl uimi de cele ce se puteau descoperi pe Internet.

— Poate vă mutaţi aici? sugeră vesel fata.

Ben îi întinse cardul şi zâmbi iarăşi.

— Poate.

La douăzeci şi cinci de minute după ce telefonul alarmat al lui Deke Allison fusese redirijat la Departamentul Şerifului districtului Snohomish, Tyler James Greenwood era arestat pentru încălcarea unei proprietăţi private. În starea sa de agitaţie, Deke Allison fusese de acord să depună plângere împotriva bărbatului, întrucât îl avertizase de prima dată când îl prinsese pe domeniul său. Ty nu scoase niciun cuvânt în drum spre închisoare, gândindu-se doar ce-i va spune lui Ronnie.

Capitolul 36

În seara aceea, Mac merse la magazinul de arme Olson's Gun Exchange din centrul oraşului Everett. Deşi trecuseră aproape trei ani, bărbatul care-i vânduse arma pe care o folosea acum îl recunoscu şi se apropie de el. Era înalt, tatuat, zvelt şi purta ochelari cu rame de sârmă şi un ecuson cu numele „Ray". La prima vedere, Ray părea mai degrabă genul şoarece de bibliotecă, însă dacă-l priveai mai atent proiecta o aură intensă de individ decis să supravieţuiască cu orice preţ. Dacă cineva ar fi făcut cumva greşeala să-l considere un pămpălău, vederea revolverului Colt calibrul 11,43 mm alunga imediat ideea respectivă.

— Salut, prietene, ce mai faci? rosti Ray, care-şi reamintise chipul, dar nu şi numele.

Mac îi strânse mâna.

— Salut, Ray.

Întrucât Ray tocmai fumase nişte iarbă în loc de cină şi uitase pentru moment de ecuson, fu surprins că detectivul îşi amintea numele său. Mac îi dădu drumul mâinii.

— Sunt Mac Schneider, spuse el.

Chipul celuilalt se lumină, recunoscându-l.

— Ah, da, Mac! De la Departamentul Şerifului. Tocmai veniseşi din L.A., mi-aduc aminte. Care-i problema, prietene?

Celor care lucrau la magazinul de arme le plăceau poliţiştii adevăraţi, fiindcă, în general, ei înşişi doreau să devină poliţişti, dar nu izbuteau fiindcă nici într-un milion de ani n-ar fi putut trece de examinarea dosarului sau de analizele antidrog.

— Am nevoie de o armă mai mare ca asta, rosti Mac şi-şi desfăcu jacheta pentru a-şi arăta pistolul Sig pe care Ray i-l vânduse când se mutase în Seattle.

— Ăsta ce-are?

— Nimic, dar uneori am nevoie pur şi simplu de o putere de impact mai mare. Ai ceva?

Ray îl privi conspirativ.

— Pentru utilizare oficială?

Mac rămase inexpresiv.

— Nu neapărat.

Ray se dădea în vânt după orice care să-i reconsolideze convingerea că agenţiile guvernamentale încălcau litera legii fără să clipească.

— Cât de mare?

— Mare de tot.

Bărbatul îi făcu semn să-l urmeze şi se îndreptă către capătul vitrinelor de sticlă. Ajuns acolo, se aplecă şi puse mâinile pe două arme – un pistol semiautomat enorm, al cărui oţel inoxidabil scânteia, şi un revolver la fel de masiv. Strânse din buze, îşi umflă pieptul şi începu să recite radios:

— Desert Eagle Action Express, calibrul 12,7 mm, fabricat în Israel, rosti el mândru. Douăzeci şi unu de grame de plumb, pe lângă care un Magnum calibrul 11,17 i-o jucărie bună de paintball. Vrei s-opreşti un tren? Asta-i frâna, prietene!

Ray ridică după aceea revolverul.

— Şi dacă ăla-i King Kong…

Mac surâse în barbă înaintea comparaţiei neaşteptat de potrivite.

— … atunci ăsta-i de-a dreptul Godzilla. Smith and Wesson, model 500. Cea mai mare, cea mai rea şi cea mai puternică armă de mână construită vreodată – punct! Scuipă treizeci şi trei de grame cu cinci sute de metri pe secundă. Un tun nuclear de mână, să n-am parte! Prietene, ăsta opreşte şi-un rinocer sau un urs polar. Şi nu mănânc rahat!

Detectivul arătă pistolul automat.

— Ăsta are mai multe gloanţe, nu?

— Şapte, plus unu' pe ţeavă, faţă de celălalt care are cinci.

Mac indică Desert Eagle şi Ray îi puse în palmă arma imensă. Braţul detectivului se coborî uşor; era mult mai greu decât pistolul pe care-l folosea.

— Bineînţeles, preciză Ray, va trebui să te reobişnuieşti cu piedica. Plus că n-are dublă acţiune, ca Sig-ul tău.

— Cât costă?

Ray privi în jur, ca şi cum ar fi fost gata să încalce orice regulamente numai ca să-l mulţumească.

— I-o mie două sute cincizeci. Da' pentru tine, în seara asta… o mie o sută-n cap.

Mac îl cântări în palmă şi trase închizătorul uriaş. Extrase încărcătorul, apoi îl împinse la loc cu podul palmei. Rosti în gând o rugăciune scurtă să nu fie nevoit să-l folosească.

— În preţul ăsta intră şi două cutii de gloanţe, rosti el.

Ray se burzului.

— Auzi, prietene! Ce dracu'! Alea-s douăzeci şi opt de dolari bucata…

Mac îi spuse să-şi ţină gura.

— Ce naiba, cedă Ray, de ce nu? Vreau să zic c-o să-l foloseşti să-i aperi pe cetăţeni, este?

Detectivul dădu drumul cocoşului, care ţăcăni sonor.

— Exact.

Ronnie ajunsese la capătul răbdării după ce primise telefonul lui Ty din Departamentul Şerifului din Everett. Îi spuse Gretei că avea o treabă urgentă şi sări în Lexus. În ultima săptămână auzise reportajele despre dispariţii de persoane, dar nu-şi imaginase nicio clipă că ar putea avea vreo legătură cu Ty. Până acum… Soţul ei regresa, îşi dădea seama în mod clar.

La Departamentul Şerifului, plăti cauţiunea cu bani lichizi. Cunoscând atât de bine calculatoarele, ea şi Ty deciseseră cu mult timp în urmă să ţină bani cash în casă, în eventualitatea unor defecţiuni ale calculatoarelor care guvernau sistemele bancare.

Ty fu adus cu cătuşe la mâini şi dezlegat în faţa ei. Femeia îşi muşcă buza, simţindu-se gata să izbucnească în plâns, deşi n-o putea face aici, în faţa oamenilor acelora. Era însă îngrozită. Se temea pentru soţul ei, pentru copiii ei şi pentru viitorul lor. Dacă Ty începea din nou să se comporte în felul acesta, era posibil ca acum să fie mai presus de capacitatea ei de a-l salva. Iar asta o speria cel mai rău.

Deoarece maşina lui fusese reţinută, plecaseră împreună spre casă. Mergând în tăcere către Lexus, Ronnie îi întinse cheile lui Ty şi sui pe scaunul de lângă şofer. Îşi reţinuse cumpătul prea multă vreme; nu mai avea putere s-o facă în continuare. Inspiră adânc şi izbucni în hohote ca un copil. Ty parcurse jumătate de cvartal, apoi trase pe dreapta. Se aplecă spre ea s-o cuprindă în braţe, dar femeia îl îmbrânci.

— Ce-i cu tine? rosti ea printre sughiţuri. Ai început iarăşi? Da?

Ty ştia că trebuia să recunoască întregul adevăr, însă avea şi altă bombă pentru soţia lui: în după-amiaza aceea, demisionase din Serviciul Forestier. Decise imediat că nu era momentul cel mai potrivit să i-o spună.

— Iubito, nu sunt nebun. Mă crezi, nu-i aşa? o întrebă.

Ea se întoarse şi privi pe geam, deoarece mai purtaseră aceeaşi discuţie de multe ori. Încercă să se calmeze, trăgându-şi nasul, în timp ce scotocea prin buzunare după un şerveţel.

— Ty, nu mai poţi continua aşa! Nu ştiu de ce ne târăşti şi pe noi, încă o dată, în toată povestea asta. Eu una nu mai sunt dispusă s-o suport, rosti ea cu glas mult mai ferm.

Se întoarse către bărbat şi, în ciuda semiîntunericului din maşină, el îi zări ochii umflaţi de plâns şi obrajii roşii ca sfecla. Simţi un fior în

inimă, gândindu-se la durerea pe care i-o pricinuia.

— Dacă asta vrei să faci în continuare, atunci fă-o fără noi. Copiii sunt mai mari, au mai mult de pierdut şi eu n-o să stau cu braţele încrucişate ca să te văd distrugându-te în căutarea unui lucru pe care nu-l poţi găsi. M-ai auzit? întrebă ea, înghiţindu-şi lacrimile.

Ty ar fi vrut s-o cuprindă în braţe, dar nici nu putea fi vorba despre aşa ceva. Băgă în viteză.

— Da, te-am auzit.

Nu-şi mai spuseră nimic pe distanţa celor douăzeci de kilometri până acasă.

În dimineaţa următoare, imediat ce automobilul lui Ronnie dispăru de pe alee, Ty sui în pod şi începu să caute comoara ascunsă. În timp ce muta lăzile şi cutiile din locul lor, spera ca Ronnie să nu le fi aruncat în ultimii doi ani. În spatele unui perete format din alte cutii, bărbatul îşi găsi trofeul: patru cutii pe care scria cu markerul „Cărţile lui Ty & chestii".

Existau şi alte cutii cu cărţi, dar acestea patru erau speciale. Ele conţineau materiale documentare, cărţi, broşuri, descărcări de pe Internet, facturi, înregistrări audio, videocasete şi CD-uri din căutarea lui anterioară. Ty le sigilase în cutii şi le exilase în pod după prezicerile funeste ale lui Ronnie despre distrugerea familiei lor.

Acum, când se întrevedeau alte lucruri rele ce aveau să se întâmple dacă el urma această cale, bărbatul rămase privind cutiile ca şi cum ar fi conţinut nişte reptile teribil de veninoase şi el trebuia să se gândească cu toată seriozitatea dacă ar trebui sau nu să le pună în libertate. Nu voia s-o necăjească pe Ronnie, dar era prins în ghearele unui imbold incontrolabil de a continua. Recunoştea că senzaţiile pe care le încerca erau similare dependenţei. Acceptând asta şi fiind convins că nu era încă pregătit pentru a-şi confrunta dependenţa printr-o metodă autentificată, el inspiră adânc, luă prima cutie şi o puse pe umăr.

Capitolul 37

Kris avea timp să se gândească, în timp ce duba se îndrepta spre scena unui reportaj. Ea ştia ceva care nu se preda niciodată la cursurile de jurnalism şi anume că iluzia unei poveşti interesante putea fi la fel de bună ca şi realitatea. Uneori asta se numea „exagerare", alteori efectiv „dezinformare", dar, indiferent cum ai fi etichetat-o, himera aţâţării, pericolului sau controversei atrăgea publicul la fel cum o flacără atrage insectele nopţii. În şcoală, Kris fusese fascinată când vedea cum speculau despre un subiect prezentatorii de ştiri de la posturile cu acoperire naţională. Exact asta fusese ea învăţată să nu facă. Dacă un bărbat luase nişte ostatici sau pur şi simplu şofa periculos, ei dezbăteau dacă individul era sinucigaş, psihopat, maniaco-depresiv, molestator, drogat, membru al unei bande, evadat sau pedofil, iar ratingul creştea ameţitor.

Kris considera că precedentul acela era licenţa ei pentru speculaţii nebuneşti, cel puţin până se afla adevărul, moment în care avea să întoarcă foaia şi să anunţe ce se ştia. În actuala ei situaţie, nutrea convingerea că era lipsit de importanţă dacă exista realmente un ucigaş. Dacă putea să alimenteze subiectul, povestea unui *posibil* ucigaş i-ar fi putut creşte ratingul, aducându-i în acelaşi timp recunoaştere pentru descoperirea respectivă. Iar un subiect de asemenea dimensiuni ar fi atras atenţia întregii ţări. *Dacă se dovedeşte a fi un alt celebru asasin în serie?* Un alt Ted Bundy sau un alt ucigaş de la Green River? Simţi un fior, însă nu din motivele care ar fi fost de aşteptat.

— Uite altul. Cred că ăsta-i, zise John Baxter scoţând un biblioraft verde, gros. Acolo-i tot ce avem despre subiectele acestea.

Mac citise toate articolele apărute în ziarul local despre cazurile persoanelor dispărute şi găsise unele date pe care departamentul său nu le avea. Îl convinsese pe Carillo că merita să facă un drum de numai cinci minute până la redacţie, pentru a verifica dosarele de acolo şi a vedea dacă ofereau ceva nou.

Detectivul încuviinţă, scoase dinăuntru un dosar de carton şi-i întinse restul lui Carillo.

— Vă deranjează dacă le citim aici? întrebă Mac.

Baxter le arătă o sală de conferinţe rareori folosită.

— Câtuşi de puţin. Vreţi o cafea?

Mac scutură din cap, însă Carillo ridică privirea.

— Da, unde aveţi?

Pe Baxter nu-l deranja să ajute poliţia. În calitate de ziarist, cunoştea o mulţime de poliţişti din regiune, dar nu şi pe aceştia. Era prieten cu şeriful şi, cine ştie?, poate că într-o bună zi faptul că-i cunoştea pe Schneider şi Carillo avea să se dovedească util.

— Vă aduc eu, le spuse.

După ce ieşi, Carillo observă ceva în dosarul lui Skip Caldwell.

— Ia uite ce-a zis prietena ciclistului, rosti el. Caldwell trebuia să participe la o cursă din clasa mondială şi era pretendent la unul din primele două locuri. Poate c-ar trebui să vedem cine era tipul care ţintea locul al treilea.

Mac răsfoi dosarul.

— Crezusem că nu te dai în vânt după biciclete.

— Nu, dar nu pot ignora un posibil motiv. Poate că cicliştii ăştia câştigă bani frumoşi la curse. Cântări dosarul lui Jack Remsbecker. Şi avocaţii? Mai ai nevoie de motive ca să-i iei gâtul unui avocat?

Baxter auzi ultima întrebare când intră cu cafelele.

— Dacă sunteţi în căutare de motive, rosti el, deşi nu ştiu dacă asta are vreo legătură, a venit un individ pe-aici care a pus tot felul de întrebări.

Îi întinse lui Carillo cafeaua şi ieşi din încăpere. Detectivii se priviră şi ridicară din umeri. Baxter reveni aproape imediat, aducând alt dosar.

— Cum vă ziceam, s-ar putea ca individul să fie inofensiv, dar a pus aceleaşi întrebări ca şi voi. Lucrează la Serviciul Forestier şi zicea că investighează dispariţiile. Chestia-i că l-am verificat şi şefii lui nu ştiau nimic despre asta. În plus, oamenii voştri l-au arestat azi-noapte pentru violare de proprietate privată. O s-apară mâine în buletinul vostru de ştiri.

Îi întinse dosarul lui Carillo.

— Mulţumim. O să-l verificăm şi noi.

Când Baxter ieşi din nou, Carillo frunzări dosarul.

— Ăsta-i tipul! Mi-ai dat nişte articole despre ăsta – Greenwood, nu?

Mac ridică ochii, se gândi o clipă şi aprobă.

— Da.

Carillo continuă să citească.

— M-am gândit, urmă Mac, că poate Greenwood ne-ar putea ajuta…

— Căcat! exclamă Carillo. Bigfoot? Tipu' pretinde că l-a văzut pe Bigfoot? Tu chiar n-ai minte?

— Ce vrei să zici?

— Păi, ăsta-i omul nostru!

— Care om? făcu Mac derutat.
— Ăla care-i implicat în toate dispariţiile astea.

J.D. Watts ieşea abia acum din catalepsia de trei zile provocată de droguri şi alcool. În mai puţin de şaptezeci şi două de ore, viaţa lui se schimbase din rău în şi mai rău, în mult mai rău. Ucisese un om într-un acces de furie, iar după aceea el şi Errol fuseseră atacaţi de-un ditamai Bigfoot, care-l omorâse pe Errol şi dispăruse cu el. Era coşmarul cel mai îngrozitor pe care şi l-ar fi putut imagina vreodată J.D.

Trebuia să ia o decizie. În primul rând, cum avea să rezolve lucrurile cu poliţistul de eliberare condiţionată al lui Errol? De îndată ce Errol nu apărea la el, poliţistul avea să vină şi să-şi bage nasul peste tot. Faptul că J.D. era de asemenea eliberat condiţionat şi că poliţaiul nu ştia că ei doi locuiau împreună nu era deloc în favoarea lui. În al doilea rând, dacă cineva găsea fie cadavrul lui Errol, fie pe al lui Newburg, J.D. era complet în budă. Închipuindu-se legat de o targă cu rotile ca Sean Penn în *Culoarul morţii,* îşi pierdu toată puterea. Nu voia să moară.

În cele din urmă, întreaga poveste cu Bigfoot complica totul de o sută de ori. Dacă nu s-ar fi găsit în toiul descotorosirii de un cadavru, ei ar fi avut povestea secolului. Ar fi fost probabil bogaţi şi asta le-ar fi rezolvat toate problemele. Însă Errol era acum mort. J.D. Watts revăzu din nou şi din nou faţa creaturii aceleia, holbându-se la el, cu ochii roşii oribili scânteind în strălucirea stopurilor automobilului şi se cutremură. *Bietu' Errol… Bietu' de mine…* Sigur că da, fusese puţin luat atunci, dar ceea ce văzuse… fusese, ce mai!, complet real. Ce să facă?

Ţinând seama de motivul funebru pentru care el şi Errol fuseseră pe munte, nu putea să telefoneze la vreun post TV ca să-şi anunţe marea descoperire. În acelaşi timp ştia că cineva o să observe că Leon Newburg lipseşte, apoi că şi Errol Rayburn lipseşte şi că elementul comun al celor două dispariţii era probabil J.D. Watts. Şi în curând, în câteva zile, în cel mult câteva săptămâni, cineva o să vină cu întrebări la care el nu putea să răspundă. J.D. privi sticla de Jack Daniels pe care o destupase seara trecută înainte de a adormi şi simţi că-i vine să vomite.

Înhăţă telecomanda şi schimbă canalele ca să se uite la ştirile amiezii şi să vadă dacă nu cumva cadavrele fuseseră deja găsite. El urmărea în mod regulat ştirile de la Canalul 7 din cauza gagicuţei ăleia bune de tot, Kris nu-ştiu-cum. Pe când privea împietrit la femeia care-i stârnea pasiunea, îi auzi finalmente şi cuvintele şi se ridică în capul oaselor. Bărbaţi dispăruţi? Crime? J.D. înţelese că reportera descria în linii mari cam aceeaşi zonă în care el şi Errol intenţionaseră să scape de

trupul lui Newburg. Dacă dispăruseră oameni, el avea o idee cât se poate de bună asupra motivului.

Un plan măreţ începu să i se formeze în minte. Avea să pună totul pe masă, să rezolve întregul mister, să devină o celebritate mass-media, după care să-şi angajeze un avocat ţăpănos şi şmecher care să-l scape de asasinarea lui Newburg. Aproape imediat însă îndoiala îi sufocă planul măreţ. Şi dacă se înşela? Dacă monstrul ăla nu mai omorâse pe nimeni? Dacă, imediat ce el făcea mărturisirea, dispăruţii ori apăreau, ori se descoperea că fuseseră omorâţi în moduri mult mai… convenţionale?

J.D. se lăsă pe spate şi trase dintr-o ţigară cu iarbă ca să reflecteze. Avea timp. Deocamdată niciun poliţist de eliberare condiţionată nu se interesase de Errol şi, de fapt, nu se întâmplase nimic anormal. Errol n-avea prea mulţi prieteni, aşa că până aici treaba era bună. Se uită la reportera cea blondă şi frumoasă şi-şi imaginä cum avea să-i povestească totul. Poate c-avea să se lege ceva între ei doi. Mai trase un fum şi se lăsă purtat de fantezie.

Carillo aruncă dosarul pe masă.

— Ăsta-i, şefu'! Ty Greenwood.

Şeriful Barkley ridică dosarul.

— Mă-ndoiesc c-ar fi el, clătină Mac din cap.

Carillo îl privi încruntat. Lui Mac nu-i plăcea să-şi contrazică partenerul, mai ales în faţa şefilor, dar era aproape convins că Ty Greenwood era nevinovat.

Tom Rice coborî jaluzelele care separau biroul de restul secţiei, pentru mai multă confidenţialitate.

— De ce crezi că-i el?

Carillo era exasperat.

— I-un sonat. A fost făcut praf de presă cu doi ani în urmă când a jurat că Bigfoot l-a urmărit prin Idaho, în timpul vacanţei. Am făcut nişte săpături în jurul lui. Multe ziare spun c-ar lua antidepresive şi că merge la psiholog şi-am descoperit că obişnuia să comande prin poştă analgezice ilegale… Ce dracu', a renunţat la o slujbă cu bani frumoşi ca să lucreze în Serviciul Forestier! Un ţicnit absolut! L-am arestat azi-noapte fiindcă intrase fără permisiune pe proprietatea unui tip căruia îi fusese răsturnat jeepul. Adică exact ce-ar face Bigfoot, este? chicoti Carillo.

Nimeni nu schiţă nici măcar un zâmbet, aşa că el continuă:

— Oricum, Greenwood ar avea banii ca să plătească pe cineva să facă asta – să răstoarne un jeep. Vă zic: dacă nici ăsta n-are motive să-

i facă pe oameni să creadă că Bigfoot există, atunci nu ştiu cine are.

Barkley se uită spre Mac.

— Tu nu eşti convins? De ce?

Mac rămase privindu-l pe şerif. Ar fi vrut să le spună tuturor ce descoperise, atât doar că ei încă nu erau gata să-l creadă. Dacă vorbea acum, distrugea orice şansă de-a folosi ceea ce aflase atunci când putea fi realmente util. Pentru o clipă o expresie de furie îi licări peste chip, dar era furios pe sine fiindcă se temea.

— Nu ştiu… Poate că ai dreptate, Karl.

Carillo strânse din maxilare.

— Cum pizda mă-sii să n-am?

Barkley împinse dosarul înapoi.

— Bine, atunci uite cum o să procedăm. Aflaţi tot ce puteţi despre individul ăsta. Dacă are aşa mulţi bani, nu-l putem umfla pur şi simplu ca pe un sonat oarecare. Trebuie să fim blindaţi cu dovezi, dacă vrem să-l înfundăm. Pregătiţi-vă şi mâine mergeţi să-i luaţi o declaraţie. Vedeţi dacă-l puteţi prinde cu ceva, dar nu forţaţi prea tare. Dacă el este autorul şi noi n-avem toate datele, o să se blindeze cu avocaţi şi-o să ne scape printre degete.

Capitolul 36

În seara aceea Mac stătu în faţa televizorului cu sonorul oprit. Dintr-un motiv blond se obişnuise să urmărească ştirile de la ora 23 pe Canalul 7. Deşi nu mai stătuse de vorbă cu Kris de când aceasta îl trăsese pe sfoară pe Carillo, Mac îi urmărise reportajele din ultimele zile şi se minunase de speculaţiile ei nefondate. În acelaşi timp se simţea iritat pentru că mass-media acordau aşa multă atenţie subiectului, în ciuda faptului că habar n-aveau despre ce era vorba de fapt. Cel mai mult însă îl deranja aşteptarea. Dacă făptura aceea găsea altă victimă? Detectivul nu putuse totuşi identifica niciun şablon în comportamentul ei şi, chiar dacă ar fi putut, cine l-ar fi crezut?

După ce urmări reportajul lui Kris despre o alunecare de teren, Mac ieşi să alerge pentru a se destinde. Parcurse cinci kilometri în mai puţin de o jumătate de oră şi intră la duş. După aceea se îmbrăcă în şort şi tricou şi se instală comod ca să citească. O ciocănitură la uşă îl făcu să tresară surprins. Trecuse puţin de miezul nopţii şi bănuia că putea fi o vecină mai vârstnică, care venea deseori pe la el după ce ratonii îi răsturnau pubela de gunoi.

Deschise larg uşa şi o văzu pe Kris, cu o sticlă de şampanie.

— Am venit c-o propunere de pace, rosti ea. Iartă-mă pentru ora înaintată, dar am văzut lumina aprinsă.

— Lumina din apartamentul meu poate fi văzută numai din interiorul complexului, replică bărbatul străduindu-se să pară distant.

— Bine, strânse ea din umeri, am fost indiscretă. Am voie, nu?

— Asta-nseamnă încălcare de proprietate privată. Te-aş putea aresta, rosti Mac cu un ton suficient de destins ca s-o încurajeze să continue.

— Nu mă poţi aresta la domiciliul tău şi apoi să cădem la o înţelegere?

El clătină din cap, luă şampania şi se retrase un pas. Kris intră.

— Vrei să iei un interviu? întrebă Mac inexpresiv. Deci: azi după-amiază l-am prins pe ucigaş, care în clipa de faţă se află în arestul nostru.

O privi atent, căutând să întrezărească cel mai mic licăr în ochii ei.

Femeia îi surâse dulce şi-şi aruncă haina pe un scaun.

— N-ai nişte pahare?

— Şampanie la miezul nopţii? Când mâine este zi de lucru? întrebă el şi plecă să caute cupe.

Kris privi apartamentul ca şi când l-ar fi văzut atunci pentru prima

dată.

— De ce nu? Atunci este momentul cel mai bun.

— Ai fost foarte ocupată, comentă Mac. Mă surprinde c-ai avut timp să treci pe-aici. Cărui fapt datorez onoarea asta?

Reportera se prefăcu interesată de examinarea unui raft cu suvenire.

— Ah, n-am avut un motiv în sine. Pur şi simplu mi-a părut rău că n-am vorbit cu tine toată săptămâna. Asta-i tot.

Nasul detectivului nu-l înşela. Kris voia ceva, însă el nu-şi dădea seama ce anume. Dorea să creadă marea minciună că femeia ar fi fost atrasă de el, dar înţelegea că nu era decât o amăgire.

Îi întinse o cupă cu şampanie şi ciocniră.

— Pentru noi, minţi Kris şi Mac ştiu asta, dar sorbi impasibil şi-i făcu semn să stea alături de el pe canapea.

— De ce te-ai făcut poliţist? întrebă ea pe neaşteptate.

Mac nu se mai gândise de mult timp la întrebarea asta.

— La început am vrut să mă fac avocat, începu el. Apoi m-am răzgândit. Am vrut s-ajung procuror.

— De ce?

— Nu ştiu. Poate pentru că-i mai uşor s-acuzi decât să aperi nişte oameni care pot fi vinovaţi. În anul trei la Drept, mi-am dat seama că de fapt doream să rezolv crime, nu să mă ocup de procedurile ulterioare comiterii lor. Doream ceva care să fie la timpul prezent, care să mă implice mai mult în aducerea vinovaţilor în faţa justiţiei.

Sorbind din şampanie, Kris privi în ochii lui negri şi blânzi. Avusese dreptate, el era altfel. Ar fi putut deveni avocat.

— Diferenţa între câştiguri este considerabilă, observă ea.

— Poate că da, însă eu cred că mă descurc destul de bine. Dar tu? De ce te-ai făcut reporter?

Kris se gândi câteva secunde.

— Când eram puştoaică mă dădeam în vânt după cărţile lui Nancy Drew. Îmi plăceau misterele. În plus îmi plăcea şi să-mi vâr nasul în treburile altora. Mi-am găsit o slujbă în care le puteam face pe ambele.

Mac o crezu pe jumătate, însă în ochii ei citi altceva.

— Eu cred că-ţi place să fii în centrul atenţiei. Pentru tine ştirile sunt mai puţin importante decât propria imagine. Sunt convins că dacă ar trebui să alegi între a fi cea mai bună reporteră şi o supervedetă, ai opta pentru a doua postură fără să stai pe gânduri.

În altă ocazie, cu alt bărbat, poate că Kris s-ar fi simţit jignită, dar Mac avea dreptate, în mod absolut şi incredibil. Preferă să se simtă măgulită fiindcă îi sesizase adevărata ambiţie. Nu părea deranjat de setea ei de putere.

— Poate că da. Poate că ai dreptate. Am început dorindu-mi să ajung ca Nancy Drew şi am sfârşit pricepând că era mai bine să fiu Bette Davis.

Se întinse pe lângă detectiv, luă sticla de şampanie şi-şi umplu cupa goală. El abia îşi atinsese paharul.

— Mi-e sete, răspunse Kris la privirea lui întrebătoare.

— Am şi apă, făcu Mac. Dacă ţi-e sete, nu trebuie să bei pe nerăsuflate şampanie de cincizeci de dolari.

Kris fu impresionată că el recunoscuse că era o şampanie de calitate. Alcoolul i se suise la cap. Deşi avea prea puţine inhibiţii, abia începuse să se destindă după ritmul alert pe care-l menţinuse în ultimele cincisprezece ore. Pregătită să se relaxeze în următoarele şapte-opt ore, decise s-o facă aici.

Plimbă un deget jucăuş peste antebraţul bărbatului.

— Îmi pare rău c-a trebuit să plec atunci.

Mac ştia unde avea să ducă asta şi era de acord.

— Şi mie mi-a părut rău.

Ea îl privi sfios, după care îşi feri ochii.

— În seara asta nu va mai trebui să plec.

Bărbatul îşi strecură degetele unei mâini în părul ei blond, mătăsos, şi-i apropie faţa şi buzele pline de ale lui. Se sărutară. Din nou. Şi din nou.

Coborî de pe muntele său, mişcându-se iute printre copaci, fără să fie deloc încetinit de noaptea fără lună. Prefera întotdeauna să acţioneze nopţile, când simţurile îi erau mai ascuţite, mai focalizate.

Foamea îl mâna către ţinutul plat, locul micilor două-picioare. Răzbunarea şi plăcerea omorurilor veneau pe locul al doilea după căutarea de hrană. Traversând o cărare neagră, se feri de ochii iscoditori de foc-în-noapte a unei carapace-tari, care trecu pe acolo. Ştia că înlăuntrul ei se afla un două-picioare şi respectă învăţăturile vechi, care spuneau să nu laşi niciun animal să-ţi simtă prezenţa înainte de a-l ataca pentru a-l ucide.

Din punctul înalt în care se găsea, deasupra văii, vedea focul controlat care ieşea prin deschiderile din peşterile de lemn ale micilor două-picioare. Se gândi la tunetul slobozit de cel pe care-l urmărise. Până atunci nu mai auzise niciodată tunetul de la micii două-picioare şi uitase avertismentele Vârstnicilor, dar acum ştia că învăţăturile lor erau adevărate: tunetul putea ucide. Simţea că două-picioare ţineau tunetul în peşterile lor din lemn, aşa că trebuia să se apropie cu precauţie. Orice renegare a puterii sale îl înfuria, însă ştia că se putea folosi de

surprindere pentru a-i învinge.

Din ultima sa întâlnire mai ştia că, deşi două-picioare purtau tunete, continua să le fie frică. Aşadar se putea ca tunetul să nu fie atât de puternic pe cât i se spusese. Nu intenţiona totuşi să rişte. El era vânător şi era înţelept. Dacă prada lui avea colţi ascuţiţi, avea să evite colţii aceia.

Kris îşi pierdu bluza în living, iar Mac rămase fără cămaşă. La trei metri mai departe pe hol căzură şi pantalonii ei. Lipind-o de perete, lângă baia de serviciu, Mac bâjbâi cu sutienul femeii, iar ea îl ajută să-i elibereze sânii. Mac o sărută apăsat, coborând pe gât, peste umerii ca laptele, în jos pe curbele sânilor, până la sfârcuri.

Când trase uşor cu dinţii de sfârcul stâng, Kris dădu ochii peste cap şi-şi duse dosul palmei la frunte în extaz. El îi coborî slipul peste şolduri, dezvelindu-i părul blond şi moale dintre picioare, apoi împinse slipul în jos, unde îi căzu în jurul gleznelor. Ea păşi peste slip, purtând acum doar ciorapii trei sferturi, cu o expresie de abandon total pe faţă.

Lăsându-se în genunchi, Mac îşi coborî limba printre sânii ei perfecţi, spre ombilic şi mai jos. Ajungând la părul ei pubian perfect tuns, simţi că se parfumase recent acolo şi surâse în barbă, înţelegând că Kris planificase totul, probabil până la cel mai mic detaliu. În vreme ce limba i se plimba peste coapsele şi pântecele ei, Mac ridică mâna stângă şi-i apăsă fesele goale, iar cu mâna dreaptă îşi lăsă şortul în jos şi-l îndepărtă.

Trecându-şi degetele prin părul bărbatului, în timp ce limba lui cobora tot mai mult, Kris scoase un strigăt uşor, când el îşi găsi ţinta. Desfăcu şi mai larg picioarele. Capul femeii lovi în mod repetat un tablou de pe perete, pe când Mac o tortura prin rotaţii lente ale limbii.

Capitolul 39

Uneori când îşi auzea câinii lătrând noaptea, Burt Krinkel se dădea jos din pat şi ieşea să vadă ce se întâmpla. De fapt n-ar fi avut niciun temei real să facă asta, atât doar că-i oferea un pretext pentru a se scula. La şaptezeci şi cinci de ani, Burt nu mai avea somnul la fel de profund ca în trecut. Descoperise că umblând niţel, putea să doarmă mai bine după ce revenea în pat. Şi de ce nu? Nu avea niciun motiv pentru a se trezi devreme, dar aşa făcea în majoritatea dimineţilor. Lucrase la căile ferate şi ieşise la pensie cu şapte ani în urmă, dar se trezea tot la patru şi jumătate dimineaţa.

Soţia lui, Ada, nu se scula niciodată atât de devreme, însă ea îşi schimbase obiceiurile cu mai multă vreme în urmă. Cât timp îi crescuse pe cei patru copii ai lor, se trezise întotdeauna înaintea lor, pregătind micul dejun, aranjând în ultima clipă vreo haină şi aşa mai departe, însă când ultimul dintre ei plecase de acasă, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, Ada îşi găsise, treptat, un ritm mai lent. Se culca seara la zece şi jumătate şi se scula dimineaţa la şapte, cu precizia unui ceasornic. Burt o invidia pentru orele acelea de somn neîntrerupt.

Pe la 1 noaptea, Burt se scula în capul oaselor în pat. Se foise şi se întorsese de pe o parte pe alta timp de vreo două ore, aşa că atunci când câinii începuseră să schelălăie, îşi spuse că trebuia să vadă despre ce era vorba. Îşi puse papucii şi îşi luă halatul gros de lână primit cadou de Crăciun de la nepoţi. Bănuia că nişte oposumi răscoleau prin pubelă ori prin mâncarea câinilor, însă schelălăielile încetară brusc, ceea ce putea să însemne că animalele fuseseră alungate. Hotărî să arunce oricum o privire. Se opri în bucătărie şi-şi turnă un pahar de lapte. O plimbare şi laptele l-ar fi ajutat garantat să adoarmă.

Termometrul digital arăta că afară erau 3°C. Burt luă o haină din cuierul aflat în vestibul şi ieşi pe uşa din spate. Uşor ceţos, aerul rece i se strecură pe sub manşetele roase ale pijamalei. Deşi era întuneric beznă, Burt ştia drumul cu ochii închişi, ajutat de lumina slabă a becului de pe verandă. Avea şi o lanternă în buzunar, dar nu intenţiona s-o folosească până nu ajungea la destinaţie. Unii îl considerau zgârcit pe Burt, însă el se socotea pur şi simplu econom.

Kris bâjbâi orbeşte după draperia din faţa uşilor de sticlă glisante ale patioului, dar nu reuşi să se agaţe de ea şi răsturnă un lampadar înalt. În cele din urmă degetele ei găsiră ţesătura şi o strânseră cu putere,

temându-se ca genunchii să nu-i cedeze de plăcere, când Mac se poziţionă s-o pătrundă din picioare.

Ea sări şi-l încălecă, cuprinzându-l cu picioarele în jurul brâului. Schimbarea poziţiei era tot ce-i trebuia bărbatului şi Kris îl simţi imediat lunecând în ea, complet şi tare ca piatra. Strigă, când senzaţia penetrării profunde îi declanşă toate circuitele. Gurile lor se găsiră şi limbile li se încolăciră. Mac pistonă în sus şi în jos, înăuntru şi afară, iar femeia întrerupse sărutul ca să inspire şi să-şi exprime extazul printr-un geamăt puternic, care creştea şi scădea cu fiecare mişcare de du-te-vino.

Mac nu mai făcuse niciodată dragoste cu o femeie atât de frumoasă. Sfidând orice raţiune, inima lui dorea s-o păstreze, şi nu numai pentru frumuseţea ei, ci pentru aura de aţâţare şi primejdie care o înconjura. Venirea în toiul nopţii la el acasă, după ce-i atacase partenerul şi departamentul, putea fi considerată în cel mai bun caz plină de riscuri. Şi totuşi era aici!

Lipindu-i fesele goale de geam, începu să simtă apropierea orgasmului.

Burt ajunse la şopron şi strigă câinii:

— Zoe! Sophie! Simon? Aici, băieţii!

Niciun răspuns. Bătrânul deschise uşa din faţă a construcţiei vechi din şindrilă şi abia atunci înţelese că ceva era în neregulă.

Raza lanternei sale găsi irisurile stacojii strălucitoare şi capetele albe ale celor trei câini, strânşi laolaltă, unul în celălalt, în fundul şopronului, pe pătura lui Zoe.

— Hei, ce dracu' s-a-ntâm…

Apoi simţi ceva care îi furnică pielea tăbăcită şi ridată de pe ceafă. Era sentimentul unei… prezenţe. Aici mai era cineva. Dar câinii ar fi trebuit să latre. Ce dracu', lătrau şi când veveriţele…

Simţi din nou – ceva palpabil, dar straniu, aproape ca o electricitate statică. Nu putea defini precis senzaţia. Plimbă raza slabă a lanternei prin partea din faţă a şopronului, dar nu văzu nimic. După aceea nările lui bătrâne simţiră o miasmă, doar un damf, însă foarte urât mirositor. Întrebându-se dacă nu cumva câinii omorâseră ceva care acum putrezea, decise să cerceteze dimineaţă locul, încercă un sentiment apăsător şi brusc îşi spuse că trebuia să se întoarcă imediat în casă. Inspiră încă o dată, atent, dar nu simţi niciun miros şi se întoarse către câini.

— Băieţii, să vă faceţi treaba, m-au…

Înainte ca bătrânul şi sărmanul Burt să-şi poată termina cuvintele,

un pumn încleştat, de mărimea unui bidon pentru lapte şi având duritatea betonului, se arcui prin aer, turtindu-i instantaneu capul pe umeri. Muri înainte ca lanterna să atingă iarba umedă.

Examinând trupul, văzu că era bătrân şi nu avea multă carne pe el. Avea să-l mănânce, dar îi mai trebuia unul. Se gândi la câini. Mai mâncase câini, însă nu-i plăcuseră. Carnea lor aţoasă avea cu totul alt gust decât cea de două-picioare; câinii aveau oase mai mici şi erau o bătaie de cap.

Se întoarse către peştera din lemn a bătrânului. Poate că înăuntru mai erau şi alţii. Îl lăsă pe bătrân acolo unde căzuse şi porni spre peşteră.

Ajunsă acum pe pat, cu Mac deasupra, Kris îşi împinse şoldurile spre el, pentru a spori puterea acuplării. Se ridicară şi coborâră aşa vreme de cincisprezece minute. Ea avusese deja două orgasme minore, dar anticipa unul mare, care se acumula, celelalte nefiind decât şocuri prevestitoare ale unui seism ce avea să disloce falia San Andreas. Niciodată nu mai fusese futută aşa. Cei mai mulţi bărbaţi ejaculau ca iepuraşii, dar ăsta… Avusese dreptate din clipa în care-l întâlnise: nu era un poliţist obişnuit.

Ocoli peştera de lemn, privind prin deschiderile acoperite de gheaţă caldă. Prin una dintre ele descoperi alt două-picioare, care dormea. Era tot bătrân, precum celălalt, şi femelă. Era perechea lui. Învăţase mai multe despre două-picioare şi aflase că se deosebeau de celelalte animale. Orice alt animal i-ar fi simţit prezenţa şi ar fi fugit. Acesta continua să doarmă.

Atinse gheaţa caldă şi o simţi mai puţin solidă decât gheaţa caldă a carapacei-tari pe care o răsturnase. Trecu un deget peste ea, apreciind distanţa până la femela bătrână care dormea. Voia hrană, nu plăcere sau răzbunare, aşa că decise să fie iute.

Mâna lui trecu uşor prin gheaţa caldă, care scoase un trosnet ca al gheţii reci. Femela bătrână se trezi, mai degrabă buimacă decât speriată. Apoi el îi simţi groaza, când se întinse prin deschidere şi o prinse cu mâna de beregată. Trăgându-i trupul mic prin deschidere, o lăsă să trăiască o secundă, îngăduind spaimei s-o copleşească. După aceea strânse, şi forţa vieţii pâlpâi şi se stinse în ea. Revenind la celălalt, îi puse pe amândoi sub un braţ şi se întoarse pe drumul pe care venise.

Capitolul 40

Kris se ridică în capul oaselor în pat, vârându-şi o pernă între spate şi perete. Încă gâfâia şi simţea transpiraţie prelingându-i-se printre sâni, dar nu ştia dacă era a ei sau a bărbatului. Era impresionată că el fusese atât de preocupat să-i producă plăcere. Orgasmul ei de magnitudinea nouă fusese atât de puternic, încât maxilarele o dureau şi acum de contorsionări. Mac zăcea întins alături, epuizat.

— Mai vrei să-ncercăm o dată? rosti el pe jumătate în glumă, iar când chipul femeii îi spuse că, pentru moment, îl crezuse, izbucni în râs.

— Pot mai întâi să fumez? replică Kris.

Mac se prefăcu că reflectează o clipă, după care se rostogoli lângă ea şi-i cuprinse un sfârc cu buzele.

— Poţi să tragi din ţigară, dacă mă laşi pe mine să trag din ăsta.

— S-a făcut. Stai aşa, să-mi iau poşeta, spuse ea şi ieşi pe hol.

Bărbatul îi urmări muşchii fesieri perfecţi, strălucind de sudoare, legănându-se pe când se îndepărtau. *De ce oare fetele rele sunt întotdeauna atât de „bune”?* Ea reapăru, oferindu-i de data aceasta imaginea din faţă. Sânii erau opere de artă – naturali sau sculptaţi de mâna omului, asta nu conta pentru Mac pendulând aţâţător când se apropie.

Kris se întinse în pat şi, scotocind prin poşetă, remarcă în treacăt:

— Da, sunt naturali.

Detectivul surâse. Îl citea ca pe o carte deschisă.

Ea scoase o ţigară, o aprinse şi puse poşeta pe noptieră.

— Ai vreo prietenă în prezent?

Nu era sigur dacă fusese o întrebare nepăsătoare sau dacă ea se pregătea să-l revendice.

— Nu. De o vreme n-am nicio prietenă permanentă. A mai fost câte una, la răstimpuri, însă nimic interesant.

— Spuneai despre mine că sunt puternică. Dar sunt „interesantă”? întrebă ea, trăgând din ţigară.

Mac lunecă peste corpul lui Kris, căutând s-o sărute şi ea îndepărtă ţigara doar pentru un sărut scurt.

— Da, eşti interesantă.

— Asta-i bine. Nu mi-ar plăcea să fiu altfel.

— În acelaşi timp, observă detectivul, eşti frumoasă şi periculoasă.

— Periculoasă?

Mac se rostogoli de pe ea, rămânând întins alături. Kris stătea pe

spate şi sufla fumul în sus. Bărbatul o atinse cu degetul pe ombilic şi ea sări brusc, izbucnind în râs.

— Nu mai face aşa! Mă gâdil!

Se întinse după aceea la loc şi Mac puse palma pe abdomenul ei plat, mulţumindu-se numai s-o mângâie.

— Da, eşti periculoasă. Egoistă, narcisistă, egocentrică… Probabil că de aceea ai succes în meseria ta.

Îngăduindu-şi un foarte scurt surâs satisfăcut de sine, femeia fu încântată de contextul tăios al termenilor acelora. Cuvintele ar fi speriat o persoană obişnuită, însă ea le îmbrăţişa, pentru că îi ofereau putere asupra celor mai slabi, „sensibili”. Îi plăcea că Mac îi identificase baza puterii, dar rămăsese lângă ea, dezmierdându-i acum sânul drept.

— Da, ai dreptate, aprobă cu o mândrie evidentă în glas.

— Nu eşti singură din cauza asta? întrebă el.

Reportera căzu pe gânduri pentru o secundă, fiindcă nu-şi pusese niciodată întrebarea aceea simplă. Nu ştia precis ce însemna de fapt „singurătatea”. Nu avea prieteni în Seattle şi nici nu prea socializa cu colegii, deşi venise în oraş de câteva luni.

— Singură? Nu ştiu. Nu cred.

Devenea prea vulnerabilă; era momentul să schimbe subiectul.

— Dar tu? îl întrebă. Îţi place să fii doar o rotiţă într-un mecanism?

Mac se întoarse pe spate şi privi plafonul.

— De obicei slujba mea îmi aduce satisfacţii, dar nu mă defineşte. O slujbă îi poate impune unui om să se conformeze, dar situaţia mea îmi îngăduie să-mi fac treaba şi totodată să-mi păstrez individualitatea. Nu trebuie să fiu ca toţi cei din jur, însă ei au încredere în mine deoarece le-am dovedit că sunt capabil.

— Încredere, zici? Ia ridică-te, vreau să-ncerc ceva, rosti Kris făcându-i semn.

El se întoarse şi rămase în genunchi în faţa ei.

— Ce-ai de gând? o întrebă, nesigur de expresia ei devenită brusc poznaşă.

Colţurile gurii femeii se curbară în sus, seducător. Se întinse şi-i cuprinse scrotul în palmă, apoi lunecă palma în sus pe penisul lui, încercuindu-l cu degetul mare şi arătătorul. Cu cealaltă mână îşi întinse lent ţigara spre el, privind întruna de la ochii bărbatului la vârful organului său.

— Mă-ndoiesc c-ai învăţat exerciţiul ăsta de încredere la un curs corporativ, glumi el uşor îngrijorat.

Kris arcui sprâncenele.

— S-ar putea să ai o surpriză.

Când tutunul arzător ajunse la un centimetru, Mac cedă şi-i împinse mâna într-o parte.

— Fricosule! pufni ea. N-ai încredere în mine. Vezi?

Îşi demonstrase ideea. Kris lăsă ţigara pe noptieră şi se rostogoli spre Mac. Apropiindu-şi faţa de penisul bărbatului, îşi curbă limba şi-l linse, apoi îşi lunecă buzele aţâţător peste el, luându-l în gură. După aceea se retrase.

— Vezi, aş fi putut să muşc, să fac ca Lorena Bobbitt…

— Ea s-a folosit de un cuţit…

— Da, însă ideea este că într-o anumită măsură ai încredere în mine, corect?

Mac se excita din nou şi fu imediat de acord cu lecţia femeii.

— Bineînţeles. Într-o anumită măsură.

În ciuda pâclelor de stimuli care-i înceţoşau mintea, dorea să aibă încredere în ea, cu toate că ştia că era o idee neinspirată.

Acum, când avea iarăşi o erecţie aproape completă, Kris se instală mai bine ca să termine ceea ce începuse. Îl incită cu buzele şi pentru o clipită se întrebă dacă el o plăcea cu adevărat, sau dacă dorea pur şi simplu să bifeze încă o cucerire. Preferă să aleagă a doua variantă, ca fiind o apărare a propriilor ei sentimente. Începea să simtă faţă de Mac o atracţie care o neliniştea.

Peste zece minute Kris se întinse pe pat, după ce-şi adusese încă o dată partenerul la orgasm, de data aceasta folosindu-şi aptitudinile orale. Se întinse către poşetă, luă o cutie cu Tic Tac, scoase două drajeuri şi le întinse lui Mac, care luă unul. Bărbatul stătea pe spate lângă ea, complet secătuit. Kris îşi aprinse altă ţigară. După primul ei fum, Mac i-o luă dintre degete şi trase, inhalând adânc.

— Fumezi? întrebă femeia.

— M-am lăsat de ani buni, răspunse el dându-i înapoi ţigara.

Reportera o luă şi suspină adânc, satisfăcut, înainte de a mai trage un fum.

— Exact asta voiam şi eu să spun, încuviinţă Mac.

În ciuda faptului că era 3.15 noaptea şi că el trebuia să fie la slujbă peste patru ore, nu-i păsa. Savura prezenţa femeii. După care o idee nebunească îi trecu prin minte.

Ce-ar fi să-i spun ei? Ar putea să nu-mi amintească numele, zicând doar că-i o sursă internă din poliţie. În felul ăsta i-aş putea ocoli pe Barkley, Rice şi Carillo, anunţând totuşi lumea că s-ar putea să fie vorba despre ceva mult mai complex decât nişte dispariţii aleatorii. Sau crime clasice… Cine şi-ar da seama c-am fost eu?

Departamentul era mare şi lista de posibile scurgeri de informaţii

putea continua la nesfârşit. Cu excepţia sa, a lui Carillo şi a celor doi şefi, mai ştiau Suzy Chang, şi probabil şeful ei, apoi lista se lărgea. Până şi tânărul poliţist Bill Alexander părea să ştie, sau cel puţin să suspecteze, că adevărul era mai complicat. Nu dorea s-o bage pe Suzy în bucluc, dar s-ar fi putut să merite dacă eforturile şerifului de a afla cine oferise informaţiile acelea îi puteau câştiga lui Mac timpul necesar pentru a explora latura mai bizară a cazului. Şi probabil mai important ca orice altceva, s-ar fi putut să-l ajute pe el însuşi să scape de sentimentul de vinovăţie pe care-l simţea pentru că tăcuse. Evident căutarea lui Barkley putea fi foarte scurtă, ţinând seama de faptul că Mac îşi exprimase deja unele îndoieli. Dar dorinţa sa de a descoperi adevărul atârna mai greu decât eventualele consecinţe.

— Eu am încredere în tine, rosti el oferind un răspuns uşor diferit faţă de cel anterior, dar folosindu-l ca introducere pentru ce avea să urmeze.

— Bun, bravo! Deci o muie a fost suficientă? O să ţin minte chestia asta.

Mac surâse înaintea limbajului ei deschis.

— Nu, nu, vorbesc serios. Mă refer la faptul că am încredere în tine ca om.

Kris trase din ţigară, întrebându-se unde voia să ajungă.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş oferi o pistă? Referitor la cazul cu persoane dispărute.

Femeia fu gata să scape ţigara. Venise aici dorindu-şi numai să facă sex cu detectivul, spunându-şi că orice detaliu suplimentar pe care l-ar fi putut afla despre caz ar fi însemnat o bonificaţie. Îşi pregătise chiar şi o introducere la subiectul acesta, ceva care să nu-l alarmeze, însă acum el o scutise de eforturi. Se întinse către poşetă şi bâjbâi în căutarea altor drajeuri cu mentă.

— Te referi la cazul *crimelor?* întrebă, străduindu-se să pară cât mai indiferentă.

Mac tăcu câteva clipe. Deşi în ultimele trei ore fuseseră extrem de intimi, nu avea complet încredere în reporteră. Pe de altă parte, ea avea în spate un post de televiziune.

— Dacă-ţi spun ceva, o informaţie destul de importantă, o să păstrezi confidenţialitatea sursei? Dacă se află că-i de la mine, departamentul o să mă… în sfârşit, ar fi tare neplăcut. Probabil c-ar însemna chiar sfârşitul carierei mele acolo. Deci nu trebuie să m-amesteci deloc. Eu îţi dau informaţia, iar tu faci ce vrei cu ea. O dai sau mi pe post. De-acord?

Kris îşi înfipse ţigara în colţul gurii şi întinse mâna.

— Bate palma c-o doamnă-n pielea goală. De-acord!

Mac îşi adună gândurile pentru un moment.

— Sunt convins că avem de-a face cu un ucigaş. Dar nu cu unul… obişnuit.

Ea ignoră calificativul respectiv.

— Aşadar confirmi, în exclusivitate, ceea ce eu spun de mai bine de două săptămâni – că este vorba despre un singur ucigaş? Asta spui?

— Da, cred că da. Sunt nouăzeci la sută sigur.

— Ai un suspect?

— Da… şi nu.

— Ce-nseamnă asta?

— Carillo crede c-ar fi vorba despre un fost expert în calculatoare pe nume Ty Greenwood.

— Ty Greenwood…

— Exact.

— Dar…

— Dar eu sunt aproape sigur că-i altcineva. Cred că Greenwood nu-i deloc implicat. Şi oricum ai proceda, nu-i pomeni numele. N-ar fi trebuit să ţi-l spun. Cred că-i nevinovat. Dar dacă numele lui apare într-un context eronat, te va da-n judecată pe tine, postul vostru, pe mine şi departamentul şi va câştiga. Are bani să ne-ngroape pe toţi. Uită-l!

Kris se aplecă uşor spre el.

— Interesant… Bine, de acord, îl uit – dar cine-i de fapt autorul?

Mac tăcu din nou o vreme, apoi spuse:

— Departamentul deţine dovezi de la două dintre locurile unde au dispărut persoane, însă nu le-a făcut publice. Sunt nişte dovezi destul de neobişnuite şi de aceea am păstrat tăcerea în privinţa lor… în principal pentru că şefii mei nu cred ce indică ele. Sau cel puţin ce cred eu că sunt.

— Şi *ce* sunt?

— Dovezi care mă fac să cred că dispăruţii n-au fost victimele unor răpiri „normale”.

Kris îşi ţinu răsuflarea. *N-au fost victimele unor răpiri normale?*

— Cred c-au fost victimele unui animal dintr-o specie necunoscută.

— Poftim?!

— Un animal strâns înrudit cu oamenii. Un hominid.

— Un ce? Ce? N-am auzit niciodată de animalul ăsta.

— Hominidul este un tip de animal. Seamănă cu omul. Merge pe două picioare… Noi înşine suntem hominizi. Atâta doar că hominidul ăsta este mai mare decât noi… mult mai mare.

Reportera miji ochii.

— Aşadar spui că ucigaşul *nu este* un om?

— Exact. Şi avem o urmă de picior, lungă de cincizeci şi patru de centimetri, care s-o dovedească.

Kris trase din ţigară şi-i suflă fumul în faţă.

— E Bigfoot? „Picior mare“? Vrei să spui că Bigfoot i-a răpit pe oamenii ăia? Asta chiar că-i amuzant! pufni ea iritată. Şi extratereştrii nu sunt şi ei…

— Nu glumesc. Chipul şi glasul lui Mac erau cât se poate de serioase. M-am documentat în privinţa asta. Am citit, am discutat cu experţi… şi sunt aproape complet convins că hominizii ăştia există. Tăcu, lăsând ca vorbele sale să-şi facă efectul. Cred chiar că am fost gata să mă-ntâlnesc cu unul – poate chiar cu răpitorul de oameni – ieri, în pădure. Acolo unde a dispărut ciclistul. Îmi dau cuvântul că era acolo, în urma mea, pe potecă.

Expresia feţei lui îi spuse femeii că sau credea ce spunea, sau era cel mai bun mincinos pe care-l întâlnise vreodată.

— Bine… rosti ea apăsat. L-ai văzut?

— Nu, răspunse el şi continuă repede deoarece Kris nu izbucnise în râs, dar stai să-ţi arăt mulajul!

Sări în picioare, dispăru pe hol şi reveni cu un amprenta uriaşă din ghips. I-o întinse.

— De mare, este mare, comentă Kris cântărind-o cu ambele mâini şi apoi aşezând-o pe pat. Prin urmare spui că în pădure există ceva care-i răpeşte pe oameni. Ceva care are piciorul atât de mare? Cât de mare este? Mă refer la hominidul ăsta…

Mac se aşeză pe pat, cu mulajul între ei.

— Un profesor de antropologie de la universitate, unul dintre cei mai mari experţi din lume, a spus că mulajul este absolut autentic şi că făptura care a lăsat urma asta este înaltă de cel puţin trei metri.

Ea îl privi suspicios.

— Ai cumpărat mulajul de pe eBay, aşa-i?

— Noi l-am prelevat din locul unde au dispărut avocaţii, răspunse Mac la fel de serios. Trei-patru urme similare au fost găsite acolo unde a dispărut ciclistul. Nu-i un banc!

— „Noi“? Deci departamentul ştie de asta?

— Numai şefii mei – şeriful şi şeriful-adjunct –, o tehniciană de criminalistică şi Carillo. Poate şi alţi câţiva. Ăştia-s toţi.

— Iar Carillo crede că-i expertul ăla în calculatoare?

Detectivul încuviinţă din cap.

— El şi şefii mei nu-s la fel de destupaţi la minte în privinţa acestei teorii. Ei se uită la mulajul ăsta enorm şi nu înţeleg ce este. I-adevărat,

nici eu n-am acceptat imediat realitatea, dar trebuie să facem cunoscut adevărul… şi cât mai repede. Oamenii îl vor accepta dacă-l vor auzi destul de des, şi mai ales de la televizor. Poate că se vor gândi de două ori înainte să se aventureze în păduri.

— Pentru că-i papă bau-bau! pufni Kris.

Mac nu zâmbi.

— Îmi dau seama că ţi se pare o aiureală, dar dovezile sunt prea numeroase ca să fie ignorate. Iar dacă informaţiile astea devin publice, este posibil ca departamentul să fie mai receptiv şi atunci poate că izbutim să oprim creatura asta, ori cel puţin să-i protejăm pe oameni. Deocamdată, departamentul tace chitic în primul rând pentru că nu împărtăşeşte teoria asta. În plus, şefii cred că va râde lumea de ei şi, mai rău, ne vor asedia sute de ţăcăniţi. În privinţa asta s-ar putea să aibă dreptate…

— Aha! exclamă ea sarcastic.

Mac o prinse de antebraţ şi se strădui să fie cât mai convingător.

— Priveşte situaţia cu toată seriozitatea. Sunt în joc vieţi omeneşti. În plus, pentru tine ar însemna o exclusivitate extraordinară. Ce zici – te bagi?

Femeia îl privi scrutător în ochi, încercând să descifreze ce era acolo.

— Nu-i o născocire a ta? Chiar crezi că-i ceva real? întrebă ea, părând acum să-l creadă.

— Ce zici – te bagi? repetă el.

— Da, mă bag, aprobă Kris, te cred. Ce-ar trebui să fac?

— Ai putea să-l intervievezi pe antropologul ăla. Este un tip mai retras, dar poate că reuşeşti să-l momeşti. Există însă alţii, oameni de ştiinţă şi multe persoane care i-au văzut pe hominizi. Nu ştiu de ce, dar am senzaţia că el va lovi iarăşi.

— „El“?

— Profesorul de la universitate spune că ar fi un mascul.

— Iar şeriful districtului Snohomish păstrează tăcerea. Este o muşamalizare?

— Nu i-aş zice chiar aşa, însă i-adevărat, păstrează tăcerea. De fapt, *păstrăm* tăcerea.

— Să fiu sinceră, sperasem c-o să-mi spui că-i vorba despre un ucigaş în serie psihopat.

Mac o privi deschis.

— Crede-mă, este realmente un ucigaş în serie psihopat. Atâta doar că nu-i om.

Reportera îşi păstră calmul, în timp ce-şi plănuia următoarele

acţiuni. Mai puse câteva întrebări, apoi se dădu jos din pat şi ieşi pe hol ca să-şi recupereze slipul.

— Trebuie să mă documentez puţin… e ceva cu totul neaşteptat. O să mă-ntâlnesc cu directorul ştirilor, să vedem cum să procedăm.

— Trebuie să pleci chiar acum? Nu-i nici 4 dimineaţa, făcu Mac bosumflându-se ca un băieţel căruia tocmai i s-a spus să lase joaca şi să vină la masă.

— Da, îmi pare rău, zise Kris trăgându-şi slipul. Până la 9 vreau să examinez subiectul. Apropo, aş putea să-ţi iau un interviu?

Bărbatul se foi.

— Numai dacă informaţiile răsuflă în departament. Că veni vorba, cum o să prezinţi ştirea? O să zici ceva de felul „o sursă din Departamentul Şerifului Snohomish”? Aşa? Nu trebuie să mă implici deloc!

— O să mă gândesc la o soluţie. Oricum, o să protejez secretul nostru.

Kris termină să se îmbrace şi Mac, în pielea goală, o conduse la uşă. Se sărutară şi femeia îl mai mângâie o dată provocator.

— Nu mă incita, rosti el, că o luăm iar de la capăt.

Ea îl sărută scurt şi şopti:

— Armăsarule! Mai vorbim.

Dispăru pe alee, iar Mac închise uşa şi reveni în dormitor, pe neaşteptate nesigur în privinţa deciziei sale. Reportera păruse să-l creadă, dar nu-l mulţumea felul în care reacţionase. Netezi patul şi se strecură sub pătură, sperând să poată dormi două ore.

Kris se aşeză în maşină şi-şi aprinse o ţigară. După aceea se aplecă şi desfăcu microfonul miniatural care era prins de cureaua poşetei. Firul acestuia ducea la un casetofon digital micuţ din poşetă, pe care îl opri. Era mândră de sine, deşi nu tocmai sigură în privinţa datelor pe care le obţinuse. Acum trebuia doar să se gândească în ce fel să joace cărţile pe care le căpătase. Era furioasă, dar în acelaşi timp încântată. Încântată pentru că avea o înregistrare care se putea dovedi aur curat, dar furioasă că Mac încercase cu atâta convingere să-i vândă povestea aia de căcat, care s-o facă de râsul tuturor. Avea însă să se răzbune într-un fel la care bărbatul nici nu s-ar fi gândit.

Pornind automobilul, se gândi la eroina ei din copilărie şi la felul în care izbutise s-o depăşească de data aceasta. Nancy Drew nu s-ar fi futut niciodată cu un poliţai ca să pună mâna pe un indiciu, fiindcă Nancy Drew n-avea atâta sânge în ea.

Capitolul 41

Când coşmarurile reveniră, erau altfel. Ben vedea acum fiara urmărindu-i pe alţii. Nu-i cunoştea pe oamenii aceia, dar se temea că imaginile nu erau de fapt vise, ci avanpremiere… sau, mai rău, acţiuni reale. Văzu un cuplu de bătrâni şi pe Oh-Mah devorându-i. Imaginile erau atât de oribile, încât îl deşteptară. După aceea dormi neîntors tot restul nopţii şi în cele din urmă se dădu jos din pat pe la ora 6.

În cafeneaua hotelului, bău suc de portocale proaspăt şi răsfoi materialele trimise de nepotul său. Îi atraseră atenţia un articol şi fotografiile copacilor rupţi de pe proprietatea companiei Weyerhaeuser. Ben presupuse că autorul site-ului care le publicase era un localnic.

Ben era un tip de modă veche şi nu avea telefon mobil, aşa că se ridică de la masă şi folosi telefonul de la recepţie. Deşi era dimineaţă, David se sculase. Ben îl rugă să afle mai multe despre site-ul Web, iar nepotul sau îi promise să investigheze şi să-l sune după ce se întorcea de la serviciu.

Bătrânul indian reveni în separeul din cafenea şi comandă fulgi de ovăz, alegând în mod prudent să evite specialitatea de ouă cu şuncă. Fu cuprins de dorinţa bruscă şi puternică de a fuma o ţigară. Inspiră profund şi se concentră să-şi alunge nevoia aceea disperată.

Puritate, rosti vocea lui interioară. *Puritate.* El îi dădu ascultare.

Luminile fluorescente din departament ardeau puţin cam prea puternic pentru Mac în dimineaţa aceea, când intră şi se îndreptă direct către automatul pentru cafea. Ca de obicei, cafeaua partenerului său îi aburea pe birou, în vreme ce Carillo folosea toaleta. Mac se simţea ameţit de nesomn şi îşi făcea griji că Kris ar fi putut difuza zvonul pe post, fără să-l consulte în prealabil. Se învinovăţea pe sine şi şampania fiindcă-şi dăduse drumul la gură, dar era prea târziu: acum mingea era la reporteră. Habar nu avea în ce fel urma să joace Kris, însă bănuia că ea va deschide o uşă, iar după ce scandalul se domolea, Mac avea să insiste pe lângă şefi să examineze măcar posibilitatea ca răpitorul să nu fie un om.

Carillo apăru şi-i aruncă un salut mormăit, apoi se aşeză şi luă un dosar pe care-l flutură spre Mac.

— Tipu' ăsta, Greenwood, el este – el trebuie să fie. De-abia aştept să-l văd cum reacţionează când îl luăm din scurt.

— Nu uita ce-a spus Barkley.

Carillo făcu o grimasă.

— Ştiu, ştiu, dar eu zic să-l luăm zdravăn la pulă. E băgat până peste urechi şi-ţi jur că el îi omoară pe oameni şi dă vina pe Bigfoot. Nu-i de căcat? I-ai văzut site-ul?

Mac clătină din cap.

Partenerul lui se aplecă peste birou, surescitat.

— L-am rugat pe-un băiat de-al nostru de la calculatoare să facă nişte investigaţii pe Internet şi ne-am ales cu ceva – un site Web pe care tipu' tocmai l-a lansat. N-are numele pe el, da' sursa i-adresa lui de-acasă şi administratorul site-ului zice practic că Bigfoot e autorul. Îţi vine să crezi, nene, una ca asta? Greenwood trebuie să fie. Cine altul ar putea fi – copiii lui, nevastă-sa? Nici vorbă!

Mac fu surprins.

— Idiotu' dracu', urmă Carillo, face treaba-n locu' nostru. Apropo, el zice că departamentul ascunde probabil dovezi. Ştie că de-acum i-am găsit urmele false. Îl sfredeli cu privirea pe Mac. Ce-i cu tine? Arăţi ca un căcat.

— Te superi dacă ne-oprim la Taco Time? Trebuie neapărat să mănânc ceva zdravăn, să-mi dea putere după o noapte pierdută.

Carillo holbă ochii şi izbucni în râs.

— Tu? Mac Schneider, băiatul cuminte? Noapte pierdută? Să mor eu, frate, ce-ai făcut? Ai dat la buci?

Părea realmente mândru de el şi lui Mac îi păru rău că nu-şi ţinuse gura.

— Nu, zise el, nimic atât de incitant.

Celălalt nu-l credea şi ocoli biroul, dorind să afle detalii.

— Haide, tăticu', i-ai pus-o lu' una şi nu-i zici şi lui nenea Karl, afurisitule! Haide, partenere, bagă şi mie. Povesteşte!

— Nu.

Ştia că dacă i-ar fi spus ceva – şi nu era deloc genul lui Mac să fie indiscret Carillo ar fi putut să iscodească şi asta nu putea să aducă decât necazuri. Dacă ar fi descoperit cumva identitatea femeii care împărţise patul cu Mac până acum câteva ore, Carillo ar fi suferit un anevrism şi departamentul ar fi izbucnit în combustie spontană.

Resemnat, partenerul lui îşi agită cafeaua din cană.

— Sugi pula! Să vezi tu dacă-ţi mai povestesc ceva despre stripteuzele pe care le regulez. Hai să-i dăm drumul! Dacă vrei să bagi şi la jgheab, să nu mai pierdem timpul. O s-ai nevoie de toată energia ca să m-ajuţi să-l frigem pe Greenwood ăsta.

Redacţia audio a postului era pustie când Kris sosi şi-şi întinse lucrurile pe masa din spate. Se aşeză la consola de montaj, luă caseta

ei şi o introduse într-un deck DAT, ca s-o copieze pe hard disk. Cu experienţa tehnică directă pe care o câştigase din şcoală şi din diversele slujbe avute, rearanjarea conţinutului casetei avea să fie floare la ureche. În timp ce copia caseta şi îşi nota timpi şi lungimi, un zănatic din redacţie, cu barbă zbârlită, păr lung, unsuros şi ochelari cu rame groase, îşi vârî capul înăuntru.

— Bună, Kris, care-i duma? Ai nevoie de-ajutor?

Femeia nu ridică ochii, dând impresia că era în largul ei.

— Nu.

— Să ştii vă nu-i nicio problemă dacă…

— Ţi se pare c-aş avea nevoie de-ajutor, cap-de-miel?

— Ah, nu… scuze…

Bărbatul ieşi. Lui Kris nu-i plăcea când oamenii se purtau prea familiar. Doar pentru că ea apărea la televizor nu era o scuză pentru a se comporta ca şi cum o cunoşteau.

Până la ora 10, Milt Nelms era gata să-i telefoneze lui Russ Tardif. Vacanţa de două săptămâni a acestuia se terminase şi el ar fi trebuit să-şi ponteze cartela şi să fie la freza cu comandă numerică nu mai târziu de 7.05. Russ nu întârzia niciodată şi asta îl irita şi mai mult pe Milt. Limba roşie a secundelor îşi bătea jos de el, rotindu-se pe cadranul ceasului mural din birouaşul lui strâmt de deasupra fabricii Boeing din Everett. În dimineaţa aceea, marea decizie a lui Milt fusese de a hotărî când să telefoneze. Dacă aştepta până la amiază, Russ n-ar mai fi avut nicio scuză. Oricât de grele ar fi fost condiţiile de trafic, ar fi trebuit să sune şi să-şi anunţe şeful că întârzia.

Şi oricum ce fel de trafic putea să fie între locuinţa lui şi fabrică? Auzise că Russ trăia la mama dracului, în extremitatea estică a districtului, dar acelaşi lucru era valabil pentru mulţi muncitori din fabrica Boeing, care ajungeau totuşi la timp. Milt decise să aştepte până la amiază, după care singurul lucru care-l mai putea salva pe Russ era să fi fost mort şi-ngropat.

La ora 11, Kris aprecie că reuşise să creeze o capodoperă. Montajul ei era perfect. Fusese nevoită să mai înregistreze întrebări suplimentare, dar se pricepea destul la acustică pentru ca vocea din cabina audio să semene perfect cu cea din dormitorul lui Mac. Totodată era curioasă în privinţa bărbatului amintit de detectiv – Ty Greenwood. Trebuia să se documenteze în privinţa lui, deşi Mac era convins că nu era implicat. Poate că gluma proastă a detectivului n-o apropiase de descoperirea ucigaşului, dar cel puţin avea să mai înlăture ceva din presiunea la care era supusă şi în acelaşi timp să-şi

sporească credibilitatea. Îşi scrise pe un bilet autoadeziv să se intereseze de Greenwood. În timp ce îşi examina însemnările, apăru prezentatorul Jerry Vance.

— Ai venit devreme azi, remarcă el.

— Şi tu ai venit devreme. De ce?

— E şedinţă cu toţi prezentatorii. Ni s-au refăcut nişte decoruri şi translaţii muzicale şi trebuie să le aprobăm. Ai vreo ştire?

— Da, ceva ce-o să-ţi dau pentru ora 17. E tare de tot!

— Ce anume?

— O informaţie care confirmă existenţa ucigaşului semnalat de mine. Direct de la poliţie. O înregistrare cu un detectiv din Departamentul Şerifului, care povesteşte totul. În rest, nu-i mare lucru, adăugă ea satisfăcută.

— Ei, pe dracu'… şuieră Jerry. E autentică?

— Bineînţeles. Şi e bubuitoare.

— Când pot s-o aud?

— La ora 17.

Jerry o privi sceptic.

— Doug a aprobat-o?

— O s-o aprobe. Te dă cu roţile-n sus şi confirmă c-am avut dreptate de la-nceput.

— Sper, rosti Jerry îndepărtându-se. Să-l anunţi însă pe directorul ştirilor. Din timp…

Simţindu-se atotputernică, Kris îşi aprinse o ţigară şi-şi spuse: *Îl fut pe oricine-mi zice să n-o difuzez. Când o să iasă pe post, nimeni n-o să mă mai poată atinge nici c-un deget.* Inhală un fum prelung şi satisfăcător, apoi suflă spre tavanul redacţiei. Ea cunoştea un amănunt de care Jerry n-avea habar: directorul ştirilor, Doug Gautier, urma să lipsească toată ziua, deoarece participa la o masă rotundă mass-media în Tacoma, iar înregistrarea ei avea să fie deja difuzată la ştirile de la orele 17 şi 18, înainte ca el să fi aflat.

Capitolul 42

După ce opriră pentru ca Mac să-şi ia două *burrito* bine prăjite, detectivii porniră către locuinţa lui Tyler Greenwood.

— Cum a zis şefu', rosti Carillo şi se încruntă nerăbdător, ia să-i frecăm niţel ridichea lu' lăbarul ăsta!

— Tu crezi realmente că-i implicat? întrebă Mac.

— Haide, Mac, ce naiba – ajunge să pui lucrurile cap la cap. Cine are de plătit o datorie? Cui i-ar plăcea să dea vina pe Bigfoot pentru problemele lui? Un tip ca ăsta e exact genul de dement care i-ar fi ucis pe oamenii ăia şi dup-aia ar fi lăsat urme false ca să se pară c-a făcut-o duşmanul lui cel mai mare. Carillo chicoti. Îţi spun eu: tipu' crede că Bigfoot există. E dus rău cu minţile!

Mac strânse din umeri. Poate că dorea ca partenerul lui să aibă dreptate.

Deşi de la şosea nu puteau zări casa, iar pe cutia poştală mare şi verde nu figura niciun nume, Mac confirmă că, potrivit adresei din dosar, aceea era reşedinţa Greenwood. De cealaltă parte a şoselei, din pădure, se auzi ca un claxonat straniu, răguşit.

— Ce pizda mă-sii-i e asta? făcu Carillo şi coborî geamul, încercând să identifice zgomotul.

— Pare a fi un emu, zise Mac, ca întotdeauna un izvor de informaţii.

— Bine, bine, m-am predat. Ce-i aia „emu"?

— O pasăre originară din Australia.

— Gălăgioasă…

— Pe cât de gălăgioasă, pe atât de înaltă.

Carillo fu impresionat.

— Să mori tu? Atunci i-o pasăre al naibii de mare, rosti el şi viră pe drumul de acces pavat cu lespezi.

Când clădirea întinsă şi maiestuoasă le apăru în faţă, bărbaţii făcură ochii mari. Carillo fluieră încetişor.

— Băi, să-mi bag pula!

Oboseala lui Mac se adăuga emoţiilor, provocându-i o uşoară iritare generală. Iar iritarea aceasta faţă de Ty Greenwood – cu toate că nu-l întâlnise niciodată pe bărbat – se acumulase direct proporţional cu propriul său insucces de a anunţa ceea ce el considera a fi adevărul. Mac îşi derula întruna în minte întâlnirea cu creatura şi analiza informaţiile de care deţinea, dar deocamdată nu ajunsese la certitudinea care să-l împingă până-n pânzele albe. Ca pe Ty

Greenwood… Indiferent dacă Greenwood văzuse cu adevărat sau nu hominidul în Idaho şi dacă el îl urmărise aşa cum declarase, Mac detesta felul în care individul se adresase mass-media fără să aibă aparent niciun fel de îndoieli. Era furios pe Ty Greenwood, deoarece el nu putea pur şi simplu să dea dovadă de un asemenea curaj.

Carillo continua să examineze reşedinţa enormă.

— Cât crezi că valorează asta? Trei milioane? Patru?

Mac strânse din umeri.

— Nu-s agent imobiliar.

Îşi dădea seama că partenerul lui avea din capul locului o problemă cu Greenwood. Karl Carillo nutrea un dezgust irascibil faţă de bogătaşi. În tinereţe se înrolase în armată, iar ulterior devenise poliţist, dar când viaţa îl învăţase că de fapt nu dispunea de puterea la care sperase, el devenise caustic faţă de oamenii cu bani. Mac bănuia că, cu cât înainta în vârstă, Carillo avea să fie tot mai coleric de fiecare dată când întâlnea pe cineva cu un portofel bine garnisit.

Opriră maşina şi Carillo scoase cheia din contact, după care îşi scoase Beretta din toc. Verifică dacă avea glonţ băgat pe ţeavă în revolverul calibrul 9 mm.

— Ce-i? îl privi Mac. Crezi că s-ar putea să încerce să ne omoare?

— Eşti obosit de-astă noapte, rânji Carillo superior. Dac-ai uitat, este un tip suspectat de patru crime posibile. Trezirea!

Coborâră din maşină şi se apropiară de uşile sculptate manual şi având vitralii rafinate. Carillo apăsă butonul soneriei şi se retrase un pas, admirându-le.

— În Shilshole, i-un restaurant… am uitat cum îi zice. Am dus-o acolo pe Kelly pentru aniversarea noastră. Avea nişte uşi exact la fel.

După câteva clipe, în pragul uşii apăru o roşcată înaltă şi drăguţă, cu un aer străin.

— Doamna Greenwood? întrebă Carillo.

— Nu, eu sunt Greta, bona familiei Greenwood. Cu ce vă pot ajuta?

— Suntem de la Departamentul Şerifului districtului Snohomish. Am dori să stăm de vorbă cu domnul Greenwood.

Greta îi invită înăuntru şi cei doi aşteptară în vestibul, în timp ce fata îl chema pe Ty Greenwood.

Carillo examină plafonul îndepărtat.

— Holul ăsta-i la fel de mare ca cinematograful la care mă duc eu cu puştii.

Mac simţi că era vorba despre o avere mare şi de provenienţă relativ recentă, nu moştenită. După câteva secunde, pe holul cu dale de travertin apăru un bărbat înalt, în blugi şi cămaşă de bumbac, al cărui

aspect tineresc era accentuat de părul nisipiu destul de lung. Mac citi instantaneu pe faţa aceea impasibilă, dar obosită, că aparţinea unui om care purta o povară. Era posibil ca el să fi ucis persoanele dispărute? Ty întinse mâna, dar niciunul dintre detectivi nu i-o strânse.

— Eu sunt Ty Greenwood. Cu ce vă pot ajuta?

Mac detectă o urmă de accent din sud.

— Sunt detectivul Carillo şi dânsul este detectivul Schneider. De la Departamentul Şerifului.

Ty le făcu semn către living, iar Carillo scoase un carneţel.

— Investigăm dispariţia câtorva bărbaţi, continuă el când intrară în living, iar dumneata te-ai interesat de soarta lor. Ce legătură ai cu ei?

— Eram doar curios. Asta ar fi vreo problemă?

— Da, ar fi. Antagonismul lui Carillo ieşea la suprafaţă. Mai ales când hărţuieşti familiile unor posibile victime. Lucrezi pentru Serviciul Forestier, da?

— Am lucrat până recent.

— A, da? Nu poţi să stai mult timp într-o slujbă, aşa-i? Ty nu apucă să-i răspundă la sarcasm, deoarece Carillo urmă imediat: În calitate de angajat al Serviciului Forestier, ai acţionat în afara oricărei calităţi oficiale atunci când te-ai folosit de uniformă pentru a obţine acces la informaţiile deţinute de ziarul local.

— Uniforma mea n-are nicio legătură cu faptul că ziarul mi-a oferit informaţiile respective, minţi Ty fără să clipească.

Carillo ştia însă mai bine.

— Nu şi potrivit directorului ziarului, rosti el şi căută o pagină din carneţel pentru a confirma minciuna lui Ty. El a declarat că te-ai prezentat ca angajat al Serviciului Forestier care investighează dispariţii. Interesant este că i-ai spus asta la numai câteva ore după ce doi avocaţi au dispărut în munţi la nici treizeci de kilometri de locuinţa dumitale. Iar la momentul respectiv, unica informaţie pe care ar fi putut-o deţine publicul era că un singur individ, un pădurar, fusese declarat dispărut. Din câte se ştia, avocaţii nici măcar nu dispăruseră. Prin urmare, cum ai ştiut dumneata?

— N-am ştiut, a fost o pură întâmplare că…

Carillo răsfoi altă pagină din carneţel şi-l întrerupse:

— Ştim de asemenea că noaptea trecută ai fost arestat pentru violarea proprietăţii domnului Donald R. Allison. Explică-ne ce dracu' a fost aia!

Mac îşi spuse că partenerul lui se implicase prea mult emoţional. El unul prefera întotdeauna ca mai întâi să evalueze un suspect, ba chiar să dezvolte o relaţie înainte de a-l ataca. În felul acela avea o şansă mai

bună de a-l „citi” şi simultan de a-i conferi o falsă şi liniştitoare senzaţie de securitate. Iar dacă suspectul ascundea ceva, senzaţia respectivă îl făcea adesea să facă greşeli.

— Mă plimbam şi m-am rătăcit, răspunse Ty. Am intrat din greşeală pe domeniul respectiv. O simplă greşeală. Am fost arestat pentru că acolo avusese loc anterior un act de vandalism, iar Allison şi poliţiştii erau iritaţi. N-a fost cine ştie ce.

Carillo îşi verifică însemnările.

— Minţi! Allison avea motive perfect întemeiate să fie iritat. Ne-a declarat că mai fuseseşi o dată acolo şi-ţi ceruse să pleci.

Înainte ca Ty să poată răspunde, Carillo schimbă vitezele.

— Unde ai fost în dimineaţa de 21, într-o sâmbătă? Şi în marţea anterioară?

Ty era furios pe sine pentru că se lăsase prins cu minciuna. Nu-i plăcea atitudinea lui Carillo şi înţelegea că aceasta nu era o vizită obişnuită. Detectivii păreau că se află în căutare orbească de suspecţi, iar comportamentul lui le oferise destule motive pentru suspiciuni.

— Sâmbătă dimineaţă am fost acasă, minţi din nou nevăzând alternativă.

Cum ar fi putut să le explice că era beat mort şi gonea cu maşina, încercând să se sinucidă? Ronnie şi copiii dormiseră şi nici nu avuseseră habar de absenţa lui.

— Are cine confirma? întrebă Mac.

— Da, soţia şi copiii mei erau aici.

— Bona poate confirma? întrebă imediat Carillo.

— Pe atunci nu era angajată la noi.

— Foarte convenabil, comentă Mac. Dar marţi?

— Probabil c-am fost la slujbă.

— La Serviciul Forestier? întrebă Carillo.

— Da…

— De asemenea convenabil că nu mai eşti angajat acolo. Însă o să verificăm pontajul. Carillo privi pe îndelete în jur. Da’ văd că se câştiga frumuşel la Serviciul Forestier, nu? Ce dracu’, Mac, ce facem noi, alergăm după ucigaşi nevăzuţi pentru mărunţiş? Ar trebui să tăiem şi noi ramuri pentru milioane de dolari.

— Nu mai lucrez acolo, ripostă calm Ty, dar pentru a răspunde insinuării dumitale, anterior am lucrat în alt domeniu. Unul în care se câştiga ceva mai bine.

— Exact cum ziceam: nu poţi rămâne mult timp într-o slujbă, este? Care era celălalt domeniu?

Ty ignoră beligeranţa detectivului.

— Calculatoare. Software.

— De ce-ai plecat? insistă Carillo. Te-au concediat?

— Nu, am plecat singur.

— Serios? Bigfoot a fost promovat în locul dumitale şi-ai demisionat în semn de protest?

Ty îl fixă cu privirea şi-şi stăpâni nervii.

— De asta sunteţi aici, ca să faceţi glume proaste? Dacă mi-aţi acorda câteva minute ca să vă explic nişte lucruri, cred că aş putea să vă conving că Bigfoot n-ar fi decât o glumă.

Carillo nu-şi desprinse ochii din ai săi.

— De ce ţi-ai părăsit slujba?

— Au existat diverse motive. Stresul muncii…

Lui Carillo îi venea să scuture din cap, dezgustat. *Ce mă abureşte cu stresul? Cu tot mălaiul ăsta pe care-l are? Habar n-are ce-nseamnă ăla stres!*

Pe de altă parte, Mac vedea în faţa lui un bărbat epuizat. În ciuda chipului lipsit de riduri al lui Ty Greenwood, întrezărea un suflet asediat de prea puţin somn şi de prea multă băutură. Detectivul îi putea citi destul de bine pe oameni şi-l recunoştea pe unul disperat. *Să fie totuşi într-atât de disperat încât să ucidă? Să plătească pe altcineva s-o facă?*

Ty se răsuci.

— Am ceva care s-ar putea să vă ajute. Staţi puţin, mă-ntorc imediat.

Părăsi livingul.

Carillo îl privi pe Mac şi indică în direcţia lui Ty.

— Nu-l pot suferi pe pulărăul ăsta îngâmfat. Aici e ceva-n neregulă. Nu-l las să-mi scape din ochi.

Ieşi după el.

În cabinetul său, Ty deschise un sertar şi scotoci prin fotografiile cu copaci rupţi. Urmat îndeaproape de Mac, Carillo pătrunse brusc, făcându-l să tresară.

— Greenwood! strigă detectivul scoţându-şi arma. Înapoi! Mâinile la vedere!

Şocat, Ty se conformă imediat. Lui Mac i se păru că partenerul său exagerase şi-şi aminti sfatul lui Barkley de a fi atenţi, mai ales în preajma unui individ care ar fi putut să angajeze o întreagă firmă de avocatură pentru a deschide un proces de hărţuire.

Se întinse către braţul în care Carillo ţinea pistolul.

— Karl, nu cred că-i…

— Ce pizda mă-sii făceai în sertarul ăla? lătră Carillo.

Ty îl privi deschis.

— Încercam să v-ajut. Am…

— Lasă-mă cu-ajutatul, prietene! Răspunde la…

— Uită-te şi singur, răspunse Ty şi făcu prudent un pas în spate.

Carillo îşi vârî arma în toc, trecu pe lângă el şi privi în sertar. Erau fotografii color tipărite la imprimantă.

— Ce-s căcaturile-astea? întrebă el.

— Copaci rupţi. I-am fotografiat pe drumul pe care a fost găsită camioneta lui Joe Wylie. Am dat peste un raport intern al companiei Weyerhaeuser care sugera ca furtuna să fie considerată oficial cauza distrugerilor. Este probabil vorba despre birocraţi care dau pur şi simplu un răspuns care să liniştească spiritele, dar este posibil ca ei să ascundă ceva.

Carillo auzise despre copacii rupţi, dar i se păruseră lipsiţi de importanţă. Din punctul lui de vedere, o furtună nu avea nici cea mai mică legătură cu dispariţiile. *Greenwood încearcă să ne deruteze şi să ne trimită într-o direcţie greşită.*

Ty indică fotografiile.

— Dacă-mi permiteţi să vă explic, mulţi antropologi spun că o creatură ca Bigfoot, dacă ar exista cu-adevărat, şi-ar marca teritoriul prin…

— Termină cu aiurelile cu Bigfoot, mârâi Carillo şi ridică fotografiile.

În timpul schimbului de replici, Mac urmărise atent chipul lui Ty. *Resemnare? Frustrare?*

Ty se aşeză pe un bufet scund.

— Uitaţi cum stă treaba: am văzut o sumedenie de copaci rupţi la o înălţime mai mare decât a noastră. Unii erau rupţi chiar mai sus. Puteţi explica asta?

— Nu. Şi ce dacă? făcu Carillo iritat.

— Crezusem efectiv că fotografiile pot fi utile.

— Nu sunt, zise Carillo şi le aruncă pe podea.

Mac ar fi dorit să fi privit cu mai multă atenţie copacii rupţi, dar nu voia să ridice pozele şi să strice astfel rolul poliţistului rău jucat de partenerul lui. Se uită pe birou şi bufet şi recunoscu unele dintre cărţile şi materialele de pe Internet din căutarea pe care o întreprinsese el însuşi în bibliotecă. Ridică apoi privirea, întâlni ochii lui Ty şi o înţelegere fulgerătoare trecu de la unul la celălalt. După aceea detectivul îşi înăspri repede căutătura şi-l ignoră pe Ty.

Carillo examina de asemenea biroul şi pereţii.

— Obsedat de Bigfoot, aşa-i?

— Bigfoot există, răspunse Ty.

Carillo râse dispreţuitor şi se întoarse către Mac pentru susţinere.

Partenerul lui încuviinţă impasibil.

— Ia zi, Greenwood, unde-s tălpile-alea cu care-ai lăsat urmele false? Ni le dai de bună voie sau trebuie să mă-ntorc cu un mandat de percheziţie?

Au urme de tălpi. Vestea aceea era bună pentru Ty.

— Câte urme aţi găsit?

— Tu câte-ai făcut? Haide, prostovane, uşurează-ţi situaţia şi spune-ne unde-s cadavrele.

— Ai pornit într-o direcţie greşită, rosti Ty.

Se uită la celălalt detectiv. În ochii lui zărise o scânteie de recunoaştere şi ştia că acela nu vedea lucrurile la fel ca partenerul său.

Privirea lui îl stingheri pe Mac.

— Domnule Greenwood, îţi mulţumim pentru discuţie, concluzionă el şi porni spre uşă. Păstrăm legătura.

Carillo era pregătit să mai scuipe venin, însă vedea că nu aveau nimic concret şi că trebuiau să caute alte piste. Se întoarse ca să plece.

— O să mă-ntorc c-un mandat, Greenwood. Poţi să fii sigur!

În automobil, Carillo răsuci nervos cheia în contact.

— Futu-l în cur de găozar bogat! Dacă n-a făcut-o el personal, ştie cine-i autorul, pentru că el l-a angajat!

— Poate, comentă Mac distant, privind către casă.

— Poate? Ce pizda mă-sii, poate c-a făcut-o chiar el, mârâi Carillo furios.

Mac oftă.

— Indiferent cine a făcut-o, trebuie să rezolvăm cazul până nu mai dispare altcineva.

Capitolul 43

Carillo insistă pentru încă o discuţie, asociată celei anterioare, şi, cu toate că nu credea că le-ar fi putut oferi ceva material, Mac îşi ţinu gura. Peste treizeci de minute intrau pe drumul de acces privat al Corporaţiei Digiware Microsystems, unde Veronica Greenwood era vicepreşedinte. Situat în Redmond, pe un teren de un hectar şi jumătate acoperit de vegetaţie, campusul de înaltă tehnologie contopea betonul, cedrii şi pământul într-un tribut adus arhitecturii ecologice ultramoderne. Carillo îl detestă de cum îl văzu.

— Parcă s-ar scufunda-n pământ în pizda mă-sii, comentă el.

— De acord, dar este foarte eficient din punct de vedere energetic, replică Mac care era încântat să zgândărească ocazional vreunul dintre subiectele sensibile ale trogloditului său partener.

Carillo îi ura pe nevolnicii care îşi făceau griji despre irosirea energiei şi protejarea balenelor şi bufniţelor, despre cantitatea de mercur din peşti şi reciclarea căcaturilor de cutii de bere. El nu avea decât treizeci şi trei de ani, dar susceptibilităţile îi erau instalate confortabil în secolul al XII-lea.

O tânără şi expansivă entuziastă a epocii calculatoarelor îi conduse în secretariatul biroului Veronicăi Greenwood, unde le oferi să aleagă între apă plată, apă minerală, cafea Starbucks şi suc proaspăt preparat. Mac ceru o apă. Când fură introduşi în biroul lui Ronnie, femeia traversă încăperea mare şi-i salută.

Carillo trecu direct la subiect.

— Doamnă Greenwood, credem că soţul dumitale are unele informaţii despre dispariţiile din ultima vreme. Vrem să-ţi punem câteva întrebări.

Ronnie fusese îngrozită de recenta arestare a lui Ty, dar bănuise că fusese pur şi simplu o curiozitate nevinovată din partea sa. Văzuse toate materialele pe care el le prinsese de pereţii cabinetului, însă nu comentase, apreciind că era mai bine ca el să fie deschis cu subiectul care-l frământa, decât să-l ascundă. Însă când detectivul mai scund şi mai masiv, tuns scurt şi cu mustaţă, începu să vorbească despre presupusul interes al Ty faţă de persoanele dispărute, simţi cum i se învăpăiază faţa. Genunchii i se înmuiară brusc şi simţi nevoia să se aşeze.

Un detectiv o întrebă despre o sâmbătă anume şi, îndemnată uşor-uşor, Ronnie recunoscu că Ty se sculase foarte devreme, plecase cu maşina şi mai târziu păruse mahmur. Ei se interesară şi despre

comportamentul lui în alte zile, dar toate întrebările şi răspunsurile se contopiră. Credinţa femeii că cine n-are nimic de ascuns nu ascunde nimic părea acum spulberată de sugestiile poliţiştilor.

— Spuneţi că ar putea fi implicat… În ce fel? întrebă ea.

— Încă nu ştim, doamnă, răspunse Carillo. Îl privi pe Mac, apoi reveni către ea. Ai văzut vreodată… ă-ă-ă, nu ştiu exact cum să spun… Nişte picioare mari? Nişte tălpici, care ar putea fi prinse pe pantofi şi cu care s-ar putea lăsa urme ca ale lui…

Detectivul ezită şi Ronnie clătină încet din cap, iar Mac îi auzi epuizarea din glas.

— Ca ale lui Bigfoot…

— Exact, încuviinţă Carillo. Soţul dumitale are aşa ceva?

Ronnie nu ştia ce încercau să sugereze bărbaţii aceştia, însă împinseseră lucrurile prea departe.

— Poate că soţul meu este într-adevăr oarecum excentric, dar nu umblă de colo-colo pentru a lăsa urme false. Nu, nu are aşa ceva. Are mulajele din ghips ale unor urme despre care afirmă că sunt reale, dar aceea este părerea lui, nu a mea. Nu el a lăsat urmele acelea.

Tensiunea din încăpere fu destrămată de glasul secretarei care răsună din interfon:

— Ronnie? Teleconferinţa cu Fujioka Electronics este gata să înceapă. Lumea te aşteaptă.

Femeia îi conduse pe detectivi spre uşă, simţindu-se zguduită, însă căutând să-şi camufleze sentimentele.

— Îmi pare rău, dar asta-i tot ce ştiu. Acum trebuie să particip la o videoconferinţă.

Carillo îi întinse o carte de vizită. Mac simţi că partenerul lui fusese extrem de amabil, însă aşa se purta el de fiecare dată când avea de-a face cu o femeie atrăgătoare.

După ce ieşiră din clădire şi din raza auditivă a personalului, Carillo îl pocni pe Mac pe umăr şi şopti:

— Ce ţi-am zis? Nenorocitul ăla minte! Nu numai c-a minţit despre Allison, da' până şi nevastă-sa l-a dat în gât că-n sâmbăta aia n-a fost de dimineaţă acasă. Nimeni nu ştie unde era Greenwood când au dispărut avocaţii.

Mac se îndoia în privinţa conexiunii respective.

— A plecat să se plimbe la 3 noaptea şi s-a-ntors la 7. Nu cred c-a avut destul timp…

— Sunt totuşi patru ore. Şi să te plimbi la 3 noaptea? Mă laşi? Avocaţii au dispărut după ora 5 dimineaţa. Nimeni nu i-a mai văzut din clipa aceea. Şi-nc-o chestie: el are tălpile alea dosite pe undeva.

Nevastă-sa nu-i implicată, da' el le are – sigur! O să cer un mandat.

Mac nu era convins că Greenwood era suspectul pe care-l căutau, însă era de acord să-l lase pe Carillo să-l mai frece niţel, cu mandatul de percheziţie. În felul acesta mai câştiga el însuşi ceva timp ca să găsească ceva real.

Detectivii reveniră la departament la ora 16.45. Mac parcurse grăbit mesajele primite, îşi luă nişte hârtii şi plecă. Stors după noaptea trecută, îl anunţă pe Carillo că se ducea acasă. După ce se urcă la volan, îşi puse un CD cu Pat Metheny şi începu să se relaxeze. Încercă să-şi alunge din minte problemele curente şi se concentră spre regăsirea capacităţii de focalizare. Planul lui era să tragă un pui de somn, să facă duş şi după aceea să citească ceva. La primul semafor îşi închise pagerul şi telefonul mobil.

Cu câteva minute înainte de ştirile de la ora 17, un sunetist îi fixă lui Kris microfonul-lavalieră şi ea se aşeză la capătul mesei din studioul ştirilor, astfel încât să nu intre în cadrul de transmisie. Aranjat impecabil, Jerry Vance îşi făcea ultimele însemnări, iar o asistentă de machiaj retuşa machiajul lui Trish. Kris îşi examina grăbită foaia cu notiţe, când Jerry o atinse uşor pe braţ.

— Aş fi preferat să fi putut lămuri asta cu Doug… Oricum, baftă!

Tonul lui fals liniştitor suna de parcă s-ar fi adresat unui condamnat. Kris se sili să zâmbească şi se întrebă din nou, în treacăt, cum avea să scape de el. Se simţea foarte puternică. *Da, cap-de-miel, tu eşti următorul!* Surâse larg când auzi semnalul muzical al ştirilor. *Recolta de cereale se îndreaptă spre un record.*

Capitolul 44

Mac intră în apartament, ignoră ledul pâlpâitor al robotului telefonic, îi reduse volumul şi decuplă soneria telefonului. După aceea îşi azvârli cât colo haina, pantofii şi pantalonii şi căzu de-a latul patului. În următoarele trei ore, în vreme ce dormea neîntors, primi paisprezece mesaje pe pager şi robotul telefonic înregistră alte zece apeluri.

Pentru Ben devenise un obicei să urmărească ştirile locale, sperând să obţină şi alte indicii. În clipa când începură ştirile de la ora 17, sună telefonul. Era David.

— Am nişte informaţii despre omul tău, cel cu site-ul. Nişte chestii interesante… În plus am descoperit că hotelul tău are fax şi ţi le-am trimis acolo.

— Mulţumesc. Ce-ai aflat?

— S-ar putea să te intereseze să te-ntâlneşti cu el. A trebuit să mă joc niţel de-a hackerul, dar i-am găsit adresa. În mod clar, el caută ceea ce cauţi şi tu. Cu vreo doi ani în urmă, a renunţat, însă acum se pare că a reînceput. Auzi, eşti sigur că n-ai nevoie de nimic? Eşti la numai patruzeci de minute de noi şi…

— Nu, David, mulţumesc, îl întrerupse bătrânul, dar n-am nevoie de nimic. Mi-ai fost de un ajutor imens.

— Bine. Succes, unchiule!

— Mulţumesc.

La recepţie, Ben căpătă un teanc de pagini de fax. În drum spre camera sa, fu atât de absorbit de ceea ce citea, încât se lovi de un arbust aflat într-un ghiveci mare, atrăgându-şi chicotelile unui cuplu care aştepta în faţa restaurantului. Ben râse şi el, ştiind că-l recunoscuseră.

— M-a lovit intenţionat, nu? glumi el.

Râseră din nou împreună.

Ty ar fi fost foarte interesat de conţinutul ştirilor de la ora 17, dar părăsise locuinţa fix la 16.30, îmbrăcat în uniforma Serviciului Forestier. Procedase aşa din ziua în care demisionase. În fiecare seară, aştepta până ce Ronnie ajungea acasă, după care apărea şi el, ca şi cum totul ar fi fost perfect normal. În zilele în care ştia că ea va întârzia, venea acasă, îşi schimba hainele şi se ocupa de copii. După sosirea lui Ronnie, evita cu grijă orice discuţii despre activităţile lui la slujbă, nedorind să exagereze cu minciunile. Cea mai bună ocazie a lui din ultimii trei ani se găsea acum la doar o aruncătură de băţ şi de data

asta nu putea s-o rateze.

Luase câteva pastile de Oxy înainte de a pleca. „Câteva" însemna trei sau patru, ceea ce era de două-trei ori mai mult decât i se prescrisese, dar, ce naiba!, îl ajutau. O pastilă era în regulă, două erau bine, trei şi mai bine, iar patru – la naiba! – patru erau de-a dreptul minunat! În clipa aceea se simţea fericit, dar în acelaşi timp îl încerca o teamă îndepărtată, deoarece ştia că va urma o prăbuşire. Alungă însă din minte viitorul acela sumbru, când ajunse la furnizorul local de materiale de construcţie. Coborî din camionetă şi decise ca în următoarea oră să se plimbe printre rafturi, încercând să-şi adune gândurile şi să stabilească strategia următoarei sale acţiuni.

Interogatoriul la care-l supuseseră poliţiştii în cursul dimineţii îl iritase, dar totodată îi dăduse energie. Era mulţumit că Ronnie nu ştia nimic despre vizita poliţiei. Hotărî să-i spună că demisionase şi că intenţiona să-şi dedice tot timpul proiectului său. *Creatura este atât de aproape… practic în curtea mea. Ronnie trebuie să-nţeleagă.*

Pe Susan Hunter o îngrijora şi o alarma faptul că părinţii ei nu-i răspunseseră la cele opt apeluri telefonice efectuate între orele 7.30 şi 20.30. Mai mult decât ceilalţi trei fraţi ai ei, Susan era foarte apropiată de părinţi, Burt şi Ada Krinkel. Ştia că erau tipicari şi că nu se aventurau nicăieri fără o planificare făcută cu minimum două luni înainte şi după ce dădeau sfoară în toată ţara. Anul trecut, pentru un drum banal până în Arizona, Burt pusese la punct detaliile cu şase luni înainte.

Susan nu putea înţelege de ce nu-i răspundeau la telefon. Centralista îi confirmase că linia funcţiona, ceea ce-i alimentă şi mai mult temerile. Ea locuia pe insula Mercer, cu soţul şi cei doi copii. „Insula", cum îi spuneau localnicii, era o enclavă bogat împădurită, cu case ultramoderne, la şaizeci şi cinci de kilometri de casa părinţilor ei. Soţul lui Susan îi spusese să nu-şi mai facă atâtea griji, dar femeia simţea instinctiv că se întâmplase ceva rău.

Ideea de a pleca până acolo fu respinsă, când soţul îi atrase atenţia că era aproape ora 21. O sfătui să se ducă dimineaţă, dacă până atunci tot nu reuşea să ia legătura telefonic. Susan coborî la lac, se aşeză pe ponton şi-şi aprinse o ţigară, aşa cum făcea de câte ori era stresată. Nu voia să afle copiii că fumează, însă ei erau perfect conştienţi de asta. Suflând un nor mare de fum, Susan hotărî să telefoneze dimineaţă la 4.30, ora la care tatăl ei obişnuia să se scoale.

Maşina lui Ronnie intră pe drumul de acces spre casă la 21.45. Ocupată să finalizeze proiectele ce trebuiau predate înainte de Crăciun,

avusese o zi foarte lungă, pe care vizita poliţiştilor n-o uşurase defel. Mâncase la birou, aşa că, după ce-şi schimbă hainele, îşi prepară un ceai şi merse la cabinetul lui Ty. Valul de energie care o purtase prin activităţile zilei n-o părăsise complet şi decisese că ar fi fost mai bine să-l folosească pentru a pune lucrurile la punct. Ciocăni la uşă, apoi intră.

— Bună, rosti ea traversând încăperea şi sărutându-şi soţul.

— Bună, răspunse Ty ieşind iute de pe site-ul său. Ai avut o zi lungă azi.

Ronnie încuviinţă şi se aşeză pe un colţ al biroului.

— Da. Ty, azi a venit poliţia la mine la firmă.

Chipul bărbatului încremeni şi se goli de sânge. Ronnie văzu efectul limpede al cuvintelor ei şi urmă:

— Ai dat de bucluc. Poliţia crede că eşti implicat în dispariţiile alea.

El deschise gura, însă femeia ridică un braţ.

— Nu, ascultă-mă! Eu ştiu că nu eşti implicat. Se opri şi-l cercetă cu atenţie. Aşa-i?

Ty clipi surprins şi Ronnie flutură din mână.

— Trebuia să te-ntreb. Când se ajunge la subiectul ăsta, eşti pur şi simplu alt om.

— Dumnezeule, murmură bărbatul umezindu-şi buzele. Până şi tu? Tu…

— Ascultă-mă! ridică ea vocea, silindu-l să tacă. Ştiu că n-ai nicio legătură cu astea, dar m-am gândit că poate ai vreo idee despre ce sentâmplă.

— Să ştii că am.

— Bine, oftă Ronnie, ştiu, aşa-i. Lucrurile au scăpat din nou de sub control. De data asta însă ştacheta s-a ridicat. Nu-mi pasă ce faci sau cum faci, dar trebuie s-abandonezi obsesia asta. Du-te la un terapeut. Dacă vrei, vin împreună cu tine. Ty, Crăciunul este peste zece zile. Vreau ca tu să fii aici, alături de noi, şi să-l sărbătorim împreună.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că pun zdravăn piciorul în prag. Renunţi… sau pleci de-aici! Ronnie porni către uşă, apoi se întoarse. Te iubesc, dar trebuie să-mi protejez familia, şi pe tine, dacă tu nu vrei s-o faci. Asta-i decizia mea, dar alegerea îţi aparţine.

Capitolul 45

Un duş fierbinte îl revigoră pe Mac. Îmbrăcă un trening curat, puse paste într-un vas, adăugă legume şi-l băgă la microunde. La puţin timp după ora 22 decise să-şi verifice mesajele primite. Contorul digital al pagerului său părea să se fi defectat; nici în ziua lui cea mai aglomerată nu primise atâtea mesaje. Însă nivelul similar de activitate pe robotul telefonic îi aduse un ghem în măruntaie, deoarece îi confirma că ceva era foarte în neregulă. Atât de multe mesaje nu puteau fi un semn bun. Fie că prietenii îl sunau ca să-l anunţe că un asteroid se apropia de Pământ… fie ceva şi mai rău. Primul lui gând se îndreptă către Kris. Apăsă butonul de redare al robotului. Primul mesaj era de la Carillo care spunea că auzise că „paraşuta aia de la Canalul 7 a deschis iarăşi cazul".

Mac îngheţă, confirmându-i-se cele mai negre bănuieli.

După aceea sunase şeful lui, care întrebase: „Tu erai pe banda aia?" Alt apel al unui prieten întreba acelaşi lucru. Apoi revenise Carillo. „Salut, frate, rostise el cu glas circumspect, ce pizda mă-sii e zvonul ăla că tu i-ai fi spus paraşutei că noi ştim cine-i ucigaşul? Nu cred c-ai fost în stare să vorbeşti cu ea. Cred că-s numai rahaturi. Dă-mi un telefon."

Mac simţi că-i venea să verse. Nu trebuia să vadă reportajul lui Kris – care avea să fie redifuzat în mai puţin de o oră – ca să înţeleagă ce făcuse reportera. Pe de altă parte, trebuia să-l vizioneze ca să afle proporţiile dezastrului. După altă duzină de mesaje, care variau de la felicitări la derută completă, ultimul era chiar de la şeriful Barkley.

„Schneider? Să vii la 7. Vreau să vorbesc cu tine."

Bărbatul se lăsă să cadă într-un scaun, în timp ce robotul telefonic rederulă următoarele două minute. Kris i-o trăsese. Dar cum? Cu ce aparat îl înregistrase? Singurul moment în care vorbise despre asta fusese când ei erau în pat. Se întrebă de ce nimeni nu menţionase ideea principală a convorbirii – că ucigaşul nu era o făptură umană?

Moralul îi coborî şi mai mult. Convorbirea fusese remontată. *Bineînţeles!* Dacă ea o înregistrase, o putea şi monta – să taie ce nu dorea şi să păstreze tot ce susţinea teoria ei. Se rugă cerului ca femeia să nu fi fost atât de ticăloasă. Dar dacă înregistrase convorbirea, se părea că nu-i modificase electronic vocea, pentru că fusese recunoscut de toţi. Lăsând amănuntul acela deoparte, tot nu părea că i-ar fi pomenit numele. Gândurile i se învolburară timp de patruzeci de minute, punând laolaltă cele ce se petrecuseră probabil. La 22.55, sună

telefonul. Era Carillo, care părea terminat.

— Te uiţi?

— Da, răspunse Mac precaut. Tu?

— Da.

Urmă o pauză.

— Tu ai fost?

Mac nu putea minţi, dar putea câştiga timp.

— Nu ştiu.

Răspunsul fu suficient pentru Carillo.

— Bine. Ne vedem mâine.

Închise telefonul.

Mac ştiu că dăduse de bucluc. În cazul cel mai bun, ar fi lăsat impresia unui prost sau scrântit, iar în cazul cel mai rău…

Se plimbă înainte şi înapoi prin cameră, furios. Frustrarea de a fi încolţit îl făcea să încerce să-şi consume energia nervoasă. La 22.58, deschise televizorul şi căută postul. Buletinul de ştiri începu ca de obicei cu prezentatorii rostindu-şi numele. Când titlul ţipător „Crimă în munţi: reportaj în exclusivitate" apăru în spatele prezentatorului, câmpul vizual al lui Mac se îngustă ca şi cum ar fi privit printr-un tunel. După ce o privi pe Kris făcând introducerea, detectivul fu luat prin surprindere când îşi auzi glasul din difuzoarele televizorului, iar transcrierea discuţiei începu să se deruleze peste desenul siluetei unui bărbat:

— Dacă-ţi spun ceva, o informaţie destul de importantă, o să păstrezi confidenţialitatea sursei? Dacă se află că-i de la mine, departamentul o să mă… în sfârşit, ar fi tare neplăcut. Probabil c-ar însemna chiar sfârşitul carierei mele acolo. Deci nu trebuie să m-amesteci deloc. Eu îţi dau informaţia, iar tu faci ce vrei cu ea. O dai sau nu pe post. De-acord?

— De-acord.

— Sunt convins că avem de-a face cu un ucigaş. Cred că au fost victimele unui ucigaş.

— Aşadar confirmi, în exclusivitate, ceea ce eu spun de mai bine de două săptămâni – că este vorba despre un singur ucigaş? Asta spui?

— Da, cred că da. Sunt nouăzeci la sută sigur.

— Ai un suspect?

— Da.

— Atunci de ce n-a fost arestat, ce vă opreşte?

— Departamentul deţine dovezi de la două dintre locurile unde au dispărut persoane, însă nu le-a făcut publice. Sunt nişte dovezi destul

de neobişnuite şi de aceea am păstrat tăcerea în privinţa lor. Sunt nişte dovezi care mă fac să cred că dispăruţii n-au fost victimele unor răpiri „normale".

— Iar Departamentul Şerifului districtului Snohomish păstrează tăcerea. Este o muşamalizare?

— I-adevărat că păstrează tăcerea. De fapt, *păstrăm* tăcerea.

— Ai spus că nu-s răpiri normale. Este vorba despre un ucigaş în serie psihopat?

— Crede-mă, este realmente un ucigaş în serie psihopat.

Mac rămase stupefiat, distrus. Era atât de evident: mai întâi înregistrase discuţia lor, apoi îi tăiase şi rearanjase răspunsurile! După ce fură prezentate imagini filmate în zonele unde avuseseră loc dispariţiile, obiectivul reveni asupra lui Kris, în studioul de emisie, care spuse că declaraţiile aparţineau *„unui detectiv din Departamentul Şerifului districtului Snohomish, care a cerut în mod evident să-şi păstreze anonimatul*". Mac clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Strivit de cruzimea unei asemenea trădări, mintea sa încerca să facă faţă unor întrebări practice – de pildă, cum s-ar fi putut apăra? Analiză totul de la negări ferme până la acţionare în justiţie, dar ştia că era o pierdere de timp, fiindcă timpul nu mai putea fi dat înapoi. Într-adevăr, femeia îl futuse de două ori în noaptea aceea.

La zece secunde după ce se trecuse la următoarea ştire, telefonul sună. Era din nou Carillo.

— Nu-mi vine să cred în pizda mă-sii! începu el. Crezusem că te cunosc. Ce pula mea a fost asta?

Mac începu să explice şi partenerul lui – probabil de acum, fostul lui partener – îi închise telefonul. Detectivul se lăsă pe spate în scaun şi începu să-şi contemple cu seriozitate sfârşitul carierei.

Lyle Benson, managerul general al postului Canal 7, îşi parcă BMW-ul model 760Li în spaţiul său rezervat de lângă ascensor. Se simţea iritat. Era aproape miezul nopţii şi se pregătise de culcare când soţia lui, Claire, îi întinsese telefonul. Directorul lui de ştiri zbiera ca un apucat şi-i cerea s-o concedieze „imediat" pe Kris Walker. Doug Gautier spusese că-l aştepta în cincisprezece minute la sediul postului. Benson locuia cu soţia şi cei patru copii într-o superbă vilă veche în stil victorian, la baza colinei Queen Anne, la cinci minute de gară. Benson introduse cardul-cheie în fanta ascensorului şi sui până la intrarea privată a cabinetului său din studioul aflat la ultimul etaj. Aprinse câteva lumini şi descuie uşa spre holul exterior. Gautier era deja acolo,

spumegând.

— S-a terminat cu ea! Gata! I-ai văzut reportajul? Caseta aia era falsă ca o bancnotă de trei dolari. E scandalos!

Benson trecu înapoia biroului său mare, îndărătul căruia se întindea panorama Seattle-ului sclipind în sezonul Crăciunului. Lyle Benson avea patruzeci şi opt de ani şi chelea, iar treningul elegant de firmă nu-i ascundea începutul de burtică aşa cum o făcea obişnuitul costum Brioni cu vestă. Calm, îi făcu semn lui Gautier să se aşeze, dar bărbatul nu avea stare.

— Doug, nu i-am auzit reportajul…

— Este falsul cel mai flagrant pe care l-am…

— Poate că da, îi întrerupse glasul unei femei, dar ieri am avut 9,1 şi 23, iar în seara asta… ei bine, fac pariu că am cel puţin 10,5 şi 28.

Ambii bărbaţi se opriră şi se întoarseră când Kris intră în cameră. Benson îşi privi monitorul cu plasmă de pe birou şi apăsă câteva taste.

— Are dreptate. În sfertul ei de oră de ieri a avut 9,1 puncte de rating şi 23% cotă de piaţă. Valorile instantanee au fost maxime în timpul reportajului ei.

Ochii lui reveniră asupra lui Doug Gautier, care se învăpăiase la faţă de furie că cifrele reprezentau unica apărare a femeii. Îl sfredeli cu privirea pe manager şi încleştă maxilarele.

— Alege: ori ea, ori eu.

— Doug, oftă Benson, nu mai fi aşa teatral, audienţa ei…

— Ori pleacă ea, *ori plec eu!*

Benson făcu un gest împăciuitor.

— Aş vrea ca voi doi să luaţi loc şi să discutăm…

Doug Gautier se răsuci pe călcâie şi porni către uşă.

— În zece minute, ţi-am lăsat demisia la secretariat.

Ieşi, trântind uşa. Benson se uită iritat la Kris.

— Era un director de ştiri excelent, de clasa-ntâi, şi tu l-ai împins să plece. Ce mă fac cu tine? Ce-ar fi să te concediez?

Sigură pe ea, Kris traversă cabinetul şi-i ocoli biroul.

— N-o s-o faci.

— Serios? Eşti concediată. Poftim!

Ea se mulţumi să pufnească.

— Cu 9,1 şi 23? Sunt prea bună.

— Niciun reporter nu-i atât de bun încât să merite pierderea unuia dintre cei mai tari directori de ştiri din…

Femeia îngenunche în faţa lui şi-i roti scaunul spre ea.

Lui Lyle Benson nu-i plăcea să fie manipulat.

— Ce vrei să faci?

— Ce mă pricep mai bine, şopti ea cu glas răguşit. Întinse mâna sub birou şi apăsă butonul care încuia uşa. Să te relaxez. Fie cu reportajul meu fantastic… fie cu asta.

Puse palmele pe coapsele lui, apoi îşi vârî degetele sub cordonul elastic al taliei pantalonilor săi. Benson încercă să i se împotrivească, dar era un efort lipsit de tragere de inimă.

— Ajută-mă, Lyle.

Benson se prefăcu supărat, dar se ridică în picioare. Ea îi trase pantalonii jos.

— Aşa, vezi? chicoti ea, văzându-l excitat. Iar eu sunt înţelegătoare. Ştiu că trebuie s-ajungi acasă la Claire, aşa c-o să fiu rapidă. Mai exact ar trebui să spun c-o să te fac *pe tine* să fii rapid.

El îşi puse palmele pe părul blond al femeii şi închise ochii.

Capitolul 46

A doua zi dimineaţă la ora 6.50, Honda Accord argintie a lui Susan Hunter intra pe drumul de acces care ducea la locuinţa izolată a lui Burt şi Ada Krinkel. Unul dintre gândurile teribile ale femeii era că-şi va găsi părinţii afectaţi de o boală necunoscută şi aşteptând să fie salvaţi. Desigur, erau sănătoşi, dar erau bătrâni. Celelalte scenarii de criză care i se învolburau prin minte se întindeau de la pene de curent electric până la incendii – orice care i-ar fi putut copleşi înainte de a-şi putea contacta rudele.

Găsi însă cu totul altceva: tăcere şi o casă intactă.

N-o întâmpină niciunul dintre obişnuitele sunete liniştitoare ale locuinţei părinţilor ei: televizorul cu sonorul la maximum, pentru a compensa începutul de surzenie al mamei, sau drujba tatei, care curăţa copacii de uscături, sau lătratul câinilor. Doar… tăcere.

În clipa în care puse mâna pe clanţa uşii din faţă, întrezări ceva în stânga, la colţul casei, dincolo de un pâlc de rododendroni. O pată roz pe iarba verde, care părea nelalocul ei în curtea mică, îngrijită şi ordonată. Mergând într-acolo, Susan văzu că era un petic de ţesătură, de bumbac…

Simţi un gol imens în stomac când recunoscu o mânecă de la pijamaua mamei sale. O ridică şi văzu că fusese ruptă. Şi era pătată de sânge uscat! Când se uită pe latura casei, deschiderea care se căsca neregulată în locul unde până atunci existase fereastra dormitorului fu prea mult pentru Susan. Leşină pe loc.

După câteva secunde, când îşi recăpătă cunoştinţa, era întinsă pe iarba udă de rouă. Se ridică tremurând şi se împletici până la maşină de unde, printre suspine, anunţă poliţia. Avertismentul lor de a nu părăsi automobilul era inutil. Temându-se de tot ce putea fi mai rău, femeia era prea zguduită ca să se clintească de acolo.

Ronnie intră pe uşa din faţă a companiei şi schimbă saluturi şi banalităţi cu colegii. Nu avea habar de bârfele şoptite în spatele ei despre motivul pentru care doi detectivi veniseră cu o zi în urmă să-i pună mai multe întrebări şi de asemenea nu avea habar că acelaşi detectiv tuns scurt şi cu mustaţă intrase deja pe aleea reşedinţei ei, urmat de trei echipaje de poliţie şi înarmat cu un mandat de percheziţie.

Kris stătea în maşină în parcarea subterană a postului de televiziune, inhala ultimul centimetru de ţigară şi sorbea din cafeaua

Starbucks *doppio* dublă, practic *două* espresso duble. Se desfăta reamintindu-şi cât de plăcut fusese să-l îngroape pe directorul de ştiri. Se gândea la Lyle Benson şi la felul în care relaţia lor îi adusese dividende importante. Îşi amintea că în multe culturi primitive se credea că o relaţie sexuală îţi transfera o parte din esenţa vitală a celeilalte persoane. Kris zâmbi, imaginându-şi asta.

Un ciocănit în geam o făcu să tresară şi scăpă ţigara aprinsă în poală.

— Băga-mi-aş picioarele! Ce dracu'! izbucni ea.

La geam apăru chipul tânăr, plin de regrete, al unui stagiar din redacţia de ştiri. Kris nu se obosise niciodată să-i reţină numele. Deschise portiera şi ţipă:

— Asta faci tu-n timpu' liber? Îi sperii pe oameni?

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Walker, dar mi se pare că… ă-ă-ă… vă caută în redacţia de ştiri.

— Mai sunt două ore până-ncepe programul meu – de ce m-ar căuta?

— Vreau să zic că-ncearcă să ia legătura cu dumneavoastră.

Kris îşi revăzu brusc în minte pagerul aşezat pe poliţa de la oglindă a băii ei. După aceea îşi dădu seama că avea şi telefonul mobil închis, pe de o parte fiindcă nu dorea să-i răspundă lui Mac. Drept urmare, toată dimineaţa fusese decuplată de la ultimele noutăţi. Îşi goli cafeaua şi coborî din automobil.

— Ce se-ntâmplă?

— Nu ştiu, răspunse stagiarul cu glas aţâţat, însă cred c-a mai dispărut cineva.

Kris speră că puştiul acela, care era doar cu cinci-şase ani mai tânăr ca ea, să nu se fi înşelat.

Intrară în lift şi femeia apăsă grăbit butonul, apoi îşi aprinse altă ţigară.

— Ă-ă-ă… nu cred că puteţi fuma în…

Privirea ei nimicitoare îl amuţi pe tânăr, care trăgea pe furiş cu ochiul la faţa incredibil de frumoasă. Era vrăjit, dar şi speriat de moarte.

Kris îi simţi teama şi fu încântată. Dacă el era speriat, atunci acelaşi lucru era valabil şi pentru alţii. Îşi dorea ca toţi să ştie că ea nu respecta regulile jocului. Dacă informaţia puştiului era adevărată, atunci acţiunile îi crescuseră din nou. *Doamne-ajută să fie adevărat! Mai dă-mi un dispărut! Un cadavru, dacă e să am realmente noroc.*

Trase de două ori, adânc de tot, din ţigară, după care o strivi pe podea. Janey Murkowski, fost editor coordonator, care chiar în dimineaţa aceea fusese numită director al ştirilor după plecarea bruscă

a lui Doug Gautier, o întâmpină în timp ce se îndrepta către biroul ei.

— Kris, slavă cerului c-ai apărut! S-a anunţat altă răpire, ceva mai la vest de ciclist. Doi bătrâni, urme de luptă… Ia o echipă şi pleacă imediat!

Kris încuviinţă, iar Janey Murkowski se îndepărtă ca să mobilizeze mai multe forţe pentru transmisie. Fără grabă, cu gesturi deliberat lente, Kris îşi organiză materialele pe masă. Dorea să savureze fiecare moment. *Răpire? Urme de luptă?* Şi *o pereche,* nu doar o persoană! Crăciunul sosea mai devreme pentru Kris Walker. Se îndreptă ca plutind spre garaj, abia venindu-i să creadă ceea ce auzise.

Ty îi urmărea pe poliţişti examinându-i materialele. Se aflau în cabinetul lui şi Carillo supraveghea acţiunea. Tratau obiectele cu grijă, iar Ty nu era furios, ba chiar le oferi cafea. Avură nevoie de ceva mai mult timp să caute în toată casa, după care trecură la garaj. Ty îi urmă afară şi, după ce terminară acolo, detectivul se apropie iritat de el.

— Ştiu c-ai ascuns tălpile alea. O să le găsesc sau o să descopăr ceva cu care să te prind şi-o să-ţi frângi gâtu' rău de tot!

Calmul lui Ty îl scotea din minţi pe Carillo.

— Procedează cum crezi că-i mai bine, domnule detectiv, dar nu eu sunt cel pe care-l cauţi şi cred c-o ştii şi tu. Sunt convins că partenerul tău o ştie.

Carillo înaintă până aproape că-l atinse cu fruntea pe Ty, în ciuda faptului că acesta era cu peste zece centimetri mai înalt decât el.

— Nu mai este partenerul meu. Mă doare-n cur de ce crede el şi mă doare-n cur de ce crezi tu!

Bill Alexander fu inclus în grupul trimis la reşedinţa Krinkel, deoarece fusese implicat de la început în cazurile persoanelor dispărute şi acum dispariţiile fuseseră conexate de mass-media. Primi instrucţiuni să-i raporteze lui Carillo despre orice găsea. Era util şi faptul că el îi cunoscuse pe cei doi bătrâni cu un an în urmă, când dispăruse unul dintre câinii lor. Câinele fusese găsit, însă de data aceasta dispăruseră ei. Bill spera ca bătrânii să aibă norocul câinelui.

Când ajunse, zări patru vehicule ale departamentului: o dubă de investigaţii criminalistice, două echipaje de patrulare şi o maşină fără însemne. Îl salută din depărtare pe Carillo şi văzu o femeie de patruzeci de ani, cu chip răvăşit, care discuta cu doi investigatori. Bill se apropie de un grup de poliţişti şi experţi criminalişti care examinau o gaură neregulată în peretele lateral al casei, unde cândva fusese o fereastră. Aspectul acesteia îl şocă. Sperase că bătrânii dispăruseră în mod mai

„convenţional”, dar brusc lucrurile nu mai păreau deloc aşa.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el.

Un poliţist arătă gaura din perete.

— Se pare că bătrâna fie a fost trasă afară, fie a fost azvârlită dinăuntru. Practic există dovezi atât pentru spargerea din exterior, cât şi pentru azvârlirea afară. Este aproape ca şi cum răpitorul s-ar fi întins prin fereastră şi ar fi tras-o afară.

Bill privi deschiderea plină de aşchii şi anulă mental precizarea poliţistului „este aproape ca şi cum”. *Ba nu, exact aşa s-a şi petrecut.* Deşi simţea un sentiment tot mai acut de vinovăţie pentru că ştia ce se întâmplase probabil aici, îşi ţinu gura pentru că spusele lui ar fi fost prea scandaloase. Conflictul său interior se adâncea: acum nu mai erau jeepuri răsturnate, ci oameni smulşi direct din paturi. Ba chiar şi femei bătrâne. Simţi un ghem în stomac.

— Nu te simţi bine? întrebă un poliţist.

Tânărul îşi reveni din coşmar şi-i văzu pe ceilalţi privindu-l nedumeriţi. Expresia lui încremenită îl trădase.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă altul. Ai vreo idee? Pentru că noi n-avem.

Bill clătină din cap.

— Nu… Mă-ntrebam pur şi simplu ce s-a-ntâmplat. Asta-i tot.

Ceilalţi reîncepură să examineze, să măsoare şi să speculeze. Bill privi în jur după urme de picior.

— Ceva amprente? Temându-se să pună întrebarea al cărei răspuns îl interesa de fapt, tăcu o clipă şi continuă cât mai nepăsător: Urme de picioare?

Cineva făcu semn spre locul unde stătea Carillo.

— Vezi acolo. Pare a fi o urmă ştearsă de cizmă. N-am identificat însă niciun desen distinctiv al tălpii.

Bill porni către Carillo şi privi iarba strivită. Se uită la detectiv.

— Ce crezi că este?

— Pare-a fi un cretin care n-a ştiut cum să lase o urmă ca lumea.

Detectivul se îndepărtă. Bill nu numai că nu-i pricepuse comentariul, dar nici nu înţelegea de ce era atât de iritat. Se întoarse lângă ceilalţi poliţişti.

— Unde era bătrânul? întrebă el. Tot în dormitor?

— Suntem siguri, răspunse unul dintre ei, că bătrânul era afară, lângă şopronul unde-şi ţinea câinii. I-am găsit papucii, la vreo şase metri unul de celălalt. Am mai găsit şi o lanternă. Era deschisă, dar bateriile se terminaseră. Câinii sunt în cuşcă şi n-au păţit nimic, însă par cumva afectaţi de cele întâmplate.

— Cum adică? se încruntă Bill.

— Erau flămânzi, da' speriaţi rău de tot. Nu voiau să iasă din şopron. Terminaseră mâncarea, dar după ce le-am umplut castroanele n-au ieşit imediat, ci au mai aşteptat o vreme. Eu am avut şi boxeri, şi bull-terrieri, da' n-am văzut niciodată un câine flămând care să se comporte aşa.

Toate capetele se întoarseră când apăru duba Canalului 7, Bill văzuse reportajul lui Kris Walker cu aşa-zisa înregistrare secretă, o privi acum pe femeie coborând şi-şi spuse să se ţină departe de ea.

Capitolul 47

Cafeneaua aflată la un kilometru de sediul departamentului nu era de fapt o simplă cafenea. În general servea mâncare – fie zi, fie noapte, aceleaşi feluri specifice micului dejun –, însă Mac o poreclise „cafenea" pentru pauzele pe care le făcea aici împreună cu Carillo. Când fuseseră parteneri. Asta aparţinea de acum trecutului. Mac petrecuse o dimineaţă foarte neplăcută şi câteva ore din după-amiază, punând hârtii în ordine şi predându-şi cazurile active altor detectivi. Puţini îl priveau în ochi, şi şi mai puţini schimbau vreo vorbă cu el. În cele din urmă plecase şi se îndreptase către cafenea.

Rămăsese câteva ore în separeu, pierdut în gânduri. Şeriful fusese furios că unul dintre oamenii săi cei mai buni făcuse asemenea remarci neglijente care ajunseseră să fie difuzate în public. După o discuţie lungă şi aprinsă, Barkley fusese de acord să nu-l demită pe Mac, ci acesta să-şi folosească o parte din concediu până la începerea anchetei interne. Mac simţea că va fi ca justiţia din vechiul Vest: „Să aibă parte de-o judecată dreaptă şi dup-aia să-l spânzurăm!"

Nu te mai gândi cum să-ncerci să te dezvinovăţeşti. N-ai cum să-l prinzi pe hominid şi acela este unicul mod prin care poţi să explici ce i-ai spus de fapt lui Kris. În felul acesta, unica hotărâre era de a stabili momentul demisiei. Ce dracu', avea abia patruzeci şi unu de ani şi economisise ceva bani, plus pensia micuţă pe care o primea din Los Angeles! Încercă să se convingă că avea opţiuni, că putea face multe.

Pe când era cufundat în melancolie, îl interpelă Shelly, chelneriţa de cincizeci de ani cu părul împletit în şuviţe şi pieptănat spre spate:

— Nu te simţi bine, scumpule? Pari stors.

Mac ridică ochii.

— Probabil c-am băut prea multă cafea, asta-i tot. Cu-atâta cofeină probabil c-o să dau în infarct.

— Scumpule, surâse ea poznaş, te-am scăpat de tahicardie şi te-am trecut pe decofeinizată acu' vreo cincisprezece ceşti. O ureche înţelegătoare te-ar putea ajuta cu ceva?

Bărbatul îi aprecie bunătatea. Shelly îl servise de multe ori, dar nu ştia absolut nimic despre ea.

— De unde eşti de loc, Shelly?

— Din Arkansas, răspunse ea mândru, apoi lansă gluma standard: Da' să ştii că nu m-am culcat niciodată cu Bill Clinton şi nici măcar nu-l cunosc.

Amândoi izbucniră în râs.

— Uite-aşa, surâse ea, am văzut şi veselie pe feţişoara ta chipeşă. Nu vrei să mănânci nimic?

— Nu.

Mac privi televizorul fixat pe un suport deasupra tejghelei. Ştirile de la ora 17 erau pe punctul de a începe şi dorea o digresiune.

— Te deranjează dacă pornesc televizorul? Vreau să mă uit la ştiri. Pe Canalul 7.

— Orice pentru tine, scumpule.

Shelly mări intensitatea volumului sonor şi comută pe postul dorit. Îi părea rău pentru bărbat. Ştia că era poliţist, dar nu semăna cu ceilalţi poliţişti pe care-i cunoscuse. Se gândi că poate avea probleme cu femeile. Oricum, ea o să stea prin preajmă.

Cu câteva clipe înainte de ora 17, ca urmare a răpirii aparent violente a soţilor Krinkel, prezentatorii TV din tot Puget Sound se pregăteau să valideze ipoteza pe care Kris Walker o susţinea de două săptămâni: era probabil vorba despre un criminal în serie. În ziua aceea site-ul lui Ty consemnă aproape o sută de mesaje e-mail şi, în ciuda faptului că numărul lui de telefon era secretizat, bărbatul respinse nu mai puţin cinci apeluri care-i solicitau interviuri.

Prefăcătoria lui cu mersul la slujbă ţinea de o săptămână şi începuse să-l macine. După remarca despre poliţişti făcută de Ronnie în seara anterioară şi percheziţia de dimineaţă, Ty trebuia să iasă cu faţa curată şi s-o facă iute, înainte ca situaţia să scape complet de sub control. Decisese să rămână acasă în după-amiaza aceasta şi să înfrunte consecinţele. În acelaşi timp însă ştia că soţia lui nu arunca vorbe în vânt şi că el se confrunta cu pericolul real de a fi dat afară din casă.

Trecu prin bucătărie în timp ce Greta pregătea cina.

— Vreţi să ciuguliţi ceva? îl întrebă tânăra.

El clătină din cap şi se îndreptă spre living. Când ştirile de la ora 17 îşi rulară simultan secvenţele introductive, Ty scană posturile şi se stabili pentru Canalul 7. Prezentatorul anunţă principala ştire a zilei şi obiectivul camerei se fixă pe o reporteră blondă, frumuşică, bine înfofolită împotriva frigului, aflată în faţa unei case cu o curte acoperită cu iarbă. Deasupra ei, pe ecran era suprapus titlul: „Crimă în munţi: reportaj în exclusivitate."

— Jerry, mă aflu aici în munţii de deasupra Monroe, la locuinţa unui cuplu de bătrâni: Burt şi Ada Krinkel. Azi-dimineaţă, fiica lor le-a anunţat dispariţia şi poliţia a început investigaţiile.

Urmă apoi înregistrarea unui interviu cu un poliţist. Ty tresări când zări faţa lui Carillo pe fundal, dar reportera îl chestiona pe alt poliţist de

la locul dispariţiei. Arătară fereastra distrusă şi specula asupra felului în care Ada Krinkel putuse trece prin ea. Fascinat, bărbatul absorbi pe nerăsuflate detaliile: câinii înspăimântaţi, lanterna, papucii, mâneca ruptă… Fu gata să sară în maşină şi să gonească acolo, dar se abţinu s-o facă. Nu trebuia să rişte altă acuzaţie de încălcare a unei proprietăţi private. Deşi nu era sigur în ce fel se asocia căutării sale, povestea era atât de incitantă, încât începu imediat să se gândească în ce fel s-o descrie pe site.

Shelly privi după poliţistul arătos, care plecă după ce lăsase o bancnotă pe masă. Probabil că luase o decizie referitoare la soţia sau prietena lui, fiindcă întreaga lui atitudine se schimbase brusc. Poate că de vină fusese televizorul. Privise cam cinci minute şi probabil că-şi îndepărtase suficient mintea de la probleme ca să poată gândi clar. Îi dori tot binele. Când îi debarasă masa şi văzu că bancnota era de douăzeci de dolari, îi dori realmente tot binele.

Obiectivul camerei reveni la reportera blondă, dar concentrarea lui Ty se risipi când o auzi pe Ronnie vorbind cu Greta. Venise acasă mai devreme. *Ziua Z.* Ştirile luară sfârşit şi Ty închise televizorul şi se duse în bucătărie. Ronnie îşi turna o apă minerală; încă nu se dezbrăcase.

— Bună, rosti el, cum a fost la muncă?

— Nu foarte rău. De fapt… groaznic!

Ronnie încerca să jongleze simultan cu poşeta, paharul cu apă minerală şi alte câteva obiecte, aşa că bărbatul interveni şi-i prinse paharul. Soţia lui porni pe scară spre etaj, iar Ty aprecie că era un loc potrivit pentru a sta de vorbă. În dormitor, Ronnie dispăru în dulapul uriaş care se întindea pe toată înălţimea şi lungimea peretelui.

— Apropo, poliţaii de ieri… începu ea aproape nonşalant.

Ty lăsă paharul pe o servantă şi se aşeză pe un capăt al patului.

— Da? întrebă calm. Ce-i cu ei?

Ronnie apăru în blugi, îmbrăcând un pulover roşu, tricotat.

— Printre altele, m-au întrebat unde ai fost acum vreo două săptămâni.

Ty se rezemă pe coate, apelând la un limbaj al corpului care anunţa în mod inconştient o retragere prudentă.

— Le-am spus că sâmbătă dimineaţă devreme, continuă femeia, ai făcut o plimbare cu automobilul, apoi te-ai întors acasă. După câteva ore…

— Da, nu-i nicio problemă, aprobă el şi-şi trecu palma peste bărbia nerasă. S-au întors azi-dimineaţă.

— Cine?

— Poliţaii. Aveau un mandat de percheziţie.

— Poftim?! Ronnie se opri şi se răsuci către Ty. Ce aveau? Un mandat de percheziţie?

El îşi păstră calmul.

— N-au găsit nimic. Au stat aici câteva ore, doar atât.

Femeia încremenise locului.

— Au căutat în *casa mea?* Poliţia a scotocit prin casa mea?

Ty încuviinţă din cap.

— Nu-i mare chestie.

— Nu-i mare chestie? Ba eu aş zice că-i o chestie extraordinar de mare. Şi ce căutau?

— Îţi spun sincer că habar n-am. Ty ştia că următoarele lui cuvinte puteau să deranjeze, dar le rosti: Cred că făptura a apărut…

— Pentru numele lui Dumnezeu…

— … şi răpeşte oameni, iar poliţia crede că cineva lasă urme. Crede că eu aş fi acela. Normal, nu? Eu sunt omul la care să vii când se-ntâmplă ciudăţenii. Tipul pe care toţi se-nghesuie să dea vina, fie pentru că-i dus cu minţile, fie pentru că – asta-i mai nouă – este asasin. Iisuse Hristoase!

Ronnie îi replică la fel de furioasă:

— Nimeni nu poate fi învinuit, decât numai tu. Dacă însă poliţia te hărţuieşte din cine ştie ce motiv, trebuie să intervenim imediat, să apelăm la avocaţi. Trebuie să te protejăm. O să discut cu Bill şi să văd dacă avocatul firmei n-ar putea…

— Dă-l încolo de avocat. Poliţiştii mă vor lăsa repede în pace.

— Serios? Acum ai ajuns să le ghiceşti gândurile?

Conversaţia degenera rapid, aşa că Ty aprecie că era momentul să dea cărţile pe faţă.

— Am demisionat de la Serviciul Forestier. Acum câteva zile. Intenţionasem să-ţi spun mai devreme, dar…

Ronnie era oripilată. Îl privi pe soţul ei şi se rezemă de perete, inexpresivă, lipsită de puterea de a mai lupta. Nu ştia dacă să ţipe ori să izbucnească în plâns. Nu făcu nici una, nici alta, ci rămase pur şi simplu nemişcată, privindu-l. Simţea cum îi tremura buza inferioară, însă nu şi-o putea stăpâni. Un terapeut îi spusese că era ca şi cum ar fi trăit cu un dependent de droguri – acelaşi lucru era valabil pentru orice individ cu comportament compulsiv distructiv.

Bărbatul porni spre ea, dar Ronnie ridică braţele, ţinându-l la depărtare.

— Nu, rosti ea controlându-şi cu greu supărarea şi mânia. Nu m-

atinge!

— Iubito, am nevoie de timp ca să…

— Nu, te rog, n-o luăm iar cu toate de la-nceput… cu… Se opri şi lacrimile începură să i se prelingă pe obraji. Ziceai că… s-a terminat cu asta. Mi-ai promis!

Ty atinse părul soţiei sale, însă ea îi îndepărtă mâna cu un gest violent, cu ochii înlăcrimaţi şi capul plecat.

— Pleacă, lasă-mă…

Profunzimea durerii ei îl surprinse pe Ty.

Se retrase, privind-o pe femeia care rămăsese cu faţa îngropată în palme. O cunoştea îndeajuns de bine ca să ştie că nu mai trebuia să insiste. Când se apropie de uşă, ea vorbi printre lacrimi:

— La noapte, te culci la parter.

Ty inspiră adânc şi părăsi dormitorul.

Îngrijorarea era săpată pe chipul domnului J.D. Watts. Îngrijorare legată de faptul că reportera frumuşică se îndrepta într-o direcţie greşită şi îngrijorare şi mai mare din cauza telefonului pe care tocmai îl primise. Era poliţistul de eliberare condiţionată al lui Errol Rayburn. Acum J.D. regreta că telefonul lui nu avea un dispozitiv din acelea care-ţi permiteau să vezi numărul apelantului. Se aşteptase la telefonul acela, ştiind că Errol nu-i raportase poliţistului deoarece murise, dar sperase că poliţistul de eliberare condiţionată avea pur şi simplu să uite. Trase un fum adânc din chiştocul de iarbă din Sinaloa şi se lăsă pe spate în fotoliul reglabil pe care-l găsise lângă pubela vecinului său. *Nicio şansă-n pizda mă-sii!*

Se autoamăgise, iar acum marijuana îl focalizase asupra evenimentelor ce aveau să se deruleze în continuare. Poliţistul de eliberare condiţionată va veni la ei, va constata că Errol lipsea, îl va sălta pe J.D. şi dup-aia nasuliile se vor ţine lanţ… în cele din urmă îl vor acuza de asasinarea lui Leon Newburg şi probabil şi de a lui Errol. Sângele i se sui lui J.D. la cap, când îşi aminti că în statul Washington exista încă pedeapsa cu moartea prin spânzurare. Dacă s-ar fi ajuns la pedeapsa capitală şi ar fi avut de ales, ar fi optat fără ezitare pentru injecţia letală. Marijuana îl trimise pentru câteva momente într-o bizară reverie despre diverse metode de execuţie şi despre ce ar fi putut simţi la fiecare dintre ele. Puse apoi frână speculaţiilor morbide. O sun pe *gagică.* J.D. credea că pe ea ar fi interesat-o povestea lui. Iar dacă o folosea pe post, atunci publicitatea i-ar fi oferit o oarecare protecţie. La televizor vedea întruna o sumedenie de indivizi faimoşi care făcuseră tot soiul de lucruri teribile, dar care, din pricina celebrităţii lor, fie că

scăpau basma curată, fie că se alegeau cu pedepse mai uşoare. El considera că relatarea lui despre Bigfoot l-ar fi făcut faimos şi i-ar fi scăpat şoriciul.

În acelaşi timp însă J.D. ştia că dacă ar fi sunat-o pe Kris Walker, femeia i-ar fi trântit probabil telefonul în nas. El nu avea şcoală şi vorbea ca o cizmă, aşa că ştia că nu se punea problema unei convorbiri telefonice. Dar, dacă apărea în carne şi oase, poate că ea l-ar fi luat în seamă. Mai trase un fum adânc şi decise să lase drogurile şi a doua zi să se prezinte la postul TV.

Capitolul 48

Greta aşeza farfuriile pe masa din sufragerie, când Ty intră şi o informă încetişor:

— Doamna Greenwood nu se simte bine şi va mânca mai târziu.

Chris înhăţă un suc şi-şi invită tatăl să urmărească împreună o emisiune cu cele mai amuzante secvenţe video primite de la telespectatori, când se auzi soneria de la intrare. Bărbatul îi făcu semn Gretei că va răspunde el.

Anticipând vreun puşti din vecini care venea să cerşească o ciocolată – sau, şi mai rău, alţi poliţişti –, Ty îşi întipări pe chip o expresie aspră. Când deschise însă uşa, hotărârea sa de a-l alunga pe intrus se dezintegră, zărind o faţă pe care o ştia… dar de unde?

— Domnul Tyler Greenwood?

— Da, încuviinţă Ty.

O palmă bătucită şi ridată se întinse spre el.

— Mă numesc Ben Campbell. Este posibil să mă cunoşti mai bine, dacă mi-aş folosi pseudonimul de actor: „Şeful" Ben Eagleclaw.

Pentru a fi mai uşor recunoscut, Ben purta jacheta „uniformă" din piele de căprioară. Ty îi scutură entuziast mâna. De când se ştia, fusese un fan al indianului. „Şeful" Ben Eagleclaw genera o reacţie pozitivă oriunde ar fi mers.

— Te rog, te rog, intră, îl pofti el.

— Sigur nu deranjez? N-aş vrea să fiu inoportun. Mă gândisem doar că ai putea să fii o persoană cu care mi-ar face plăcere să vorbesc. Cred că ne interesează acelaşi subiect.

Ty văzu în ochii căprui şi adânci ai bătrânului blândeţe dublată de putere de convingere. Ben se opri în uşă, ca şi când ar fi trecut un prag mai important decât cel către interiorul casei. Brusc, chipul îi deveni serios.

— Deasupra noastră, în păduri, în munţi… el este acolo. Vreau să-l găsesc. Vrei să m-ajuţi?

Ochii lui Ty scânteiară când auzi ultimele cuvinte ale indianului. Apariţia „Şefului" Ben Eagleclaw la uşa lui pentru a se oferi să i se alăture în căutare era de-a dreptul un dar divin. Simţindu-se ameţit, îi făcu semn să intre.

— Tocmai ne pregăteam să cinăm. Te rog să ni te alături. Voi fi realmente onorat, iar puştii mei vor fi mai încântaţi decât dacă ar fi mers la Disneyland.

Ben zâmbi şi privi în jur, evaluând locuinţa. Fusese la multe petreceri

din lumea filmului, însă locul acesta era mare chiar şi după criteriile Hollywoodului. Ty îl conduse spre partea din spate a casei.

— Deci… torni un film pe-aici?

Ty decisese rapid că puteau amâna lucrurile serioase după cină.

— Nu, răspunse Ben, am venit numai într-un fel de vacanţă.

Când intrară în zona bucătăriei, Greta zâmbi şi spuse „bună seara"; indianul înalt i se părea cunoscut, dar nu ştia sigur cine era. Ea nu fusese niciodată foarte pasionată de filme, nici chiar când trăise în Suedia. Porniră spre living, unde copiii se instalaseră la televizor, iar Ben dădu din cap către bucătărie.

— Ai o soţie foarte drăguţă.

Greta auzi şi se înroşi până în vârful urechilor.

— Ah, nu, rosti repede Ty, ea este bona copiilor noştri şi un fel de menajeră generală. Soţia mea este la etaj. Nu se simte prea bine. Poate că va coborî mai târziu.

Tânăra suedeză nu-l recunoscuse pe Ben, dar copiii fură în al nouălea cer, de parcă tatăl lor îi adusese în acelaşi timp pe Moş Crăciun şi Pikachu. Ty le pusese de multe ori peliculele lui favorite, aşa că, în ciuda vârstelor fragede, aveau o oarecare cultură cinematografică. În plus, Ben jucase rolul unui înţelept şaman bătrân într-o serie recentă de filme de succes care le plăcuseră foarte mult puştilor. Cina fu o încântare, cu Ben povestindu-şi aventurile de pe ecran şi dinafara acestuia. Ty îşi dorea din tot sufletul să fi coborât şi Ronnie, pentru că era convins că l-ar fi îndrăgit pe Ben. Ştia însă că soţia lui nu era deloc în apele ei.

După cină, Ty îl conduse pe Ben în cabinetul său şi indică două fotolii cu spătar înalt, tapiţate în piele, care erau arar folosite. Când îi oferi un coniac, Ben îl refuză, clătinând din mână.

— Nu, mulţumesc. Nu sunt un mare băutor. Probabil că am văzut prea multe rude care au ajuns alcoolici. Bănuiesc că rasa mea are ceva genetic împotriva alcoolului.

Se auzi un ciocănit uşor şi Ronnie deschise uşa. Venise cu un braţ de pături şi o pernă. Îi zâmbi blând lui Ben care se ridicase în picioare.

— Bună seara. Ty, m-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de astea.

— Mulţumesc. Iubito, dânsul este Ben Campbell. Probabil că…

Ronnie îl recunoscu brusc pe indian.

— Oh… încântată de cunoştinţă, Ben! Îşi strânseră mâinile. Sper că cina a fost bună. Îmi pare rău c-am ratat-o.

— Mulţumesc, a fost foarte bună şi am apreciat efectiv ospitalitatea cu care am fost primit. Cum te simţi? Ty mi-a spus că nu eşti tocmai în

apele tale.

Privirea aruncată de ea spre Ty şi braţul de aşternuturi îi spuseră lui Ben că situaţia era ceva mai complicată.

— Mult mai bine, mulţumesc. Nu vă mai întrerup. Mă bucur că te-am întâlnit, Ben.

— Şi eu, Ronnie.

Ea părăsi camera şi Ty îşi umplu un pahar cu scotch. Simţise că Ronnie se mai calmase, dar ei doi nu-şi rezolvaseră încă neînţelegerile.

— De cât timp eşti însurat?

— De doisprezece ani.

Ben aprobă grav.

— O soţie grozavă, nişte puşti grozavi… Făcu o pauză, apoi adăugă: Nici casa nu-i rea.

Amândoi zâmbiră larg, după care bătrânul trecu direct la subiect.

— Ştiu că-l cauţi, Ty. Şi eu îl caut. Cel de-aici este un ucigaş.

Ty simţi cum i se zbârleşte pielea de pe braţe şi ceafă, auzindu-l pe indian vorbind cu atâta nonşalanţă. În sfârşit, cineva cu aceleaşi convingeri ca el!

— Urmărisem ce credeam că ar fi făcut el, spuse Ty, dar nu eram sută la sută sigur. Crezi realmente că nu-i decât unul?

Ben se aplecă puţin în faţă.

— Da. Este un pribeag. Am simţit că a venit din sud. Este singur. Ne urăşte, adică îi urăşte pe oameni, şi-şi delimitează teritoriul.

Ty se simţi ameţit.

— De unde ştii toate astea?

Ben ştia că următoarele lui cuvinte ar fi trezit îndoiala oricui.

— În copilărie am fost crescut de bunicul meu, care m-a învăţat obiceiurile tribului nostru. M-am îndepărtat însă de ele de aşa mult timp, încât le-am uitat. Asta până recent… Cu mulţi, mulţi ani în urmă, pe când eram tânăr, imediat înainte să plec în război, m-am întâlnit cu o făptură în pădurea din preajma aşezării noastre. M-a urmărit, aşa cum te-a urmărit şi pe tine în articolele pe care le-am citit. Nici azi nu cred că mi-a dorit răul. Uitasem episodul acela, până ce, pe neaşteptate, acum vreo şase luni, am început să-l visez. În vis mă urmăreşte, dar de fiecare dată mă trezesc înainte să mă prindă. Cu fiecare vis însă se apropie tot mai mult şi mai mult şi…

Tăcu, înţelegând că teama sa de a fi prins în somn ar fi putut însemna prea mult chiar şi pentru Ty.

— Oricum, l-am simţit pe acesta. Nu mă-ntreba cum, fiindcă nu ştiu să-ţi spun, dar în ultimele două săptămâni îl simt tot mai des. După aceea am decis să încerc să-l găsesc, mai întâi tot în vis… sau cam aşa

ceva. Am folosit ceva ce m-a învăţat bunicul meu cu mult timp în urmă – un fel de decorporalizare, în care trupul rămâne pe loc, însă poţi călători până departe. În sfârşit… când am făcut-o, l-am văzut. Şi i-am simţit inima. Era întunecată.

Ty încercă să ordoneze tot ce auzise de la bătrânul indian. Nu ştia dacă Ben era nebun, sau persoana cea mai importantă pe care o întâlnise de când îşi începuse căutarea, cu trei ani în urmă. Pentru moment hotărî să opteze pentru a doua variantă.

— Ştii unde se găseşte făptura asta?

Ben se lăsă pe spate şi oftă adânc.

— Nu exact. Uneori o pot localiza, cumva, dar este mereu în mişcare.

Tăcu de câteva clipe şi-şi adună gândurile.

— Toate fiinţele vii emit energie. Până şi plantele au aure energetice. În cazul oamenilor este vorba despre unde cerebrale, electrice, care sunt emise ca nişte semnale radio. Desigur, asta-i teoria mea… dar n-ai încercat niciodată senzaţia că cineva te urmăreşte neobservat sau n-ai simţit că o persoană apropiată se află în pericol?

— Ba da, sigur.

— Ei bine, făptura aceasta, Oh-Mah…

— Oh-Mah? Am citit despre numele ăsta.

— Provine din graiul strămoşilor mei, indienii Hupa, şi înseamnă un fel de „Şeful pădurilor”. Oh-Mah sunt ca nişte aparate de radio care captează semnalele emise de noi. Însă şi noi putem recepta semnalele emise de ei, atât doar că nu suntem obişnuiţi cu ele şi nu ştim cum să le interpretăm.

— Vrei să spui că Oh-Mah ne citesc gândurile?

— Nu că ni le „citesc” efectiv, ci mai degrabă le simt. Apoi nu sunt chiar aşa sigur că toţi Oh-Mah le pot simţi. Cel care m-a urmărit în tinereţe şi alţii despre care mi-au povestit bătrânii tribului puteau. Totuşi, nu toţi au aptitudinea respectivă.

— Pe cel de acum l-ai simţit?

— Da. Este puternic. Are o minte puternică. Şi sunt aproape sigur că-i place să ucidă.

Ty încerca să-şi imagineze creatura în căutarea căreia pornise.

— De ce ucide?

— Acesta? Cred că ucide ca să se răzbune, dar nu ştiu motivul. De asemenea, îşi mănâncă victimele – sunt aproape convins. Vezi tu, Oh-Mah nu sunt animale în sensul în care sunt urşii sau căprioarele. Ei seamănă mai degrabă cu noi. Însă acesta este diferit. El este un ucigaş din umbră.

— Ce-i asta?

— Bunicul meu mi-a povestit multe… Când vorbeam despre creaturile pădurii, el pomenea cu respect, chiar cu veneraţie, despre Oh-Mah. Cei mai mulţi dintre ei sunt fiinţe bune, la fel ca oamenii, însă există şi unii răi, cei cărora le place să ucidă. Bunicul meu îi numea ucigaşi din umbră, cei mai răi dintre cei răi. Ei te urmăresc tăcuţi, ca o fantomă; sunt acolo, dar nu sunt. Sunt cei mai buni vânători din lume. Şi nu-ţi îngăduie să-i vezi decât în ultima clipă, şi-atunci… Ben pocni puternic din palme şi Ty tresări fără să vrea. La revedere! Cel care m-a urmărit era un ucigaş din umbră.

Ben decise să-şi dea cărţile pe faţă, simţind că Ty era receptiv.

— Sunt un om bătrân. În visele mele, urmăritorul poate că uneori este chiar acesta… nu ştiu… Oricum el se apropie mereu şi mereu. Pare o nebunie, dar dacă mă prinde în vis…

Tăcu şi Ty îi completă spusele.

— N-o să te mai trezeşti.

Indianul încuviinţă fără un cuvânt, ştiind că vorbea cu omul potrivit. Împreună poate că reuşeau să găsească făptura aceasta, poate chiar s-o oprească şi să scape astfel de demonul lor comun.

Ty îşi turnă o porţie zdravănă de scotch.

— Şi cum îl găsim?

Ben se uită la ferestrele înalte din podea până în tavan şi văzu bezna dindărătul lor ca pe o metaforă pentru etapa următoare.

— Nu ştiu.

Ty şi Ben îşi petrecură seara în cabinet, apoi se mutară în bucătărie, pentru că indianului i se făcuse sete şi dorea un pahar cu apă. Ty îşi mai turnă un whisky, al cincilea după socoteala bătrânului, după care ieşiră din casă, la aer curat. Ty îşi încheie haina ca să se apere de frigul nopţii ceţoase şi indică două şezlonguri lângă piscină.

— De unde începem? întrebă el.

— Ştiu că nu-i departe de aici, răspunse Ben. Este sus în munţi şi probabil că noaptea coboară ca să vâneze şi să mănânce.

Văzduhul era nemişcat şi se scurseră câteva secunde de tăcere, timp în care bărbaţii reexaminară discuţia pe care o purtaseră în ultimele ore.

— I-am văzut urma, spuse Ben.

Ty fu surprins.

— Unde?

— Mai sus de locul ăsta. Unei familii i-a fost răsturnată maşina…

— Familia Allison, aprobă Ty. Da, ştiu. Ai văzut o urmă la ei?

Ben încuviinţă şi deschise braţele aidoma unui pescar care exagerează cu mărimea unui peşte ce i-a scăpat din undiţă.

— E mare. Se lăsă pe spate în şezlong şi se uită la puţinele stele al căror pâlpâit răzbătea înapoia norilor. Nu cred că acest Oh-Mah va pleca. Cred de asemenea că-i foarte furios, dintr-un motiv necunoscut. În plus, îi place să ucidă.

Ty răspunse printr-o duşcă sănătoasă de scotch.

— Nu te supăra pe mine, rosti Ben aplecându-se spre el, dar bei foarte mult.

Bărbatul îşi privi paharul. Dacă i-ar fi spus-o altcineva, s-ar fi înfuriat, dar indianul era noul lui prieten cel mai bun şi făcea parte din clubul lor format din numai două persoane.

— Cred că eşti un om bun, urmă bătrânul, dar simt tensiune în casa ta. Oh-Mah îşi cere preţul, aşa-i?

— Aşa-i, zise Ty încet.

— Şi whiskyul nu-i singura ta cârjă, nu?

Ty fu uşor surprins, însă faptul că Ben ghicise că el avea şi alte moduri de a se elibera de presiune îl convinse cu atât mai mult că indianul putea să contacteze o parte a minţii pe care el n-o înţelegea.

— Nu.

— Nu contează ce anume este, spuse Ben, însă din clipa asta trebuie să te laşi de toate.

Ty ridică ochii mirat. *Ce legătură are cu problema noastră?* Dădu să obiecteze, dar Ben ridică o mână şi surâse blând.

— Nu încerc să te-nvăţ cum să-ţi conduci viaţa, însă ştiu că pentru a învinge ne va trebui tot ceea ce suntem în stare. Ne confruntăm cu ceva pentru care niciunul dintre noi nu este pregătit. Oh-Mah este iute ca vântul, puternic ca un cal de povară şi-i place s-omoare. Noi suntem doar oameni. De aceea trebuie să fim mai inteligenţi ca el, să fim cu un pas mental înaintea lui, fiindcă el deţine toate celelalte atuuri. Dacă vom face asta, dacă vom pleca în urmărirea lui, ar fi bine să fim cu mintea ascuţită ca briciul, pentru că dacă nu suntem şi facem o greşeală…

Tăcu, se aplecă spre Ty şi-l atinse pe braţ.

— Cât de înalt era cel care te-a urmărit pe tine?

— Nu ştiu, cred că vreo doi metri şi cincisprezece.

Ochii bătrâni ai lui Ben se focalizară asupra lui Ty, căutând să-l impresioneze. Îi plăcea tânărul acesta, dar avea nevoie de un partener pe care să se poată bizui.

— Cel care te-a urmărit, îi spuse, era probabil un adolescent, ba poate chiar un copil. Te-a urmărit ca să se amuze. Acesta este însă o dată şi jumătate mai înalt şi de peste două ori mai voinic. Dacă

pătrundem pe teritoriul lui, ne aşteaptă pericole mult mai mari. El va şti că suntem acolo şi va fi cu un pas înaintea noastră. Dacă vrem să avem o şansă reală, am nevoie de tine cu mintea limpede. Ai înţeles?

Ty aprobă încruntat.

— Da.

Întinse mâna şi indianul i-o strânse. Apoi Ty aruncă restul whiskyului în iarbă. Ben privi piscina pe jumătate acoperită.

— Nu-notaţi prea mult, aşa-i?

— Nu, capacul ar trebui să se retragă automat, dar s-a stricat şi n-am găsit pe nimeni să ni-l repare decât după Crăciun. Apa-i ca gheaţa. Nevastă-mea… ă-ă-ă, Ronnie, a vrut-o când am construit casa. O folosim cam o lună pe an, poate chiar două. Însă le place căprioarelor şi ratonilor; ei vin mereu să se adape.

Ben examină apa, după care spuse:

— Oricum, o să te rog să mă scuzi că n-am slipul la mine.

Capitolul 49

În jurul miezului nopţii, Kris intră în apartamentul ei din Eastlake, îşi sortă corespondenţa primită, ascultă mesajele înregistrate pe robotul telefonic, apoi decise ceva cu totul necaracteristic ei: o baie fierbinte. Era în general amatoare de duşuri şi privea băile făcute în cadă ca o pierdere de vreme, însă în seara asta avea chef să se răsfeţe.

Fereastra camerei de baie era înaltă cât tot peretele şi avea vedere spre lacul Union şi oraşul din jur. Întrucât puţini vecini puteau să vadă înăuntru, Kris nu trăgea de obicei draperia peste geam. Îşi aprinse o ţigară şi dădu drumul la apă. Ştia că unui bărbat aflat peste drum îi plăcea s-o privească în baie. Uneori îl lăsa. Îl poreclise Bob Ginitorul. Îl văzuse de câteva ori stând la fereastra apartamentului său, cu şi fără binoclu, ba chiar trecuse pe lângă el în băcănia micuţă de pe Fairview. Ştia că Bob Ginitorul îi cunoştea identitatea, dar era aproape convinsă că nu avea habar că ea îi cunoştea obiceiul.

Îşi umplu un pahar cu vin şi reveni în baie. Văzu că Bob Ginitorul stinsese lumina, ceea ce însemna că-şi ocupase postul de observaţie. Succesul înregistrat în ziua aceea o făcu să se simtă brusc puternică şi, fiindcă descoperise că puterea era noul ei afrodiziac, decise să-i ofere un spectacol.

Îşi descheie fără grabă bluza, o lăsă desfăcută şi plecă din dreptul ferestrei, pentru a spori suspansul. Reapăru peste câteva secunde şi aruncă bluza pe podea. După aceea se jucă aţâţător cu sutienul, îl desfăcu şi-i dădu drumul să cadă pe jos. Îşi prinse sânii goi în palme, dorind să se asigure că-l excita cât mai mult pe Bob Ginitorul. Apoi sorbi încetişor din chardonnay.

Trase fermoarul fustei, o lăsă să-i lunece pe picioare şi îi făcu vânt în dormitor. Detesta dresurile: le desfăcu de pe portjartier şi le aruncă în coşul pentru rufe murdare. Acum când purta doar slip, era momentul să termine cu Bob Ginitorul, fiindcă nu-l lăsase niciodată s-o vadă complet dezbrăcată. Însă când întinse mâna către draperie, simţi pe neaşteptate vinul invadându-i centrii plăcerii din creier. Avusese o zi incredibil de bună, mulţumită celor doi boşorogi de lângă Monroe, morţi probabil.

Acţiunile companiei Kris Walker, Inc. Crescuseră până la cer după alungarea lui Doug Gautier şi validarea neverosimil de norocoasă a teoriei ei despre crimele în serie. Înainte de înregistrarea mărturisirii lui Mac, presiunile crescuseră asupra postului de televiziune, căruia i se ceruse să explice de ce numea dispariţiile „crime”. Toată lumea, de la

şmecheraşii de la posturile de radio locale, până la organizaţiile naţionale de ştiri, punea aceeaşi întrebare decisivă: Ce ştie Canalul 7 şi nu ştie nimeni altcineva? Kris îi recunoştea lui Lyle meritul de a fi acţionat ca interfaţă pentru ea, chiar şi în relaţia cu sediul din Provo. Iar acum toate mass-media, de la *Newsweek* şi *Wall Street Journal*, la *People,* o asediau cu solicitări pentru interviuri. Femeia parcursese blogurile despre mass-media, unde se părea că frumuseţea ei reprezenta pentru public o prioritate mai mare decât faptul că îşi câştiga cotă de piaţă. La acestea se adăuga încântarea reală prilejuită de zvonul, care se răspândise repede printre personalul postului TV, potrivit căruia Howard March, managerul vânzărilor, le spusese oamenilor săi că Kris devenea „o industrie în sine, graţie reportajelor despre indivizi dispăruţi". Femeia se simţea de-a dreptul invincibilă.

Stând exact în dreptul ferestrei, îşi scoase slipul şi-i făcu vânt cât colo. Sorbi din vin şi, în pielea goală, execută o piruetă lentă pentru admiratorul ei. *Bucură-te de ce vezi, Bob Ginitorul, fiindcă nu le vei putea atinge niciodată!* Pentru câteva minute îşi perie părul fără grabă, după care decise că Bob văzuse mai mult decât ar fi putut face faţă. Îşi aprinse altă ţigară şi ieşi din scenă, afundându-se în apa fierbinte din cadă.

Trecuseră trei ore de când privise ceasul pentru ultima dată. Se făcuse ora 3 noaptea şi Mac închise cartea scrisă în 1961 de renumitul zoolog britanic Ivan T. Sanderson: *Yeti, Omul Zăpezilor, o legendă vie.* Nu mai trebuia să se scoale de dimineaţă, dar închise cartea pentru că o idee subconştientă i se strecurase în lobul frontal şi răcnea acum asurzitor. Wade Frazier avea să-l ajute să scoată toate castanele din foc. În ciuda faptului că profesorul afirmase că nu se va implica, între timp se petrecuseră prea multe ca să nu rupă tăcerea. Mac se închipui înarmat cu mulajul şi flancat de Frazier, susţinând o conferinţă de presă care avea să arunce în aer mass-media. Examină plin de mândrie ideea şi decise să acţioneze chiar a doua zi dimineaţă. Deşi cariera lui începuse să se destrame în ultimele douăzeci şi patru de ore, avea speranţe proaspete şi un plan nou. Liniştit, se băgă în pat şi dormi ca un prunc.

Capitolul 50

În uzina Boeing din Everett, schimbul de dimineaţă începu voios şi cu tragere de inimă, dar Russ Tardif tot nu apăru. Milt Nelms era deja scos din sărite. *A trecut aproape-o săptămână şi n-a dat nici măcar un semn de viaţă!* Pe Milt îl iritau mai multe lucruri, printre care cele douăzeci de telefoane pe care i le dăduse lui Russ şi faptul că, deşi bărbatul depăşise orice limită a bunului-simţ, concedierea lui urma să fie problematică din cauza sindicatului.

După ce-i întrebase pe toţi colegii lui Russ despre apucăturile acestuia, Milt nu se alesese cu nimic concret. Le întrebase pe putorile alea dacă nu se duceau până la Russ acasă, pentru a vedea ce se întâmplase. Niciunul nu stătea atât de departe de uzină – şi niciunul nu se oferise voluntar –, aşa că Milt decise că va trebui s-o facă el însuşi. Oricum şi-ar fi pierdut dimineaţa învârtindu-se de colo-colo până ce primea noile toleranţe ale încuietorilor pentru uşile hidraulice ale calei pe care tocmai le asamblaseră… şi acum se părea că trebuiau să le facă din nou… aşa că Milt aprecia că avea la dispoziţie cel puţin patru ore. Îl luă pe Brian Windham, subordonatul şi tovarăşul lui de băutură, suiră în Fordul F-150 al lui Milt şi porniră către locuinţa lui Russ Tardif.

Milt şi Brian avură nevoie de o oră ca să ajungă la reşedinţa Russ. Ratară de două ori accesul spre ea, înainte să observe drumeagul de pământ îngust şi anonim, pe mijlocul căruia iarba crescuse înaltă de o jumătate de metru. Opriră în faţa casei lui Russ, sperând să nu vadă acolo maşina lui, un Ford Aerostar vechi. Duba albastru-decolorat îi anunţă că Russ era acasă şi Milt încercă senzaţia neliniştitoare că situaţia era pe punctul de a se complica, dacă nu chiar de a se înrăutăţi.

Coborâră fără un cuvânt din maşină şi rămaseră pe loc, ascultând. Habar n-aveau dacă nu cumva Russ îşi pierduse minţile şi avea să apară dintr-o clipă în alta cu o armă încărcată şi aţintită către ei – în ziua de azi, te puteai aştepta la orice –, dacă nu cumva era beat-mort… sau pur şi simplu mort. Dinspre ferma veche nu se auzea absolut niciun sunet. De undeva mai jos răzbătea zgomotul vag al unei ape curgătoare. Pădurea deasă care se apropia până la cincisprezece metri de casă era complet nemişcată.

Milt sună la uşă, apoi ciocăni vreun minut şi în cele din urmă dădu ocol casei, privind înăuntru. Nu zări nici urmă de Russ.

— Vezi ceva? strigă el spre Brian.

— Nimic! răcni Brian de pe cealaltă latură a clădirii.

Examinând curtea din spate, care cobora în pantă şi era acoperită de iarbă înaltă până la genunchi, Milt zări ceva care semăna cu o cărare ce ducea la pârâu.

— Auzi, strigă el, nu zicea Russ c-are un atelier sau aşa ceva?

Zgomotul apei curgătoare îl împiedică pe Brian să-i audă întrebarea din partea opusă a casei.

Milt porni pe potecă.

Brian ocoli locuinţa şi-l urmă.

— Nu cred că-i pe-aici, comentă el inspectând fără chef panta abruptă şi ierboasă.

Deşi era încântat că plecase de la uzină în timpul programului, nu se gândise că va avea de jucat rolul unui detectiv.

Cu douăzeci de metri înainte ca poteca să se termine, amândoi bărbaţii văzură acelaşi lucru şi se opriră.

— Băi, să fiu al dracu'! şuieră Brian.

Milt continuă către ruinele arse. Era greu de spus dacă Russ îşi găsise sfârşitul aici, dar deocamdată aşa părea să fie. Ocoliră mormanul de lemne carbonizate, sperând să găsească orice care să le confirme sau să le infirme bănuielile teribile. Brian ridică un lemn, însă Milt îl opri.

— Nu pune mâna! Dacă-i înăuntru, e mort. Poliţia şi pompierii trebuie s-aibă toate datele ca să-nţeleagă ce s-a-ntâmplat.

Brian dădu drumul lemnului. De-aia era Milt şef, fiindcă se gândea mereu la toate.

Mac şovăi cu telefonul în mână, simţind că la lumina zilei măreaţa lui revelaţie de la ora 3 noaptea nu mai părea la fel de sclipitoare. Oricum, formă numărul.

După câteva clipe, glasul profesorului se auzi la celălalt capăt al firului:

— Wade Frazier.

— Domnule profesor, sunt Mac Schneider.

— Ce mai faci, domnule detectiv? N-am auzit nicio consemnare a descoperirii dumitale.

— De aceea vă şi telefonez. Au mai dispărut şi alţi oameni şi cred că există un singur făptaş.

— Aha, deci doreşti să confer credibilitate ştiinţifică aserţiunilor dumitale.

— Pe scurt, da. Aţi fi de acord?

— Nu şi o să-ţi spun şi de ce n-o pot face. Dacă nu cumva lucrurile

s-au schimbat între timp, dumneata deţii doar un mulaj şi nicio altă dovadă. Am urmărit ştirile şi am citit relatările, dar nimeni altcineva nu pare să fie conştient de ceea ce suspectezi dumneata… şi eu. Pentru a-ţi susţine ipoteza destul de provocatoare, ai însă nevoie o dovadă incontestabilă, care, din păcate, lipseşte. Pentru a înţelege cam ce înseamnă „dovadă incontestabilă", îţi voi aminti cazul lui Roger Patterson, care a filmat o asemenea creatură, iar la patruzeci de ani după aceea, încă se mai discută dacă nu cumva este vorba despre un om îmbrăcat într-un costum special. În plus, pentru a ne extinde puţin în tărâmul psihanalizei, aş specula că tăcerea dumitale de până acum indică o diminuare a certitudinii absolute. Îţi faci griji în privinţa carierei, domnule detectiv?

Mac nu dorea să-i spună că despre cariera lui se putea vorbi deja la timpul trecut. Nu voia ca Frazier să creadă că numai unul dintre ei avea ceva de pierdut.

Profesorul luă tăcerea sa ca fiind un acord tacit.

— Prin urmare, domnule detectiv, îmi poţi înţelege poziţia. Pot spune totuşi ceva: dacă vei obţine cadavrul, sau un specimen viu, voi fi încântat să-l cataloghez şi să particip la prezentarea lui în faţa comunităţii ştiinţifice şi, presupun, a lumii. Pentru orice altceva însă… regret.

— Aveţi vreo sugestie? întrebă Mac.

— Caută-l! Ca şi oamenii, este probabil o creatură a obişnuinţelor. Stabileşte-i un şablon al acţiunilor şi treci prin sită zona respectivă. Te sfătuiesc însă s-o faci numai dacă eşti considerabil înarmat. Hominidul acesta pare destul de irascibil.

— Parcă vă doreaţi un specimen viu, nu? surâse Mac.

— Mi-ar plăcea, dar nu cred că este fezabil. Suspectez că o asemenea făptură poate fi capturată doar într-un singur mod… şi în niciun caz cu ajutorul unei plase. Mult noroc, domnule detectiv!

Mac închise telefonul şi rămase privindu-l, pierdut în gânduri. După aceea ridică iarăşi receptorul şi formă alt număr.

— Bună, Suzy, sunt Mac.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă femeia, coborând glasul. Pe-aici eşti privit ca ultimul om.

— Ştiu. Este o poveste lungă.

— O să mi-o spui altă dată, când putem vorbi.

— Aşa-i. Am nevoie de o favoare.

— Ia zi!

— Dacă apare orice lucru straniu… dispariţii sau altceva, copiază fişierele şi trimite-mi-le.

— Bine. Altceva?

— Să fii cu ochii-n patru. Ajuţi şi informezi un duşman.

Ea chicoti trist.

— O să fiu. Şi tu ai grijă ce faci!

— Bine. Mulţumesc din suflet, Suze, eşti cea mai tare.

Bărbatul îşi ocupă restul dimineţii învârtindu-se prin apartament, făcând curăţenie şi punând toate lucrurile la locul lor. Activitatea aceea nu necesita gândire şi-i lăsa minţii o cale spre găsirea de opţiuni. Apoi îi veni altă idee, cu certitudine mult mai excentrică decât apelarea lui Frazier. Scoase un dosar din birou şi începu să-l răsfoiască.

Recepţionera postului de televiziune Canal 7 ridică ochii şi văzu un bărbat de vreo treizeci de ani, slab şi neras, purtând blugi rupţi, un tricou Iron Maiden foarte decolorat şi o jachetă militară destrămată pe alocuri. Femeia se întrebă imediat care dintre companiile locale de mesagerie îşi coborâse într-atât standardele pentru angajaţi.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

— Trebuie să vorbesc cu reportera Kris Walker, spuse J.D. Watts. Văzu privirea cercetătoare cu care era examinat şi înţelese imediat necesitatea de a se legitima. Ştiu ceva despre omorurile pă care le-arată ia la televizor, adăugă el stângaci şi imediat ce rosti cuvintele acelea îşi dădu seama cum sunaseră. Nu că-l cunosc pe-ucigaş sau aşa ceva, da' cred că ştiu cine-i autoru'.

Consumul cronic de marijuana şi lipsa de practică în comunicarea protocolară îi afectaseră deja introducerea.

— Domnişoara Walker nu este în redacţie. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?

Era ora 9 dimineaţa şi J.D. nu se gândise că era prea devreme pentru Kris să vină la slujbă.

— Futu-i! Ah, bine, da… Se gândi cu disperare ce mesaj i-ar fi putut lăsa reporterei ca s-o poată momi şi nu găsi nimic. O să revin.

Plecă, apoi se întoarse şi întrebă:

— La când vine?

Recepţionera consultă o listă.

— Probabil în jurul orei 13.

J.D. încuviinţă şi ieşi. Recepţionera îşi luă blocnotesul ca să-i scrie lui Kris despre vizita excentricului drogat, după care se răzgândi. Dacă ar fi fost vorba despre oricare alt reporter, l-ar fi prevenit, însă reputaţia lui Kris se răspândise şi nu dorea să atragă atenţia asupra ei, nici chiar făcându-i o favoare.

Capitolul 51

Poliţiştii şi pompierii fotografiară cu atenţie ruina atelierului lui Russ, după ce determinaseră, prin răscolirea rapidă a mormanului de sfărâmături carbonizate, că acolo nu se aflau resturile bărbatului. Concluzionară că structura se prăbuşise parţial înainte să fi ars şi că uşa din faţă împreună cu aproape tot peretele din jurul ei căzuseră spre *exterior.* Nimeni nu putea să explice genul acela de distrugere şi nici să speculeze despre ce se petrecuse de fapt cu Russ Tardif. Faptul că fuseseră necesari trei oameni ca să ridice în picioare bancul de lucru al lui Russ nu făcea decât să confirme că, potrivit spuselor unui pompier, „indiferent ce s-a petrecut aici a fost al naibii de ciudat".

Din cauza freneziei tot mai mari iscate de „ucigaşul în serie dezlănţuit", declaraţia făcută presei menţiona doar că avusese loc un incendiu ale cărui cauze nu fuseseră încă stabilite. În aşteptarea rezultatelor anchetei şi până la anunţarea celor mai apropiate rude, nu se spusese publicului că atelierul fusese răscolit şi că ocupantul casei dispăruse şi era probabil mort.

Ronnie nu-i adresase niciun cuvânt lui Ty în timp ce se pregătea să plece la serviciu. Bărbatul ştia că următorul pas trebuia să-i aparţină ei şi se rugase în gând ca măcar să-şi menţină tonul scăzut. După plecarea soţiei sale, suspinase uşurat şi privise imediat spre sertarul plin cu pilule care aveau să-i readucă buna dispoziţie pe tot restul zilei. Îl opri însă promisiunea pe care i-o făcuse bătrânului. Într-o singură seară, Ben devenise prietenul său cel mai bun şi o figură paternală; tatăl lui Ty murise cu ani în urmă într-un accident de maşină. Ty îşi dorea – *avea nevoie* – să găsească alinare în faţa grozăviilor ce i se derulau prin cap. Mintea sa îi rula imagini oribile pe ecranul său interior şi bărbatul se înfiora disperat ca nu cumva totul să se năruie ca un castel de nisip. Căsnicia, familia, totul… puf! *Să* dispară în fum.

Aşa că privi sertarul acela şi-şi analiză cuvintele pe care i le spusese lui Ben, aşa cum ar fi făcut un avocat, căutând o cale de ieşire. Promisiunea rămânea totuşi promisiune. Ca răsplată pentru că fusese atât de decis, partea lucidă a creierului său îl anunţă că respingerea ispitei tocmai îl făcuse mai puternic. Spera să fie şi suficient de puternic, deoarece Ben spusese că va avea nevoie de toată puterea sa pentru ceea ce va urma.

Şi ce va urma? Nu ştia şi n-o ştia nici Ben. Vor urmări creatura? Şi apoi? O vor împuşca? O vor droga? Îi vor pune un cearşaf în cap şi-o

vor lovi c-o crosă de golf? Ar fi putut măcar s-o găsească? Ty era ispitit să atace problema cu bani şi tehnologie. Să-şi scoată de la naftalină toate echipamentele – senzorii cu infraroşii, ochelarii militari pentru vedere pe timp de noapte, detectorii de mişcare – şi să alimenteze calculatoarele cu toate informaţiile necesare pentru a reduce problema la un singur răspuns: *Este aici, mergeţi şi capturaţi-o.*

Însă Ben avea alt plan. El susţinea că Oh-Mah ar fi putut fugi de ei, dacă-l hăituiau cu toată tehnica militară a secolului al XXI-lea. Ben dorea să folosească metoda pe care o ştia el… mai exact, aşa cum recunoştea, pe care abia recent o redescoperise. Din punct de vedere emoţional, Ty înţelegea conceptul de „ochi interior" al indianului, dar pur şi simplu nu şi-l putea explica raţional. Era un ins cu mintea perfect deschisă, dar nu era uşor de acceptat ideea că Ben ar fi putut contacta creatura aceea folosind puteri extrasenzoriale. Presupunând însă că lucrurile ar fi stat aşa cum spusese indianul, cum ar fi trebuit să procedeze? Se vor folosi de decorporalizarea bătrânului pentru a-l localiza pe Oh-Mah? Sau poate, cumva, îl vor determina să vină la ei? Ty nu ştia şi nu era foarte sigur că Ben ştia mai multe.

Decisese totuşi să-şi alunge scepticismul şi să accepte că Ben avea dreptate. Ceva din omul acela, de fapt mai multe, îi spunea lui Ty că Ben Campbell, cunoscut şi ca „Şeful" Ben Eagleclaw, nu era doar un actor bun, ci şi un indian adevărat. Ty fusese dintotdeauna fascinat de mistica amerindienilor, iar acum era posibil să-şi mizeze viaţa pe ea.

Capitolul 52

Ben ajunse la reşedinţa Greenwood cu puţin înainte de ora 10 dimineaţa şi intrară în cabinetul lui Ty. După ce prinseră hărţile bărbatului pe pereţi, cei doi folosiră informaţiile pe care le cunoşteau pentru a determina locurile unde dispăruseră persoanele şi le marcară cu piuneze colorate. La ora 13, Greta ciocăni la uşă şi-i întrebă dacă voiau să prânzească. Ty, care pierduse noţiunea timpului, se simţi brusc flămând şi îi spuse că o să vină imediat.

Se uită după aceea la harta în care înfipseseră piunezele şi comentă:

— Se deplasează spre vest.

Ben privea şi el harta, încercând să distingă un şablon.

— Eu cred că s-a stabilit deja. Nu sunt sigur, însă cred că şi-a delimitat probabil teritoriul şi acţionează pornind din interiorul lui. Nu uita că poate parcurge uşor treizeci de kilometri pe noapte.

— Unde? întrebă Ty.

Încruntătura celuilalt se adânci.

— Nu ştiu. Am încercat să-l caut azi-dimineaţă. Nimic…

Ty estimă regiunea aproximativă de acţiune a ucigaşului din umbră.

— Ar fi treizeci-patruzeci de kilometri pe douăzeci şi cinci, ceea ce înseamnă opt sute-o mie de kilometri pătraţi. De unde începem?

Indianul îl bătu pe spate.

— Haide mai întâi să mâncăm.

În timp ce străbăteau holul către bucătărie, se auzi soneria de la intrare. Ty îi făcu semn lui Ben să-şi continue drumul.

— Răspund eu.

Uşa dublă de la intrare avea panouri elegante de vitralii, care acopereau imaginea oricărui musafir, lăsând doar să se ghicească silueta sa. Ty bănuia că era vorba de vreun reporter. Când deschise uşa, deveni imediat suspicios. De data aceasta însă bărbatul din faţa lui îi întinse mâna.

— Domnul Greenwood? Sunt Mac Schneider. Poate îţi aminteşti de mine, de la…

— Da, îmi amintesc, rosti Ty precaut, strângându-i mâna. Cu ce te pot ajuta? Vreţi să-mi percheziţionaţi iarăşi casa?

Mac păru îngrozit.

— A fost acţiunea lui Carillo, nu a mea.

Ty rămase cu uşa pe jumătate întredeschisă şi adoptă un aer de nerăbdare, care anunţa limpede că nu intenţiona să fie la fel de binevoitor ca ultima dată.

— Ce doreşti?

— Am venit aici în mod neoficial. S-ar putea să fii interesat de ceea ce deţin, iar reciproca poate fi adevărată. Am nevoie de ajutor în găsirea acestei creaturi şi cred că mi l-ai putea acorda.

Mac zări curiozitatea pe chipul celuilalt, dar combinată şi cu scepticism, aşa că mai lansă o momeală.

— Ştiu că te interesează, continuă el. Sunt aproape sigur că ea există în munţi şi trebuie oprită. Am nevoie de o susţinere, ca s-o pot opri. Te interesează?

Ty se dădu un pas înapoi şi-i făcu semn să intre. Era în acelaşi timp surprins şi suspicios, însă decise să-l observe pe detectiv şi poate ulterior să-i împărtăşească ceea ce ştia. În plus se putea bizui pe „radarul" lui Ben pentru a decide dacă îi era prieten sau duşman.

— Ai mâncat? îl întrebă. Noi tocmai ne aşezam la masă.

— Mulţumesc pentru invitaţie.

Mac fu impresionat că Ty Greenwood nu părea să fi păstrat vreo ranchiună după prima lor întâlnire mai degrabă ostilă. În acelaşi timp însă nu-şi făcea iluzii şi înţelegea că ospitalitatea lui era alimentată în mare parte, dacă nu total, de curiozitate.

Mergând spre bucătărie, Ty observă punga mare pe care detectivul o ţinea în mână.

— Ce ai acolo?

— Ceva pe care sunt sigur că-l vei găsi interesant, răspunse celălalt cu un surâs uşor.

Când îl zări pe Ben, Mac holbă ochii surprins, apoi începu să recite aţâţat filmografia indianului împreună cu momentele de vârf ale carierei sale. Ben fu măgulit, deşi uşor stânjenit de nivelul acela de detalii, dar îl lăsă să continue, deoarece îl plăcuse instantaneu pe detectiv. Pe durata prânzului niciunul dintre ei nu vorbi despre subiectul care-i frământa.

Cei trei bărbaţi merseră după aceea în cabinet şi se aşezară în scaune. Ty deschise discuţia.

— Ben îl caută şi el. Tocmai am decis să formăm o echipă pentru a-l găsi. Ca să zic aşa, ai sosit la ţanc.

Mac încuviinţă din cap când auzi despre formarea unei echipe. Încă nu le spusese, dar el trebuia să fie cel care găsea hominidul, nu ei. Ghicise în mod corect că Ty avea să pornească în căutarea creaturii, însă nu se gândise şi la implicarea lui Ben. Avea să fie ceva mai greu decât anticipase.

Ty se întoarse către Ben.

— Mac este unul dintre detectivii despre care ţi-am spus.

Indianul fu surprins, fiindcă Ty îi descrisese pe poliţişti ca extrem de dezagreabili, şi Mac îi descifră imediat expresia.

— Partenerul meu şi cu mine am fost niţel cam agresivi. Îmi cer scuze.

— Stai aşa, rosti Ben îndreptând un deget spre el, tu eşti cel pe care l-a intervievat reportera aceea. Asta-i! De aceea îţi cunoşteam vocea.

— Da, suspină Mac, numai că banda înregistrată de ea a fost aranjată. A tăiat lucrurile cele mai importante pe care le spusesem.

— Ce anume? întrebă Ty.

Mac scoase din pungă mulajul uriaş al urmei de picior şi i-l întinse.

— Ăsta-i făptaşul.

— Doamne Dumnezeule… şopti Ty cu ochii holbaţi.

Ben privi mulajul, dar fu mai puţin impresionat.

— Da, el este. E clar.

Mac îi aruncă o căutătură nedumerită şi indianul continuă:

— I-am văzut urmele recent. De fapt, o urmă parţială. La fel ca asta – tot piciorul stâng. Lucrează mai apăsat cu partea stângă a corpului. Este stângaci.

— De unde ai prelevat-o? întrebă Ty.

— De pe munte, din locul unde au dispărut avocaţii. Am văzut mai întâi o urmă de călcâi, apoi am căutat pe lângă potecă şi am găsit asta. Carillo este convins că tu laşi urmele acestea.

În clipa aceea, Ty înţelese totul.

— De aceea a ordonat percheziţia… Căuta obiectul cu care am lăsat amprenta asta.

— Exact! Mac ştia că trebuie să le câştige încrederea şi asta cât mai repede. Cred că am fost cât pe-aici să mă întâlnesc cu el. Săptămâna trecută… Jur că era chiar în spatele meu. Am tras cu pistolul de câteva ori ca să-ncerc să-l sperii, după care am suit în maşină. Am avut o senzaţie foarte ciudată, ca…

— O briză caldă? îl întrerupse Ben. Sau ca atunci când cineva intră într-o cameră şi, deşi nu l-ai auzit, ştii că-i acolo? Sau poate ca lumina soarelui – doar o rază sau două care-ţi zbârlesc părul de pe ceafă? Aşa ceva?

Mac era fascinat de abundenţa de detalii pe care bătrânul le ştia despre hominid.

Ben încuviinţă încet către el.

— Oh-Mah… A fost lângă tine. Ai avut foarte mult noroc.

— La asta te refereai tu, Ben? întrebă Ty. La capacitatea de a-l simţi?

Bătrânul încercă o explicaţie.

— Cred că este acel simţ suplimentar, dar nedezvoltat, pe care noi îl deţinem, însă nu-l folosim. Pe de altă parte, energia lui mentală este foarte puternică… Este concentrată ca o rază de lumină şi o putem realmente percepe. Atunci ne dăm seama de prezenţa lui.

— Dar el simte că noi ştim? întrebă Mac.

— Cred că da.

Mereu orientat spre aspectele tehnice, Ty se interesă:

— Ai vreo idee care poate fi raza de percepţie?

— Nu, nu ştiu, dar, aşa cum ţi-am spus, l-am simţit din Portland. Cât sunt până acolo… trei sute de kilometri, nu? În acelaşi timp însă nu-l pot recepţiona de aici, cel puţin nu limpede. Ştiţi, am citit multe relatări despre episoade „psihice". Oameni care simţeau că o persoană iubită se află în pericol, în ciuda faptului că erau în capătul celălalt al ţării… Un câine care a mers o mie cinci sute de kilometri şi şi-a regăsit stăpânul… Sau cineva care prevede un lucru care se întâmplă efectiv… Există totodată multe declaraţii ale unor nebuni, care înceţoşează adevărul, dar este cert că experienţele psihice sunt reale.

— Prin urmare simţi că ar fi undeva în regiune, zise Mac.

— Exact, dar, aşa cum i-am spus şi lui Ty, nu v-aş putea preciza locul.

Ty arătă hărţile pe care le fixaseră pe pereţi.

— Îi trasam o posibilă rută, însă n-a reieşit niciun şablon clar. Ben crede că şi-a stabilit deja un sălaş şi că operează în jurul lui. Încercam să deducem pe unde ar fi. De acolo ar trebui să începem căutarea.

Mac pricepu că cei doi nu s-ar fi mulţumit cu altceva decât căutarea activă a hominidului. Poate că Ben Campbell era bătrân şi actor, dar ştia multe despre creatură şi părea decis. Ty Greenwood o căuta de multă vreme, devenise cunoscut ca un individ obsedat de subiectul acesta şi în plus se putea baza pe marea lui putere financiară.

În timp ce continuau discuţia, detectivul se gândea cu frenezie la o opţiune pe care s-o poată accepta şi ceilalţi. Indiferent însă care ar fi fost, nu putea avea decât un singur rezultat: Mac trebuia să fie cel care găsea creatura, pentru că era convins că numai aşa îşi putea salva credibilitatea şi cariera. Simţea totuşi că disperarea îi afectează gândirea şi-şi reaminti maxima pe care partenerul lui mai vârstnic i-o repetase cu obstinaţie când abia se angajase în DPLA: „Puştiule, niciodată nu juca pocher pe bani dacă ţi-e frică să-i pierzi. O să pierzi de fiecare dată!" Mac ştia foarte bine că sfatul acela nu avea nicio legătură cu pocherul, ci se referea la viaţă în general.

— Mac, întrebă Ty, crezi că şi cei doi bătrâni au legătură cu el?

Mac rămăsese cu ochii asupra hărţilor, pierdut în gânduri.

— Poftim? Ah, da, familia Krinkel… Am citit raportul. Se pare că soţia bătrânului Krinkel a fost *trasă* din pat prin fereastră. Anchetatorii mai spuneau că şi câinii din şopron păreau destul de speriaţi. Cei de la criminalistică sunt complet împotmoliţi – probabil fiindcă au multe răspunsuri, dar niciun indiciu despre adevărata şi marea întrebare.

Luă o piuneză din cutie şi o înfipse în hartă.

— Russell Tardif… Probabil c-a fost săptămâna trecută, însă nu sunt siguri. Tocmai i-au descoperit atelierul, ars în proporţie de cincizeci la sută, iar el a dispărut. Conform unui raport care n-a fost trimis mass-media, se pare că atelierul a fost mai întâi distrus, apoi a luat foc.

— A intrat cu forţa? bănui Ty. Poate că incendiul a fost cauzat de un scurtcircuit.

— Poate, repetă Mac. Poliţia nu-i nici măcar sigură dacă bărbatul era în atelier în momentul distrugerii.

Ben se ridică brusc, se duse la fereastră şi privi afară cu ochi sticloşi.

— Atelierul ăsta este lângă un pârâu, vorbi el cu glas spart şi îndepărtat, parcă în transă.

Derutat pentru o clipă, detectivul se uită la Ty.

— Da, aşa-i. E lângă un pârâu.

— S-a-ntâmplat acum două săptămâni. Bărbatul tăia nişte scânduri. Cred că avea treizeci de ani. Ploua. A intrat şi l-a răpit. Oh-Mah… încheie el încuviinţând de parcă tocmai văzuse scena la televizor.

Ceilalţi doi bărbaţi rămaseră cu ochii pironiţi asupra lui. Mac era atât de uluit, încât recită din memorie părţi din dosarul confidenţial pe care Suzy i-l trimisese prin fax.

— Ai dreptate. Avea treizeci şi unu de ani. Au găsit un banc de lucru răsturnat, cu comutatorul energetic pe poziţia „pornit”. Iar un banzig ca acela nu se răstoarnă din cauza unui incendiu. Era un model industrial mare, greu de peste o sută de kilograme.

— Da, aprobă Ben gânditor. L-am dat uitării, spunându-mi c-a fost un coşmar. Alt film horror din creierul meu, având în rolul principal un individ pe care nu-l văzusem în viaţa mea. Cred însă că acesta s-a întâmplat cu adevărat, nu?

Mac rămăsese stupefiat de precizia indianului.

— Ai avut şi alte… coşmaruri?

— Nu, răspunse Ben şi se întoarse către ei; privirea pierdută îi dispăruse din ochi. Dar o să v-anunţ când se mai întâmplă.

Mac aşteptase mai mult de o jumătate de oră oportunitatea de a-şi

susţine cazul. Ty discuta felul în care vor desfăşura căutarea şi intrase în detalii privind cel mai bun punct din care să plece. În cele din urmă, detectivul nu mai rezistă şi-l întrerupse:

— Scuze, dar aş vrea să m-ascultaţi niţel amândoi. Faceţi o treabă excelentă, dar nu puteţi realmente să plecaţi doar voi doi. Ştiu că vă daţi şi voi seama de asta.

— Poftim? se încruntă Ty după comentariul acela care nu avea nicio legătură cu ceea ce discutau ei.

— Vorbesc serios. Asta nu-i o treabă pentru amatori. Voi discutaţi despre o urmărire care va necesita desfăşurarea de efective şi, mai mult decât atât, care va necesita experţi.

Ben fu surprins de schimbarea neaşteptată a lui Mac şi se lăsă pe spate pe sofa. Citi limbajul corporal al lui Ty şi se gândi să-l lase pe acesta să abordeze problema.

Ty era derutat şi uşor iritat.

— Experţi? Ce vrei să spui? Am mai organizat deja câteva expediţii ca să găsesc creatura asta. Ştiu ce fac.

— Şi ai găsit-o? întrebă Mac.

Ty îl fixă cu privirea, încercând să priceapă ce naiba se întâmplase cu individul acela în ultimele douăzeci de secunde. Iritarea sporea în el şi înţelese că surprinderea şi enervarea lui erau lesne de remarcat. Se sili să se calmeze.

— Ce vrei să spui? Vrei ajutorul nostru, dar în acelaşi timp ca poliţia să întreprindă căutările propriu-zise? Ce dracu', poliţia crede că eu plantez urme false! Sunt nişte idioţi!

Mac clătină din cap.

— Ascultă-mă, ştiu foarte bine ce… Dacă mi-aţi spune tot ce ştiţi şi aţi acţiona din culise, deţinând comanda cumva în mod neoficial, eu aş putea conduce investigaţiile. Dispun de o oarecare autonomie în privinţa a ceea ce pot face, am resurse…

— Resurse avem şi noi, îl întrerupse Ty. Să fiu sincer, pentru genul acesta de investigaţii probabil că am mai mulţi bani decât tot departamentul vostru. Propui ca noi să stăm în biroul ăsta şi să te lăsăm pe tine să-l urmăreşti pe Oh-Mah?

Mac se întoarse către Ben.

— Cu tot respectul faţă de tine, Ben, dar intenţionezi să străbaţi pe jos munţii Cascades, scotocind după hominidul acesta? Ai aproape optzeci de ani şi eşti actor, nu căutător de urme! Cât despre tine, Ty, ştiu că ai organizat expediţii de cercetare, dar de fapt nu-i meseria ta. Asta-i meseria mea.

Ty se simţea exasperat de întoarcerea cu o sută optzeci de grade a

detectivului. Nu intenţiona să lase sarcina asta în seama nimănui altcuiva şi înţelegea că intraseră într-un impas. Mai ştia totuşi că, dacă Mac ar fi fost susţinut de departamentul său, n-ar fi venit în mod neoficial. Bărbatul nu le spusese tot adevărul, însă asta nu conta. Ty şi Ben aveau nevoie de el, fiindcă era poliţist, avea mulajul, era posibil să-l fi întâlnit pe ucigaşul din umbră şi, lucrul cel mai important, credea în existenţa lui. Ty trebuia să-şi urmeze propriul plan şi nu putea îngădui să fie oprit de nimeni – nici de Mac Schneider, nici de presă sau de opinia publică ori, ca să fie cinstit, nici chiar de soţia sa. Întinse mâna lui Mac.

— Mult noroc!

Detectivul sperase că stratagema lui avea să apeleze la raţiunea lor, dar se părea că Ty avea opinii foarte ferme în privinţa subiectului şi intenţiona să-şi urmeze drumul neabătut. Fără chef, îi strânse mâna, ştiind că gestul acela marca începutul rivalităţii lor.

Plecă, regretând că lucrurile nu merseseră mai bine. Ştia că în ultima vreme nu judecase limpede situaţiile şi-şi examină erorile de apreciere. Se înmulţeau. Îi mai rămăseseră foarte puţine şanse de a se exonera. Mac dorea cu disperare ca animalul acesta, maimuţă sau orice ar fi fost el, să fie real. Şi dacă era real, el urma să fie omul care o să-l doboare.

Capitolul 53

În ultimele două zile, Kris fusese foarte ocupată. Pe lângă solicitările primite din partea mass-media pentru interviuri, începuse să primească telefoane de la un bărbat care pretindea că ştia „cine-i ucigaşul”, dar nu voia să lase un număr pentru contact. În cele din urmă recepţionera îi spuse că un individ cu aspect zdrenţăros ceruse să vorbească direct cu ea. După ce îi fusese descris, Kris îl dădu uitării ca fiind altul dintre numeroşii ţicniţi care nu voiau de fapt decât să se întâlnească cu ea. Iar numărul acestora se înmulţise considerabil de când chipul femeii începuse să apară practic peste tot. Gândăceii mass-media ieşiseră din ascunzişuri, fiindcă reportera era în clipa aceasta pe buzele tuturor, după ce dispariţiile duseseră la creşterea cotei de piaţă pentru postul TV, dar şi pentru ea însăşi. Reportajele lui Kris evoluaseră de la ştiri seci la spectacole care implicau persoane faimoase şi astfel atrăgeau audienţa tot aşa cum măruntaiele însângerate îi atrag pe rechini. Şi pentru că ea fusese prima care susţinuse ipoteza asasinului în serie, publicul înspăimântat se întorcea spre Kris pentru cele mai recente date în legătură cu dementul acela.

Kris îşi zări asistenta, pe Gwen, trecând prin apropiere şi o strigă.

— Ce-ai găsit despre tipu’ ăla – Greenwood?

Gwen efectuă rapid un inventar mental.

— Am un dosar destul de gros. Din LexisNexis, multe articole, acte de proprietate, credite… Să ştii că-i al naibii de bogat.

— Pare a fi vinovat?

Fata o privi uluită.

— Vinovat… pentru ce?

— Nimic, nimic, flutură Kris din mână. Adu-mi dosarul.

Era nevoită din nou să facă din rahat bici, întrucât din capul locului povestea ei fusese lipsită de un element esenţial: nu existaseră nici cadavre şi nici alte mărturii materiale. Dar, fără ca reportera s-o ştie, situaţia aceasta urma să se schimbe.

Cu numai câteva ore în urmă, un grup de cercetaşi, pe care foarte decisa Karen Roberts îi implicase într-o căutare organizată, găsise ceva. Nu era mare lucru, ci doar o bucată de plastic galben, însă pe ea exista ceva foarte valoros lucru atât pentru Kris, cât şi pentru Departamentul Şerifului districtului Snohomish: sânge. Plasticul era Gore-Tex şi intra în componenţa unor jachete de sport, aşa cum fusese cea purtată de Mitch Roberts, şi fusese descoperit de un cercetaş de

unsprezece ani lângă un pârâu. Băiatul 1-0 înmânase conducătorului grupului său şi în câteva ore Carillo personal o dusese la laboratorul criminalistic pentru teste. În ciuda faptului că zăcuse de trei săptămâni în pârâu sau lângă acesta, o pată destul de mare de sânge se închegase şi aderase la material, permiţând să fie analizată.

Pe când determina caracteristicile sângelui, Suzy Chang îi oferi lui Carillo o lecţie concisă despre Gore-Tex:

— În mod normal, este impermeabil, fiindcă-i îndeajuns de compact pentru a nu permite trecerea picăturilor de apă, dar în acelaşi timp structura lui permite trecerea moleculelor de apă, de felul transpiraţiei, astfel că asigură respirabilitate. Pe de altă parte, celulele de sânge sunt îndeajuns de mici pentru a se prinde de matricea microscopică a materialului.

Carillo se aplecă pentru a privi mai bine.

— Pare… nu ştiu, pare…

Suzy îi înţelese deruta.

— Nu există cusături. Nu-i nevoie de aşa ceva. Deoarece nu se doreşte străpungerea materialului cu ace, fiindcă atunci n-ar mai fi impermeabil *şi* respirabil, Gore-Tex se asamblează cu adezivi speciali, nu cu acul şi aţa obişnuite.

— I-auzi! arcui Carillo o sprânceană. În fiecare zi afli ceva nou.

— Pentru că plasticul este şi aşa foarte rezistent, urmă Suzy, fiind şi lipit cu adezivi, forţa necesară pentru a rupe bucata asta trebuie să fi fost a naibii de mare.

După câteva minute, ea prelevă o mostră de sânge uscat, pregăti o soluţie şi o aplică pe un tester. Ridică ochii spre Carillo.

— Grupa B, pozitiv.

Carillo se încruntă.

— Mitch Roberts are grupa B, pozitiv. Bun, cel puţin acum le putem da ceva căpuşelor din mass-media. Şi aşa spun că le-ascundem totul, adăugă el veninos.

— Chiar crezi că Mac a vrut să facă rău departamentului în felul ăsta? întrebă Suzy.

— A şi făcut-o deja, răspunse Carillo, după care se răsuci şi ieşi.

Printre celelalte teste criminalistice ale femeii, aştepta şi cel de identificare a ADN-ului, însă corespondenţa grupei sanguine tindea să susţină ipoteza unei crime. Când află rezultatul, Karen Roberts fu zguduită, dar cei din Departamentul Şerifului erau încântaţi. Vestea proastă pentru soţia avocatului dispărut era bună pentru ei.

Ty privi reportajul lui Kris din seara aceea, apoi îl sună pe Ben la

hotel.

— Ai văzut ştirile? Au găsit o bucată din jacheta avocatului.

— Da, zise indianul. Ai trecut locul respectiv pe hartă?

— Acum o fac. Ar trebui să ieşim pe teren, să începem să privim în jur.

— Da, ar cam fi timpul. Am încercat din nou să-l contactez, dar e pur şi simplu imposibil. Va trebui să folosim hărţile şi să încercăm o aproximare cât mai bună.

— Bazându-mă pe celelalte incidente, rosti Ty, am făcut triangulaţia unui punct de pornire.

— E bine, încuviinţă Ben. Tăcu o clipă şi după aceea întrebă: Niciunul dintre noi n-a amintit până acum despre asta, dar avem vreo armă să luăm cu noi?

Ty amuţi pentru o secundă, luat prin surprindere, pentru că, într-adevăr, în toate conversaţiile pe care le purtase cu bătrânul, nu discutaseră niciodată despre uciderea lui Oh-Mah. De fapt, nici măcar despre felul în care ar fi putut să-l oprească.

— Am o armă cu tranchilizante pe care am cumpărat-o pentru ultima mea tentativă de căutare.

— Este foarte bună, însă ne trebuie şi o armă adevărată. Una de calibru mare.

La celălalt capăt al firului urmă o tăcere prelungă, timp în care Ty se gândi la puşca lui extraordinară şi la unicul ei cartuş.

— Da, poate…

— Poate? repetă Ben.

— Da… am ceva. E destul de mare.

— Perfect, fiindcă s-ar putea să avem nevoie de ea.

Ty schimbă subiectul.

— Am şi tot felul de aparate foto. O minivideocameră pentru filmarea mişcărilor, un aparat miniatural pentru instantanee, sau am putea folosi unul digital ultramodern…

— Adu-l pe cel miniatural şi pune-l în buzunar.

Răspunsul brusc al lui Ben îi tăie elanul lui Ty.

— Bine.

— S-ar putea să-l vedem în depărtare şi să-i facem o fotografie foarte bună. Dacă îţi faci însă griji despre cum o să-l tragi în poză – şi el se află, să zicem, la vreo cincisprezece metri de noi –, atunci aş propune să tragem cu ceva mai puternic decât megapixelii ăia, sau cum le zice.

Ty înţelese la ce se referea indianul.

— Aparatul mic, în buzunar.

Căzură de acord să se întâlnească a doua zi şi să înceapă căutarea propriu-zisă. După ce închise telefonul, Ben răsfoi nişte ziare, negăsindu-şi locul, apoi deschise televizorul ca să asculte ultimele ştiri. Se simţea obosit, însă în acelaşi timp se temea de somn. În ultimele nopţi avusese vise destul de neliniştitoare. Visase o urmărire printr-o pădure, atât doar că nu el era cel fugărit, ci alţi doi bărbaţi. Văzuse totul cu o claritate tulburătoare: cei doi alergau şi unul era rănit, şchiopăta, iar din spatele lor, din umbre, se apropia imensul lor urmăritor. După aceea îi ajunsese şi…

Ben se trezea. Avusese visul de două ori şi în ambele rânduri se trezise în acelaşi moment. Dorea să afle finalul, dar nu era absolut sigur dacă visul era preştiinţă sau numai imaginaţia lui hiperactivă. Se ruga cerului să fie imaginaţia.

Simţind o nevoie disperată de odihnă, nu se mai simţi brusc în siguranţă în camera sa de hotel, aşa că se încălţă şi coborî la recepţie. Într-un colţ al acesteia, o ferigă uriaşă oferea un paravan, iar din spatele ei îi făcea cu ochiul un fotoliu adânc. Se cuibări în el, nevăzut în recepţia aproape pustie la ora aceea din noapte, şi închise ochii. Faptul că se găsea într-un spaţiu public îi conferea un soi de siguranţă că ucigaşul din umbră nu avea să vină aici, după el, ca să-l înhaţe. Spera asta… Mai spera şi că visul lui cel mai recent nu va reveni, fiindcă atunci ar fi părut că se autoconfirmă, ca şi cum realitatea viitoare putea fi cultivată aidoma unei plante. Ben îşi goli mintea de orice gânduri şi adormi imediat.

Lipit cu spatele de trunchiul unui cedru înalt de şaizeci de metri, închise ochii ca să adoarmă. Era flămând, dar, mai mult decât atât, era obosit. Bătrânii două-picioare pe care-i ucisese în timpul nopţii îi asiguraseră masa, însă fuseseră slabi şi osoşi. Acum se odihnea, iar după aceea va coborî pe ţinutul plat să caute mâncare.

Descoperise că două-picioare îşi lăsau adesea mâncarea în afara peşterilor de lemn. El nu ştia motivul, dar decisese că dacă mirosul ei îl va atrage, o va mânca. Hrana lor era ciudată şi avea mai multe gusturi decât cele cu care se obişnuise el. Câteodată îi plăcea, câteodată nu. Adesea lucrurile în care două-picioare lăsau mâncarea scoteau sunete când se uita în ele şi uneori două-picioare ieşeau să cerceteze. El se ascundea în preajmă, în umbre, deoarece nu dorea să-l vadă. Odată, un două-picioare venise direct spre el şi se pregătise să-l înşface, însă apoi perechea sa îl strigase şi acesta se întorsese în peştera lor de lemn. Nu înţelegea de ce îşi lăsau mâncarea în afara peşterilor.

Capitolul 54

În zori, nori apăsători soseau de după orizont. Temperatura scăzu după răsăritul soarelui şi toţi comentatorii meteo de pe Puget Sound anunţară posibilitatea unei furtuni. Singurul aspect asupra căruia nu căzuseră de acord era doar momentul izbucnirii acesteia. Unii spuneau peste două zile, alţii peste trei sau patru, apropiind-o astfel de ajunul Crăciunului. Mulţi susţineau că vor fi numai averse de durată, dar alţii pronosticau o furtună violentă, rară pentru luna decembrie.

Ty şi Ben petrecuseră trei zile în păduri, cercetând şi căutând, însă fără succes. Trecuseră deja prin sită pădurea de sub locul unde dispăruse ciclistul, iar acum reveniseră din nou acolo. Privind în sus către panta largă şi pieptişă, acoperită cu un amalgam ameţitor de buturugi, arbori strâmbi şi rupţi şi pământ brăzdat de făgaşele torentelor care curseseră pe acolo, cei doi înţeleseră că până şi capacităţile competente de căutător de urme ale lui Ben aveau să fie puse serios la încercare.

După două ore, după ce escaladaseră cu greu o porţiune din pantă, Ben se lăsă să cadă pe o buturugă lată de un metru şi privi cu atenţie versantul accidentat.

— Îşi ascunde urmele, explică el. Toţi fac aşa. O învaţă de mici.

— De unde ştii? întrebă Ty.

— Mi-a povestit bunicul. E logic. Cele mai multe vieţuitoare ale pădurilor îşi ascund urmele în mod inconştient. Oh-Mah o fac însă şi pentru că au fost învăţaţi. Unelte, excremente, sălaşe… le acoperă pe toate. Sunt inteligenţi.

— Şi copacii rupţi?

— Asta-i altceva, răspunse Ben. Fii atent – tu ai o cutie poştală pe care scrie numele tău, da? Dar atunci când călătoreşti, nu-ţi laşi portofelul oriunde şi nici portierele automobilului descuiate. Ideea este aceeaşi: îţi acoperi urmele, eşti discret, dar în acelaşi timp îi anunţi pe alţii care-ţi este teritoriul. Toţi ne marcăm teritoriul – şi noi, şi el.

— Pe cutia mea poştală, comentă Ty sec, nu scrie niciun nume.

— Vezi, zâmbi larg Ben, eşti chiar mai secretos decât el. Arătă spre creasta muntelui care se ridica mult deasupra lor: Este posibil să fie acolo sus. Lor le plac înălţimile. Sunt mai uşor de apărat şi ucigaşul-din-umbră poate coborî să vâneze.

Căutând o cale de ascensiune, Ty indică o bandă de sol mai deschis la culoare, care traversa panta ca o cicatrice, pornind din vârf.

— Aia trebuie să fie poteca. Probabil cea pe care trebuia să coboare ciclistul. Trebuie s-ajungem acolo, sus.

Ben o aprecie gânditor.

— Este aproape verticală. Cum o s-o urcăm?

Ty strânse din umeri.

— Pe jos.

Indianul clătină din cap şi rânji.

— Am depăşit cam cu vreo treizeci de ani vârsta la care m-aş fi încumetat. O să te privesc însă de-aici. Arătă binoclul pe care Ty îl ţinea la gât: la examinează atent creasta. Mac zicea că i s-a părut că a văzut copaci rupţi.

Ty cercetă zona şi văzu nişte arbori contorsionaţi, dar nu-şi putea da seama dacă nu fuseseră rupţi pur şi simplu de vânt.

— Nu ştiu… nu-i foarte clar. Tu ce crezi? făcu el şi-i întinse binoclul bătrânului.

— S-ar putea să fie ceva, şoväi acesta. Nu mai am vederea de altădată.

— Am o idee. Ty scoase o hartă. De ultima dată când am fost aici, am făcut nişte cercetări şi se pare că în vârful muntelui se poate ajunge şi pe altă parte – uite, prin spate. Este un traseu destul de dificil, dar nu aşa pieptiş.

— De unde începe? întrebă Ben.

— Mergem vreo zece kilometri pe şosea, după care intrăm pe traseu. Poteca se ramifică şi o luăm pe cea din stânga.

Îşi privi tovarăşul şi abia atunci înţelese că acesta se apropia de optzeci de ani. Se simţi stingherit că fusese atât de absorbit de vânătoare, încât nu avusese timp să se gândească şi la starea fizică a indianului.

— Rămâne însă pe mâine. Pentru azi am făcut destule. Ne-ntoarcem la mine, mâncăm şi facem planul pentru mâine.

Ben se simţea prea obosit ca să-l contrazică.

— Eşti sigur?

Ty încuviinţă, puse pe umăr arma cu tranchilizante şi începu să coboare.

— Avem o tochitură cu cârnaţi, de-ţi ia gura foc. A mai rămas ceva prin frigider şi-o turnăm peste nişte pilaf cald. Ce zici?

Indianul surâse în urma lui. Ştia că Ty pusese capăt căutării, gândindu-se la el.

— Votez pentru. Sună bine. Asta-i o specialitate sudică, nu?

— Ai tăi ce mâncau? izbucni în râs Ty. Pastramă de bizon? Eu sunt din Mississippi. Triburile noastre aveau la masă crabi, cârnaţi cu fasole

şi pilaf.

— Pastramă de bizon? reflectă Ben cu glas tare. Hm… N-am mâncat niciodată.

Ronnie stătea în biroul ei şi privea afară, spre linia care despărţea verdele şi cenuşiul solului şi cerului. Se simţea deprimată şi-şi dorea ca în viaţa ei să reapară culorile vii. Verdele-închis părea practic altă nuanţă de cenuşiu. Lumea întreagă era colorată în tonuri de cenuşiu. Îşi azvârli cât colo pantofii şi-şi masă labele picioarelor. Se simţise rănită şi în acelaşi timp îngrijorată când Ty recunoscuse că-şi părăsise slujba.

În ziua anterioară, Ronnie sosise acasă mai devreme şi întreprinsese o mică recunoaştere prin cabinetul soţului ei. Încercase realmente o senzaţie de rău fizic să-şi bage nasul în treburile lui, dar îşi repetase că o făcea pentru binele familiei. Hărţile şi piunezele înfipte în ele îi spuseseră că Ty şi Ben plecaseră undeva prin munţi, căutându-şi himera. După aceea găsise tocul puştii Holland & Holland şi buzele i se strânseseră într-o linie subţire. Ty ar fi fost poate surprins de reacţia ei în momentul acela: fusese relativ impasibilă. Luase caseta din debara şi o aşezase pe podea. Bărbatul nu avea habar că ea cunoştea cifrul. Ronnie avea o memorie incredibilă a cifrelor şi când zărise prima dată factura armei, codul încuietorii figura pe chitanţă. Şi-l amintise acum, după trei ani. Rotise discurile şi desfăcuse clamele. Privise obiectul urii ei şi scuturase din cap.

— Doamne, ce risipă de bani!

Ronnie crescuse într-o familie care avea arme de foc, aşa că înţelegea motivele pentru care oamenii optează să aibă puşti, ba chiar era familiarizată cu folosirea lor. Pe la doisprezece ani fusese o ţintaşă acceptabilă, însă de peste douăzeci şi cinci de ani nu mai trăsese nici măcar un glonţ. Problemele ei faţă de arma masivă a lui Ty transcendeau obişnuitele dezbateri legate de deţinerea armelor. Ridicase unicul cartuş, uriaş, şi-l examinase. Pentru o clipă se gândise să-l arunce, sau cel puţin să-l ascundă, dar apoi se răzgândise. Chiar dacă îndepărtarea cartuşului ar fi emasculat puşca, în realitate nu ar fi obţinut nimic; ar fi făcut-o doar pe ea însăşi să pară meschină. Faptul că Ty readusese arma în casă îi spunea că el trecuse din nou limita aceea nesigură care-l despărţea de obsesia sa. Faptul că o ascunsese îi spunea că totuşi mai putea fi întors din drum. Închisese caseta, rotise cele trei discuri şi o pusese la locul ei. După aceea văzuse cutia plină cu echipamente de înaltă tehnologie, printre care ochelarii cu infraroşii pentru vedere pe timp de noapte, şi se îngrozise gândindu-se cât costaseră toate.

În timp ce privea pe fereastră şi-şi reamintea toate lucrurile acelea, glasul secretarei ei răsună din interfon şi o smulse din reverie. Sosise un reporter de la un tabloid, care dorea s-o întrebe ce părere avea despre persoanele care dispăreau în munţi şi de asemenea să afle orice comentarii despre „implicarea soţului ei“. Femeia simţi că reîncepea tot circul de data trecută. Dacă apăruseră mass-media, de acum era numai o chestiune de timp până ce aveau să-i invadeze intimitatea locuinţei.

Se gândi dacă n-ar fi trebuit să se separe de Ty, pentru a-l determina să revină cu picioarele pe pământ, însă acela ar fi fost un act final, un fel de trambulină morală înaintea divorţului. Şi nici nu putea fi vorba să divorţeze de Ty, care era un bărbat extraordinar şi un soţ minunat şi iubitor. Nu divorţezi de cineva dacă este bolnav. Apoi Ronnie completă: *Decât dacă refuză ajutorul care îi poate fi acordat.* În felul acesta, revenea de unde plecase. Reflectă după aceea asupra conceptului de iubire severă şi se întrebă dacă nu cumva era exact ce-i trebuia lui Ty. Bărbatul era destul de încăpăţânat şi doar ceva aflat la limita catastrofei îi putea schimba părerile. Ronnie trebuia să-i recâştige atenţia. Oftă, simţindu-se obosită şi uşor pierdută.

Ty văzu nefamiliarul Chrysler Sebring în curtea interioară, în timp ce aştepta să se deschidă uşa garajului. Parcă Suburbanul mare şi roşu cu spatele în garaj, gândindu-se că poate Chryslerul aparţinea uneia dintre numeroasele persoane care lucrau pe proprietatea lor. Ben coborî din maşină şi ieşi din garaj, iar Ty mai întârzie puţin, pentru a strânge de pe jos jucăriile copiilor.

Ben se oferise să mai încerce o căutare cu „ochiul interior”. Lui Ty noţiunea i se părea cel puţin bizară, dar o accepta, întrucât, din proprie experienţă, simţea că aproape orice era posibil.

— Ty, ai musafiri! strigă indianul de afară.

Ieşi din garaj şi văzu imediat o femeie care venea spre el. Ea trecu pe lângă Ben şi-l salută din cap.

— Tyler Greenwood? întrebă după aceea.

— Da, încuviinţă el simţind că avea de a face cu o reporteră.

Deşi numele lui de botez era Tyler, prefera versiunea prescurtată, mai neprotocolară. De obicei numai mama sa îi spunea Tyler.

— Sunt Judy Elder de la *The Rumour.* Aş dori nişte comentarii pentru revista noastră.

Îi întinse mâna, însă Ty rămase circumspect. Ura revista *The Rumour.* Ea ajutase, cândva, la crucificarea lui.

— Îmi pare rău, dar nu am de făcut niciun comentariu, spuse şi

porni către casă.

— Dânsul nu-i „Şeful” Ben Eagleclaw, actorul? întrebă reportera. În ce fel este implicat în cele întâmplate?

Ty nu se opri, dar femeia porni după el.

— Cunoşteaţi vreuna dintre victime? insistă ea. Îl căutaţi pe Bigfoot, sau nu-i decât un paravan? Ştiţi cine-i ucigaşul în serie? Sunteţi implicat în dispariţii? Departamentul Şerifului aşa vă consideră. Ce au găsit când v-au percheziţionat casa?

— De unde ştiţi asta? De unde ştiţi că mi-au percheziţionat casa?

— Am avut acces la un dosar confidenţial al poliţiei.

— Rahat! făcu Ty şi se opri.

Reportera scoase câteva foi de hârtie şi el i le smulse din mână şi le examină.

— Ştim de asemenea că aţi fost arestat în locul unde a fost răsturnat jeepul, avem informaţii despre lucrătorul de la Boeing care a dispărut din atelierul său de acasă şi detalii despre cei doi bătrâni răpiţi în mod misterios.

Ty îi restitui hârtiile cu un gest scurt şi îşi continuă furios drumul spre casă.

— Le puteţi păstra, îl anunţă reportera, avem copii. De ce se află aici „Şeful” Ben Eagleclaw?

Ty intră în casă şi închise uşa. Se duse direct în cabinetul său, ridică telefonul şi sună la Departamentul Şerifului districtului Snohomish. După ce răcni la şeriful-adjunct, îl anunţă că, indiferent dacă era sau nu suspect, îi va acţiona în judecată dacă aveau să mai remită informaţii confidenţiale mass-media.

Îl lăsă apoi pe Ben să aleagă zona pe care aveau s-o cerceteze a doua zi şi se duse în living.

Din ce motiv făcuse publice şeriful informaţiile acelea?

Pur şi simplu nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Fusese un act de totală incompetenţă. Pe fereastra livingului, o văzu pe reporteră care stătea în maşina ei şi vorbea la telefon. Era sigur că vor urma necazuri. Dacă ea avusese acces la dosarul acela, atunci îl citiseră şi alţi jurnalişti. Se temea că *The Rumour* va publica un articol care să-i asocieze în mod grotesc crimelor pe el şi pe Ben, iar în clipa de faţă se îngrijora mai mult pentru indian decât pentru sine. Ty scrâşni din dinţi, anticipând furtuna care-i aştepta. *Iar acum, partea a doua a Răstignirii lui Ty Greenwood, cu participarea extraordinară a „Şefului” Ben Eagleclaw, în rolul Ben Campbell, prietenul care se află în locul cuvenit la momentul cel mai nepotrivit!* Până la Crăciun mai erau doar câteva zile, aşa că spera că măcar până atunci aveau să-i lase în pace.

Şeriful-adjunct Tom Rice şovăi înainte să-i telefoneze şefului său, despre care ştia că era în Seattle, la un dineu politic în hotelul Westin.

Rick Barkley răspunse la telefonul său mobil.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Avem o scurgere de informaţii din departament. Tocmai m-a sunat tipu' ăla Greenwood, pe care-l urmăreşte Carillo, şi-a făcut un scandal monstru. Un reporter i-a arătat nişte documente interne de-ale noastre… cred că tocmai dosarul cazului.

Barkley privi în jurul mesei şi-şi dădu seama că nu putea vorbi în condiţiile acelea. Se sculă de la masă şi porni către capătul sălii imense, întrebând în şoaptă:

— Le-ai văzut şi tu?

— Nu, dar îl cred.

Şeriful se asigură că nimeni, nici chiar vreun chelner, nu-l putea auzi.

— Cum pizda mă-sii au făcut rost de dosar? Era şi ceva despre nenorocitele alea de urme de picioare?

— Nu ştiu. Nu cred. Poate numai Mac să se fi enervat şi să fi scăpat păsărică…

Barkley sări în apărarea detectivului.

— Mac n-ar face niciodată una ca asta. L-am zgâlţâit zdravăn, însă el este un om de echipă. Efectiv nu ştiu de ce naiba s-a-ncurcat cu reportera aia… Tăcu câteva clipe, căzând pe gânduri, după care reveni: Guvernatorul tocmai m-a-ntrebat care-i situaţia. I-am spus că lucrăm la caz şi mi-a zis că primeşte o sumedenie de telefoane de la oameni speriaţi. Nu vreau ca jurnaliştii să transforme chestia asta într-o panică generală. Dă-i mână liberă lui Carillo să-l înlocuiască pe Mac cu oricine doreşte. Haide să ne grăbim şi să-l găsim pe psihopat înainte să mai omoare pe cineva, fiindcă altfel va trebui să golim nişte birouri pentru un centru de comandă FBI. Şi află cine-a scăpat informaţiile alea şi beleşte-l!

Capitolul 55

În mai puţin de patru ore, visul lui Ty de a petrece Crăciunul fără necazuri se evaporase. Trei maşini şi o dubă apăruseră în curte, iar altă dubă staţiona pe drumul de acces dinspre şosea. Scurgerea misterioasă a documentelor din Departamentul Şerifului referitoare la principalul suspect al poliţiei la care se adăugaseră detalii suculente şi aparenta sa întovărăşire cu un îndrăgit actor amerindian puseseră pe jar mass-media. Ty o instrui pe Greta să informeze pe oricine se interesa că „Domnul Greenwood nu este disponibil pentru comentarii".

O sperie apoi, adăugând:

— Ai grijă să nu spui nimic altceva, fiindcă reporterii îţi vor răstălmăci cuvintele şi vor inventa orice le convine.

Ben li se alătură în living şi privi ziariştii care se înmulţiseră.

— Are dreptate. Sunt ca nişte câini sălbatici, gata să te sfâşie.

Cu ochii holbaţi, Greta părăsi iute încăperea, îngrozită de rolul de purtător de cuvânt.

— Fii atent! rosti Ty. Am o idee, care poate să-ţi pară nebunească, dar ce-ai zice dacă am convoca o conferinţă de presă?

Indianul îl privi întrebător.

— Îi anunţăm că vom ţine o conferinţă de presă, continuă Ty, şi-n felul ăsta scăpăm, cel puţin pentru moment, de prezenţa lor aici. După aceea vom susţine realmente o conferinţă de presă şi vom anunţa ce facem. O să vorbesc şi cu poliţaiul ăla, să-l întreb dacă vrea să aducă mulajul. Ar fi piesa noastră de rezistenţă. Îl putem prezenta ca pe o dovadă.

Ben clătină din cap.

— În primul rând, el n-a vrut să lucreze cu noi. Părerea mea este că vrea să-l prindă singur pe Oh-Mah. În plus, dacă vrem să ne creadă cineva, trebuie să arătăm un corp. Orice altceva vei spune ne va face mai mult rău, decât dacă am lăsa presa să inventeze ce vrea.

Îl bătu uşor pe umăr pe Ty şi adăugă:

— Iar dintre noi doi, tu ai cel mai mult de pierdut. Ai o familie şi-acum te-ai înhăitat cu un indian bătrân care-a fugit de pe platou în timpul turnării unui film. Cine ştie ce nebunie vor mai scoate şi din asta?

Ty privi pe geam la reporterii adunaţi afară. Unii îndreptau camere de filmat şi fotografiat spre casă, însă el şi Ben se aflau destul de departe de fereastră, pentru a putea fi distinşi.

— Rezist eu, mârâi el printre dinţi.

— Dar ai tăi? îl privi Ben în ochi. Vrei ca Ronnie să ajungă de râsul companiei? Şi copiii? Ei merg la şcoală, iar colegii pot fi răutăcioşi.

Cuvintele acelea îl apăsau pe Ty, dar îşi repeta că rezultatul final avea să-i exonereze pe toţi. Porniră către cabinetul său. Ben era îngrijorat în privinţa bărbatului, fiindcă ştia cât de profund se implicase şi se temea că miza prea mult pe viitorul lor succes.

— Care crezi că sunt şansele noastre de a-l găsi? îl întrebă Ty.

Expresia gravă a bătrânului fu elocventă.

Viaţa lui Kris se schimbase în mod oficial. Trecuseră doar două săptămâni de la primele ei reportaje despre persoanele dispărute, iar în cele şapte zile scurse din clipa când difuzase înregistrarea cu Mac, femeia devenise o favorită a mass-media, apărând practic peste tot. În seara anterioară ajunsese pe scena ştirilor naţionale, apărând în direct cu o actualizare a „Crimelor din munţi" pentru ştirile de seară. De atunci toată lumea, începând de la revista presei şi până la tabloide, fie că o căutase, fie că îi cercetase cu atenţie trecutul profesional şi nu numai. Reportera se gândea la urma pe care o lăsase prin viaţă şi era încântată că avea despre ce să se bârfească.

Kris îşi modificase programul, astfel ca să se ocupe mai întâi de interviurile pe care le lua pentru seria ei de reportaje, dar şi pentru a avea timp de ceva nou – interviurile acordate de ea însăşi. Timpul care nu-i mai ajungea pentru atâtea solicitări şi propria ei celebritate aflată în creştere începuseră să-i afecteze pe ceilalţi reporteri. Mulţi se pomeneau trimişi de urgenţă să realizeze reportaje la care Kris renunţase în ultimul moment. Nimeni însă nu se plângea în mod oficial, întrucât se zvonea că ea era protejată de cineva foarte important. Mulţi aveau diverse bănuieli şi nimic nu era absolut sigur, dar faptul că Doug Gautier, un jurnalist foarte respectat, se prăbuşise spectaculos după ce o înfruntase pe Kris, era suficient pentru toţi.

Mac apăsă butonul de pe telecomanda videorecorderului, oprind-o pe Oprah în mijlocul frazei. De cinci minute prezenta un material video filmat de amatori şi bărbatul se plictisise. De fapt, nu-şi mai găsea locul. În ultimele două zile mersese de cinci ori la supermarket nu pentru că i-ar fi plăcut atât de mult să târguiască, ci mai degrabă fiindcă prefera să rătăcească prin magazine decât să stea acasă şi să-şi amintească ce fi trebuit să facă de fapt. În ultimele trei zile, se dusese zilnic pe munte, iar în prima zi rămăsese în maşină, nereuşind să-şi adune puterea pentru a coborî. Scotea pistolul Desert Eagle cel mare din tocul de umăr, îl punea pe scaunul de alături şi se gândea la

întâlnirea pe care o avusese aici. Se întreba ce ar fi văzut atunci, dacă s-ar fi întors.

Îşi începea întotdeauna momentele acestea, repetându-şi mantra: *Dacă fiinţa asta este reala, atunci pistolul meu ar trebui s-o omoare.* Însă de fiecare dată aceeaşi îndoială i se furişa în minte şi-i strivea hotărârea. Îndoiala aceea era o parte integrantă din el, era convins. Întâlnirea pe care o avusese în pădure îl zguduise puternic. În a doua zi a căutării sale solitare, coborâse în cele din urmă din maşină, dar nu fusese în stare să se aventureze mai mult de câteva sute de metri pe potecă. În aceeaşi zi, după ce revenise acasă, îşi curăţase cu minuţiozitate noua armă, deşi încă nu avusese ocazia s-o folosească. *Trebuie să fiu pregătit.*

Acum intră în bucătărie şi deschise frigiderul. Rămase uitându-se în el mai bine de un minut, privind de fapt în gol. Apoi începu să sune telefonul. În ultima vreme, telefoanele nu-i aduseseră decât veşti proaste, cu excepţia rarelor ocazii în care îl sunase Suzy Chang pentru a-l informa discret despre ultimele noutăţi. În dormitor avea un aparat mai bun, care afişa şi identitatea apelantului, pe când cel din bucătărie era un simplu telefon mural.

— Mac Schneider.

— Domnul detectiv Schneider? Sunt Ty Greenwood.

Mac trebui să admită că nu era dezamăgit să-l audă pe Greenwood, dar îşi păstră o atitudine de calm indiferent.

— Da?

— Ştim amândoi că Oh-Mah nu s-a oprit.

Detectivul nu comentă nimic, iar Ty făcu o pauză aşteptând un răspuns. După câteva secunde continuă:

— Eu şi Ben am început căutarea şi cred că-i numai o chestiune de timp până-l găsim.

Furia îl invadă brusc pe Mac, fiindcă cei doi erau amatori, dintre care unul bătrân de optzeci de ani, însă ei căutau în mod activ hominidul; se dispreţui realmente, fiindcă nu era în stare nici să-şi părăsească automobilul. Păstră totuşi tăcerea, pe de o parte pentru că ştia ce avea să urmeze şi dorea cu disperare să se împotrivească. Avea nevoie de timp pentru a se gândi ce să răspundă. Se simţea uşor nemulţumit că Ty izbutise să-l găsească. Asta ar fi trebuit să fie treaba lui!

— De unde ai numărul meu de telefon?

Ty suspină. Individul se lăsa greu.

— Am angajat propriul meu detectiv, care mi-a spus tot ce se ştie despre tine. Ştiu c-ai fost poliţist în L.A. Şi c-ai avut unele probleme, că

ai mai fost cu spatele la zid şi în alte ocazii. Mai ştiu de asemenea că ţi s-a acordat concediu, în aşteptarea anchetei despre cele întâmplate cu reportera aceea. Ai nevoie de noi la fel de mult pe cât avem şi noi nevoie de tine.

Mac se simţi înroşindu-se la faţă de enervare.

— Nu te priveşte viaţa mea!

— Acum înţelegi şi tu ce simt eu, replică Ty calm. Oricum, nu contează. Avem nevoie unii de alţii.

În capul lui Mac era un haos şi sentimentele îi copleşiră raţiunea. Iscodelile lui Ty îl iritaseră şi, probabil într-o măsură chiar mai mare, se detesta pentru temerile sale.

— O să mă gândesc, spuse el scurt şi închise telefonul.

Era mânios pe mânia lui. Întotdeauna fusese capabil să-şi înfrâneze emoţiile. Începuse să cedeze? Se gândi să-l sune pe Ty, dar nu dorea să pară slab sau indecis. După încă o clipă, recunoscu însă că celălalt pusese degetul pe rană: avea cu adevărat nevoie de ei.

Ty lăsă receptorul în furcă şi strânse din umeri.

— Cred că nu-s atât de convingător pe cât bănuisem.

— L-ai enervat.

— Mai dă-l dracu'!

Ben îşi trecu palma peste părul lui des, de culoarea oţelului cenuşiu. Aproape întotdeauna şi-l lega la spate într-o coadă, cu o bentiţă ţesută de una dintre nepoatele sale.

— Este un om mândru, rosti el jucându-se gânditor cu bentiţa, dar poate că n-a fost ultima dată când am auzit de Mac Schneider.

— De ce crezi asta?

— Am citit-o în ochii lui. Mai mult ca orice altceva, vrea să afle.

— Ce să afle? întrebă Ty.

— Dacă-i adevărat.

Capitolul 56

Duba reporterilor oprită lângă drumul de acces îi atrase atenţia lui Ronnie în timp se apropia pe şosea. Intră pe aleea spre casă şi văzu o duzină de vehicule, printre care câteva camionete cu antene parabolice TV, care blocau intrarea în garaj. Simţi cum îi năvăleşte sângele în cap. Opri lângă intrarea acoperită şi porni în grabă către uşă, ignorând potopul de întrebări din partea jurnaliştilor. Fără să-şi scoată măcar haina, merse direct la cabinetul lui Ty.

Deoarece îl întâlnise deja pe Ben de mai multe ori în casa lor, nu mai pierdu vremea cu politeţuri şi-l rugă direct pe soţul ei să iasă în hol. Nu era furioasă, ci pur şi simplu complet decisă; Ty îi cunoştea prea bine starea aceea.

— Ieşi şi fă-i să plece, rosti ea, altfel chem poliţia!

Bărbatul sperase că reporterii aveau să se plictisească şi să plece până la urmă, dar acum ultimatumul lui Ronnie decise lucrurile.

— Bine, încuviinţă el.

Ieşi să-i alunge pe reporteri, iar Ben trecu în living şi privi afară. *Oho-ho,* gândi el, *parca văd titlurile: „Bătrânul actor indian caută sfaturi pentru carieră de la Bigfoot“!*

Seara târziu, după ce Ben plecase, Ty urcă la etaj şi intră în dormitor. Ronnie citea în pat. Când îl văzu, puse cartea jos.

— Ce-ai zice dacă mi-aş părăsi slujba şi am pleca de aici? întrebă ea. Dacă am lua totul de la început?

Bărbatul fu surprins. Se descălţă, îşi puse cămaşa în dulapul uriaş încastrat în perete, apoi îi răspunse:

— Nu. Nu poţi să faci aşa ceva. Ai tras prea mult pentru compania asta.

Ea se aplecă în faţă, cu chip serios şi în acelaşi timp îndurerat.

— Am tras şi mai mult ca să menţin familia asta laolaltă şi nu vreau s-o văd că se destramă.

Ty se aşeză pe pat şi-şi puse mâna peste a ei.

— Tu şi copiii înseamnaţi totul pentru mine.

— Dovedeşte-o! Renunţă la asta şi haide să plecăm, spuse femeia plină de speranţă. Vindem casa asta… chiar dacă ieşim în pierdere. Noi suntem aranjaţi pe viaţă – putem să nu mai muncim *niciodată!*

Îi atinse obrazul cu palma şi în ochii ei căprui se citeau dragoste, durere şi teamă.

— Iubitule, rosti încet, putem face asta. Putem! Ajunge doar să fii de

acord.

Era ispititor pentru Ty. Ronnie şi cei doi copii frumoşi ai lor erau tot ce-i trebuia lui de fapt. Sau nu era tocmai aşa? Revenea întruna la circumstanţele în care îşi păstra fiinţele acestea dragi. Dacă circumstanţele nu erau în regulă, atunci nimic nu era în regulă.

Îşi sărută uşor soţia pe buze şi se ridică.

— Este o decizie importantă. Trebuie să mă gândesc cu atenţie.

Ronnie se lăsă pe spate în perne, înţelegând că el trăgea de timp. *Iubirea severă…*

— Nu aştepta prea mult, îl avertiză. Timpul nu curge în favoarea noastră.

Ty îi auzi cuvintele când intră în baie să facă duş.

Pe Dave Christie aproape că-l apuca moţăiala, ascultând un talkshow radiofonic de noapte, în timp ce gonea pe McSwain Road, un drum cufundat în beznă în partea muntoasă din districtul Snohomish. Dave era inginer mecanic şi lucra în Woodinville, ca proiectant de sisteme de aer condiţionat pentru clădirile de birouri. În plus, tocmai se bucurase de vreo cinci beri în compania colegilor după o zi grea de calcul al volumelor cubice de aer şi necesarului de răcire. Pilit, aşa cum era, ar fi fost ultima persoană din lume care să anunţe un accident auto.

De aceea, atunci când farurile iluminară ceva masiv care ieşi din pădure pe drum, creierul lui Dave îngheţă pentru o clipă. Forma aceea traversase drumul din doi paşi. Când se întorsese către el, farurile sclipiseră din doi ochi rubinii. Indecis între frână, acceleraţie şi volan, Dave călcase în cele din urmă violent pedala frânei şi derapase cu Toyota Camry în şanţul puţin adânc, unde şterse un copac, îndoindu-şi uşor bara din faţă. Pe Dave nu-l preocupa însă pentru moment starea automobilului. Creatura… silueta aceea dispăruse în hăţişul negru din partea opusă a drumului. Se afla totuşi în apropiere, asta era absolut cert.

În ciuda adăpostului oferit de maşina sa capitonată cu piele de import, a animatelor pălăvrăgeli politice ce se revărsau din boxe şi a radiatorului care funcţiona din plin, Dave nu se simţea în siguranţă. După cum arăta făptura aceea, dacă ar fi vrut să pună mâna pe el, n-ar fi avut nicio problemă.

Băgă în marşarier, adresă o rugăciune de o microsecundă spre zeii tracţiunii şi apăsă pe acceleraţie, dar nu obţinu decât mugetul şuierat al cauciucurilor în noroiul în care se împotmoliseră. Maşina nu se clinti. Dave acceleră din nou şi roti brusc volanul. După câteva secunde

agonizatoare la acceleraţie maximă, Toyota derapă lent şi reveni pe drum, rotindu-se. Dave fu cel mai îngrozit în timp ce schimbă vitezele. Îşi imagina foarte clar făptura aceea spărgând geamul maşinii şi înhăţându-l. Călcând încă o dată acceleraţia până la podea, derapă iarăşi peste făgaşele drumului, până ce anvelopele făcură priză cu solul şi-l lansară.

Dave le considerase mereu o simplă şi caraghioasă legendă forestieră, dar în ultimele douăzeci de secunde opinia aceea se schimbase. Îşi amintea istorii despre creaturi sfioase, ba poate chiar blânde, însă aceasta nu păruse defel aşa. Nu, nu – nici pe departe!

Capitolul 57

Din adăpostul lor, cei patru rottweileri auziră un zgomot, departe, în pădure. Pentru urechea omului era o distanţă imposibilă, dar câinii îl distinseseră limpede precum cristalul. Fulgerător, căţeaua Queenie, liderul celorlalţi, sări în picioare şi începu să latre.

Stăpânul lor, Carlin Arial, un artist plastic de mare succes în vârstă de cincizeci şi patru de ani, definitiva un tablou în ulei în studio, la treizeci de metri în spatele casei. Oricât de mult şi-ar fi iubit câinii, îl scoteau din sărite cu lătrăturile lor la orice vânt slobozit de-o veveriţă. Îşi examină pânza, decise că era prea mult mov şi se întinse spre şevalet pentru a mai lua puţin ivoriu.

În timp ce continua să dea tonul haitei cu lătratul ei sacadat, Queenie simţi brusc o umbră întinzându-se peste ea. Toate animalele au teama instinctivă de a fi atacate de sus, transmisă genetic din Preistorie, când giganticele zburătoare răpitoare aveau puterea de a ridica în văzduh chiar şi animale relativ mari. Queenie însă nu văzu nicio umbră, ci o simţi. Şi amuţi. Ceilalţi rottweileri îi urmară exemplul, simţind de asemenea prezenţa întunecată.

Câinii simţeau că făptura care venea înspre ei nu era nici căprioară, nici om. Mărimea ei înfricoşătoare era dezvăluită de vibraţiile delicate pe care le simţeau în pernuţele labelor şi acela fusese de fapt motivul pentru care tăcuseră. Respectul lor firesc pentru o superioritate indiscutabilă, un respect cu care Mama Natură impregnează toate animalele, era un mecanism de supravieţuire. Câinii auziră, simţiră şi se ghemuiră laolaltă, smeriţi, cu capetele plecate. Îşi vedeau stăpânul prin ferestrele studioului, dar nu-l puteau ajuta cu nimic.

Arial ridică ochii atunci când lătrăturile încetară brusc, însă nu zări nimic prin ferestrele mari care se deschideau către bezna pustie. Lăsă pensula din mână şi porni spre uşă. Tocmai se pregătea s-o deschidă când soţia lui, Joyce, sună la intercom.

— Iubitule, cât de târziu vrei să stai să lucrezi? întrebă ea.

Bărbatul se apropie de sistemul improvizat pe care-l instalase pentru comunicarea cu corpul principal a casei.

— Mai stau ceva, îi răspunse. Tu culcă-te. Vin mai târziu.

— Bine, încuviinţă ea, apoi adăugă: Ce-i cu câinii? Parcă lătrau…

— Ei latră mereu. O să mă duc să mă uit. Noapte bună!

Carlin Arial reveni la uşa din mahon cioplit şi în clipa în care puse mâna pe clanţă avu o premoniţie ciudată. Ignoră senzaţia şi deschise uşa. Şocul uriaş cauză un aport atât de toxic de catecolamine induse

de stres, încât inima i se opri literalmente.

În timp ce suia în munţi, cu prada inertă sub braţ, se gândi la câini. Simţea că două-picioare se foloseau de câini pentru a-i avertiza. Se bizuiau pe câini, dar în două rânduri aceştia nu făcuseră nimic pentru a-şi salva stăpânii de el. Asta îi arăta că toate animalele îşi salvau mai întâi propriile lor vieţi.

În dealurile de deasupra ultimei peşteri de lemn, se opri să mănânce. Două-picioare din peştera de lemn cu multe deschideri de gheaţă caldă era mort. Murise fără ca el să-l fi atins. Nu mai văzuse niciodată un animal murind în felul acela. În vreme ce mânca, se gândi la bătrânul pe care-l văzuse în minte când fusese la pârâu. Îl simţise atunci şi se uitase împrejur, crezând că era acolo, cutezând să stea în umbra lui. Nu fusese însă acolo.

Ştia că bătrânul îl căuta şi-şi trimitea glasul minţii pentru a-l găsi. Când îl simţea, nu-i îngăduia glasului minţii sale să-i răspundă. El simţise şi pe alţii, însă niciunul nu avusese glasul minţii aşa limpede ca bătrânul.

Mâncând, îşi aminti cum sfidase carapacea-tare care se repezise spre el, ştiind că teama stăpânului ei două-picioare îl făcuse să se abată de pe poteca neagră. Fusese cât pe-aici să-şi vâre braţul în carapacea-tare pentru a-l trage afară, dar simţise că ceva nu era în regulă cu el, îi percepuse un soi de încetineală sau perturbare a gândurilor. Se îndepărtase, iar carapacea-tare fugise speriată.

Pătrundea tot mai des în ţinuturile plate locuite de două-picioare. Nu se temea de ei, dar avea grijă să nu meargă într-un loc unde erau prea mulţi. Ştia că se temeau de el şi că aveau tunetul. El respecta tunetul, pentru că-i putea face rău.

Păstrând pentru mai târziu ceea ce rămăsese din două-picioare, îngropă oasele şi îşi continuă suişul.

La ora 4.15 în dimineaţa aceea, poliţia primi un apel telefonic de la o femeie care locuia în îndepărtatul colţ nord-estic al districtului Snohomish. Plângând în hohote, ea anunţă dispariţia soţului ei, care lucrase în atelierul său de pictură. Operatoarea care preluă apelul o întrebă dacă exista vreun semn de violenţă. Printre istericale, femeia răspunse că nu văzuse nimic, dar că soţului ei nu-i stătea în fire să dispară în toiul nopţii.

Operatoarea rezistă aproape zece minute, nedorind să pună pe drumuri un echipaj de poliţie pentru un soţ care probabil plecase într-o plimbare matinală prin natură, dar în cele din urmă cedase, bazându-se

exclusiv pe revărsarea emoţională a femeii. O anunţă că avea să trimită o maşină să investigheze, însă adăugă:

— Doamnă, vă rog să ne anunţaţi imediat, în caz că reapare înainte de a ajunge echipajul nostru.

Joyce Arial aprinse toate luminile din casa lor mare, lăsând impresia unei serate magnifice, apoi trecu de la o fereastră la alta, privind în pădure. Soţul ei nu era un excentric ţicnit, ci un artist bine-cunoscut şi respectat şi ea ştia că i se întâmplase ceva rău.

După câteva ore, două echipaje de poliţie din oraşul Snohomish ajunseră şi nu găsiră niciun semn de violenţă, ci doar uşa studioului deschisă. Culeseră toate informaţiile disponibile, se străduiră s-o liniştească pe soţie şi după aceea plecară.

În maşină, unul dintre poliţişti se răsuci către celălalt.

— Crezi c-are vreo legătură cu dispariţiile de pân-acum?

— Mă-ndoiesc, se strâmbă partenerul său. După cum văd eu lucrurile, tipu' a plecat să se plimbe. Femeia zicea despre câini că-ncetaseră să mai latre înainte ca ea să fi vorbit cu soţul. Păi, dacă era vreun intrus, rottweilerii ăia şi-ar fi rupt lanţurile.

— Ai dreptate, aprobă primul poliţist şi-şi închise blocnotesul.

Dacă cei doi poliţişti locali nu acordară prea multă atenţie dispariţiei, nu acelaşi lucru se putu spune şi despre Departamentul Şerifului districtului Snohomish. La 9 dimineaţa, Carillo, trei poliţişti şi doi tehnicieni criminalişti se aflau la reşedinţa Arial, prelevând amprente, fotografiind şi efectuând o investigaţie completă, presupunând că fusese vorba despre o nouă crimă.

Deoarece cu câteva zile în urmă Rice şi Barkley se declaraseră foarte nemulţumiţi de rezultatele anchetei, Carillo pusese un om să-l urmărească permanent pe Ty Greenwood. Deocamdată principalul lui suspect petrecuse o mulţime de timp prin munţi în compania unui indian bătrân şi înalt. Când detectivul află că era „Şeful" Ben Eagleclaw, căzu pe gânduri. Eagleclaw fusese dintotdeauna unul dintre actorii lui favoriţi şi acum se înhăitase cu individul care avea probabil o legătură cu crimele. Teoria actuală a lui Carillo era că Greenwood plătea pe cineva să omoare oameni şi să lase urme false, însă ei găsiseră numai patru-cinci urme clare şi doar în două dintre locurile dispariţiilor. Asta fusese tot. Carillo încerca să-şi imagineze de ce Greenwood n-ar fi lăsat urme mai clare, când ataca el sau asasinul pe care-l plătea. Pur şi simplu era lipsit de logică.

Carillo nu avea toate răspunsurile în privinţa lui Ty Greenwood, dar nu-şi pierduse speranţa. Deşi mintea îi spunea că s-ar putea ca

Greenwood să nu fie vinovatul, instinctul lui insista în această direcţie. Şi întrucât intuiţia funcţionase de atâtea ori pentru Mac Schneider, Carillo decisese să-i dea şi el ascultare de data aceasta. Dacă trădătorul de Schneider putea să pună instinctul la treabă, atunci şi Karl Carillo o putea face. Într-un fel se simţea eliberat. Răspundea acum de cazul acesta şi ştia că rezolvarea lui l-ar fi apropiat spectaculos de o promovare. În acelaşi timp însă înţelegea că era o cursă contra cronometru şi că dacă aveau să se mai înregistreze şi alte dispariţii, el avea să piardă controlul cazului. Carillo trebuia să-şi anunţe cât mai repede suspectul cel mai probabil şi să descopere o cale de a stabili conexiunea între acesta şi evenimente. Deocamdată Tyler Greenwood era favoritul.

Capitolul 58

Cu trei zile înainte de Ajunul Crăciunului, Ronnie participă la şedinţa ocazionată de lansarea unei noi versiuni a software-ului de mare succes al companiei, care fusese programată pe 2 ianuarie. Femeia nu auzi aproape nimic din ce se discută. Mintea îi era concentrată asupra propriei ei întreprinderi de mare risc, care trebuia să-i salveze familia. În decursul şedinţei, ea îşi puse la punct planul. Acum trebuia doar să-şi mobilizeze curajul pentru a-l duce la bun sfârşit.

Sus în munţi, imediat înainte de amiază, Ty şi Ben traseră Chevroletul Suburban pe dreapta. Coborâră din maşină şi o ocoliră, mergând în spate ca să-şi scoată echipamentul. Niciunul nu observă sedanul care trecu lent pe lângă ei şi se opri la cincisprezece metri mai încolo. Ty deschise uşile din spate şi-i întinse lui Ben pachetul mai uşor, apoi deschise cutia care conţinea arma cu tranchilizante.

— Ai tras vreodată cu ea? se interesă bătrânul.

— Nu, dar mi s-a garantat că va funcţiona.

— Nici eu n-am tras cu ăsta, însă e garantat să atragă atenţia cuiva.

Ty şi Ben se întoarseră şi-l văzură pe Mac, ţinând în mână pistolul lui masiv.

Indianul nu păru surprins.

— Am văzut unul la fel într-un film. E un revolver mare.

Mac şi Ty se priviră ochi în ochi. Ty nu era defel convins de motivele celuilalt bărbat.

— Cum ne-ai găsit?

— Sunt detectiv. V-am urmărit de când aţi plecat de-acasă. Vă mai urmărea o maşină de poliţie, fără însemne, însă cred că a fost rechemată la bază, fiindcă a întors cu câţiva kilometri în urmă. Sper că voi doi sunteţi mai pricepuţi în pădure decât în oraş, altfel creatura aia ne va sări în spate înainte să ne dăm seama.

— „Ne“? repetă Ty.

Ben interveni iute:

— Eu aş prefera să fim trei. În plus, el are revolverul ăsta mare.

Mac se uită la Ty, după care întinse încet mâna.

— Ce zici?

Ty îl privi atent în ochi, căutând adevărul.

— Vrei realmente să lucrezi cu noi ca să-l găsim pe Oh-Mah? Eşti pregătit pentru aşa ceva?

— Da, dădu Mac din cap.

Îşi strânseră mâinile.

— Perfect, zise Ty. Bun sosit la bord! Haideţi acum să-l găsim pe nenorocitu' ăla.

După o oră de suit pe poteca pieptişă, Ty şi Mac puteau vedea cum îl storcea urcuşul pe Ben. Răsuflarea indianului era sacadată şi picioarele nu-i mai erau la fel de ferme în depăşirea obstacolelor de pe traseu. Bătrânul simţi o uşoară aritmie, aşa că se aşeză pe prima buturugă pe care o zări.

— Te simţi bine? întrebă detectivul.

Ben încuviinţă, şuierând şi străduindu-se să-şi regăsească respiraţia.

— Lăsaţi-mă numai un minut şi-mi revin.

Ty văzu că faţa de obicei arămie a bătrânului era acum lipsită de culoare, contrar a ceea ce te-ai fi putut aştepta după un efort susţinut. Clătină din cap îngrijorat.

— Haide să ne-ntoarcem.

— Vorbesc serios, protestă Ben, n-am nimic. Doar să-mi trag puţin sufletul. Dup-aia vă dau şi handicap, puştilor, n-am probleme!

Mac observase şi el paloarea lui Ben.

— Ty are dreptate. Ne putem întoarce mâine. Sau putem aştepta până după Crăciun.

Îşi studie harta. Avea convingerea că Skip venise pe aici şi dorea să cerceteze coama, dar nu credea că ar fi fost înţelept să-l epuizeze pe tovarăşul lor mai vârstnic.

— Da, şi eu zic să ne-ntoarcem. Oricum nu-s prea sigur că ăsta-i drumul cel bun.

Ben ştia că-l protejau, însă în clipa aceea nu-şi dorea decât să se târască în patul lui din hotel. Acum simţea mai mult ca oricând cei şaizeci de ani de fumat. Îşi făcuse deseori griji în privinţa inimii, dar, în ciuda fumatului, medicul de familie îi spunea că era în formă destul de bună. Când era acasă, se plimba frecvent prin munţii de pe coastă, mergând chiar câte doisprezece kilometri o dată, însă traseele acelea nu erau la fel de abrupte ca acesta. Îşi călcă pe mândrie şi lăsă să învingă bunul-simţ.

— Bine, aprobă el, haide să ne-ntoarcem.

Când telefonul de pe birou sună, Kris ştiu după sunet că era un apel intern. Răspunse nepoliticos:

— Ce-i?

— Bună, sunt Brenda de la recepţie. A venit cel care spunea că are

informaţii despre subiectul tău.

Kris îşi privi ceasul. Era 19.10.

— Tot ăla?

— Da.

— Cobor într-un minut.

În mod normal, ar fi şutuit pe oricine venea neanunţat, dar bărbatul acesta era insistent – deja telefonase şi trecuse personal de câteva ori. Poate că într-adevăr ştia ceva. Când intră însă în recepţie şi-l zări, intră la bănuieli. Era nebărbierit şi îmbrăcat în haine tocite de atâta purtare. Apropiindu-se, Kris văzu că avea un tatuaj pe încheietură. Ea detesta tatuajele, dar îi întinse mâna.

— Domnul Watts? Bună ziua, sunt Kris Walker.

J.D. se ridică şi rămase cu gura căscată. În carne şi oase, tipa era criminal de mişto.

— Ă-ă-ă, io, ă-ă-ă… voiam să… vreau să zic că…

Kris indică o sală de şedinţe cu pereţi din sticlă, alăturată recepţiei.

— Haide să mergem acolo.

Bărbatul o urmă şi ea închise uşa.

— Aşadar, rosti Kris, ce informaţii ai despre crime?

— Io… ă-ă-ă, cred că ştiu cine-i autoru'.

Kris se rezemă de colţul mesei lungi şi-şi încrucişă braţele pe piept cu un aer expectativ. Ţinând seama de natura incredibilă a celor ce urma să i le destăinuie, J.D. sperase să ofere o descriere lungă şi plină de suspans, dar pur şi simplu fusese năucit de frumuseţea reporterei. Nu era obişnuit cu femei care să arate aşa. Era aproape ireală. Pe lângă faptul că era frumoasă, arăta perfect sănătoasă şi impecabil aranjată, în comparaţie cu majoritatea femeilor pe care le cunoscuse el şi care în general abuzau de droguri, alcool, ţigări şi mâncare proastă. Presupunea că o persoană atât de frumoasă trebuia să fie amabilă şi foarte inteligentă. Deşi nu fumase marijuana în dimineaţa aceea, îi era realmente imposibil să-şi ordoneze gândurile, aşa că se aruncă direct cu capul înainte.

— Ie Bigfoot, spuse el.

Kris continuă să-l fixeze cu privirea, însă nu spuse nimic. Tăcerea ei atentă şi lipsa reacţiei îl îndemnară să continue:

— Ă-ă-ă… am fost pă munte cu… ă-ă-ă, alţi gagii şi… ă-ă-ă, monstru' ăsta mare şi nasol a sărit pă noi şi i-a prins pă iei. Cred că iei i-a omorât şi p-ăilanţi.

Femeia miji ochii şi se mulţumi să-l privească, iar J.D. nu putea înţelege nici în ruptul capului ce-i trecea prin minte. Sigur că da, povestea lui suna destul de aiurea, dar, spre deosebire de cele mai

multe poveşti pe care J.D. le turnase în viaţa lui, asta era adevărată.

— Cât de mare era? întrebă ea în cele din urmă.

— Pă cuvântu' meu că treb'e să fi avut… nu ştiu, vreo trei metri, trei metri jumate. Ierea dă departe mai mare ca orice urs pă care l-am văzut vreodată.

Kris părea că ascultă cu atenţie fiecare cuvânt.

— Avea într-adevăr picioarele mari?

Întrebarea îl opri pe J.D. pentru o clipă.

— Ă-ă-ă… da, cred că treb'e să fi fost mari dă tot.

— Este clar, ăsta-i Bigfoot. (Ridică un deget, cerându-i să rămână locului şi păşi spre uşă.) Ăsta-i un subiect tare de tot. Mă duc să-mi iau un blocnotes şi să-i anunţ imediat pe câţiva oameni. Poţi să aştepţi un minut?

— Ă-ă-ă… da, sigur, încuviinţă J.D.

Fusese îndeajuns pentru a-l destinde. Era incitat că reportera pricepuse totul aşa repede. Aproape că se temuse că nu-l va crede. Se simţi atât de uşurat, încât chiar scotoci prin jachetă, sperând să găsească un chiştoc să-l aprindă măcar pentru un fum scurt.

Kris se apropie de o masă acoperită de reviste din recepţie şi ridică receptorul unui telefon fix. Se opri o secundă pentru a-şi aminti numărul, apoi îl tastă. Îi răspunse căsuţa vocală a lui Mac.

— Foarte amuzant, rosti ea. Planul tău de răzbunare tocmai s-a dus dracului. Să vedem cum o să-ţi placă asta, ţie şi amicului tău, găozarule!

Închise telefonul şi se duse la recepţioneră.

— Anunţă poliţia, spuse ea calm. Individul tocmai m-a ameninţat cu moartea. Grăbeşte-te până nu pleacă!

În timp ce Brenda forma numărul pentru urgenţe, Kris simulă căutarea unui blocnotes. Se uită către J.D. şi făcu un gest din cap, pentru a-l anunţa că revine imediat. El zâmbi prosteşte.

— Nu-l lăsa să plece, o avertiză pe Brenda.

Reportera porni spre capătul recepţiei şi-şi folosi cardul-cheie pentru a intra în zona protejată în care aveau acces doar angajaţii. Era încântată de abilitatea cu care răsturnase situaţia pentru Mac şi complicele său. Watts nu părea să fi fost vreun prieten al lui Mac şi femeia bănuia că detectivul apelase la o reciprocitate cu vreun delincvent. Acum însă nu mai conta. J.D. dăduse destule telefoane şi venise de suficiente ori la sediul postului pentru ca să poată fi considerat un obsedat. Nimeni n-ar fi pus la îndoială versiunea lui Kris, pe care ea avea în scurt timp s-o relateze, zguduită, poliţiei: felul în care nebunul acela periculos îi făcuse avansuri sexuale şi o ameninţase

cu o moarte îngrozitoare când îl respinsese. Era perfect!

Capitolul 59

La intrarea pe drumul său de acces, Ty opri maşina lângă gardul mare din sârmă pe care-l comandase pentru a opri orice trafic. Intrarea era păzită de doi agenţi de securitate privaţi.

— Punctul de control, rosti el către Ben.

În ciuda gardului şi a paznicilor – sau poate tocmai din cauza lor –, în lungul şoselei se aflau acum şi mai mulţi reporteri decât în ziua anterioară. Bliţurile lor fulgerau, dar Ty nu le oferi ocazia de a reuşi fotografii de calitate, când trecu pe lângă oamenii săi, urmat de maşina lui Mac.

Detectivul era impresionat de măsurile acelea de securitate. Gardul şi paznicii nu existaseră acolo de dimineaţă. Când intrară în casă, Mac remarcă:

— Da' ştiu că te mişti repede.

— Nu-ţi trebuie decât bani, replică Ty.

După cină, examinară harta şi trasară cu roşu poteca pe care o exploraseră în ziua aceea. Ty deschise calculatorul pentru a-şi verifica site-ul şi cercetă rapid mesajele e-mail. Erau inutile, cu excepţia unuia primit de la un localnic, ConspirAC, care urmărise zelos toate evenimentele şi acum anunţa ciudata dispariţie a cunoscutului artist plastic Carlin Arial. ConspirAC monitoriza el însuşi cu ardoare anunţurile poliţiei şi oferea câteva informaţii utile, printre care adresa lui Arial, şi teoria sa potrivit căreia Departamentul Şerifului ar fi putut să-l urmărească pe Ty Greenwood.

— Ia veniţi încoace, rosti Ty.

Ceilalţi se strânseră în jurul calculatorului şi Ty introduse adresa lui Arial într-un site de hărţi.

— Este aproape… comentă Mac.

— Chiar lângă zona în care locuiesc eu.

— Ben, azi-noapte n-ai mai avut niciun coşmar? se interesă detectivul.

Ty începu să scotocească Webul în căutare de ştiri despre artistul plastic.

Bătrânul indian clătină din cap.

— Nu, însă am dormit în recepţia hotelului. Cred că cei de-acolo au început să intre la idei.

Mac îl bătu uşor cu palma pe spate. *Nu-i de mirare că pare atât de obosit.*

Ty obţinu mai multe rezultate şi dădu clic pe primul.

— Ia uitaţi! Câinii… Vedeţi? Nevastă-sa a declarat că rottweilerii n-au lătrat. Mac, cei doi bătrâni dispăruţi n-aveau şi ei câini?

— Ba da, dar vecinii lor erau mult prea departe ca să poată auzi lătrături.

— Nu au lătrat, anunţă Ben. Dacă a fost Oh-Mah, câinii n-au lătrat.

— Am citit despre asta, încuviinţă Mac. Se zice că ei nu latră şi că pădurea amuţeşte. I-adevărat?

— Da, zise Ben. De aceea Oh-Mah este „Şeful pădurilor". Toate animalele ştiu asta. Aţi văzut vreodată veveriţele care mănâncă împreună cu păsările? Păsările şi veveriţele se găsesc oarecum la acelaşi nivel şi pot împărţi nişte firimituri de pâine, nu-i nicio problemă. Dar dacă dai drumul unui câine către ele, ambele fug. Instinctul îţi spune să te temi de ceea ce te poate ucide. În cazul lui Oh-Mah, animalele tac, fiindcă asta le spun instinctele. Dacă eşti un animal din pădure, Oh-Mah poate să nu te mănânce în ziua aceea… însă poate şi s-o facă.

— Atunci, începu Ty, de ce oamenii…

Ben se sculă brusc, ridicând mâna şi oprindu-l în mijlocul întrebării.

Trecu apoi iute prin uşa-fereastră şi ieşi în curtea din spate. Mac şi Ty îl urmară nedumeriţi. Indianul merse până la marginea piscinei, după care se opri. Capul i se rotea într-o parte şi cealaltă, ca şi cum ar fi cercetat cu ochii, dar de fapt o făcea cu mintea. Ceilalţi se opriră lângă el.

— Ce… rosti Mac şi Ben şuieră, cerându-i tăcere.

Rămaseră toţi nemişcaţi – doi cu ochii larg deschişi, iar al treilea cu ochii închişi –, fără să spună nimic. După câteva minute, Ty şi Mac simţiră frigul muşcându-i prin hainele lor subţiri. Ben nu se clintea, părând neafectat. Mai trecură câteva minute.

— Este aici, murmură încet indianul, şi ne priveşte.

Ty şi Mac se uitară unul la celălalt. Ideea îi înfioră pe amândoi.

— Unde? şopti detectivul după un timp.

Ben scutură iarăşi din cap şi se întoarse, vorbind pe ton normal:

— A plecat.

Porni apoi spre căldura casei, lăsându-i pe Mac şi Ty să schimbe altă privire şi să se întrebe de data aceasta dacă prietenul lor bătrân dăduse o reprezentaţie de actorie sau dacă într-adevăr simţise creatura. Poate că imaginaţia lui Ben îl determinase să creadă cu adevărat în ceea ce percepuse. Bărbaţii strânseră din umeri, considerară momentul ca realmente surescitant, chiar dacă nu complet răsplătitor, şi intrară în casă.

Bătrânul îl căutase şi, cu excepţia clipei de la pârâu şi a acesteia fugare de acum, el nu-i îngăduise ca glasul minţii să-l găsească pe al său. Era însă prea aproape ca să-l poată opri.

Îi privi pe cei trei intrând în peştera mare de lemn, cea mai mare pe care o văzuse. Gândul de a se repezi asupra lor îi trecuse prin minte, dar mărimea peşterii de lemn şi numeroşii două-picioare pe care-i simţise, atât în peşteră, cât şi dincolo de ea, îl opriră. Avea nevoie de timp ca s-o cerceteze, de timp ca să privească în peştera mare de lemn. Şi, cel mai important, trebuia să vină atunci când ei nu ştiau că era acolo. Peştera părea să aibă multe ascunzători şi ieşiri. Dacă îi ataca acum, i-ar fi putut scăpa.

Avea nevoie de un plan. De aceea, se mulţumi să-i privească. De data asta…

În cabinetul lui Ty, bărbaţii discutau despre cele întâmplate. O ciocănitură la uşă îi făcu să tresară. Ronnie strecură capul pe uşă. Deşi agitată, le zâmbi lui Ben şi Mac, după care se întoarse către Ty.

— Bună!

Ty o privi nerăbdător.

— Bună! S-a-ntâmplat ceva?

Ea îi făcu semn spre hol.

— Putem discuta?

Soţul ei se sculă şi o urmă afară din cabinet. După ce uşa se închise în urma lor, Mac clătină din cap.

— Cele mai teribile două cuvinte pe care o femeie le poate spune unui bărbat: „Putem discuta?”

Ben surâse.

— Ai şi tu probleme cu femeile?

Detectivul nu-i răspunse imediat.

— Nu, nu tocmai.

— Te-am auzit în înregistrarea făcută de reportera aceea. Te-a făcut să declari că există un ucigaş în serie şi altele. Zici c-a măsluit banda?

— Da, a luat banda – pe care de altfel o înregistrase fără acordul meu – şi a montat-o, astfel încât s-a auzit doar ce-a vrut ea. Eu i-am spus adevărul şi ea mi-a tras-o.

Indianul îl privi îndelung, încercând să decidă dacă Mac era naiv sau fusese pur şi simplu luat prin surprindere.

— Da’ ştiu că ţi-a tras-o, nu glumă.

— Da, strânse Mac din umeri. Şi nu numai la modul figurativ al expresiei.

Ben ridică din sprâncene şi-şi compuse o expresie de falsă

seriozitate.

— Înţeleg.

— Aşa că mi-am coborât cumva garda.

— E lesne de înţeles.

Se priviră scurt în ochi şi izbucniră în râs.

— Arată trăsnet, comentă Ben.

— Da, aşa-i.

Râseră din nou.

Capitolul 60

Ronnie dorea intimitate, aşa că merseră în dormitorul lor de la etaj. Ty înţelese că voia să-i spună ceva important, dar decise să nu-şi pregătească din timp o argumentaţie. Avea să reacţioneze după inspiraţia de moment. Ronnie închise uşa dormitorului, ceea ce bărbatul consideră că era un semn rău. După aceea, ea îşi încrucişă braţele pe piept – alt semn rău.

— Te iubesc, începu soţia lui, şi o ştii şi tu.

Încă un semn prost. Ty se rezemă de o servantă.

— Şi eu te iubesc, rosti cu oarecare precauţie.

Trăsăturile de obicei drăguţe şi catifelate ale chipului ei erau încordate în plane şi linii rigide care nu existaseră cu o lună în urmă, când începuse totul.

— Trebuie să facem ceva. Am mai trecut prin situaţia asta şi a durat aproape un an, iar eu nu mai rezist încă o dată. Dacă nu vrei să apelezi la ajutor medical, va trebui ca eu să fac ceva.

Bărbatul se încordă în aşteptarea impactului.

— Vreau să te muţi de aici, rosti ea, după care adăugă: Cel puţin pentru o vreme.

Lui Ty nu-i veni să-şi creadă urechilor, dar era un mesaj la care se aştepta. Se simţea de-a dreptul paralizat. Ştia că ar fi trebuit să cadă la picioarele ei şi s-o implore să rămână.

— Când? întrebă el rece.

Ronnie fu gata să explodeze înaintea răspunsului aceluia calm, imperturbabil. *Când? Când?! Asta-i tot ce poţi spune? Ca şi cum ai întreba la ce oră este masa?* Îşi reaminti apoi că el era bolnav. Nu mai era bărbatul cu care se măritase, ci doar corpul lui, învelişul lui exterior. Adevăratul Ty fusese răpit în noapte, ca în filmul *Invazia hoţilor de trupuri.*

— Acum! În seara asta, spuse ea înfrânându-şi imboldul de a izbucni în plâns.

Şi eu pot să joc jocul ăsta.

— Mâine-i Ajunul Crăciunului. Copiii… murmură Ty.

— Să nu-i bagi în chestia asta, îl preveni ea menţinându-şi poziţia. Renunţă la nebunia asta, imediat, spune-le prietenilor tăi că s-a terminat şi atunci poţi să rămâi.

Zărea durerea de pe faţa lui Ty. Ştia cât de important era pentru el ca toată familia să-şi petreacă Crăciunul împreună. Însă Tyler James Greenwood era un afurisit încăpăţânat şi când avea un obiectiv îl

urmărea până la capăt, indiferent care ar fi fost consecinţele. Aşa fusese toată viaţa.

Ty se întoarse către dulap.

— Să-mi iau câteva lucruri.

Femeia duse palma la gură când lacrimile îi năpădiră ochii. Îi dăduse un ultimatum, iar el ridicase mănuşa. Ronnie ştiuse însă că aşa va face soţul ei. Şi pentru prima dată de când începuse totul, cu trei ani în urmă, înţelese ce însemna de fapt căutarea aceea pentru el.

Ty reapăru în cabinet după cincisprezece minute, cu o geantă de voiaj. Ben şi Mac pricepură imediat. Ty făcu un gest spre încăpere.

— Strângeţi hărţile, dosarele… Mă-ntorc imediat.

Mac şi Ben începură să demonteze postul lor de comandă.

Ty porni pe hol spre living. Copiii nu trebuiau să ştie nimic altceva decât că el „pleca pentru o vreme“. Meredith era prea mică pentru a-şi reaminti trecutul, dar Chris avea cu certitudine să-şi amintească absenţa tatălui său şi să înţeleagă că s-ar putea întâmpla din nou. Ty îşi mobiliză toate puterile, neîngăduind emoţiilor sale nicio fărâmă de relaxare, fiindcă dacă o făcea, ştia că avea să cedeze complet.

Timpul se scurgea inexorabil. Faptul că soţia sa îl dăduse afară din casă cu două zile înainte de Crăciun îi spunea că mai dispunea de puţină vreme înainte ca regulile să se schimbe definitiv. Dacă el punea capăt nebuniei acesteia, ei o să fie din nou împreună. Deocamdată însă n-o putea face. Opri sonorul televizorului şi copiii se întoarseră către el.

Ben porni în frunte, în maşina pe care o închiriase, Mac conducea Chevroletul Malibu al departamentului în urma sa şi Ty încheia alaiul în Suburban. Porniră pe drumul de acces şi paznicii le deschiseră poarta. Ty opri pe şosea, coborî geamul şi făcu semn unui ziarist să se apropie.

— Ne mutăm la Bellevue, îi spuse el, în Red Lion. Anunţă-i pe toţi că spectacolul s-a terminat şi să-mi lase familia-n pace.

Reporterul îi ignoră cererea de a-i anunţa pe ceilalţi, dar de îndată ce sări în maşină şi porni după ei, restul îi urmară în grabă, îndepărtând circul de casă şi ataşându-l de caravana lui Ty, Mac şi Ben.

Capitolul 61

Vacarmul de dimineaţă din redacţia de ştiri era atât de iritant, încât Kris îşi adună dosarele pe care le studia şi ieşi pe terasa de la nivelul al treilea. Rezervată pentru întâlnirile estivale dintre angajaţii postului şi clienţi, terasa era acum udă după ploaia din zori, cu băltoace pe mesele de sticlă. Kris îşi aprinse o ţigară, şterse apa de pe un scaun din plastic şi se aşeză, strângându-şi în jurul corpului pardesiul pentru a o apăra de umezeala din aer. La două intersecţii depărtare şi două sute de metri deasupra ei, simbolul oraşului Seattle, turnul Space Needle abia se întrezărea printr-un văl de pâclă.

Zâmbi amintindu-şi de poliţia din Seatde care-l ridicase pe J.D. Watts cu o zi în urmă. Poliţiştii fuseseră motivaţi mai cu seamă de relatarea spectaculoasă a lui Kris despre cele întâmplate. Pe ea n-o deranja deloc să mintă, dacă asta însemna că Watts va plăti scump pentru încercarea de a-i face gluma aceea proastă. Era furioasă pe Mac Schneider pentru că recursese la o astfel de farsă ridicolă ca să se răzbune pe ea. Iar Tatuatul, amicul lui, avea să se aştepte la nişte zile bune de închisoare pentru rolul pe care fusese de acord să-l joace. În mod defel surprinzător, se dovedi că individul fusese eliberat condiţionat, aşa că recidiva avea să-l coste o absenţă mai îndelungată din societate.

Kris deschise dosarul ciclistului. Fusese încântată de cele obţinute în urma interviurilor cu Nikki, prietena lui Skip, despre apropiata lor logodnă şi ascensiunea tânărului în lumea mountain bike-urilor. Pentru ca după aceea, într-o abundenţă de surprize încântătoare, destinul să-i aducă lui Kris altă victimă cu o istorie pe gustul pieţei: un bine-cunoscut artist plastic din nord-vest dispăruse în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Reportera evaluă dosarele pictorului şi al ciclistului. Cel dintâi era perfect pentru un reportaj care să ofere o sumedenie de detalii, dar lumea lui fusese una izolată şi accesul la soţia sa se dovedea dificil. De asemenea, Carlin Arial se părea că avea prieteni sus-puşi, fiindcă poliţia nu-i făcuse publică adresa şi ea n-o putuse descoperi prin niciuna dintre sursele de care dispunea. Pe de altă parte, ciclistul fusese pe punctul de a participa la evenimentul cel mai de seamă al carierei sale chiar azi, în Ajunul Crăciunului, şi Kris intenţiona să mizeze pe aspectul acela ca punct de atracţie al reportajului de seară.

Vizualiză în minte scena potenţială a unei transmisii în direct din locul unde dispăruse tânărul: o pădure umedă şi mohorâtă. Ar fi fost un

contrast trist – şi sclipitor! – cu ceea ce ar fi trebuit să însemne gloria unui concurs de clasă mondială televizat în toată ţara, „cursa vieţii lui Skip Caldwell… cea pe care destinul nu i-a îngăduit s-o mai termine”. Plin *de inspiraţie!*

Sfertul de oră ocupat de ea în ştirile de seară adusese un avans considerabil faţă de posturile rivale. Şi pe măsură ce reportajele deveneau tot mai senzaţionale, audienţa creştea. Kris ştia că asemenea materiale o puteau duce la Fox, CNN sau altă reţea TV cu acoperire în toată ţara.

Luă după aceea alt dosar, care purta eticheta „Ty Greenwood”, îl răsfoi şi se gândi la o abordare. Înăuntru exista o fotografie a lui Greenwood făcută cu cinci ani în urmă la o convenţie a creatorilor de software. Femeii i se păru un bărbat realmente chipeş – *nici vorbă de clasicul programator miop şi tălâmb!* Ea crezuse că Mac pomenise numele acesta pentru a o deruta, însă se părea că el era într-adevăr principalul suspect în cazul dispariţiilor, în plus, Greenwood afirmase că Bigfoot îl urmărise în Idaho. Nu părea totuşi a fi genul obişnuit de ţăcănit, ci era un individ care câştigase milioane din software. Mac spusese că el nu credea că Greenwood ar fi fost ucigaşul şi Kris îi dădea acum dreptate.

Se jucă cu ideea de a utiliza părţile nefolosite din înregistrarea cu Mac pentru a obţine un interviu cu Greenwood, dar se ridicau două probleme potenţiale: Greenwood n-ar fi acceptat probabil un interviu, iar Bigfoot putea efectiv să-i distrugă credibilitatea. Apoi se gândi că ar fi putut realiza interviul ca supliment de natură comică la seria ei principală de reportaje. Trebuia totuşi să fie foarte atentă, mai ales la elementul Bigfoot. Întrebarea era cum să se întâlnească cu Greenwood. Îşi repetă însă apăsat: *Când Kris Walker vrea ceva, îl obţine!*

Capitolul 62

Ty se pregătea să-şi petreacă a doua noapte în hotelul Red Lion, la două camere de Ben. În timp ce îşi plănuiau următoarea acţiune, Mac şi Ben observară că Ty părea să-şi accepte situaţia cu fruntea sus; desigur, în niciun caz cu voioşie, însă nici cu deprimarea care ar fi fost lesne de înţeles în circumstanţele acelea. Ty recunoscuse faţă de Ben că luase OxyContin, dar jurase că încetase s-o mai facă. Indianul îl privi tastând cu furie pe laptop şi se gândi că, dacă existase vreo clipă când bărbatul să fi avut mai multă nevoie de antidepresive, aceasta nu putea să fie decât acum.

Mac îşi privi ceasul. Era aproape 17.30.

— Nu vă e foame? întrebă el. Ce-aţi zice de o cină mai timpurie? Sau am putea să ne oprim pentru azi, să ne odihnim şi să ne regrupăm mâine. Ori vreţi să aşteptăm până a doua zi după Crăciun?

După ce fusese dat afară din casă, Crăciunul nu mai însemna decât o zi oarecare pentru Ty.

— Nu, răspunse el, dacă nu vă deranjează, haideţi să continuăm. În acelaşi timp însă sunt de acord să mâncăm ceva.

Ben se ridică încet din scaun.

— Voi doi mergeţi să mâncaţi. Eu o să mă odihnesc puţin.

După ce bătrânul ieşi, detectivul se întoarse către Ty.

— Crezi că se simte bine? Vreau să spun că pe potecă arăta de parcă era gata să-şi dea duhul.

— Aşa-i, încuviinţă Ty. Pe viitor nu mai merge pe teren. Dacă vrea să ne ghideze într-o direcţie, perfect, dar ne putem descurca şi fără el.

În ciuda conflictelor lor anterioare şi a faptului că avuseseră la dispoziţie doar ziua aceea pentru a se cunoaşte mai bine, Mac nutrea deja respect pentru inteligenţa lui Ty, pentru umorul şi, poate mai mult ca orice, pentru omenia lui. În acel răstimp scurt, Ty îl impresionase ca fiind o persoană cu un caracter deosebit, indiferent de problemele sale personale.

— Tu eşti bine? îl întrebă acum.

Ty îi ocoli privirea şi aranjă nişte dosare pe masa rotundă din cameră.

— Sunt perfect. Trebuie să ne-ntoarcem pe poteca aceea la care Ben şi eu am renunţat alaltăieri. Dacă-i aşa cum a spus vânzătorul de biciclete, dacă traseul continuă, atunci Oh-Mah poate să fie acolo sus. Aşa cum a zis Ben, îi plac vârfurile munţilor, locurile cu acces dificil. Ar trebui să verificăm şi zic s-o facem chiar mâine. Îi facem lui Ben un

cadou de Crăciun şi-i dăm o zi liberă. Haide să mâncăm.

Mac deschise uşa spre hol.

— Nu pare un plan rău.

Departe pe coridor, din direcţia livingului, Greta auzi glasuri care nu păreau să provină de la televizor. Trecu de bucătărie şi o auzi pe Ronnie vorbindu-le copiilor:

— … aşa c-o să lipsească niţel, însă vă iubeşte la fel de mult pe amândoi. Noi amândoi vă iubim. Vom sărbători un Crăciun mare de tot, după 1 ianuarie.

Micuţa Meredith părea derutată.

— Şi de ce nu mai vine tati?

— Pentru că… începu Ronnie după care se opri.

Realmente nu ştia cum să-şi explice ei înseşi cele întâmplate, cu atât mai puţin unor copii.

— Tati a trebuit să plece ca să rezolve ceva, îi spuse Christopher surorii lui. Dar se va-ntoarce curând, adăugă el, apoi se uită la mama lor pentru confirmare. Nu-i aşa?

— Bineînţeles că se va-ntoarce curând, răspunse Ronnie ştiind că băiatul înţelegea ce se întâmplă.

La nouă ani era foarte isteţ. La fel ca taică-său.

Greta strecură capul pe uşă.

— Ce faceţi?

Ronnie ridică ochii spre ea.

— Ah, Greta, chiar voiam să discut cu tine. Dacă vrei să ieşi în seara asta să te distrezi, poţi să iei Lexusul.

Ochii fetei se lărgiră.

— Sigur că da, Ronnie, ar fi grozav, mulţumesc!

După ce-şi încheie intervenţia de la ora 18, Kris începu să-şi pregătească reportajul în direct despre Skip Caldwell. După ce puse la punct comentariul din off, merse la departamentul producţie ca să monteze imaginile filmate şi să le sincronizeze cu vocile. Intenţiona ca până la 22.40 să fie pe munte, iar la 23.05 banda pe care o pregătea acum avea să se deruleze, asigurând „umplutura” între introducerea şi încheierea pe care urma să le susţină în direct.

După ce termină cu postsincronul, Kris îşi alcătui echipa. Jess era un sunetist priceput, care-i dădea târcoale. Gwen, asistenta ei de douăzeci de ani de la Universitatea Washington, avea să ţină evidenţa generală, de la documentaţie şi cabluri, până la machiaj şi coafură. Gary era tipul pe care pusese ochii Kris, un cameraman arătos, cu păr

nisipiu, mai vârstnic decât ea cu câţiva ani. Îi anunţă că aveau să se întâlnească pe Eastside la ora 21.

Telefonul îl smulse pe Ben dintr-un somn plăcut, adânc şi fără vise. Era agentul său Jay, care se îndrepta pe Sunset către reşedinţa lui din Palisades.

— Ben, începu direct Jay, producătorul a văzut reportajul pe care emisiunea *Extra* l-a difuzat despre tine. Ce dracu' faci acolo? Să nu-mi zici că-i adevărat că urmăreşti o maimuţă pe lângă Seattle! Tipu' ăsta Greenwood e implicat în crimele-alea? Te-ai tâmpit? Nu aşteptă ca indianul să-i răspundă şi urmă imediat: Oricum, dacă nu te-ntorci până-n săptămâna de după Crăciun, o să te-nlocuiască-n film. A trebui să-mi pun serios curu' la bătaie să obţin de la ei concesia asta, ţinând seama de tot ce-a apărut în presă despre tine. Acum s-au calmat, da-s şucăriţi c-ai minţit. La fel sunt şi eu. M-ai minţit!

— Îmi pare rău, Jay, rosti Ben.

În ciuda numeroaselor relee de telefonie mobilă şi a celor două mii de kilometri ce-i despărţeau, agentul auzi sinceritatea indianului şi simţi brusc un fior de remuşcare pentru că muştruluise aşa un bătrân.

— Bun… nu ştiu ce faci tu acolo… e treaba ta. Dacă o să mai ai nevoie de timp, o să-ncerc să-i mai amân niţel. Adevărul este că trebuie să-l înlocuiască pe directorul de imagine. Are probleme cu spatele, sau aşa ceva şi asta s-ar putea să ne mai câştige ceva timp. Când te-ntorci?

— Realmente nu pot spune, zise Ben. Trebuie să duc chestia asta până la capăt.

— Da, bine… atât că… ă-ă-ă… atât că ai grijă de tine, bătrâne, m-auzi?

— Da, te aud. Mulţumesc.

Închiseră, iar Ben se încălţă şi se duse la odaia lui Ty, care lăsase uşa întredeschisă tocmai pentru ca el să poată intra dacă avea nevoie de ceva. Indianul ciocăni şi Ty îi strigă să intre. Stătea la calculator, al cărui ecran strălucea cu o pagină de pe un motor de căutare pe Internet.

— Ai găsit ceva? se interesă Ben.

— Caut amănunte despre artistul dispărut. Ronnie şi eu avem o lucrare de-a lui în living.

— Poate că n-ar fi rău să mergem acolo mâine, s-aruncăm o privire.

— Haide mai bine să facem o pauză mâine. Este Crăciunul. Am nişte chestii de rezolvat şi Mac la fel, rosti Ty pe un ton indiferent.

Ben ştia că plănuiseră ceva fără el, deoarece îi îngrijora starea lui

fizică. Le aprecia compasiunea, însă misiunea lui era la fel de importantă ca a lor. Luând literal expresia „a da piept cu propriile temeri", ştia că n-o putea face dintr-o cameră de hotel din Bellevue, dar în clipa de faţă era mai neliniştit din pricina lui Ty. Bărbatul acceptase cu prea multă uşurinţă să fie alungat din casă.

— Vrei să discutăm despre ceva? îl întrebă. De pildă despre cele petrecute ieri? Despre plecarea ta din casă?

Ty continuă să tasteze, prefăcându-se că nu-l auzise.

— Să ştii că ai acolo absolut tot ce ţi-ar putea trebui vreodată.

Ty ştia că nu putea evita îngrijorarea lui Ben, dar nu avea chef de discuţii.

— Acolo unde? făcu el, ştiind perfect la ce se referise bătrânul.

— Acasă la tine.

— Da, ştiu.

— O ştii cu-adevărat? Eşti ca individul ăla care cânta la scripcă, în timp ce casa-i ardea. Familia ta are nevoie de tine. Du-te şi aplanează conflictul, recâştigă-ţi familia.

— Mă ocup şi de asta.

— Serios?

— Da, crede-mă. Acum, haide să abandonăm subiectul ăsta.

— Nu te-ajută cu nimic dacă dai bir cu fugiţii, insistă Ben.

— Asta crezi că fac? pufni Ty, simţind cum îi sporeşte iritarea. Că dau bir cu fugiţii?

— Da.

Urmă o tăcere prelungă, dar Ben nu se dădu bătut.

— Ei au nevoie de tine.

Ty izbi cu ambele palme în masă, de-o parte şi cealaltă a laptopului.

— Ştiu dracului c-au nevoie de mine! Ştiu! Ştiu! Nu-nţelegi odată? Tocmai de-aia fac toate astea!

Se ridică violent de la masă, clocotind de furie. Îl fulgeră cu privirea pe Ben şi trecu pe lângă el, după care lovi cu piciorul în perete. Indianul nu spuse nimic. După câteva momente de hiperventilaţie, Ty reveni către bătrân.

— Familia mea o duce perfect. Atât doar că eu mai am nevoie de puţin timp, asta-i tot.

— Te minţi singur.

— Doamne Dumnezeule, Ben… da' nimeni nu-nţelege… nici Ronnie şi se pare că nici tu!

— Ce anume crezi va îmbunătăţi lucrurile? întrebă Ben. Să-l prinzi pe Oh-Mah? Să-l omori? Asta s-ar putea să fie mai greu decât credem. Este posibil să-l căutăm ani de zile. Se poate ascunde de noi. Am

putea încerca să-l atragem să vină el la noi, dar cum s-o facem? Vreau să-ţi spun că-i posibil să nu-l găsim niciodată. Este foarte, foarte posibil.

Ty se plimba înainte şi înapoi prin cameră, simţindu-se frustrat.

— Şi-atunci ce dracu' ar trebui să fac?

— Să te întorci acasă. Mac şi cu mine îl putem găsi. Una peste alta, eu şi el n-avem nimic de pierdut.

— Da, cum să nu, pufni Ty. Tocmai am aflat că ai intrat în rahat din cauza proiectului nostru de-aici. Ai plecat în timpul filmărilor şi producătorii sunt şucăriţi. Am citit că s-ar putea chiar să te acţioneze în judecată. Cine n-are nimic de pierdut?

Ben surâse, impresionat că bărbatul găsise toate detaliile acelea.

— N-o să mă dea în judecată. Nu crede tot ce citeşti. Oricum, m-am săturat să joc în filme. Şi dacă nu găsesc vreun mod în care să scap de coşmarurile astea, probabil c-o să mor din cauza lipsei de somn, rosti el şi chicoti încetişor ca să alunge ghinionul, însă Ty ştiu că nu fusese o glumă.

— Şi-n plus nu eşti în cea mai bună formă ca s-alergi prin munţi. Mac şi cu mine suntem îngrijoraţi în privinţa ta.

— N-o să păţesc nimic, strânse din umeri Ben. Sunt un bătrân indian oţelit. Nu mă doboară pe mine câteva excursii pe deluşoare.

Nedorind să mai argumenteze, Ty se aşeză înapoi pe scaun. Emoţiile i se citeau deschis pe chip, pe de o parte din cauza faptului că trebuia să se confrunte cu realitatea fără ajutorul alcoolului sau al pilulelor. Şi le-ar fi dorit, dar se lupta să nu cadă pradă ispitei. Oftă adânc.

— N-ai nevoie de nimic altceva, spuse Ben simţind ce anume îi lipsea. Îţi trebuie numai iubirea copiilor tăi şi femeia ta lângă tine, în pat. Nu pierde toate astea.

Ty sări iarăşi de pe scaun, înfuriat pentru că celălalt avea dreptate. Câteva clipe dădu ocol camerei, scos din sărite că Ben redeschidea subiectul acela, apoi înţelese că bătrânul nu era decât un substituent; în realitate, Ty era mânios pe sine. Trase un şut coşului de gunoi şi-l trimise în peretele opus, iar după aceea se duse la fereastră şi se uită afară, fără să vadă altceva decât vârtejul propriilor sale gânduri. Începu să respire adânc şi egal, străduindu-se să-şi stăpânească emoţiile. Ar fi vrut ca indianul să plece, dar în acelaşi timp ştia că acesta nu va pleca nicăieri.

Când Ben simţi că Ty se mai calmase, scoase ceva din buzunar.

— Poftim! Ţi-o fac cadou.

Ty se întoarse încet. Era o brichetă veche, împodobită cu două

starlete emailate, care pozau seducător în costume de baie. Se apropie de Ben, simţindu-se dezarmat. Luă bricheta, amuzat de stilul ei kitsch.

— Este un simbol al dependenţei, explică bătrânul. Am cumpărat-o din San Francisco în ziua în care am debarcat din Pacificul de Sud şi cred c-am aprins cu ea vreun milion de ţigări. Nu se mai aprinde chiar de fiecare dată, însă este a ta.

Ty se lăsă să cadă în scaun şi examină bricheta veche şi tocită. Ridică ochii spre Ben şi zâmbi.

— Ce vrea să fie asta? Bătrânul înţelept al tribului transmite mai departe amuleta cunoaşterii?

— Da, aprobă Ben. Exact asta.

Ty se simţea obosit. Nu putea locui multă vreme într-un hotel, dacă voia să-şi menţină familia laolaltă. Ştia că Ben avea dreptate.

— Bine, mai încerc până la 1 ianuarie. După aceea vă voi sponsoriza pe tine şi pe Mac… bineînţeles, dacă vreţi să continuaţi.

Ben îl privi pătrunzător.

— Te cred doar pe jumătate. Promiţi că abandonezi?

— Uite care-i treaba, se aplecă în faţă Ty şi glasul i se umplu de entuziasm. Am un plan. Am început deja să investighez Internetul, căutând semnalări vizuale, dovezi, orice… Ideea este că trebuie s-o conving pe Ronnie. Pentru ea este important să sune logic şi cred că pot face asta. Avem mulajul lui Mac şi tot ce am mai adunat noi. În urma dispariţiilor ăstora, nu se poate să nu existe mai multe dovezi materiale. Tu ai găsit o urmă de picior, aşa că trebuie să mai existe şi altele. Poate chiar fire de păr sau excremente. Aşa cum am zis, o să mai căutăm câteva zile, până la Anul Nou. Dacă nu găsim nimic, o să-i propun lui Ronnie să angajez o echipă care să-l caute pe Oh-Mah. Mai îmi trebuie numai dovezi, nimic mai mult. Dacă săptămâna viitoare găsim ceva tangibil, o pot convinge.

Ben era îngrijorat că, deşi planul suna rezonabil, depindea de prea mulţi „dacă“. N-ar fi dorit ca bărbatul să repete aceeaşi greşeală pe care o făcuse el însuşi cu atât timp în urmă, atât doar că pentru indian obsesia fusese cariera în lumea cinematografiei, nu urmărirea monştrilor prin păduri. Se ridică şi-i puse mâna pe umăr.

— Mă duc să mă bag în pat. O să-ncerc să citesc niţel. Planul tău e bun, dar nu-l amâna. Fii alături de soţia şi copiii tăi în noaptea dintre ani. Ei sunt cei mai importanţi. Din când în când, priveşte bricheta aceea şi gândeşte-te la un bătrân care a pierdut foarte multe. Noapte bună!

— Noapte bună, Ben.

Indianul închise uşa şi Ty rămase gândindu-se la cuvintele lui. Poate

că impunea condiţii nerealiste pentru abandonarea căutării. Mintea lui începu să-i repete întruna *însă suntem atât de aproape, atât de aproape…*

Capitolul 63

Mersese mult, deplasându-se printre copacii dintre peşterile de lemn. Era agitat şi flămând. Un câine ridicase vocea la el şi-l prinsese şi-l omorâse, dar nu-l mâncase. Acum continua, îmboldit de foame şi de nevoia de a-i pedepsi pe două-picioare.

Trecând pe lângă peşterile de lemn, îi putea simţi înăuntru, însă niciuna dintre percepţii nu-i atrase atenţia. Acum asocia vânătoarea cu plăcerea. Exista un surplus de pradă, aşa că-şi putea îngădui să fie flămând până găsea victima cea mai potrivită pentru a o chinui şi apoi ucide, una a cărei voce a minţii să-l atragă.

La douăzeci de minute după plecarea lui Ben, Ty auzi o ciocănitură la uşă. Îi părea rău de discuţia lor aprinsă şi ar mai fi avut destule să-i spună bătrânului. Aşezat la calculator, îi strigă să intre, apoi se întoarse şi avu o surpriză.

— Arăţi mult mai bine ca în fotografie, rosti Kris din uşă şi-şi flutură dosarul.

Ty se sculă în picioare, după care încremeni locului.

— Probabil c-ar trebui să mă inviţi să intru, urmă femeia. Cred că-i în interesul tău.

Aruncă o privire peste hărţile şi obiectele risipite prin cameră.

— Sediul Bigfoot, marfă!

— De ce ar fi în interesul meu?

— Păi, după cum văd eu lucrurile, ar fi două variante. Scenariul unu: „Ţicnitul vânător al lui Bigfoot poate fi ucigaşul, dar n-a vrut să comenteze" – şi ştim bine cum ar suna asta! – sau scenariul doi: „Creator în software, acuzat pe nedrept…"

— Fost creator de software.

— „Fost creator de software acuzat pe nedrept, pune lucrurile la punct." Dacă m-ai întreba pe mine, aş merge pe a doua variantă.

— Cum m-ai găsit?

— Eşti subiectul cel mai la modă din oraş. Să te găsesc a fost uşor. Să te conving să vorbeşti însă… ar fi foarte greu?

— Presa şi cu mine nu suntem deloc în cele mai bune relaţii. Ce mi-ai putea oferi tu?

Ty nu fu încântat când Kris îşi scoase haina şi o azvârli pe pat.

— Nu stai chiar aşa mult, rosti el apăsat.

Femeia îl ignoră şi se aşeză pe pat. Zâmbi larg.

— Ai nevoie de mine. În ultimele două săptămâni ai fost arestat

pentru violarea unei proprietăţi private, poliţia ţi-a percheziţionat casa – pe scurt, eşti sub ochii autorităţilor. Se lăsă pe spate pe pat, rezemându-se în coate. Când politicienii sau televangheliştii calcă strâmb, ce fac? Se duc la televiziune şi-şi relatează povestea… sau mărturisesc. Tu ai o poveste… sau simţi nevoia să mărturiseşti?

Bărbatul aprecie că reportera aceasta reprezenta cel mai mare necaz posibil. Se aplecă şi o prinse de braţ ca s-o ridice.

— Gata, asta a fost. Te rog să pleci.

Kris se împotrivi.

— Dacă nu eşti vinovat, spune-mi atunci povestea ta.

El o prinse şi de cealaltă încheietură.

— Pleci imediat.

În timp ce se lupta, Kris schimbă brusc tactica, încetând să se mai opună, astfel că practic ajunse exact în braţele lui. Feţele lor erau la numai câţiva centimetri depărtare. Pentru o clipă, Ty uită motivul pentru care încerca s-o dea afară. Era ca şi cum ţi s-ar oferi o călătorie într-un Ferrari furat: ştii că n-ai trebui să accepţi, dar este tare greu să ajungi să spui realmente „nu“.

— Dă-mi voie să te ajut… şopti ea seducător.

— N-am încredere în tine. Absolut deloc.

— Ar trebui, spuse Kris. Se trase uşor îndărăt şi bărbatul îi eliberă încheieturile. Ea îşi trecu vârfurile degetelor peste pieptul lui. Vreau să le spun tuturor povestea ta. Vreau ca oamenii să ştie că nu eşti ţăcănitul despre care credeau.

— Frumoasă încercare. Este foarte atrăgător, dar răspunsul rămâne nu.

Ty simţi parfumul femeii, subtil… ameţitor. Poate că ea însăşi…

— Cred că eşti nevinovat, zise Kris ridicându-şi mâna pe braţul lui.

— Cum poţi să ştii asta?

— Pot. Mă pricep bine la oameni.

— Şi eu crezusem că mă pricep, rosti Ronnie.

Ty şi Kris se întoarseră şi o zăriră în prag. Ronnie se răsuci dezgustată.

— Futu-i! şuieră Ty şi porni după ea.

Reportera rămase locului o secundă, încruntându-se nedumerită, apoi rânji:

— Pardon!

Ty alergă pe coridor şi o ajunse pe Ronnie la lift.

— Iubito, te rog, nu-i ceea ce crezi!

Ea se întoarse, sfredelindu-l cu privirea.

— Serios?

— Nu, pe cuvântul meu, nu, e doar… Ea a venit ca să-mi ia un interviu şi-ncercam s-o dau afară…

— Mi-am dat seama.

— Nu, te rog, ascultă-mă, am…

Uşa ascensorului se deschise şi Ronnie păşi iute în cabină. Ty încercă s-o urmeze, dar soţia lui întinse braţul, cu palma ridicată.

— Nu! Să nu vii după mine!

Uşa se închise şi bărbatul se gârbovi îndurerat. După câteva momente, reveni spre camera lui. Kris îşi îmbrăcase haina.

— I-aş putea telefona, să-i spun că n-a fost nimic între noi. Îl cercetă atentă pe Ty şi se gândi că ar fi putut exista o şansă ca bărbatul să aibă nevoie de consolare. Sau a fost ceva?…

Privirea lui rece nu mai avea nevoie de cuvinte.

— Bine, zise reportera. Eu trebuie să plec, am o transmisie la ora 23.00, însă îţi telefonez mâine.

Ty trecu pe lângă ea să-i deschidă uşa, aproape în transă.

— Mâine-i Crăciunul.

— O simplă zi de muncă pentru cei devotaţi meseriei, nu? Vorbim mâine.

Ieşi şi el rămase gândindu-se la ghinionul lui absolut ca Ronnie să vină cu o ramură de măslin, tocmai când reportera îi făcea avansuri sexuale. Trase cu toată puterea un şut în direcţia patului şi izbuti numai să se lovească rău în degetul mare.

— Băga-mi-aş picioarele!

Durerea îl scoase din minţi. Privi în jur, căutând ceva asupra căruia să-şi reverse furia, după care o părticică raţională a minţii îi spuse să se calmeze. Se aşeză pe marginea patului, simţindu-se secătuit într-un fel în care nu mai fusese de multă vreme.

Devenise mai puţin precaut, pentru că se familiarizase cu ţinutul, aşa că încălca mai des regulile. Vârstnicii îl învăţaseră că trebuie să-ţi camuflezi prezenţa, să intri şi să ieşi din teritoriul altora fără să laşi nicio urmă. Simţindu-şi superioritatea totală, el mergea cu îndrăzneală şi ocazional îşi lăsa urmele acolo unde puteau fi văzute, întrucât cele şase sute de kilograme ale sale îi imprimau cu uşurinţă tălpile.

Se apropie de peşterile din lemn, uitându-se prin deschiderile de gheaţă caldă, aşteptând să se privească ochi în ochi cu două-picioare, fiindcă valurile de teroare ale acestora erau răsplata lui. Pe când privea printr-o deschidere, o femelă care trecea înăuntru prin dreptul ei îl zări şi scoase un ţipăt scurt şi ascuţit. El îi simţi brusc sexualitatea şi îl făcu curios. Din unele puncte de vedere, două-picioare erau asemănători cu

el. Încercă fiorul propriului său sex şi-şi dădu seama că-i lipsea. Însă două-picioare erau prea mici, prea fragile pentru felul lui de împerechere. Al doilea ţipăt al femelei îl smulse din gânduri. Răspunse printr-un răget tunător, care-i zgâlţâi sălaşul. După aceea alt două-picioare, un mascul, probabil perechea ei, intră în partea aceea din peşteră şi-l zări. Spaima masculului se revărsă aidoma unui vânt cald, chiar mai puternic decât teroarea femelei, şi atunci el acţionă.

Laturile peşterii mici erau moi, ca un perete gros de crengi. Cedară cu uşurinţă. Când intră în peşteră, zbieretele lor jalnice, atât din guri, cât şi din minţi, îl făcură să dorească să-i reducă iute la tăcere. Peştera era strâmtă şi trebuia să se plece ca să intre înăuntru. Lovi masculul cu palma deschisă şi trupul micuţ zbură prin perete, cu lumina vieţii stinsă. Femela încercă să fugă pe lângă el, să treacă prin gaura pe care o făcuse, dar o prinse de gât. Păşi înapoi, ieşind de acolo, pentru a se putea ridica la înălţimea sa completă, şi o ridică la nivelul feţei lui, strângând-o într-atât încât să-i amuţească strigătele ieşite pe gură.

Femela avea un singur gând şi nu-l putu descifra imediat. Apoi ştiu la ce se gândea. Strânsoarea lui de fier îi încleşta beregata, astfel încât sângele îi năvăli pe gură, nas şi urechi, iar ochii îi săriră din orbite. Dădu drumul leşului şi ocoli peştera de lemn. Printr-o deschidere, zări revărsare de foc controlat care se rotea încet, în forme, pe perete. Recunoscu formele ca fiind ale unei căprioare şi a unui iepure. În umbrele dinăuntru se afla obiectul ultimului gând al femelei: puiul ei.

Zăcea într-un cuib mic. El smulse peretele şi trase cuibul mai aproape, nedorind să mai intre în peştera mică şi strâmtă. Puiul se trezi şi plânse. Simţea din partea lui numai gânduri elementare, nici urmă de teamă, ci doar simplă nemulţumire. Era pur, spre deosebire de două-picioare vârstnici. Puiul acesta avea gândurile oricăror animale tinere, cu simţul fricii încă nedezvoltat. Îl examină şi se gândi că semăna mult cu propriul său pui – cel pe care două-picioare îl uciseseră cu focul lor. Părăsind resturile distruse ale părinţilor lui, îl ţinu în palma mâinii stângi şi porni către copaci.

Capitolul 64

Drumul spre nord, către districtul Snohomish, fu surprinzător de agreabil pentru Kris. Îi plăcea echipa ei nouă, mai tânără. Sunetistul, Jess, era realmente haios, iar cameramanul Gary se dovedi un tip excentric, care oprise duba lângă un magazin micuţ din nordul Monroe, ca să cumpere şase sticle de bere pentru „petrecerea de pe munte". Gwen era un şoricel maleabil, care dovedea respectul cuvenit faţă de Kris.

Veselia prevala fiindcă era Ajunul Crăciunului şi ei făceau un reportaj live sus în munţi, departe de ochii iscoditori ai publicului. După ce terminau transmisia, la 23.05, intenţionau să petreacă niţel, lăsându-se cuprinşi de atmosfera pădurilor şi să celebreze Crăciunul cu câteva sticle de Budweiser. Gary şi Jess sperau, fiecare în felul lui, să aibă noroc la Kris, sau cel puţin să deschidă uşa pentru o întâlnire viitoare. Dacă Kris refuza, exista Gwen, micuţa de la UW, şi ambii bărbaţi aveau preconcepţii lubrice despre studente. Jess încercă să deschidă o sticlă chiar înainte să fi ajuns, dar Kris îl opri rapid şi cu fermitate. Gary se gândi că muştruluiala aceea îi sporea lui şansele.

Lui Kris îi plăcea echipa asta, pentru că n-o băteau la cap pentru fumul pe care li-l sufla în ochi. Le acordă puncte suplimentare fiindcă se temeau să se ridice împotriva ei. Stabili un scurt contact vizual cu Gary şi-i promise o şansă din privire. Văzu că mesajul îi fusese recepţionat, deoarece el se lăsă pe spate, inhalându-i mulţumit fumul. *E prea uşor,* surâse în sinea ei.

Bob Hoagland se pregătea de culcare. Îi spuse noapte bună soţiei sale, Janet, şi tocmai stinsese luminiţele de Crăciun, când auzi ceva în exteriorul casei. Bob şi Janet erau pensionari şi aveau o casă pe un domeniu de cinci hectare la nord-est de oraşul Snohomish. Unicele zgomote pe care le auzeau noaptea proveneau de la ratonii sau oposumii care scotoceau pe lângă pubelele lor. Acum însă era cu totul altceva: un plânset încetişor şi subţirel.

Bob aprinse lumina, deschise uşa din faţă şi dădu cu ochii de una dintre cele mai stranii imagini pe care le văzuse vreodată. Un prunc zăcea pe una dintre dalele aleii lor, la câţiva metri de verandă, îmbrăcat într-o pijămăluţă Disney. Clipind descumpănit din ochi, Bob privi prin curte, după care ieşi în aerul rece al nopţii şi ridică copilul care scâncea.

În living, Janet se uita la sfârşitul unei emisiuni TV. Când Bob intră în

cameră, copilaşul emise un ţipăt care o făcu să sară de pe scaun. Soţul ei o privi întrebător.

— Era afară… pe alee.

Amândoi simţiră cum le trece pe spinare un fior provocat de stranietatea întâmplării. Janet se apropie să examineze copilul.

— Vrei să telefonez la poliţie sau o faci tu?

Bob îl adulmecă.

— Pfui, cred c-a făcut pe el!

Janet mirosi şi ea cu atenţie, dar era mai experimentată după cei patru copii pe care-i născuse.

— Ăsta nu-i caca de copil.

Încercară amândoi să identifice izul ciudat şi neplăcut, apoi Bob sună la poliţie.

După ce se rătăciseră de două ori, cameramanul Gary coti duba Canalului 7 pe un drum secundar îngust, săpând cu farurile un tunel de lumină prin care trebuiau să se târască. Energia exuberantă a echipei se mai diminuase înaintea posibilităţii de a nu găsi locul din care trebuiau să transmită. Kris îşi apropie ceasul de bordul maşinii, ca să vadă mai bine ora, apoi îşi aprinse o ţigară.

— Opreşte aici! ordonă ea. E 22.45.

Gary îi aruncă o privire, dar continuă să caute ramificaţia pe care i-o descrisese ofiţerul de presă de la Departamentul Şerifului.

— Ce contează? făcu femeia. E-ntuneric şi e pădure-n pizda mă-sii. Putem zice că suntem oriunde vrem. Asta-i! Opreşte!

Cei trei tovarăşi ai ei înţeleseră brusc de ce era o vedetă în creştere: ea îşi făcea propriile reguli. O alveolă le făcu cu ochiul la un cot al drumului şi Gary trase pe dreapta. Coborâră ca să înceapă pregătirile. Kris privi în jur şi nu zări nicio lumină de case. Ştia că bezna avea să-i facă pe telespectatori să creadă orice, inclusiv că s-ar fi găsit în imediata apropiere a traseului pe care dispăruse Skip Caldwell. Jess ridică antena de microunde, stabili legătura cu postul şi rulă un test.

Glasul unui tehnician se auzi în căştile lui Jess şi Gary.

— E-n regulă, am semnal audio, vreau acum şi video.

Gary puse pe umăr greaua videocameră HDK-79E de înaltă definiţie, o conectă la acumulatorul de la centură, o cuplă după aceea cu staţia-bază din dubă şi activă proiectorul videocamerei. În postul TV, imaginea clară a lui Gwen care o ajuta pe Kris să-şi potrivească părul apăru pe un banc de monitoare.

Asistentul de regie din studio îşi deschise microfonul.

— E-n regulă, vă vedem. Avem o transmisie în direct de la

spargerea unui magazin în Central District, aşa că probabil o să-ncepem cu ea. Elicopterul a pornit într-acolo, aşa că s-ar putea să intraţi între 23.07 şi 23.10. Păstrăm legătura.

Gary stinse proiectorul videocamerei şi apăsă butonul de standby. Entuziasmul grupului revenise acum când ştiau că puteau respecta ora de intrare în emisie. Kris pufăi o ţigară, scăldată în lumina dinspre duba deschisă ale cărei umbre se contopeau cu neantul negru şi fără limite din jur. Îl privi pe cameraman şi trase un fum.

— Gata?

Gary ridică degetul mare spre ea.

— Am filmat şi sărim pe beri!

Lui Gwen îi plăcea echipa asta. Erau mai tineri şi mai dezgheţaţi decât mulţi dintre cei cu care mai lucrase. Iar Kris Walker nu era chiar scorpia despre care vorbeau toţi, deşi pe drum îi suflase fum de ţigară în faţă, făcând-o să tuşească. Cu excepţia fumului, îi plăcea de Kris.

La 22.55, frunzărind ziarul, Mac citi că profesorul Wade Frazier nu numai că primise o bursă de cercetare apreciabilă, ci fusese numit şi şef de catedră. Zâmbi în barbă, înţelegând acum de ce se ferise Frazier să-l ajute: *i-ar fi distrus şansa de a obţine bursa importantă şi postul încă şi mai important.* Telefonul sună şi bărbatul puse ziarul deoparte.

— Schneider, răspunse el.

— Mac…

Era Ben, care vorbea întretăiat şi părea trezit brusc din somn.

— Ce s-a-ntâmplat, Ben? Ai păţit ceva?

— Tocmai am avut un vis… unul dintre coşmarurile acelea…

— Aha, încuviinţă Mac. Cel în care urmărea doi oameni? Acela?

— Nu acela… altul. Pare straniu, dar cred c-o ştii pe ea.

— Pe cine? întrebă detectivul, devenit foarte curios. Pe cine să cunosc?

— O femeie blondă. Cred că era reportera ta. Foarte drăguţă.

— Da, aşa-i ea. De ce? Ce-ai visat?

— Ai numărul ei de telefon?

— Da, însă s-ar putea să nu-mi…

— Avertizeaz-o. Imediat!

Capitolul 65

Când Kris îşi simţi telefonul vibrând, mai avea două minute până să intre în direct. Privi ecranul şi recunoscu numărul lui Mac. Se gândi că probabil o suna ca să i se plângă că-l înjunghiase pe la spate, pentru că-i băgase amicul la închisoare, sau pentru că-l numise măgar în mesajul pe care i-l lăsase. *El e vinovatul!* Vârî aparatul care vibra în buzunarul pantalonilor şi-l împinse cât mai aproape de zona inghinală. Mac era încă bun pentru nişte aţâţare.

Privind agitat emisiunea de ştiri a Canalului 7, Mac încetă să-i mai telefoneze lui Kris şi sună la postul de televiziune. De două ori dădu peste o înregistrare ce-l redirijă la o căsuţă de mesagerie vocală. Căpătă un număr pentru urgenţe, dar şi acesta apela mesageria vocală. Îşi stoarse creierii, încercând să decidă cât de mult ar fi trebuit să se implice în avertizarea femeii. Era adevărat, Ben avusese dreptate în câteva rânduri, doar de data aceasta sărea pur şi simplu cu capul înainte în beznă bazându-se doar pe spusele lui.

În cele din urmă, riscă şi sună la propriul său departament. Îi răspunse un operator proaspăt angajat, căruia îi ceru să-i găsească un număr funcţionabil pentru a putea vorbi cu un angajat în carne şi oase al postului TV, spunând că era „destul de important". Poate că ar fi avut mai mult noroc dacă ar fi insistat că era un caz de maximă urgenţă. Operatorul auzise toate poveştile despre Mac Schneider. Îi spuse că va căuta, însă uită totul peste numai câteva clipe, când primi o reclamaţie îndelungată despre un caz de violenţă în familie.

În timp ce aştepta să fie sunat, Mac o văzu pe Kris apărând pe ecran, undeva la poalele muntelui, pentru a-şi prezenta reportajul despre ciclist. Premoniţia lui Ben îl făcu pe detectiv să stea pe marginea scaunului, practic vibrând de nelinişte, cu imaginaţia inventându-i o gigantică formă hirsută care traversa scena şi ieşea din umbre, chiar în timp ce femeia vorbea. El nu avea nevoie de genul acela de dovezi. Nu, nu – nu le dorea câtuşi de puţin!

Kris îşi încheie prezentarea mişcătoare despre asul ciclist:

— Ziua de azi ar fi putut însemna momentul de vârf al vieţii sale tinere, dar eu stau acum la poalele unui pisc întunecat care se înalţă mult deasupra mea – probabil ultimul loc pe care l-au văzut vreodată ochii lui Skip Caldwell.

Imediat ce termină – „Kris Walker, în direct din munţii districtului

Snohomish, dau legătura în studio” –, întrucât nu existau întrebări din partea prezentatorilor, Gary stinse proiectorul videocamerei.

Animat de sfârşitul unei zile lungi şi de atmosfera din locul acesta uitat de lume, negru ca o mină de cărbuni, Jess îşi bobină iute cablurile audio, scoase lavaliera lui Kris şi se întinse după sticlele de bere.

Gary ridică o mână, oprindu-l.

— Mai lasă-le niţel până strângem toate sculele, îl sfătui el, adăugând: Atât ne trebuie să uităm pe-aici vreun reflector de o mie de dolari!

Jess abandonă berea şi se grăbi să-i ajute în strângerea aparaturii. Ca de obicei, Kris se trase într-o parte şi-şi aprinse o ţigară. În timp de echipa dădea zor să pună totul la locul lui, ea se îndepărtă câţiva paşi de zona de lumină care se revărsa din dubă. Sufla o briză uşoară, dar rece şi, cu toate că auzea foşnetul frunzelor şi al cetinii, nu putea distinge decât duba şi solul din imediata apropiere.

Pufăi repede şi nervoasă din ţigară, pentru a se destinde după surescitarea pe care o simţea de fiecare dată când transmitea în direct, însă în scurt timp simţi ceva ca o nelinişte furnicându-i spinarea. Nu era diminuarea stresului de după reportaj, ci mai degrabă o anxietate. Ceva straniu, ca o energie foarte slabă – atât de slabă, încât îi venea greu s-o definească. Brusc i se făcu frică şi dori să fie altundeva. Călcă pe ţigară, stingând-o, şi porni spre echipă.

— Să-i dăm drumul, rosti ea întinzând mâna către portiera de lângă şofer.

Gary nu pricepu schimbarea aceea neaşteptată de atitudine.

— Stai aşa c-am terminat, o încurajă el. Haide să bem o bere!

În lumina inegală provenită din interiorul dubei, bărbatului i se păru că chipul lui Kris părea speriat în mod bizar, dar insistă:

— Haide! Bem numai una.

— Am zis să-i dăm drumul, repetă ea iritat. Nu mai vreau să stau aici.

Gwen se uită la întunericul de nepătruns din jurul micului lor cocon de lumină şi simţi imediat neliniştea tocmai percepută de Kris.

— Are dreptate, aprobă ea. Hai să-i dăm bice. Putem bea pe drum.

Jess desfăcuse deja o bere şi trăsese două guri zdravene.

— N-am nimic împotrivă, anunţă el. Gary conduce.

Cameramanul nu înţelegea de ce se stricase atmosfera.

— Eu zic doar…

Cuvintele îi fură întrerupte de un trosnet slab care se auzi în apropiere. Toţi priviră într-acolo, iar Kris deschise portiera.

— Asta-i, anunţă ea, ne cărăm dra…

Pe neaşteptate atmosfera umedă se cutremură, când un mârâit animalic imposibil de gros răsună din beznă, încremenindu-i. După aceea sunetul adânc şi gutural de bas spori la o intensitate imposibilă, un zbieret animal metalic cutremurător, care le pompă adrenalina prin corpuri, precum jeturile de refulare de la baza unui baraj de acumulare. Pur şi simplu decolară, intrând în mişcare accelerată. Gary alergă spre portiera şoferului, iar Kris sări prin portiera deschisă din partea opusă, în timp ce Gwen şi Jess plonjară prin portalul uşii glisante din lateral.

În spatele dubei, Gary fu primul îl întâlni pe giganticul lor oponent, un turn viu şi negru care-i bloca drumul spre scăpare. Urlă de groază, iar creatura îl lovi cu palma, strivindu-i capul de vehicul şi împroşcând o masă de materie cenuşie şi fluide vitale prin craniul plesnit ca o găoace de ou.

De pe scaunul de lângă şofer, Kris se întinse şi răsuci cheia în contact, iar motorul învie. Femeia se târî peste spaţiul dintre cele două scaune, fără să ştie cine sau ce îi ataca, dar negândindu-se la altceva decât la fugă. Întrezări cu coada ochiului o mişcare şi-l văzu pe Jess zburând afară prin mijlocul dubei.

Ţipătul continuu al lui Gwen era atât de ascuţit şi de pătrunzător, încât fata răguşi înainte să-l fi terminat. Exact în clipa în care trăgea aer adânc în plămâni, ca să urle din nou, fu smulsă şi ea din dubă. Kris bâjbâi, străduindu-se să bage în viteză, după care dădu în marşarier. În momentul acela îi auzi pe Jess şi Gwen emiţând horcăituri înspăimântătoare de agonie. Un pleoscăit obscen puse capăt ţipetelor lui Jess.

Kris călcă pedala de acceleraţie până la podea. Roţile dubei se rotiră, însă femeia nu simţi nici cea mai vagă senzaţie de înaintare. Trase de volan într-o parte şi în cealaltă şi-şi dădu seama că vehiculul nu se clintea pentru că atacatorii lor *ţineau duba pe loc.* Răcnetele lui Gwen se stinseră în scâncete bolborositoare, în numai câteva secunde.

Kris continuă să smucească volanul la dreapta şi la stânga, cu acceleraţia apăsată la maximum, iar motorul vuia, ameninţând să explodeze. Cauciucurile bâzâiau realmente ca nişte drujbe tocite, aruncând în urmă pământ şi pietriş. Reportera tot nu-i putea zări pe agresori, dar înţelese deodată că nu era un grup de oameni. În clipa imediat următoare se gândi că atacatorul putea să nici nu fie om. Cuvintele lui Mac îi reverberară prin minte, dar continua să respingă ideea ca fiind prea fantastică, prea absurdă, în ciuda evenimentelor nebuneşti ce se derulau. Bolboroselile horcăite ale lui Gwen încetară brusc.

Kris izbi iarăşi cu piciorul în pedala de acceleraţie şi ambală motorul

aproape de limitele sale. Apoi duba se înclină pe o parte şi se răsturnă, căzând pe portiera şoferului şi spărgându-şi toate geamurile în urma impactului. De deasupra, reportera văzu coborând o ireală şi animată creangă neagră de copac. La capătul ramurii aceleia era o mână omenească, neagră, atât de mare, încât putea cuprinde cu uşurinţă o minge de plajă. Mâna aceea o prinse brutal şi ea fu smulsă prin geamul portierei din dreapta şoferului, lovindu-se la umăr şi picioare.

Farurile dubei răsturnate continuau să proiecteze lumină, când Kris privi în ochi monstrul. Singură acum, cu tovarăşii ei ucişi în câteva secunde, cu picioarele spânzurându-i la un metru şi jumătate deasupra solului, ea se uită cu oroare scăpată de sub control în faţa subumană, de primată, încadrată de o claie uriaşă de laţe încâlcite. Ţinând-o de ceafă, creatura o mirosi şi nările nasului său turtit se dilatară uşor, iar exalările puturoase sunară ca şuierul vântului într-o cavernă adâncă.

Deşi îngrozită, femeia avu o rază bruscă de speranţă că n-o va omorî. Raţionă că dacă ar fi dorit s-o ucidă, ar fi făcut-o deja. Alături de spaima ei transcendentală, mărimea făpturii şi uşurinţa cu care îi săltase cele cincizeci şi patru de kilograme o copleşeau cu o groază ce-i secătuia viaţa. Creatura pufni sonor şi se întoarse. Fără să-i dea drumul din strânsoare, ridică altceva. Kris văzu trupul fără viaţă al lui Gary legănându-se în mâna monstrului. După aceea, intră cu ei în pădure.

Capitolul 66

Mac apăsă întruna tasta de reapelare şi auzi de fiecare dată înregistrarea care-l anunţa că abonatul nu se găsea într-o zonă cu acoperire. Se gândi că poate femeia se afla în mişcare, deoarece cu numai două minute înainte telefonul sunase şi intrase pe căsuţa de mesagerie vocală. Îşi jură s-o sâcâie până îi răspundea şi-i confirma că era în siguranţă. Apăsă tasta de reapelare şi de data aceasta telefonul sună. Cu inima galopând, închise ochii şi o vizualiză pe Kris răspunzând. Telefonul sună şi sună şi sună.

După cincisprezece minute interminabile, în care fusese zgâlţâită peste buşteni şi prin tufişuri, cu mâna gigantului cuprinzându-i talia subţire, Kris simţi cum speranţele îi păleau cu fiecare pas imens. Pe măsură ce monstrul suia tot mai mult în munţi, teroarea ei reală combinată cu mişcarea de legănare o făceau să-i vină să vomite. Era însă decisă să supravieţuiască… cumva. Auzi un suspin dinspre Gary şi-şi dădu seama că nu era decât aer care ieşea din plămânii săi comprimaţi. Îl zărise în lumina farurilor dubei şi era sigură că era mort. Creatura îl vârâse sub braţul celălalt, ca şi cum ar fi fost un ziar împăturit.

Urcară mai mult şi mai adânc prin păduri. Încă din clipa răpirii, Kris îşi simţise telefonul vibrându-i în buzunar şi lacrimile îi înţepaseră ochii. Făcuse câteva încercări de a-l scoate din pantaloni, dar pur şi simplu nu putuse strecura mâna în buzunar. Apoi creatura îi schimbase puţin poziţia şi ea izbutise să pună mâna pe aparat şi-l simţise vibrând. Îl scosese din buzunar şi reuşise să-l deschidă exact când trecuse pe căsuţa de mesagerie vocală. După aceea telefonul îi lunecase şi fusese cât pe-aici să-l scape din mână. Îngrozită să nu-l piardă, îl strânsese cu disperare, ca pe ultima ei speranţă. Probabil că aşa şi era. Kris nu plânsese niciodată, dar acesta părea momentul cel mai potrivit în care s-o facă. Trebuia să scape! Avea să fie subiectul cel mai mare din toate timpurile… dacă ea supravieţuia. Acel ultim gând o făcuse să icnească şi alte lacrimi i se rostogoliseră pe obraji. Se străduise să păstreze tăcerea, dar pieptul i se cutremurase şi ea smârcâise involuntar; durerea produsă de strânsoarea ca un cleşte a făpturii peste mijlocul corpului ei era aproape insuportabilă. Zgâlţâitul în sus şi în jos făcea imposibilă folosirea telefonului, mai ales în întuneric, aşa că femeia aşteptase, ţinându-l strâns, simţindu-l ocazional cum vibrează, dar temându-se că-l va pierde dacă ar fi încercat să-l deschidă.

După un suiş foarte îndelungat, solul deveni plat. Undeva la o depărtare imposibilă, Kris zări un punct luminos. Ştia că se găsea la câţiva kilometri distanţă, probabil dincolo de o vale sau două, dar hotărî să fugă într-acolo dacă i se ivea ocazia. Nereuşind să distingă nimic altceva în bezna adâncă, auzi cum Gary fu aruncat pe jos, după care creatura o ridică iarăşi pe ea. Îi apucă jacheta şi trase de ea, sfâşiind ţesătura. Îi rupse după aceea bluza şi pantalonii. După ce o adulmecă peste tot, îi smulse slipul şi o azvârli pe sol.

O auzi mâncând leşul lui Gary şi simţi că duhoarea monstrului se mai diminuase. Se îndepărtase de ea. Acţionă fără să mai stea pe gânduri. Fără să lase telefonul din mână, sări în picioare şi o luă la fugă, înapoi în direcţia din care i se părea că veniseră, spre luminiţa aceea atât de îndepărtată. Ştia că luându-l prin surprindere, putea să scape de el în întuneric. În pielea goală, doar cu sutien, ciorapi trei sferturi şi pantofi, Kris coborî în goană muntele friguros. Nu putea să vadă absolut nimic, dar se autoconvinse că va scăpa. Cu lacrimile brăzdându-i chipul, hotărî că va trăi pentru a-şi spune povestea.

Când femela două-picioare o luă la fugă, începu să mănânce masculul mort. Îndepărtându-i pielea moale şi fără gust, muşcă în carnea caldă încă, al cărei sânge ajuta să-i lunece pe gâtlej. Îi smulse un braţ şi-l ronţăi, iar oscioarele trosniră precum crenguţele sub molarii colosali.

Stând pe vine, îşi umplu stomacul. Femela nu putea să ajungă departe. Era gata de împerechere. Îi putea simţi mirosul.

Kris gonea în necunoscut, împiedicându-se de pietre şi cu tufişurile zgâriindu-i pielea, dar crestăturile şi scrijeliturile acelea erau fleacuri prin comparaţie cu alternativa. În mai puţin de zece minute, ieşise la loc deschis. În faţă se afla un afloriment stâncos, cu conturul abia vizibil în lumina slabă provenită dinspre cerul presărat de nori. Deschise telefonul şi tastatura se ilumină. În ciuda tremurăturilor teribile ale mâinilor, izbuti să găsească ultimul apelant. Apăsă tasta şi auzi telefonul sunând. Privi în sus, spre pantă şi speră că monstrul îşi pierduse interesul faţă de ea, deşi continua să se teamă că ar putea s-o urmărească.

— Alo, auzi glasul cel mai binevenit pe care-l auzise vreodată – al lui Mac.

— Ajutor! Monstru-ăsta…

Doar atât reuşi Mac să audă şi telefonul ei se întrerupse.

— Alo? Alo! răcni el în telefon.

— … -i după mine! Ajutor, Mac!

Îşi dădu apoi seama că pierduse semnalul. Două hohote îi izbucniră din piept înainte de a-şi controla emoţiile. Privi în jur şi căută să găsească o coborâre pe muntele abrupt în bezna absolută. Alese varianta care i se păru cea mai bună şi continuă, însă se împiedică destul de repede şi cuţite de piatră îi săgetară genunchii goi.

Se ridică şi porni mai departe. Izbuti să-şi reia alergarea şi încercă în acelaşi timp să-i telefoneze lui Mac, dar se împiedică de o rădăcină sau de o piatră şi fu propulsată cu capul drept înainte într-un bolovan, izbindu-şi brutal maxilarul şi transformându-şi aproape toţi dinţii din faţă într-o gură de cioburi dure ce pluteau în salivă şi sânge.

Rămase locului, străduindu-se să-şi revină din şoc, îşi scuipă dinţii sparţi şi se scuă, clătinându-se. În mod miraculos nu dăduse drumul telefonului. După aceea, aparatul vibră. Dezorientată de cădere şi de accident, Kris tresări şi-l scăpă, iar acumulatorul sări dinăuntru.

— Nu! Nu! bolborosi ea printre dinţii sparţi şi cu falca dislocată.

Ridică telefonul şi căută acumulatorul. După mult timp îl găsi şi se căzni să-l monteze. Apăsă pe tasta de reapelare şi se rugă cerului să-l audă sunând. Îl auzi.

— Kris! se auzi glasul lui Mac. Unde eşti?

— Pe munte, sunt… sunt…

Vocea i se auzea îngroşată, ca şi cum ar fi vorbit cu gura plină. Părea beată. Sau rănită.

— Vine! Monstru' tău! Trebuia să-mi fi spus!

— Ce să-ţi fi spus?

— Că-i adevărat! strigă ea şi se prăbuşi pe pământ.

Mac simţi că-i îngheaţă sângele.

— Kris, unde eşti? răcni el.

Apoi glasul femeii îl înspăimântă efectiv, fiindcă semăna extrem de mult cu al unei fetiţe pierdute.

— Mac, mi-e frică! Mi-e frică! scânci ea bolborosit.

Privi către depărtarea imposibilă unde era scăparea şi văzu luminiţa singuratică, farul limanului ei. În clipa aceea înţelese cu tristeţe că Mac n-o putea ajuta. Era de asemenea tristă fiindcă ştia că nu va ajunge niciodată la lumina aceea. Dar trebuia să încerce. Pentru un moment trecător, îi păru rău de multe, de foarte multe lucruri. Îi păru rău pentru că această scurtă convorbire telefonică era ultima ei şansă de contact uman înainte de a da piept cu soarta care o aştepta. Şi îi păru teribil de rău că ea nu fusese un om mai bun. Ştia că fusese crudă şi fusese atrasă de partea pe care oamenii o numeau în glumă „întunecată". Ca Darth Vader… Pentru prima dată în viaţă nu se împotrivi sentimentelor

de vinovăţie, nu încercă cu disperare să le strivească înainte de a fi slăbită de ele. Ea trecuse Rubiconul cu mult timp în urmă, după aceea încă o dată, în sens invers, acum câteva minute. Însă dacă era să aibă cea mai măruntă şansă, viaţa îi atârna de ceea ce ea, şi numai ea, avea să facă în următoarele secunde.

— Kris! urlă din nou Mac în telefon. Spune-mi unde eşti!

Îi aşteptă răspunsul şi o auzi plângând încetişor. După o clipă prelungă, ea suspină şi zise:

— Îmi pare…

Mac nu mai auzi sfârşitul.

— … rău, murmură Kris şi telefonul piui anunţând-o că pierduse semnalul.

Apoi îl auzi. Cobora panta şi răsuflarea îi pufăia ca o locomotivă cu abur undeva deasupra ei, îndreptându-se spre Kris cu precizie, de parcă ea ar fi fost o baliză pâlpâitoare în noapte. Picioarele i se înmuiară şi ameţeala fu cât pe-aici s-o facă să se prăbuşească peste bolovani, îşi recăpătă echilibrul, dar deodată se simţi dezorientată, neştiind dacă ar fi trebuit să urce sau să coboare. Se întoarse şi porni în fugă la vale, însă căzu din nou, imediat, de data aceasta pe spate, jupuindu-şi o porţiune mare de piele de pe fesele goale. În cădere, antebraţul se izbi de ceva şi telefonul îi sări din mână, zăngănind în beznă. Buimăcită şi străbătută de valuri pârjolitoare, usturătoare, de durere, mai mult lunecă decât alergă, cu picioarele şi fesele goale hurducându-se peste pietroaie, iar un pantof îi zbură din picior.

În ciuda stării ei, continuă curajos, îmboldită de înţelegerea teribilă a faptului că răpitorul inuman o urmărea. Fugi doi sau trei paşi, după care se ciocni de un bolovan mare cu muchii ascuţite, care-i sfârtecă gamba. Determinarea i se năruise complet, rezervele de speranţă erau epuizate. Scrâşnetul de pietre de deasupra o anunţa că monstrul era aproape, dar se gândi că dacă nu-l putea vedea, atunci nici el n-o putea zări. Decise să rişte şi să se oprească din alergare, hotărând să se ghemuiască în poziţia fetală cu speranţa că va trece pe lângă ea. Se strădui din răsputeri să-şi potolească gâfâielile şi prin minte îi fulgerară poveştile victimelor Holocaustului, care, ascunzându-se de Gestapo prin poduri, îşi înăbuşeau pruncii ce plângeau, omorându-i pentru a nu fi descoperiţi. Simţi un fior de remuşcare că până acum nu simţise prea multă simpatie faţă de oamenii aceia.

Era aproape. Un bolovan se rostogoli pe lângă ea şi auzi răsuflarea sonoră, puternică, a creaturii, după care îi simţi miasma acră de primată. Dacă putea rămâne locului, nevăzută şi neauzită, şi dacă monstrul abandona căutarea, ar fi putut pleca în viaţă de aici. Rămase

perfect nemişcată, neîndrăznind nici măcar să clipească, în ciuda adăpostului oferit de întuneric. Ridică extrem de precaută ochii, fără să mişte deloc capul, şi, conturat pe cerul noros şi foarte slab luminat, zări la un pas făptura cât un turn. Cu ultimele puteri, îşi înăbuşi ţipătul de groază, închise ochii şi se rugă să n-o găsească.

Monstrul porni să coboare mai departe şi pentru o clipă Kris crezu că scăpase… apoi simţi o atingere imperceptibilă, un fir de păr care-i atinse piciorul…

O găsise. Kris urlă, când o mână uriaşă coborî brusc şi o fixă de sol. Creatura se aplecă şi răsuflarea sa fierbinte şi râncedă îi asaltă nările. După aceea mâinile îi coborâră pe trupul gol al femeii şi în secunda aceea ea pricepu că nu avea s-o omoare, nu încă, fiindcă avea altceva în minte.

Bănuiala teribilă i se confirmă peste câteva momente, când monstrul îi depărtă picioarele şi membrul său uriaş, butucănos, întărit de excitaţie se izbi de pielea delicată a interiorului coapselor ei, încercând să-şi găsească ţinta. Kris înţelese brusc, aşa cum înţelesese şi Russ Tardif, că existau cu adevărat şi lucruri mai îngrozitoare decât moartea. Făptura încercă iarăşi s-o pătrundă şi Kris Walker, deşi nu fusese niciodată o femeie care să ţipe, zbieră din toţi rărunchii, exprimându-şi dorinţa cea mai profundă şi finală de a avea o moarte rapidă, însă nu avea să fie.

Monstrul încercă s-o pătrundă pe durata câtorva clipe realmente agonice. Îi putea simţi membrul animalic rigid sondând-o, dar teroarea copleşitoare uscase orice posibilă lubrifiere a femeii care l-ar fi putut ajuta. După aceea îi simţi mâna coborându-i între picioare şi degetele gigantice se înfipseră nemiloase pentru a lărgi deschiderea. Kris se zbătu pe cât putu, dar cealaltă mână a creaturii o ţinea cu atâta forţă, încât părea că o apăsa un automobil pe piept. Iar apoi durerea ţâşni prin ea aidoma unui tăiş incandescent care-i rupse părţile intime. Hemoragia produse suficientă vâscozitate pentru a-i permite să intre şi ochii ei se holbară, larg, când monstrul îşi vârî organul hidos. Kris slobozi alt zbieret care părea că va ajunge până în cosmos. Ţipă şi lovi cu pumnii în braţele şi corpul său. El îngădui vreme de câteva secunde asalturile acelea jalnice, după care o prinse cu o mână de beregată.

Kris se rugase ca moartea să-i fie rapidă, dar acum, când ajunsese aici, o cuprinse spaima de ceea ce va urma. Mâna făpturii strânse puternic şi vârfurile degetelor sale îşi atinseră palma, după ce-i cuprinsese complet beregata. Femeia se gândise că-şi va pierde iute cunoştinţa, însă nu fu suficient de rapid. Pe măsură ce creierul îi era privat de oxigen, trupul începu să se zbată. Începu să vadă ca prin

ceaţă şi limba îi ieşi involuntar din gură. Apoi, cu presiunea strivitoare crescând asupra creierului, Kris văzu dâre de fulgere colorate, fiindcă globii oculari îi săriră din orbite şi nervii optici practic se scurtcircuitară. Simţi cum vezica urinară i se goleşte şi ultima ei senzaţie fu că păşea cea dintâi pe o pajişte verde minunată, sub o boltă albastră cu nori ca bulgări de vată de zahăr, după care, ca printr-un montaj fulgerător dintr-un film horror, într-un deşert cu focuri de iad şi ceruri negre populate de fiinţe întunecate fără feţe.

Capitolul 67

Mac îi telefonă lui Kris de douăsprezece ori, străduindu-se din răsputeri să-şi înfrâneze sentimentul de panică şi neajutorare care ameninţa să-l copleşească. După ce decise că pierduse contactul, telefonă la departament şi ceru să trimită echipaje spre locul unde fusese reportera, la poalele muntelui de unde dispăruse Skip Caldwell. Se gândise să-l sune pe Ty, dar ştia că acesta nu putea face nimic. Se încălţă, îşi luă haina şi se grăbi către garaj.

Dispecerul Canalului 7 se uită la ceasul din biroul său şi se întrebă ce naiba se întâmplase cu Kris Walker şi echipa ei. Încercă din nou pe staţia radio a dubei şi nu primi niciun răspuns. Ori de câte ori o echipă termina o transmisie în direct, procedura standard era să anunţe sediul, dar el nu mai primise nicio veste de la Kris din clipa în care îşi terminase intervenţia live. Era de acum ora 1 noaptea, însă toţi dispecerii ştiau că Gary Taggart, cameramanul, fusese deja amendat pentru că se oprea ca să bea câteva beri după ce avusese reportaje la ore târzii, când vehiculul şi toate echipamentele erau luate sub semnătura lui. Politica postului nu numai că interzicea consumul de băuturi alcoolice atunci când răspundeai de aparatura companiei, dar era absolut vitală revenirea dubei, în care se aflau echipamente de câteva sute de mii de dolari. Dispecerul decise să mai aştepte puţin înainte de a-i suna pe şefi şi a-l băga pe Gary în belea. În mod logic, existau două motive: ei plecaseră tocmai la capătul districtului Snohomish şi era Ajunul Crăciunului. Se gândi că opriseră staţia radio şi sărbătoriseră niţel – două acţiuni interzise de asemenea de politica postului TV – şi că probabil aveau să-şi facă apariţia dintr-un moment în altul.

Puţin după ora 1 noaptea, maşina lui Mac ajunse la răspântia de la baza muntelui de unde dispăruse Skip. Nu se zărea niciun echipaj de poliţie. Luă pistolul Desert Eagle de pe scaunul de alături şi băgă un glonţ pe ţeavă. După aceea deschise staţia radio şi-i transmise dispecerului indicaţii pentru maşinile de patrulare. Deşi era regiunea de care se ocupa departamentul lor, din cauza suprafeţei întinse, a distanţelor, întunericului şi drumurilor de pământ – ca să nu mai amintească faptul că multe drumuri nu erau bine marcate –, uneori patrulele se rătăceau. Sistemele lor GPS aveau o eficienţă limitată în identificarea multora dintre drumeagurile secundare ce se desfăceau

din şoselele principale ca tot atâtea fire dintr-o plasă de păianjen.

La ora 1.50, o maşină de patrulare opri lângă el. Mac făcu un scandal teribil fiindcă îi fusese trimis un singur echipaj şi ceru să solicite imediat întăriri. Poliţiştii derutaţi nu erau nici măcar siguri faţă de cine răspundeau; li se spusese doar că detectivul Mac Schneider anunţase o răpire.

Mac îşi ceru scuze, după care le explică răbdător detaliile apelului panicat al lui Kris, având grijă să nu menţioneze cine – sau ce – credea el că ar fi fost agresorul. Se temea că dacă pomenea asta acum şi ar fi încercat să explice toate detaliile, poliţiştii ar fi solicitat întăriri ca să-l ducă *pe el* la secţie şi acţiunea de căutare ar fi încetat imediat. Cei trei bărbaţi îşi luară lanternele şi parcurseră drumul în sus şi în jos, strigând-o pe Kris. În panica sa de a o găsi pe reporteră, Mac nu se gândi să le ceară poliţiştilor să se intereseze la compania de telefonie mobilă ce relee fuseseră utilizate în convorbirile femeii cu el. În mod eronat, presupusese că echipa transmisese chiar din locul din care spuseseră pe post că o făcuseră. Nu ştia că Kris şi echipa greşiseră drumul şi că ajunseseră aproape exact de cealaltă parte a muntelui faţă de locul unde îi căuta acum.

Fix la ora 3 noaptea, Kip Chalmers, manager de operaţiuni al Canalului 7 şi primul nume din lista cu persoane ce trebuiau alertate în cazuri de urgenţă, primi un telefon. Chalmers nu era încântat să fie trezit dintr-un somn sănătos în dimineaţa de Crăciun şi-i ceru dispecerului să anunţe poliţia. Când puse capul înapoi pe pernă, managerul decise că toată echipa din duba aceea intrase într-un rahat serios. După Crăciun, aveau să fie concediaţi sau retrogradaţi, gândi el şi adormi la loc.

Dispecerul sună la urgenţe şi peste zece minute sergentul de serviciu de la Departamentul Şerifului districtului Snohomish avea altă sursă care susţinea povestea lui Mac. Trimise toate echipajele din zonă să caute duba şi echipa. Postul de televiziune anunţă şi frecvenţa GPS-ului dubei, dar nimeni nu putu găsi frecvenţa respectivă. GPS-ul era fie avariat, fie mult prea departe de zona de căutare.

Trecură câteva ore înainte ca un echipaj să găsească îngrozitoarea scenă de luptă: un vehicul răsturnat şi doi oameni ucişi. Sosiră şi alte maşini de poliţie, iar Carillo, cu ochii cârpiţi de somn, ajunse tocmai când răsărea soarele. Poziţia dubei şi cele două prelate galbene de nailon de sub care ieşeau mâini şi picioare îl treziră brusc. Se apropie de un poliţist în uniformă.

— Ce-aveţi?

Tânărul îşi privi blocnotesul şi recită sec ca o listă de cumpărături.

— Doi morţi, cu multe traume ale trunchiurilor şi dezmembrări. Duba a fost răsturnată de agresori necunoscuţi şi, potrivit celor de la postul TV, au dispărut alte două persoane. Crăciun fericit, ce pizda mă-sii!

Logoul Canalului 7 de pe dubă răspunse la una dintre întrebările lui Carillo. Ştia că postul avea mulţi angajaţi, dar spera ca blonda afurisită să fie sub una dintre prelate. Se apropie de ele, îngenunche lângă un cadavru şi trase prelata. Nu era ea, dar simţi un fior pe spinare când privi în ochii deschişi, lăptoşi, ai unei fete moarte, abia trecută de douăzeci de ani. Pielea feţei care fusese cândva frumoasă era cenuşie, iar gâtul era rupt. Atenţia detectivului fu atrasă de felul în care fusese rupt: capul îi era întors cu patruzeci de grade dincolo de limita maximă şi sângele se închegase în cercuri în jurul gurii şi nărilor. Însemnele livide de strangulare îi acopereau tot gâtul, ca nişte tatuaje amorfe, de la beregată până sub urechi. Carillo nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

— Hristoase! făcu el şi acoperi sărmana fată. Ce dement ar face aşa ceva?

— Nu ştim cine sau de ce a făcut-o, răspunse tânărul poliţist care rămăsese lângă Carillo. Celălalt are şi el gâtul rupt şi un braţ desprins, însă n-a fost o retezare cu un obiect tăios, ci braţul a fost pur şi simplu smuls din articulaţie. A rămas încă în mânecă. Foarte neobişnuit. Ai dreptate, cine-a făcut-o i-un tip dus bine cu minţile.

Mac ieşi din pădure la marginea poieniţei şi Carillo îl zări. Mac părea obosit. Se apropie de fostul lui partener.

— Ţi-ai găsit gagica? întrebă Carillo.

Mac nu avea chef de contraziceri.

— Nu.

— Mac, pleacă dracu' de-aici! Arăţi ca naiba. Lasă-mă să-mi fac treaba. O s-o găsesc.

Mac ştia că erau cuvintele cele mai amabile pe care le putea spune fostul lui partener. Se simţea mort de oboseală după ce toată noaptea răscolise pădurile, urmat de echipele de poliţişti. Încuviinţă scurt din cap şi porni către maşina sa.

Un elicopter de la Canalul 7 bâzâi deasupra lor, după care coborî şi ateriză în mijlocul drumului la cincizeci de metri de scena crimelor. Dinăuntru coborâră câţiva bărbaţi, care arătau ca nişte directori executivi în ciuda vestimentaţiei sport. Unul dintre ei, cu aspect solemn şi impecabil aranjat, având spre cincizeci de ani, se apropie de Carillo.

— Dumneata eşti şeful? întrebă el.

Carillo aprobă şi întinse mâna.

— Detectiv Karl Carillo, de la Departamentul Şerifului Snohomish. Pot să ştiu cu cine stau de vorbă?

Bărbatul îi strânse mâna.

— Lyle Benson, manager general al postului de televiziune Canal 7.

Trecu un braţ peste umărul lui Carillo, un gest înaintea căruia detectivul s-ar fi retras în mod obişnuit, dar individul acesta era un mahăr şi părea gata să-i destăinuie un secret. Se îndepărtară de raza auditivă a celorlalţi poliţişti.

— Domnule detectiv, aici s-a întâmplat ceva de-a dreptul îngrozitor şi, deşi este un subiect de ştiri, s-a întâmplat cuiva din familia noastră. Am nevoie de ajutorul dumitale.

Carillo se opri, arătându-şi iritarea faţă de familiaritatea cu care bărbatul îl cuprinsese după umeri. Benson îşi retrase braţul.

— Ce doreşti?

Benson, care i se păruse detectivului un tip moale, afişă o expresie de duritate care-l surprinse pe Carillo.

— Domnule detectiv, rosti el încet, dar apăsat, dorim să păstrăm discreţia în privinţa celor întâmplate, încă o vreme, cel puţin până putem stabili dacă nu cumva este vorba despre o… să zicem aşa, agresiune organizată îndreptată împotriva postului nostru.

— Un complot terorist, spuse Carillo.

— Cam aşa ceva, ca să spunem lucrurilor pe nume, încuviinţă Benson. Reportera noastră realiza o serie de reportaje despre persoane dispărute şi noi investigăm orice legături posibile.

Asta îi confirmă lui Carillo o veste bună, dar se mulţumi să ridice din umeri cu un gest de respect.

— Voi sunteţi mass-media şi mi-ar fi greu să vă opresc.

Benson îşi privi chipul reflectat în pantofii italieneşti.

— Dorim să amâni pentru câteva ore, poate chiar pentru restul zilei, orice declaraţie făcută presei sau oricare altui contact al dumitale. Este foarte important să evităm panica publică. Ţinând seama de toate dispariţiile şi de faptul că echipa aceasta făcea un reportaj despre ele… ei bine, cred că ar fi în interesul ambelor părţi să evalueze precis cele întâmplate înainte de a anunţa evenimentele. Te-aş sfătui să nu foloseşti frecvenţele radio ale poliţiei pentru a transmite informaţii critice. Cu alte cuvinte, întreaga situaţie trebuie să fie cenzurată, ceea ce probabil va impune izolarea zonei de orice trafic şi personal neautorizat.

Carillo dădu din cap. În mod normal ar fi cerut aprobarea şerifului sau şerifului-adjunct pentru aşa ceva, dar îi căutase zadarnic la telefon pe amândoi în timp ce şofase încoace, după care îşi amintise că cei doi

plecaseră cu familiile la schi pe perioada sărbătorilor.

— Am angajat deja o firmă privată de securitate şi investigaţii, urmă Benson, care va analiza situaţia şi ne va consilia. Guvernatorul ne-a acceptat cererea şi ceea ce fac eu acum este o simplă informare ca gest de politeţe şi în spiritul colaborării.

— Perfect din partea mea, însă vreau ca indivizii respectivi să nu mă-ncurce, spuse Carillo pentru ca Benson să ştie cine era şeful.

Planul bărbatului era bun pentru amândoi. Absenţa reporterilor care să-şi bage nasul peste tot avea să-i ridice presiunea de pe umeri. Carillo continua să încerce să înţeleagă ce se întâmplase cu echipa de transmisie TV. Se gândi la Ty Greenwood şi nu fu în stare să explice cum ar fi putut acesta organiza aşa ceva. Principala lui grijă în momentul de faţă era că FBI-ul i-ar fi putut prelua ancheta.

Benson îi făcu semn să revină în zona de activitate a poliţiei.

— Îţi mulţumesc, domnule detectiv, şi nu-ţi face griji în privinţa consilierilor noştri. Sunt priviţi foarte bine, iar printre clienţii lor se numără atât CIA, cât şi FBI-ul. Oricum le-am cerut să anunţe şi poliţia de orice ar descoperi.

— Mda, bine, mârâi Carillo.

După ce se întoarse în maşină, detectivul îşi folosi telefonul mobil în locul staţiei radio şi transmise un raport preliminar către departament. După aceea îşi sună echipa de supraveghere din hotelul lui Ty Greenwood.

— A stat aici toată noaptea, zise poliţistul civil care nu părăsise parcarea. Dar ceva e straniu…

— Ce anume? întrebă Carillo, care aprecia că nimic n-ar fi putut întrece în stranietate scena crimei din munţi.

— Tot la hotelul ăsta a venit şi Mac Schneider. Nu suntem siguri, dar este posibil să fi fost cu Greenwood.

Carillo încremeni brusc.

— Poftim?!

— Stai aşa că încă nu s-a terminat. Aseară la hotel a venit şi reportera aia blondă care-a dispărut. Am verificat şi ea s-a interesat de camera lui Greenwood. A stat acolo zece, maximum cincisprezece minute.

Carillo amuţise realmente. Poliţistul aşteptă puţin, apoi întrebă:

— Ai închis?

— Nu, nu, îşi reveni detectivul. Perfect, vin spre voi.

Capitolul 68

Ty nu avusese o noapte uşoară. După neînţelegerea cu Ronnie, rămăsese până târziu şi lucrase, în primul rând pentru ca să-şi ocupe mintea cu ceva şi să nu se gândească în ce fel i-ar putea explica soţiei sale ce se întâmplase. Se întreba dacă ea îi va acorda suficient timp pentru explicaţii, fiindcă era convins că femeia considera că scena pe care o văzuse reprezenta o dovadă mult mai convingătoare decât declaraţiile lui. Întinse mâna către telefon, apoi se răzgândi. Nu era încă ora 8 dimineaţa şi poate că ea mai dormea. În timp ce se uita la aparat, întrebându-se dacă să-i telefoneze sau nu lui Ronnie, telefonul ţârâi, aproape ca şi cum el i-ar fi comandat s-o facă.

— Alo?

— Ty, sunt Mac, se auzi glasul încordat al detectivului. Scoală-l pe Ben. Eu ajung imediat. S-a-ntâmplat ceva.

— Poftim?

— Scoală-l pe Ben, repetă Mac şi închise.

Ty se îmbrăcă repede şi ciocăni la uşa indianului. Peste câteva clipe, bătrânul îi răspunse; era îmbrăcat, dar părea că avusese o noapte albă.

— Alte coşmaruri?

Ben schiţă o grimasă.

— Da. Cel de azi-noapte a fost chiar urât. L-am sunat pe Mac, fiindcă ştiam c-o cunoaşte pe fată.

— Pe cine? Care fată?

— Reportera lui de la televiziune… am visat-o. Oh-Mah era acolo. A fost urât.

— Mac vine aici, spuse Ty, şi mi-a zis că s-a-ntâmplat ceva.

Ben se întoarse şi porni spre fereastră, nedorind să i se vadă expresia nefericită a feţei. Ştia ce avea să-i anunţe Mac. Visul lui fusese prea viu şi prea oribil ca să nu se fi întâmplat cu adevărat. Pentru el era clar că fusese chiar realitatea.

Uşa era deschisă când Mac apăru peste câteva minute, gâfâind. Închise uşa după el.

— A ucis o echipă de transmisiuni TV.

— Dumnezeule! şuieră Ty. Unde? Câţi?

Mac şi Ben schimbară priviri.

— Ea a fost, zise detectivul.

În secunda aceea, Ty pricepu.

— Kris Walker.

Mac aprobă tăcut şi chipul lui Ben era plin de întrebări. Ochii detectivului îi transmiteau în mod limpede agonia.

— Am vorbit cu ea. Am sunat-o, din nou şi din nou şi-n cele din urmă m-a sunat ea. Era…

Făcu o pauză, încercând să vizualizeze momentele de groază prin care trecuse Kris. După aceea clătină din cap.

— Era urmărită de Oh-Mah. Ea mi-a spus-o.

— A fost aici aseară, zise Ty încetişor.

Ceilalţi doi îl priviră cu atenţie.

— A venit să-mi audă punctul de vedere. Era probabil în jurul orei 20. N-a stat nici zece minute. Cumva, s-a dat la mine şi tocmai atunci a apărut Ronnie şi… situaţia a fost greşit înţeleasă. Crezi că… a prins-o?

— Da, încuviinţă sumbru Mac. Era după ea… o urmărea. A fost ceva foarte urât.

— Unde era? întrebă Ty.

— De cealaltă parte a muntelui faţă de locul unde l-am simţit eu pe Oh-Mah. Mac se întoarse şi privi pe fereastră. Inspiră apoi adânc, pentru a se calma, şi reveni spre ei. Ty, ai o coadă după tine. Cred că-i vorba despre Carillo. Va trebui să ieşim prin spate. Eu voi ieşi primul, o să-mi iau maşina şi o aduc în spate să vă iau şi pe voi.

— Oh-Mah e pe muntele ăla, zise Ben.

În ochii lui Mac sclipea văpaia răzbunării. Îşi dădu într-o parte pulpana jachetei şi le arătă mânerul pistolului său uriaş.

— Nu pentru mult timp.

Ronnie se trezi şi se întoarse spre locul de alături. Un val de pustietate se revărsă peste ea. Chiar pe când şofase către casă, revenind de la hotelul lui Ty, regretase felul în care reacţionase faţă de prezenţa reporterei. La fel cum ştia că soţul ei n-ar fi rănit niciodată pe nimeni, în ciuda spuselor poliţiei şi mass-media, ştia că el n-ar fi înşelat-o niciodată cu altă femeie. Atât doar că emoţiile i-o luaseră înainte.

Ea n-o cunoştea pe Kris Walker, dar din puţinul pe care-l văzuse îi lăsase impresia unei persoane inteligente şi nemiloase. Examinând situaţia din perspectiva lui Ty, înţelese că el putea să aibă dreptate. Treptat, acceptă posibilitatea să fi făcut o greşeală şi dori s-o îndrepte. Ty avea nevoie într-adevăr de ajutor, însă mai mult ca orice în clipa de faţă îi ducea dorul şi copiii îi simţeau lipsa. În plus era ziua de Crăciun.

Meredith se cuibări lângă umărul ei şi Ronnie îndepărtă un zuluf ca de chihlimbar de pe obrăjorul fetiţei. Privindu-i chipul inocent, zări firicelul de salivă care i se prelingea prin colţul guriţei şi ochii i se

umeziră. Nu putea să se bucure de momentul acela; îi sublinia erorile pe care simţea că le făcuse în ultima vreme.

Îşi sărută uşor fiica pe frunte şi se dădu jos din pat. Deşi era Crăciunul, în absenţa lui Ty nu mai părea o sărbătoare, aşa că Ronnie gândi că nu era nimic rău în a merge câteva ore absolut necesare la birou. După aceea intenţiona să petreacă seara de Crăciun în mijlocul familiei, care avea să-l includă şi pe soţul ei. Ridică telefonul să-l sune pe acesta, dar îl auzi pe Christopher care pălăvrăgea cu un coleg. Decise să-l sune pe Ty mai târziu, în timp ce mergea spre serviciu. Până atunci avea să fie cu mintea suficient de limpede pentru a fi fermă, dar în acelaşi timp iubitoare.

Lexusul ei din garaj era încuiat şi-şi aminti că-i dăduse voie Gretei să-l împrumute în seara anterioară. Ei lăsau cheile în contact, însă Greta nu le cunoştea obiceiul şi dusese cheile în casă, aşa că Ronnie renunţă să se mai întoarcă şi să le caute şi preferă să ia Dodge-ul lui Ty. Cu toate că era greoi şi lipsit de eleganţă, vehiculul stabilea o legătură cu soţul ei. Porni către Redmond şi hotărî să-i telefoneze când avea să se întoarcă acasă, după-amiază. Nu credea că va fi necesară o pledoarie prea savantă pentru a-l convinge să se întoarcă acasă. Şi chiar dacă ar fi fost necesară, era dispusă s-o facă. Ty spusese dintotdeauna că dintre ei doi ea era cea mai puternică.

Înainte de a părăsi hotelul, Mac şi Ty discutaseră în contradictoriu cu Ben, dacă indianul ar fi trebuit să suie alături de ei, ori să aştepte la poalele muntelui în maşina lui Mac, eventual cu un telefon mobil. Ben nici nu dorise să audă de aşa ceva şi insistase încăpăţânat pentru o participare completă. Le spusese extrem de ferm că trebuia să fie acolo, pe traseu, nu să aştepte informaţii. Adevărul era că dacă exista cea mai infimă şansă de a-l întâlni pe Oh-Mah, trebuia să-l privească în ochi. Pentru el nu exista alternativă. Ty se supărase însă, aşa cum se supără fiii pe un tată îndărătnic. Mac înţelegea ambele puncte de vedere. Şi lui îi era drag Ben, dar numai ca prieten şi coleg. În cele din urmă bătrânul învinse.

Activităţile din timpul nopţii îl obosiseră. Mai întâi căutarea hranei, apoi uciderea mamei şi tatălui puiului două-picioare, după aceea uciderea celor patru şi distrugerea carapacei-tari. Spre deosebire de celelalte două-picioare pe care le întâlnise, ultima femelă încercase întâi să fugă, apoi să lupte. Se întrebă dacă femelele două-picioare erau mai puternice, cel puţin ca instincte. Mama două-picioare se gândise la puiul ei când o omorâse, iar femela cu părul ca lumina soarelui fugise,

după care se luptase cu el până murise. El respecta curajul.

Îşi aranjă câteva crengi de cedru sub un copac şi se pregăti să doarmă. Privind peste vârful arborelui, văzu nori negri şi simţi iz de ploaie. Cu stomacul plin, se instală confortabil şi închise ochii.

Înainte ca somnul să-l cuprindă, se gândi la bătrânul două-picioare care încercase să-l găsească. Avea o voce a minţii puternică, i-o auzea chiar acum. Venea după el.

În timp ce îşi pregăteau echipamentul în tăcere, Ty aprecie din ochi muntele înceţoşat din faţa lor.

— Aşadar echipa televiziunii era pe partea opusă? întrebă el.

Mac îşi strânse tocul de umăr al revolverului şi încuviinţă.

— Aproape de locul unde am fost eu.

Ben îi întinse lui Ty arma cu tranchilizante.

— Este acolo sus, rosti el solemn. L-am simţit. Stă acum acolo, probabil fiindcă este ziuă. El acţionează noaptea.

— Ziceai că nu l-ai mai putut apela şi nici percepe, zise Ty punându-şi puşca pe umăr. Cel puţin până alaltăieri seară, la mine acasă.

— Senzaţia aceea a fost puternică doar o clipă, aprobă Ben, ca atunci, în Portland. În rest îl simţeam foarte, foarte vag, parcă îndepărtat. N-am reuşit să-l localizez realmente, de parcă m-ar fi bruiat. Nu-mi pot explica, dar am impresia că-i în apropiere… undeva mai sus.

Ty pregăti un rucsac mic, în care vârî câteva batoane energizante şi două sticluţe cu apă. Obiectul cel mai mare din rucsac era o casetă de plastic plată, care avea capac cu balamale. O deschise şi-i verifică conţinutul: cele cinci săgeţi tranchilizante.

— Mai sunt valabile? se interesă Ben.

— Ar trebui.

— Nici nu prea contează, comentă indianul. N-o să ai nevoie de ele.

— De ce? Crezi că una-i suficientă? întrebă Ty.

— Nu ştiu, însă dacă prima nu merge, băiatu' nostru n-o s-o aştepte pe a doua.

Ty înclină din cap spre detectiv.

— Tocmai de aceea are Mac „tunul". Dacă Oh-Mah n-o să fie paşnic, atunci Mac o să-l aresteze. Post-mortem.

Mac îşi luă pistolul, scoase încărcătorul şi deşertă cartuşele în palmă.

— Ce faci? se încruntă Ty.

Detectivul inventarie cartuşele calibrul 12,7 mm, după care le introduse înapoi în încărcător, unul câte unul.

— M-am asigurat că-s toate.

Coborî piedica şi puse arma în toc. Ben privi cerul.

— Se încălzeşte. O să se strice vremea. Cu o sclipire amuzată în ochi, adăugă: Cred că de aia-mi place să locuiesc în California, fiindcă acolo mai cald înseamnă mai bine.

Mac şi Ty surâseră, sperând că ziua se va sfârşi cu bine, poate chiar cu un succes. Se simţeau frustraţi pentru că urmăreau un ucigaş pe care niciunul dintre ei nu-l văzuse şi în a cărui existenţă nu mai credea nimeni cu excepţia lor. Era aproape ca şi cum l-ar fi provocat să fie real, aidoma unor copii care se joacă cu o planşetă de spiritism, fără să fie siguri în privinţa forţelor pe care le invocă, dar sperând să aibă parte de aţâţare. În acelaşi timp îşi dădeau perfect seama că era posibil ca ei să nu fie pregătiţi să-l întâlnească pe Oh-Mah. Ştiau despre hominid numai mulajul lui Mac, visele lui Ben şi dezastrele pe care se părea că le provocase creatura aceea. În mod cert, ea îi ura pe oameni şi inspira groază; de aceea, în adâncul inimilor, ei ştiau că grupul lor putea fi prea mic.

La câteva creste muntoase de Ty, Ben şi Mac, se derula căutarea intensă a oricăror indicii legate de uciderea reporterilor TV. Grupul pe care-l angajase Canalul 7 era compus din foşti membri ai FBI, NSA, CIA, SEAL şi Delta, care erau disponibili prompt pentru oricine le putea plăti onorariile consistente. Erau ajutaţi de poliţia locală şi de un contingent tot mai mare de agenţi antitero din diverse organizaţii guvernamentale şi desfăşuraseră o acţiune de amploare pe drumeaguri şi poteci pe care accesul fusese interzis pentru mass-media.

Până spre sfârşitul dimineţii, Canalul 7 şi poliţia, cu acordul guvernatorului statului Washington, încă nu anunţaseră cazul, dar se aşteptau să-l facă public la începutul serii, dacă nu se mai găsea nimic. Toţi ştiau că se puteau aştepta la repercusiuni pentru această muşamalizare, dar sălbăticia atacului întreprins asupra echipei TV, alăturată celorlalte dispariţii, îi determinase să se întrebe dacă nu cumva putea să fie vorba efectiv despre un complot de dimensiuni mult mai mari. Faptul că atacul avusese loc într-o zonă atât de izolată le îngăduia să gestioneze mai uşor informarea publicului.

Capitolul 69

După trei ore şi un urcuş de opt kilometri, cei trei bărbaţi ajunseră la o bifurcaţie şi încercară să decidă care dintre poteci avea să-i ducă în vârf. Trecuseră de mult de răspântia la care abandonaseră anterior urcuşul. Bubuiturile inimii lui Ben îi spuneau că ar fi cazul s-o ia mai uşor, altfel urmau să fie nevoiţi să apeleze la unul dintre elicopterele pe care le vedeau survolând la zece kilometri depărtare, în vederea unei urgenţe medicale. Indianul ştia că în scurt timp va fi silit să se întoarcă, indiferent dacă ajungeau sau nu în vârf, aşa că decise să mai forţeze puţin şi să nu le spună celorlalţi nimic atâta vreme cât o putea face. Când se rezemă însă de un copac, respiraţia lui sacadată şi şuierată atrase atenţia tovarăşilor săi. Mac se uită la Ty, care încuviinţă imperceptibil. Detectivul se întoarse către Ben şi rosti apăsat:

— Bun, asta a fost – ne-ntoarcem!

— Mac are dreptate, confirmă Ty, nu ne-ajuţi cu nimic dacă mori.

Bătrânul ar fi dorit să se împotrivească, dar în clipa aceea trebuia neapărat să stea jos şi să le îngăduie plămânilor să-i oxigeneze sângele. Găsi un bolovan mare şi rotund lângă cărare şi se aşeză, odihnindu-şi picioarele.

— Cât mai e până sus? îl întrebă pe Mac.

Acesta îşi despături harta şi încercă s-o descifreze.

— Nu ştiu, recunoscu în cele din urmă. Harta nici măcar nu arată bifurcaţia de mai înainte. Potrivit cotelor de nivel, ar trebui să fim chiar sub vârf, la vreo două sute de metri. Ca altitudine, diferenţa este de numai treizeci de metri. Eu sau Ty am putea explora niţel, să vedem dacă-i chiar atât de aproape.

Ben clătină din cap.

— N-ar trebui să ne despărţim, mai ales aici.

Mac reîncepu să-şi examineze harta, iar Ty privi mai sus, pe potecă, şi ochii i se dilatară de surprindere.

— Ia priviţi! arătă el.

Mac şi Ben urmară linia pe care o indica. La cincizeci de metri depărtare, câţiva zeci de arbori de toate felurile, de la puieţi la copaci tineri, fuseseră rupţi sau dezrădăcinaţi. Detectivul fluieră încetişor înaintea imaginii înfricoşătoare.

Ty îşi luă de pe umăr arma cu tranchilizante şi se uită la Ben.

— Ia zi, simţi…

Amuţi şi tăcerea lui îl făcu pe Mac să-şi întoarcă privirea de la copaci spre indian. Acesta se ridicase în picioare şi mijea ochii parcă

încercat de o durere lăuntrică, însă era evident că asculta cu luare aminte.

— Ai… începu detectivul, dar Ben ridică iute mâna, cerându-i să tacă.

Într-o fracţiune de secundă totul devenise clar pentru bătrân. Bănuielile îi erau confirmate. La fel cum făcuse cu urmele sale, Oh-Mah îşi ascundea şi gândurile. Mac îşi trase fără grabă pistolul din toc, iar Ty verifică dacă ridicase piedica puştii. Ben ştia că „radarul" său îi trădase, lipsindu-i de o avertizare din timp.

— La dracu'… şuieră el şi pivotă pe călcâie ştiind deja ce avea să vadă.

Ty şi Mac se întoarseră şi încremeniră când văzură ceea ce cobora rapid pe panta de deasupra lor: un uriaş întunecat şi lăţos, din ai cărui ochi aurii se revărsa furia în stare pură.

În momentul acela veninul înverşunării din corpul lui Ty îi copleşi spaima naturală, Ben acceptă ceea ce văzu, iar Mac se îngrozi pur şi simplu; creierul său de poliţist compară în mod reflex monolitul care galopa către ei cu estimarea făcută de profesorul Frazier. În mai puţin de o clipă, detectivul ştiu că ar fi trebuit să dea ascultare instinctelor sale. *Bineînţeles că era real…*

Ty reacţionă primul, ridicând iute puşca şi trăgând o săgeată tranchilizantă… pe Lenar Hoyt Oh-Mah. Mac îşi reveni din amorţeală, ţinti pieptul hominidului şi apăsă pe trăgaci. Nimic. Trăgaciul era imobil; uitase să ridice piedica.

— Despărţiţi-vă! Fugiţi! răcni Ty, încercând să îndepărteze bruta de prietenii săi.

În mod instinctiv, Mac îl împinse pe Ben spre cărarea ce cobora, după care porni pe cealaltă variantă posibilă: în sus pe munte, după Ty. Când indianul începu să coboare, Mac speră că Oh-Mah avea să vină după ei doi.

Aşa se întâmplă.

Când bătrânul îl văzu, în glasul minţii sale păru să existe nu atât frică, cât recunoaştere. Dintre ceilalţi doi, unul simţea spaimă, aşa cum era firesc, dar celălalt avea un glas al minţii plin de ură, la fel de puternică precum a sa. Însă pe când propria lui ură se baza pe răzbunare şi-l împingea să-i distrugă pe două-picioare, acesta avea alt gen de ură.

Se întoarse către el şi tovarăşul său. Bătrânul putea să mai aştepte.

Ben alergă, cu visul redevenit realitate după şaizeci de ani. Terenul acesta diferea de cel pe care avusese loc întâlnirea lui din trecut, dar îl

nelinişte a mai mult faptul că el cunoştea locul acesta. Îl văzuse în visele sale din urmă cu un an. Vechile lui vise, ale pădurii luxuriante din districtul Humboldt, alternaseră cu visele noi ale acestui peisaj arid şi stâncos, îndeajuns de mult pentru a-l determina să pună sub semnul întrebării autenticitatea primei întâlniri. Acum înţelegea că locul acesta îi era familiar, fiindcă fusese ceva ce *urma să se întâmple.* Ty şi Mac erau urmăriţi – exact aşa cum visase –, iar el era pe cont propriu. Ben ştia cum se sfârşea visul acesta şi trebuia să-i schimbe finalul.

Ty şi Mac nu aveau nicio speranţă de a scăpa de urmăritorul lor, ţinând seama de viteza şi de mărimea lui. În timp ce sprinta, încercând să se îndepărteze, Mac rederulă în minte imaginea de dimensiuni imposibile, cu umerii de lăţimea unei maşini, cu braţele şi picioarele cât stâlpii de telegraf şi cu coama spectaculoasă ce încadra fizionomia om/animal înspăimântătoare. Ty scăpase arma cu tranchilizante şi detectivul alerga la doi paşi în urma lui; nu dăduse drumul pistolului său uriaş, însă nu cuteza să se oprească, ştiind că monstrul aproape că le respira în ceafă. Ridică piedica armei şi vizualiză momentul în care avea să se întoarcă şi să tragă, dar realmente nu dispunea de cele două secunde necesare pentru asta.

Gigantul ameninţător se afla la nici zece metri în urmă şi înainta cu paşi măsuraţi şi răbdători. Mac ştia că se juca pur şi simplu cu ei. Amintindu-şi cuvintele lui Ben despre felul în care putea simţi gândurile altora, era acum sigur că pe Oh-Mah îl simţise cu câteva zile în urmă în pădure. Se resemnă rapid cu gândul că – dacă va fi necesar – va muri trăgând un potop de gloanţe calibrul 12,7 mm.

Alergând în urma lor, gata să atace atunci când avea să se plictisească de urmărire, menţinea o distanţă de câţiva paşi. Un alt motiv pentru care nu ataca era faptul că simţise că unul dintre ei purta tunetul. Nu ştia în ce fel puteau să arunce tunetul, aşa că rămânea în urma lor, aşteptând clipa cuvenită.

Credea că cel mai apropiat, cel mai speriat, avea tunetul. Ar fi putut cu uşurinţă să întindă braţul şi să-l sfârşească, însă nu ştia dacă astfel n-ar fi dezlănţuit tunetul. Îl recunoştea pe două-picioare după glasul minţii: era acelaşi care avusese tunetul şi mai înainte, mai jos, pe potecă.

Apoi sentimentul puternic de ură din glasul minţii celui din faţă spori şi-l provocă, aşa că decise să atace. Ei îl sfidau şi asta stârnea propria sa ură, amplificând-o. Nu se temea de nimic, nici chiar de tunet.

Ty era mânios că, în ciuda tuturor pregătirilor, fuseseră luaţi prin surprindere. Efectiv nu-i venea să creadă acest *deja-vu:* era din nou neajutorat, atât doar că acum nu mai avea de-a face cu un adolescent jucăuş. Gigantul duşmănos avea să-i ucidă într-un chip inimaginabil. Furia lui la această idee îi iuţea şi mai tare alergarea.

Când ajunse în vârf, avu la dispoziţie numai o fracţiune de secundă pentru a decide între două coborâşuri: unul periculos, celălalt şi mai periculos. Într-o parte se afla fâşia stâncoasă şi presărată cu cioturi de copaci pe care muriseră Skip Caldwell şi Kris. În cealaltă parte era o râpă abruptă şi neregulată.

Ştiind că pe o coborâre rezonabilă era imposibil să scape de fiara care-i urmărea, Ty optă pentru râpă şi trecu peste marginea ei, urmat imediat de Mac. Cei doi bărbaţi crezură realmente că vor muri, când văzură faţa aproape verticală a unei stânci pe care niciodată n-ar fi încercat nici măcar să se târască la vale. Într-un trecut foarte îndepărtat aici se produsese o alunecare de teren şi panta era presărată de bolovani şi stânci, iar majoritatea vegetaţiei era dezrădăcinată de vântul permanent dinspre nord. Ty zări albia unui râu, hăt departe, la poalele stâncii. Viteza lor crescu prea mult şi, simultan, Ty şi Mac îşi dădură seama că pierduseră controlul coborârii.

Detectivul se poticni primul, după ce intră cu vârful piciorului într-o groapă. Zbură peste cap, se izbi puternic în şold şi-şi continuă rostogolirea, pierzând pistolul. Aflat în faţă, Ty îi auzi căderea şi peste o clipă păţi acelaşi lucru, nemaiizbutind să-şi reducă acceleraţia. Avu totuşi ceva mai mult noroc, deoarece lunecă pe fund şi se hurducă peste câţiva bolovani, după care intră pe un făgaş de torent similar unui tobogan natural, care-l purtă treizeci de metri până se opri. Habar n-aveau dacă mai erau urmăriţi şi singura lui consolare atunci când căzuse fusese că nu credea că Oh-Mah ar mai fi putut veni după ei.

Se întoarse şi-l văzu pe Mac căzând spre el. Încercă să-l prindă, dar nu izbuti, văzu după aceea pistolul zăngănind şi ricoşând din pietre şi reuşi să-l înhaţe. Ridică apoi ochii şi văzu monstrul aplecându-se peste marginea râpei, aparent examinând dacă merita să-i urmărească. Înainte de a-l scăpa din vedere, Ty ridică arma şi ţinti. Apăsă trăgaciul şi simţi pistolul masiv bubuind cu un recul pe care nu-l anticipase, care-l răsturnă pe o parte şi-i aruncă arma din mână. Ty lunecă şi derapă încă cincizeci de metri înainte de a reuşi să se oprească. Cu câţiva metri mai jos, se oprise şi Mac. Câteva pietre se rostogoliră, urmându-l de sus. Ty se lăsă să lunece grijuliu până lângă detectiv. O singură privire aruncată feţei acestuia, albă ca varul, îl anunţă că Mac era rănit şi în stare de şoc.

— Cred că mi-am belit piciorul, scrâşni Mac.

Imediat sub genunchiul blugilor săi, ţesătura îmbibată de sânge se umfla rău prevestitor. Ty recunoscu o fractură deschisă şi ridică iute ochii pentru a cerceta creasta aflată la o sută de metri deasupra lor. Nimic. Versantul era atât de arid, încât ar fi putut zări până şi o pisică mişcându-se, cu atât mai mult pe Oh-Mah.

Detectivul se întoarse şi el să privească şi plăti gestul cu o durere scurtă, însă orbitoare.

— Ahhhh… L-ai nimerit?

— Nu ştiu, recunoscu Ty. Reculul m-a dezechilibrat. Era cam departe… Mă-ndoiesc…

— Unde-i pistolul? întrebă Mac.

— L-am pierdut, arătă Ty cu mâna în vale. S-a dus pe-acolo. Îmi pare rău…

Pe măsură ce durerea i se diminua la nivelul unei amorţeli confuze, Mac formulă altă grijă.

— Ben?

Ty scoase telefonul şi tastă numărul de urgenţe, încercând să nu se gândească la indian. Nu avea însă semnal. Plie telefonul şi privi în jur.

— N-avem decât o cale de ieşire de aici.

Se uitară amândoi către râul aflat la câteva sute de metri dedesubt. Ty arătă spre piciorul detectivului.

— Ai o fractură deschisă. Îţi pot da o mână de ajutor, dar probabil că va trebui să calci pe el.

— Să calc? râse Mac. Să dea dracii, ar fi mai uşor dac-aş cădea pur şi simplu până jos – l-aş apăsa mai puţin.

Ty îi admiră bravura. Aveai nevoie de curaj, nu glumă, ca să întâmpini moartea râzând.

— Pot să încerc să cobor numai eu şi să caut ajutor, îi propuse.

Deşi durerile îl chinuiau, Mac surâse. Clătină din cap.

— Şi eu să rămân aici şi să-l aştept pe Mititelu' să vină după mine? Mai degrabă dau din braţe ca să zbor, înainte să se întâmple una ca asta. Haide!

Tunetul lui două-picioare ţâşnise şi-l rănise ca gheara unui urs. Îl tăiase în umăr, nu adânc, dar apa roşie înflorise precum aceea pe care o vedea la cei pe care-i omora. Acum ştia că tunetul ataca la fel ca animalele şi putea să rănească, însă nu neapărat să ucidă. Respecta tunetul, dar nu se temea de el.

Locul pe unde scăpaseră cei doi era abrupt. I-ar fi putut urmări, dar efortul ar fi fost mare şi ameninţarea tunetului era reală. Îl dorea pe cel

care ura, cel care slobozise tunetul. Cel care ura era o făptură aparte.

Deocamdată avea să-l lase, însă se va întoarce să-l găsească. Ştia că locuia împreună cu bătrânul în peştera mare din lemn. Se uită la apa roşie care se prelingea din crestătura prin carne vie. Avea să regăsească locul acela, pentru că două-picioare cu glas puternic, cel care slobozise tunetul, avea să moară. Primul însă avea să fie bătrânul care se găsea pe potecă, mai jos.

Capitolul 70

Ben parcursese patru sute de metri cu viteză maximă, înainte să audă bubuitul asurzitor al armei. Se rugă cerului ca Mac să fi ţintit bine. Pe de o parte ar fi vrut să se întoarcă, dar avea senzaţia că nu trebuie să se oprească. Menţinu ritmul paşilor şi, deşi inima îi bubuia înspăimântător, ştiu că avea să reuşească. Va ajunge la Chevroletul lui Mac, va sparge geamul şi va folosi staţia radio din dotarea poliţiei pentru a cere ajutor. Se întrebă dacă staţia funcţiona fără să pornească motorul.

Când se opri să-şi tragă suflarea, inima îl asurzi, dar nu simţea niciun semn de pericol, nici din partea corpului şi nici din partea creaturii aflate undeva prin pădure. Se temea mai puţin că va fi ajuns de Oh-Mah, decât de posibilitatea ca trupul său să-l trădeze. Se temea că, în loc să-l scuipe în faţă şi să moară ca un războinic, era posibil să se înmoaie ca o păpuşă din cârpe bătrână de şaptezeci şi nouă de ani. În vis, el fugea întotdeauna, era tânăr, puternic şi curajos, cu Oh-Mah pe urmele sale. Desigur însă în vis el se trezea de fiecare dată exact înainte să fie prins. Acum nu mai beneficia de luxul acelei evadări. Porni mai departe, întrebându-se ce se întâmplase cu partenerii săi. O parte din el spera că uciseseră fiara, dar altă parte dorea ca finalul să-i aparţină lui.

Peste o clipă ştiu că avea să-şi încheie visul.

Era în spatele lui şi se apropia rapid. Ştia, putea simţi. Mintea lui Oh-Mah o găsi pe a sa şi i-o prinse. Nu voia să-i dea drumul. Ben alergă, înăbuşindu-şi panica, ştiind că asta-şi dorea creatura: teama lui, spaima. Nu dorea să moară. *Optzeci de ani înseamnă o viaţă lungă şi bună. Cum să nu, spune-i asta celui de şaptezeci şi nouă de ani.* Se gândi apoi la Doris, care era acasă şi-şi făcea griji despre el. Ea nu va avea probleme, Ben se îngrijise în privinţa asta…

Ştia că avea să se întâmple şi mai ştia că el nu era de fapt decât un bătrân fragil, cu ideea nesăbuită de a se confrunta cu un spectru vechi de şaizeci de ani şi…

Era în spatele său, nu departe. Cincizeci de metri… o sută? Cinci sute? Nu ştia şi nici nu conta. Până la maşină mai erau minimum opt kilometri şi chiar aşa…

Îl auzi acum clar, îi auzi pufăiturile de locomotivă… Oh-Mah…

Ben încercă să iuţească pasul, însă plămânii lui nu făceau faţă, nu ţineau pasul, nu-i aduceau destul aer, se simţea ameţit, braţul lui, braţul stâng, era amorţit, era un semn rău… el ştia semnele… un semn rău.

Alergă şi mai repede, ştiind că era totul sau nimic. Era chiar acolo, îl simţea, simţea căldura în ceafă…

Se strădui să mărească ritmul, dar teama lui cea mai mare se transpusese în realitate: corpul îl trăda. Apăsă pedala de acceleraţie, însă nu mai avea combustibil, *nu mai era ulei în cutia de viteze.* Pieptul i se ridica şi cobora accelerat în consonanţă cu gura larg deschisă, ca să tragă aer adânc, dar nu mai funcţiona. Îşi simţea picioarele ca de cauciuc, dar continua să înainteze, o putea face, fusese în război, asta era floare la ureche…

Brusc, durerea radie din pieptul lui Ben şi se transformă instantaneu într-un foc uriaş de artificii, cel mai mare pe care-l văzuse vreodată… înflorind superb, sclipindu-i stele în ochi, revărsând cascade de raze de lumină – era fermecător, cel mai minunat foc de artificii pe care-l văzuse vreodată…

Şi după o pauză care păru nesfârşită…

Aproape ca o după-amiază tihnită, petrecută tolănit la soare…

Pluti, legănat…

Sau alerga? Nu… zbura. Acum putea să vadă totul, înceţoşat, strălucitor, ca prin vis. Se văzu pe sine, pe sol, pe potecă, zăcând cu ochii deschişi, dar el era aici… Cum putea să fie acolo şi în acelaşi timp aici?

Plutind şi ridicându-se, nu mai simţi durere, nu mai simţi teamă, nu mai simţi nimic rău, ci doar o căldură, un sentiment de… dragoste? Îl văzu pe Oh-Mah. Era uriaş, alerga şi era rănit… umărul… sânge. Îi percepu durerea şi simţi… compasiune. Nu mai trebuia să se lupte cu el, să-l privească în ochi…

După aceea hominidul ajunse lângă el, sau mai precis lângă învelişul năruit pe marginea potecii, cochilia goală care semăna cu Ben, dar nu putea să fie, fiindcă el era aici şi apoi…

O mână îi atinse nu tocmai umărul, ci mai degrabă sufletul, şi el o recunoscu.

— Bunicule? întrebă, deşi, cumva, ştia răspunsul.

Totu-i bine, Benjamin. Totu-i bine.

Ben cunoştea vocea şi acum pricepu. Bineînţeles că fusese familiară – era vocea lui interioară, ochiul de indian…

— Ştiu, rosti el şi amândoi plutiră mai sus, privindu-l pe Oh-Mah care batjocorea hoitul bătrân care fusese Ben.

După o secundă, sau o eternitate, totul deveni foarte alb… orbitor, însă câtuşi de puţin dureros… ci atât de minunat…

Capitolul 71

După o jumătate de oră în care înaintaseră centimetru cu centimetru, Ty şi Mac ajunseră într-un impas. Terenul devenise chiar mai abrupt şi ajunseseră practic în vârful unui meterez de pe care nu mai puteau coborî decât dacă ar fi avut frânghii sau aripi. Ty auzi icnetele detectivului, pentru care fiecare alunecare sau şoc, cât de mic, însemna dureri ce-i tăiau respiraţia. Examină panta şi ştiu că risca să se rănească serios, chiar şi fără povara imposibilă a unui camarad rănit. Ridică ochii şi renunţă la ideea de a reveni pe creastă. Zăcând întinşi pe spate, se ţinură cât putură mai bine de stânci, încercând să oprească gravitaţia să-i tragă în jos.

Mac văzu ceea ce văzuse şi Ty.

— Ne-am împotmolit.

— O să cobor doar eu, spuse Ty.

— Dacă poţi tu, atunci pot şi eu, replică Mac cu o disperare palpabilă în glas. Trebuie!

— Eşti rănit şi nici măcar nu poţi să păşeşti. Porţiunea asta înseamnă o coborâre foarte dură, chiar pentru cineva în formă. Stai aici. El n-o să se-ntoarcă.

— Nu risc asta, mârâi Mac.

Văzuse ce era dedesubt şi ştia că nu va izbuti, dar nu intenţiona să rămână pe munte ca o pradă vulnerabilă, aşteptând ca Oh-Mah să coboare şi să-l înşface.

— Şi dacă face un ocol? încercă Ty altă abordare. Este îndeajuns de inteligent ca să se gândească la asta. Dacă ajungem jos şi ne aşteaptă acolo?

— Atunci eu o să-i distrag atenţia şi tu o să fugi, replică Mac sec.

Ty puse o mână pe pieptul lui.

— Stai aici! Mă-ntorc în câteva ore c-un elicopter.

Înainte ca detectivul să poată obiecta, trecu peste marginea stâncii, lunecând cât putea mai încet. De acum durerea îl asalta puternic pe Mac, după ce trecuse de prima jumătate de oră, intervalul fericit în care un corp aflat în stare de şoc nu anunţă cât este de rănit. Îl privi pe Ty alunecând cu grijă şi, brusc, imaginea mentală a monstrului de deasupra lor fu mai puternică decât durerile care-l făceau aproape să vomite.

Împingându-se uşor în palme, începu o lunecare controlată spre marginea stâncii, după care trecu peste ea. Pentru primii trei metri totul merse bine, apoi începu să se rostogolească într-o parte. Încercă să

frâneze în partea opusă şi piciorul rupt îi trimise raze laser de durere în creier, limitându-i instantaneu vederea la îngustimea unui tunel. Iar după aceea pierdu orice control şi începu să se rostogolească peste cap.

Trecu practic în zbor pe lângă Ty, cât pe-aici să-l doboare, şi continuă, agitând zadarnic din braţe pentru a găsi ceva de care să se agaţe. Şi Ty luneca, dar menţinea un oarecare control, în ciuda pietrelor care-i făcuseră ferfeniţă turul pantalonilor. Bărbatul frână şi privi neajutorat cum tovarăşul său lovea cu brutalitate toate obstacolele din cale, ricoşând din ele şi coborând iute şi violent.

Când Mac dispăru peste marginea altei stânci, huruitul de bolovani desprinşi dedesubt anunţă că încă nu se oprise, aşa că Ty nu avea mari speranţe pentru el. Decise cu tristeţe să caute cadavrul când ajungea jos şi să revină cu o echipă să-l recupereze. Închise ochii şi murmură o rugăciune pentru Mac… pentru ceea ce mai rămăsese din el.

Lumina din bătrân se stinse chiar înainte să-l prindă şi asta îl scoase din sărite. Furios, sfârtecă trupul în bucăţi şi azvârli membrele şi trunchiul în pădure. După aceea se gândi la ceilalţi doi, care coborau la mare distanţă de el, şi mânia îi dădu în clocot.

Ei aveau să meargă la apă. El ştia unde le era poteca neagră, cea pe care merseseră probabil ca să ajungă aici. Era departe de râu. Se gândi la un drum care să-l aducă între ei şi carapacea-tare.

Voia să-i ucidă pe cei doi, mai ales pe cel care ura, cel care nu se temea de el. Se îndepărtă iute. Avea să-l găsească pe două-picioare şi să-l facă să se teamă.

Când Ty ajunse în cele din urmă jos şi-l găsi pe Mac, corpul detectivului zăcea lângă o stâncă mare, la o sută de metri deasupra malului pietros al râului. Ty ştiu că era mort. Zdrelit de căzături, chipul îi fusese transformat într-o masă de carne de nerecunoscut. Ochiul drept îi fusese strivit şi era închis, nasul era rupt şi peste tot era acoperit de tăieturi şi zdrelituri. Fractura deschisă a piciorului se mărise şi mai mult, ciotul însângerat de os ieşea câţiva centimetri buni prin gaura din pantaloni, iar unul dintre braţe îi era răsucit sub un unghi imposibil. De aceea Ty fu şocat să simtă un puls slab.

Deoarece nu-i dădea de trăit mai mult de o oră sau două, nu avea alternativă decât să-l scoată, cumva, de acolo. Prinse zdravăn în pumn haina lui Mac şi-i ridică forma inertă de pe pragul stâncos, căutând în acelaşi timp o cale de coborâre. Ultimul obstacol între ei şi râul aflat la o sută de metri mai jos era alt afloriment larg, care nu părea să ofere

nicio cale de ocolire a muchiilor sale tăioase. În timp ce cobora cu grijă, Ty privi deznădăjduit după un traseu acceptabil.

Trăgând şi lăsând să lunece greutatea inertă a tovarăşului său, izbuti să depăşească stânca întinsă. Peste douăzeci de minute – şi la mai bine de o oră după ce săriseră în râpă –, picioarele sale atinseră terenul plat. Îl trecu pe Mac pe umeri şi porni către ceea ce spera să fie salvarea lor.

Dacă se deplasa pe teren deschis în timpul zilei, ştia că putea fi văzut de alţi două-picioare, dar în clipa de faţă furişarea nu mai era importantă. Nu conta nimic altceva decât răzbunarea.

Ştia unde curgea râul şi se îndrepta către locul unde se întâlneau poteca neagră şi apa. Era sigur că într-acolo mergeau cei doi.

Apa roşie încetase să mai curgă, dar înţepătura tunetului nu-i părăsise mintea. Ura îi spori pe măsură ce alerga, deplasându-se la fel de iute ca o carapace-tare pe poteca neagră. Când avea să-i găsească, avea să-i facă să sufere.

Ty se împletici cu cele optzeci de kilograme ale lui Mac în cârcă, cale de aproape doi kilometri pe malul pietros al râului, până ce acesta se îngustă într-un defileu strâmt, lipsit de maluri. Ştia că nu avea decât o cale de a-l străbate: prin albie. Undele râului erau umflate de zăpezile de pe munte. Ty băgă o mână în apă, pentru a-i testa temperatura – era rece ca gheaţa. Se gândi la cei mai nenorocoşi pasageri de pe *Titanic* şi-şi acordă maximum cincisprezece minute în râu, înainte ca să fie prea îngheţat pentru a mai continua. Iar în clipa aceea aveau să se înece amândoi.

Îl lăsă pe Mac jos şi făcu o recunoaştere; peste cincizeci de metri, defileul se deschidea pe un banc lat de pietriş. După ce înfulecă un baton energizant şi sorbi câteva guri de apă, Ty îl ridică pe Mac în cârcă şi păşi în râu. Când apa rece ca gheaţa îi pătrunse în pantofi, deschise ochii larg. Când îi ajunse la nivelul taliei, îi tăie realmente răsuflarea. Pentru o vreme izbuti să se ţină de mal, acolo unde apa era mică, apoi însă albia se adânci treptat, până ce apa incredibil de rece îi ajunse la piept. Unicul lucru pozitiv era că acum masa inertă a lui Mac putea fi manipulată ceva mai uşor, fiindcă detectivul plutea parţial.

În mai puţin de două minute, Ty nu-şi mai simţea picioarele. Dacă ar fi alunecat pe bolovanii acoperiţi de mâzgă, Mac ar fi intrat sub valurile râului şi el însuşi s-ar fi înecat încercând să-l salveze. Gândul îl panică, dar se stăpâni, alungându-şi din minte imaginile acelea teribile. Continuă să înainteze, concentrându-se asupra unui singur pas, pe

rând… aşa cum făcuse când se lăsase de băutură sau de pastile.

Pe neaşteptate, un bolovan trădător îi cedă sub picior şi căzu cu Mac cu tot în apă.

Ty se luptă să-şi salveze încărcătura lipsită de cunoştinţă, străduindu-se în acelaşi timp să-şi menţină capul deasupra apei. Curentul leneş îi prinse şi i-l smulse pe Mac din mâini. Complet scufundat, Ty încercă din răsputeri să-l găsească pe detectiv, dar nu reuşi, deşi îşi înfipsese picioarele total amorţite de frig în fundul care părea solid. Peste încă o secundă, capul îi ieşi la suprafaţă şi icni, inspirând adânc şi chinuindu-se totodată să ajungă la Mac, care se îndepărta plutind, cu faţa în jos.

Se întinse către braţul lui moale şi vârfurile degetelor sale prinseră o bucăţică de ţesătură de mărimea unui timbru poştal. Ţinând-o strâns, îl apropie pe Mac cu câţiva centimetri. Abia după aceea cuteză să schimbe priza cu alta mai fermă şi să-l întoarcă pe bărbat, scoţându-i capul din apă.

După cinci minute interminabile, ajunseră de cealaltă parte a defileului şi Ty se târî pe sine şi pe prietenul său afară din apă. Erau complet uzi şi înfrigurați; hipotermia incipientă declanşase o nouă numărătoare inversă spre moarte. Ty îl lăsă pe Mac întins pe mal pentru câteva momente, ca să-ncerce să-şi revină. Imediat ce contactul dintre trupurile lor dispăru, simţi valul de frig pe spinare şi pe umeri şi începu să tremure. Îşi scoase telefonul mobil, sperând că apa nu intrase în el şi că se afla într-o zonă cu acoperire. În mod uimitor continua să funcţioneze, dar nu avea semnal. Ridicându-l pe Mac pe spate, porni din nou, simţind însă de data aceasta că energia i se va sfârşi foarte rapid, din cauza temperaturii scăzute a corpului.

În următoarele cincisprezece minute, Ty apelă la toate forţele pe care le putea mobiliza şi-şi transportă povara, oprindu-se tot mai des pe măsură ce puterile îl părăseau, dar înaintând mânat de o neliniște atotcuprinzătoare. Şi-l imagina pe Oh-Mah apărând din tufişuri la fiecare cot, iar emoţiile îi jucau renghiuri. Fiecare foşnet de frunză în vânt era vestitorul morţilor lor, fiecare hăţiş ascundea un gigantic ucigaş subuman.

Parcă după o eternitate, Ty zări un podeţ la câteva sute de metri depărtare. Exact în aceeaşi clipă, simţi ceva în spatele său, o senzaţie bizară ca un fior pe şira spinării. Temându-se să se întoarcă, dar ştiind că trebuia s-o facă, se roti suficient ca să poată vedea pădurea şi coasta muntelui de deasupra. Creasta pustie aflată cu vreo opt sute de metri mai sus era locul unde ei avuseseră întâlnirea fatală. Ty şi Mac aleseseră drumul cel mai direct, drept în jos pe versantul abrupt, însă

panta din dreapta acesteia te putea aduce în acelaşi loc, dacă erai dispus să mergi considerabil mai mult. De asemenea terenul era foarte accidentat, însă el ştia că Oh-Mah n-ar fi avut greutăţi în a-l coborî.

În momentul acela, Ty zări un fulger negru traversând un luminiş, în direcţia lor. Fu uluit cât de rapid se mişca. În ciuda greutăţii îmbibate cu apă de pe umeri, bărbatul găsi o nouă motivaţie şi mări viteza către podeţ, fiindcă drumul care trecea peste acesta era unica lor speranţă. În următoarele secunde îşi imagină paşii uriaşi pe care-i făcea hominidul şi se concentră asupra obiectivului său, încercând să nu se gândească la faptul că i-ar putea prinde înainte să fi ajuns la podeţ.

Cândva el se întrebase ce făcea Oh-Mah cu victimele sale, dar îşi alungase iute întrebarea din minte. Acum însă oroarea aceea îi înflorea în imaginaţie, cu scenarii dintre cele mai îngrozitoare. Apoi furia îi alungă spaima, fiindcă trebuia iarăşi să fugă pentru a-şi salva viaţa şi cauza era una dintre creaturile acestea. Ar fi ucis-o cu mâinile goale, dacă ar fi putut. Se gândi la pistolul mare al lui Mac şi-şi spuse că ar fi fost gata să-şi dea absolut toată averea numai ca să-l aibă acum.

Când până la punte rămăseseră mai puţin de douăzeci de metri, privi îndărăt. Nimic.

Estimă că râul era lat de treizeci de metri, dar ştia că Oh-Mah nici măcar n-avea să încetinească, traversându-l ca pe un pârâiaş. Ajunse la mal lângă piciorul podului şi-l escaladă, apelând la ultimele fărâme de putere. În ultima vreme nu-i mai aruncase nicio privire lui Mac şi nu ştia dacă mai trăia.

Simţi creatura în spatele lor, venind… de undeva…

Ajungând la drumul de asfalt plin de gropi, Ty simţi cum i se spulberă toate speranţele, când văzu ce era de fapt: un simplu drumeag pustiu care traversa o regiune izolată. Probabil că erau zile în care pe aici nu trecea nici măcar o maşină. Bărbatul se uită la câteva sute de metri în amonte şi genunchii aproape că i se înmuiară, când Oh-Mah ţâşni dintre copaci, traversând albia din câteva plescăituri uriaşe. Îi zări şi se năpusti în direcţia lor ca un marfar. Ty ştiu că erau sortiţi pieirii. Se simţea complet epuizat şi nu mai putea să înainteze nici măcar un metru.

Şi atunci află cum arată un miracol. Acesta căpătase forma unei vechi şi ruginite camionete GMC model 1971, care transporta un rastel de puşti plin cu unelte de pescuit şi era condus de un înger bătrân şi grizonant pe nume Roland Simms. Roland căuta un loc bun cu apă învolburată de unde să pescuiască păstrăvi pentru Crăciun şi în loc de aşa ceva găsi doi bărbaţi pe un podeţ, unul ducându-l în cârcă pe celălalt – o imagine pe care n-o mai văzuse de când era un puşti de

optsprezece ani şi participase la bătălia de la Guadalcanal.

Ty flutură din braţ şi încercă să pară neliniştit, dar nu isteric.

Simms opri maşina, confirmându-i fără echivoc existenţa lui Dumnezeu.

— Doamne Sfinte, exclamă Roland, da' ce s-a-ntâmplat cu amicu' tău?

— E grav accidentat. A căzut de pe munte şi trebuie să-l duc imediat la spital, răspunse Ty şi-l aşeză pe Mac pe platforma camionetei, dând de înţeles că aşa aveau să se petreacă lucrurile.

Simms fu surprins de felul în care necunoscutul acela preluase conducerea şi ezită să se transforme într-un taxi.

— Păi… cred c-aş putea chema…

— Stimate domn, bărbatul acesta este grav rănit. Îţi plătesc oricât doreşti, însă trebuie să plecăm. Imediat!

Ty deschise portiera şi de pe scaunul de lângă şofer se revărsară o cascadă de ziare, un minciog puturos, câteva pungi de la Burger Kings şi pahare de plastic folosite.

— Mă numesc Ty Greenwood, urmă el, iar el este Mac Schneider, detectiv la Departamentul Şerifului Snohomish.

Ştia că dacă i-ar fi spus bătrânului ce se apropia de ei, acesta i-ar fi dat jos sau, poate mai rău, s-ar fi oprit să privească.

Când Simms băgă ascultător – şi fără grabă – în marşarier, Ty privi în urmă, spre malul râului, zări un fulger mişcător şi aprecie că nu mai dispuneau nici de zece secunde. Simms întoarse camioneta, acceleră – cu totul insuficient – şi se îndepărtă încetişor de podeţ.

— Cred c-aţi avut mare noroc c-am trecut pe-aici, începu Roland. Amicu' tău arată rău de tot. Apropo, pe mine mă cheamă Roland Simms. Cum ai zis că te cheamă pe tine?

Ty se uită în spate. Gigantul furios suise pe drum şi mai avea doar doi sau trei paşi ca să-i ajungă.

— E-n spate! zbieră Ty. Calc-o! Dă-i! *Calc-o, calc-o!*

Roland Simms privi în oglinda retrovizoare, fu gata să se înece, bolborosind „Iisuse Hristoase" şi talpa lui aproape că trecu cu pedala de acceleraţie cu tot prin podeaua ruginită.

Temându-se că Oh-Mah avea să-l înşface pe Mac, care zăcea pe platformă, Ty privi neajutorat în urmă, însă în câteva momente bătrâna camionetă – al cărui motor V8 nu auzise de normele de poluare pentru maşini – mări distanţa faţă de monstru. Hominidul continuă să alerge după ei cale de cinci sute de metri, după care dispăru printre copaci. Ochii lui Roland Simms se căscaseră la dimensiunile unor farfurioare şi inima îi bubuia de parcă el însuşi ar fi alergat cu camioneta în spate.

— Iisuse Hristoase, domnule, da' ce Dumnezeu şi Maica Domnului a mai fost şi-asta?

Ty privi mohorât platforma camionetei, unde Mac era o masă de oase rupte şi sânge închegat.

— S-ajungem cât mai repede la un spital, rosti el simţindu-şi hainele ude leoarcă, dar fără să-i pese câtuşi de puţin.

Privea peisajul care gonea înceţoşat pe lângă ei şi abia după câteva clipe îi răspunse lui Roland Simms.

— Era ceea ce căutam noi, domnule Simms. Atât doar că ne-a găsit el primul.

Capitolul 72

După ce se îndepărtaseră îndeajuns de monstru, Ty îi ceru lui Roland să tragă pe dreapta şi, împreună, izbutiră să-l aducă pe Mac în cabina strâmtă. După aceea Ty dădu căldura la maximum. Ştia că rănile detectivului îi ameninţau serios viaţa, de aceea era imperios necesar să nu-l mai supună şi la şocul frigului de afară. Pe drumul spre Bellevue, Ty recăpătă în cele din urmă semnal la telefonul mobil. Sună la numărul de urgenţă şi i se spuse că spitalul va fi pregătit şi că era preferabil să vină direct acolo, în loc să se mai întâlnească cu o ambulanţă. După ce află că rănitul era un poliţist, dispecerul le spuse să gonească cu viteză maximă, menţinând totuşi prudenţa, fiindcă poliţia avea să încerce să devieze ori să controleze traficul din faţa lor.

După ce termină de vorbit la telefon, Ty îi povesti celui mai recent prieten al său Roland Simms tot ce se întâmplase în ziua aceea. Până ajunseră la intrarea de urgenţă a Centrului Medical Overlake din Bellevue şi Mac fu aşezat pe o targă cu rotile şi dus imediat în sala de operaţie, Roland era cu totul alt om. Şofase mai repede decât o făcuse vreodată, iar organismul lui nu mai cunoscuse un asemenea aflux de adrenalină de mai bine de şaizeci de ani, când fusese sub foc inamic.

Ty îi scutură mâna.

— Mulţumesc tare mult, Roland! Şi ai grijă la ziarişti. Sunt la fel de afurisiţi ca şi făptura aceea.

În timp ce i se bandajau tăieturile şi vânătăile, Ty încercă să-l găsească pe Ben, folosindu-se de telefonul mobil. Când nu-l găsi la hotel, sună la sediul firmei de securitate care asigura paza reşedinţei sale şi ceru să trimită nişte oameni la Chevroletul lui Mac, pentru a-l aştepta acolo pe indian.

— Trimiteţi minimum trei, spuse el după care adăugă: Şi asiguraţi-vă să fie înarmaţi… cu arme de calibru mare.

După aceea sună la poliţie pentru a anunţa dispariţia lui Ben şi i se spuse că în prezent erau „cam supraaglomeraţi”, dar aveau să trimită măcar o echipă de salvamontişti. Ty se întrebă dacă partea cu „supraaglomerarea” avea vreo legătură cu urmărirea lor şi cu episodul petrecut noaptea trecută. Bănuia că majoritatea secţiilor de poliţie fuseseră alertate după măcelărirea echipei de televiziune şi erau acum mai atente la orice anunţuri de persoane dispărute.

Contactă apoi recepţia hotelului său şi primi mesajul s-o sune pe Ronnie. Abia atunci observă că telefonul lui mobil anunţa un mesaj din

partea soţiei sale, primit cu câteva ore în urmă. Era doar un simplu şi criptic: „Telefonează-mi.“ Inima îi tresăltă la gândul că Ronnie dorea să deschidă uşa împăcării, dar nu dorea s-o sperie, anunţând-o că era în spital, aşa că decise să aştepte până ieşea. I-ar fi putut povesti totul în mod direct… bineînţeles, dacă ea ar fi fost de acord să se întâlnească. Din câte o cunoştea, era posibil ca ea să regrete decizia de a-l da afară din casă, ca şi faptul că nu-l crezuse în privinţa lui Kris Walker. O imagine scurtă a reporterei îi trecu prin minte şi-l străbătu un fior, gândindu-se că ajunsese pe mâinile lui Oh-Mah. Spera numai că ea murise repede.

Mai mult ca orice, Ty dorea s-o vadă pe Ronnie şi pe copii. În timp ce stătea pe masa de consultaţii ghemuit sub o pătură, aşteptând ca medicul să revină şi să-i coasă tăietura de pe obraz ce necesitase patru copci, avu o revelaţie dintre cele care schimbă complet cursul vieţii: era eliberat. Îşi dădu seama că ultimii trei ani de iad nu fuseseră, de fapt, petrecuţi pentru a se explica, sau pentru a dovedi ceva presei… şi nici măcar pentru a-şi păstra credibilitatea.

Ty înţelese că fuseseră petrecuţi într-un singur scop: să-şi dovedească faptul că nu era nebun.

Episodul din Idaho declanşase reacţia în lanţ a altor evenimente, însă esenţa lor fusese permanent încercarea lui de a se autoconvinge că ceea ce văzuse era adevărat. Se simţea ca Wilbur Post în filmul cu calul vorbitor, Mister Ed, care încerca să-l determine pe cal să vorbească şi cu alţi oameni – cu *oricine* –, deşi el însuşi nu credea că Mister Ed putea să vorbească. Oare îşi imagina glasurile acelea sau nenorocitul de cal vorbea cu adevărat?

Ty simţea ca şi cum ar fi avut o boală care-l rosese continuu vreme de trei ani, pentru ca apoi, după cele petrecute azi, boala aceea să dispară ca prin farmec. Nu-i venea să creadă că vindecarea lui putuse fi atât de simplă: să revadă creatura şi după aceea să-şi continue viaţa normală de dinainte. Pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva era în stare de şoc şi dacă nu cumva obsesia avea să-i revină a doua zi, dar, cercetându-şi cu atenţie sentimentele, nu descoperi nimic. Nebunia pierise şi în privinţa asta era mai sigur decât de orice altceva din ultimii trei ani.

În vreme ce medicul îl cosea, doi bărbaţi dădură la o parte perdeaua.

— Domnul Greenwood? întrebă unul dintre ei. Suntem de la Departamentul Poliţiei Bellevue şi am dori să vă punem câteva întrebări.

Pe măsură ce amurgul cobora peste reşedinţa Greenwood, vântul începu să aplece cedrii înalţi de cincizeci de metri, anunţând furtună. La ora 16, Ronnie ieşi pe drumul de acces şi dărui fiecărui paznic câte o sticlă de vin din pivniţa lor, le ură Crăciun fericit, apoi le spuse că puteau să plece mai devreme acasă. După aceea telefonă la Red Lion şi se interesă de Ty. Rugă recepţia să sune şi în camera lui Ben, bănuind că acesta putea şti unde era soţul ei. Recepţionerul o anunţă însă că niciunul dintre bărbaţi nu era în hotel, deşi „domnul Greenwood telefonase cu ceva timp în urmă, interesându-se dacă primise vreun mesaj". Ronnie îi lăsă vorbă lui Ty să o sune.

Atacarea directă a problemelor era un concept pe care atât Ty, cât şi Ronnie îl practicau în afaceri, dar nu şi în viaţa personală. Femeia nu-şi putea explica motivul pentru care evitase şi refuzase să accepte realitatea atâţia ani. Dacă ar fi procedat la fel şi în afacerile firmei, ar fi ajuns cel mult să răspundă de inventarul stocurilor! Se întrebă de ce îi venea atât de greu să stea de vorbă cu propriul ei soţ.

Se întrebă de asemenea de ce nu-i telefona Ty. Ronnie regreta că-l dăduse afară şi că plecase ea însăşi, după criza de gelozie cauzată de găsirea lui Kris Walker în camera lui. Deschise televizorul din bucătărie şi fu surprinsă să audă numele reporterei peste tot, nu numai pe postul local. În mass-media naţionale începuseră să apară zvonuri sinistre, potrivit cărora Kris şi echipa ei fuseseră victimele a fel de fel de grupări, de la ucigaşi în serie, la ecologişti furioşi. Ronnie era curioasă dacă exista vreo legătură între incidentul din seara trecută şi vestea aceasta neaşteptată. Ea îşi păstra mintea deschisă şi se aştepta ca Ty să fie capabil să-i explice.

Deocamdată îi anticipa apelul şi-şi exersă mental scuzele, decizând să îmbunătăţească într-o măsură cât mai mare situaţia. După care începu să i se înfiripeze îndoiala că bărbatului îi făcea plăcere libertatea aceea şi că poate ea îl văzuse pe acel Ty pe care nu-l cunoştea. Ce se întâmplase totuşi cu Kris Walker şi… era Ty cumva implicat? Îşi alungă gândurile acelea din minte. Nu credea că el se schimbase. Poate că în ultima vreme devenise bizar şi imprevizibil, însă rămăsese acelaşi Ty… nu?

— Ronnie, vreţi să mâncaţi acum? întrebă Greta, care amânase cina de Crăciun conform instrucţiunilor primite de la stăpâna casei.

Ronnie se aşteptase să fi vorbit deja de mult cu soţul ei, aşa că în cele din urmă cedă.

— Da, am putea. Cred că la copii le este foame.

Cei doi poliţişti fură îndeajuns de amabili pentru a se opri la Red

Lion, pentru ca Ty să-şi poată schimba hainele. Neliniştile bărbatului în privinţa lui Ben crescură, după ce recepţionerul îl anunţă că bătrânul încă nu-şi făcuse apariţia; ca aspect pozitiv însă, Ronnie îi lăsase un mesaj, cerându-i s-o sune. Din păcate, poliţiştii îi confiscaseră telefonul mobil şi oricum el nu intenţiona să-i spună soţiei că se afla din nou în custodia poliţiei. Avea să aştepte până îl eliberau, după care să-i telefoneze în timp ce şofa spre casă.

Chiar şi acum majoritatea secţiilor locale de poliţie aflau despre crime de la televiziune, iar poliţiştii din Bellevue erau curioşi de ce Ty Greenwood investiga seria de dispariţii împreună cu un detectiv din Departamentul Şerifului districtului Snohomish căruia i se retrăsese cazul respectiv. Ei ştiau de asemenea că numele lui Ty apăruse în mass-media ca suspect în dosarul respectiv. Se părea totuşi că îi salvase viaţa lui Mac, ceea ce nu s-ar mai fi potrivit cu rolul lui de suspect. Ce motiv ar fi avut un suspect să salveze viaţa celui care-l anchetase?

Cei doi poliţişti îl duseră pe Ty într-o cameră de interogatorii încuiată, dar care avea geamuri. Unul dintre ei se aşeză şi celălalt rămase în picioare lângă perete.

Cel aşezat începu interogatoriul.

— Ce căutaţi sus pe munte?

În următoarele douăzeci şi cinci de minute, Ty îşi prezentă povestea calm şi ordonat, enumerând evenimentele principale, de la citirea articolului despre copacii rupţi, până la salvarea de către Roland Simms. Ocazional, poliţiştii schimbau între ei rânjete insuficient mascate, ori dădeau ochii peste cap, gesturi pe care Ty le văzu, însă le ignoră. La un moment dat, luminile pâlpâiră în secţie.

— Fulgere, rosti poliţistul care stătea în picioare.

După ce Ty aprecie că le oferise toate detaliile importante, se lăsă pe spate în scaun. Urmă o pauză lungă, apoi poliţistul care stătea în picioare chicoti:

— Prin urmare, domnule Greenwood, după ce-l vom aresta pe Bigfoot, credeţi că-l puteţi identifica într-un şir de suspecţi?

Poliţistul aşezat izbucni în râs şi Ty suspină răbdător. Bănuia că era doar o chestiune de timp până ce relatarea lui să fie coroborată. Presupunea că Roland Simms va vorbi în curând şi probele de ADN recoltate de la locul uciderii echipei de televiziune urmau să dovedească în mod cert faptul că asasinul nu fusese un om. Gândurile lui se întoarseră către Ben şi adresă o rugă scurtă cerului ca indianul să nu fi păţit nimic. După aceea îşi dădu seama că de câte ori încerca să se gândească la Ben, mintea părea să i se întoarcă automat spre Mac.

Era ca şi cum n-ar mai fi avut controlul propriilor sale gânduri, de parcă cineva i-ar fi deviat grija pentru Ben, îndreptând-o către detectiv. Ty nu înţelegea de ce se întâmpla asta, dar se simţea tot mai alarmat în privinţa lui Mac.

Cei doi poliţişti clătinară din capete şi ieşiră din odaie, gândindu-se că Ty ar fi fost mai dispus să spună adevărul dacă rămânea câteva ore singur. Bărbatul îşi privi ceasul – era aproape ora 19. Începea să se îngrijoreze că nu va ajunge acasă, apoi îşi aminti că nici măcar nu vorbise cu Ronnie şi se întrebă dacă soţia lui dorise cu adevărat ca el să revină în sânul familiei. În mesajele ei nu pomenise nimic de felul acela. Ar fi vrut să-i telefoneze, însă deocamdată poliţiştii nu-i îngăduiseră niciun apel în exterior.

Capitolul 73

Frontul atmosferic neaşteptat de cald pentru perioada respectivă, dar în acelaşi timp foarte umed, dinspre Pacific se lovi violent cu frontul atmosferic rece şi uscat, însă mai slab, dinspre Canada, iar ciocnirea rezultată provocă în zona Puget Sound o vijelie cu tunete şi trăsnete care se înteţi, însoţită de averse puternice. La opt kilometri mai sus de reşedinţa Greenwood, Arlo Westmeyer se uită pe geam în curtea din spate şi în lumina becurilor de afară văzu că începea ploaia. Fulgerele şi tunetele răzleţe din depărtare deveniră mai sonore şi-şi sporiră frecvenţa.

— Iubito, strigă el spre nevastă-sa, ies s-acopăr maşina de tuns iarba!

Arlo îşi luă canadiana şi ieşi prin uşa de sticlă glisantă către atelier. Chiar în ziua aceea tunsese peluza, dar fusese chemat în casă înainte să fi avut timp să-şi acopere iubita maşină de tuns iarba Sears Craftmans de 22 CP. Îi găsi acum prelata de plastic şi o strânse mai tare ca de obicei în jurul maşinii, fiindcă se anunţase înteţirea considerabilă a vântului.

În timp ce rafalele îl împroşcau cu picături răzleţe, se simţi pe neaşteptate cuprins de o nelinişte teribilă, o senzaţie aproape palpabilă. În mod instinctiv, se lipi de peretele atelierului mare, încercând să se ascundă. Rămase nemişcat şi privi atent în pădurea întunecată din apropiere, spre strălucirea caldă a luminii din casă. Tocmai îşi spunea că fusese o prostie şi se pregătea să plece de acolo, când ceva ieşi din umbră şi trecu la mai puţin de trei metri de el. Ario se contopi practic cu peretele atelierului când silueta uriaşă acoperi, pentru moment, complet casa. Duhoarea degajată îl copleşi şi bărbatul fu cât pe-aici să cadă în genunchi, cu chipul schimonosit de groază şi răsuflarea tăiată. Apoi forma aceea dispăru.

Înspăimântat şi temându-se că cea mai mică mişcare va atrage atenţia asupra sa, Arlo izbuti să-şi clintească picioarele şi alergă din răsputeri către adăpostul iubitor al locuinţei. În aceeaşi seară, soţia lui o sună pe sora ei din Cleveland şi o anunţă că bărbatul reîncepuse să bea după lunga lui perioadă de abstinenţă.

— Tocmai în seara de Crăciun, dacă-ţi vine să crezi!

Karl Carillo petrecuse toată ziua încercând să înţeleagă ceva din scena de pe munte. Tehnicienii criminalişti erau şi mai derutaţi în privinţa celor petrecute, deoarece nu putuseră găsi amprente pe dubă

în locurile unde acestea ar fi trebuit să existe. De asemenea nu puteau pricepe, nici chiar în urma investigaţiei pe teren, cine îi ucisese pe membrii echipei de televiziune şi cum anume procedase. Sângele şi urmele abundau, dar efectiv ei nu mai întâlniseră niciodată aşa ceva. Şeful laboratorului de criminalistică, Brett Miller, îl anunţă pe Carillo că trebuiau să ia toate eşantioanele şi să le supună altor serii de analize înainte de a-i putea spune ceva util. În cele din urmă, Karl plecă spre casă la ora 18, ca să se bucure alături de familie de puţinele ore ce mai rămăseseră din ziua de Crăciun.

Când telefonul sună în reşedinţa Carillo, răspunse Kelly, nevasta detectivului. Ea îşi chemă soţul pe fundalul ţipetelor copiilor surescitaţi de atmosfera de sărbătoare. Karl luă receptorul, acoperi cu palma microfonul şi miji ochii la Kelly.

— Vrei să-i faci pe copiii-ăia să tacă dracului?

Ea încuviinţă grăbit şi plecă să-i liniştească pe puşti.

— Da? mormăi Carillo în telefon.

— Hai noroc, sunt Bailey! îl anunţă un coleg detectiv. Tocmai au sunat cei de la poliţia Bellevue şi-au zis c-au pe cineva la interogatoriu.

— Da? Pe cine? făcu Carillo, nu tocmai încântat să flecărească probleme de serviciu în momentele acelea.

— Amicul tău Greenwood.

Ochii lui Carillo licăriră interesaţi.

— Cum? De ce? Cu ce l-au agăţat? Am avut toată ziua o coadă pe el şi nu s-a mişcat din hotel.

— Se pare că n-a fost tocmai aşa. A fost cu Schneider şi-au făcut nu ştiu ce aiureli prin munţi, nu departe de locul unde-au fost omorâţi ăia de la televiziune. Mac e-n spital şi-am auzit că nu-i deloc bine. Îţi vine să crezi una ca asta?

— Vin imediat, zise Carillo.

Faptul că fostul lui partener era grav rănit nu ocupa vreo poziţie importantă pe scara lui emoţională şi nici nu-l preocupa în mod deosebit ce treabă avusese Mac cu suspectul principal al cazului. El îl plăcuse dintotdeauna pe Mac, însă acesta făcuse o prostie. Mintea lui Carillo era dominată exclusiv de obsesia de a-l aduce pe Ty Greenwood în faţa tribunalului. Deşi era seara de Crăciun, se încălţă repede, îşi trase o jachetă sport şi ieşi în noaptea vântoasă. Dacă poliţia din Bellevue pusese mâna pe Greenwood, el avea să completeze rapid documentele necesare pentru a-l transfera în custodia lui pentru interogare. Abia aştepta să-l înhaţe! Simţea că va rezolva cazul chiar înainte de culcare.

Un domn în vârstă îmbrăcat în smoching intră în clădirea poliţiei din Bellevue, pentru a lăsa un cadou amicului său, şeful secţiei. În drum spre o petrecere din Newport Shores, John Baxter, directorul ziarului *Snohomish Daily News,* se oprise pentru a-i lăsa o atenţie de Crăciun prietenului său, despre care ştia că se dădea în vânt după bourbonul Kentucky de calitate. Când trecu pe lângă camera de interogatorii, Baxter îl zări prin geam pe Ty care stătea singur înăuntru şi abordă un poliţist.

— De ce-i reţinut individul?

— Cred că se-ncearcă să se afle ce legătură are cu crimele. El şi un detectiv din Departamentul Şerifului Snohomish au avut nişte probleme azi în munţi. Cred c-ai noştri trag de timp ca să găsească vreun cap de acuzare împotriva lui.

Cu câteva zile în urmă, John Baxter îşi găsise finalmente timp pentru a se documenta în privinţa lui Ty Greenwood. Din cele ce aflase despre fostul expert în software, acesta ar fi avut banii necesari pentru a plăti orice cauţiune i s-ar fi fixat. Nu asta îl interesa însă pe John Baxter, ci povestea tristă a unui bărbat care fusese tras pe roată de mass-media pentru că anunţase o întâlnire într-adevăr bizară în pădurile din Idaho. Ajungând pe site-ul lui Ty, Baxter fusese fascinat de detaliile reportajelor şi de fermitatea pe care o citise printre rânduri, iar instinctul lui de ziarist îi spusese că Ty Greenwood era un individ complet neînţeles.

Baxter aşteptă până ce în preajmă nu mai fu nimeni – majoritatea poliţiştilor din tura de noapte improvizaseră o petrecere de Crăciun – şi deschise uşa camerei pentru interogatorii. Ty ridică ochii, surprins.

— Aşadar, ei cred că tu eşti vinovatul? întrebă Baxter.

Ty aprobă încet din cap.

— Mă tem că adevărul era niţel cam bizar pentru gustul lor.

Baxter tăcu câteva clipe, adunându-şi gândurile.

— În tinereţe, cred că aveam vreo douăzeci şi cinci de ani, am fost pasionat de vânătoare. În fiecare weekend suiam în munţi şi vânam căprioare, urşi, capre sălbatice, cocoşi de munte… ba chiar şi ciocănitori şi veveriţe. Să dea dracii, trăgeam în orice mişca! Dup-aia, într-o bună zi, am traversat un pârâu la vest de Marysville, am văzut ceva mişcându-se şi mi-am luat imediat Marlinu'. Avea calibru' şapte virgulă opt şi mi-am zis c-o să-mpuşc un cerb frumuşel. Mi-am pus luneta, era o Leupold militară, unu' din primele lor modele, şi când m-am uitat… să dea dracii dacă n-arăta aproape ca un om! Îmi dau cuvântu' că n-am ştiut ce să fac. Pur şi simplu… am încremenit. M-am uitat la el prin lunetă vreun minut, el a cules nişte mure şi apoi a

dispărut.

Baxter se opri şi privi în gol, parcă revăzând scena aceea. După aceea inspiră adânc şi reveni către Ty.

— Când am revenit acasă, mi-am pus puştile în rastel şi în viaţa mea n-am mai tras într-o făptură vie.

Cei doi se priviră ochi în ochi pentru o secundă.

— Eu te cred, Ty, rosti bătrânul şi arătă uşa deschisă: Haide, de Crăciun bărbaţii trebuie să fie acasă, în sânul familiei!

Peste un minut, pe când traversau iute parcarea, Ty se răsuci spre Baxter.

— M-ai putea duce până la spitalul Overlake? Locuinţa mea este prea departe pentru tine. O să iau un taxi de acolo.

Fracturi deschise ale ambelor picioare, fracturi de radius şi cubitus la braţul drept, umărul drept dislocat, comoţie cerebrală, fractură de craniu, două degete rupte şi unul dislocat şi o sumedenie de contuzii, lacerаţii şi julituri erau consemnate în fişa de la piciorul patului lui Mac. În timp ce o echipă de doctori şi asistente se ocupase de fracturile deschise, altă echipă îl examinase pe detectiv şi nu găsise leziuni interne, dar descoperise dovezi ale unor traume cerebrale.

După operaţie, starea bărbatului trecu de la gravă la critică, fiindcă viaţa nu i se mai găsea în pericol imediat, însă şeful secţiei de neurologie, care tocmai se pregătea să plece la o petrecere de Crăciun când fusese adus Mac, aprecie că şansele lui de a ieşi din coma profundă erau reduse. În vreme ce asistentele îl conectau pe detectiv la perfuzii şi monitoare, lipsa lui totală de reacţie îl făcu pe medic să declare:

— Este posibil să nu mai revină niciodată la o viaţă normală. În tot cazul, anunţaţi-mă imediat dacă apare vreun semn de recăpătare a cunoştinţei.

Mai târziu, un vizitator intră în rezerva sterilă a lui Mac, unde luminile fuseseră reduse pe timpul nopţii. Bătrânul din celălalt pat al rezervei dormea tun şi nu-l simţi pe musafir.

Acesta îi vorbi în şoaptă detectivului, dar nu stătu mult timp.

Capitolul 74

Neliniştea lui Ronnie creştea de la o clipă la alta. Ştia că indiferent de felul în care s-ar fi bucurat Ty de nou descoperitul trai de burlac, el i-ar fi telefonat de acum. Încercă să-l sune pe telefonul mobil, dar fu dirijată de fiecare dată spre căsuţa vocală.

Renunţând la orice prefăcătorii, telefonă încă o dată la hotel şi lăsă un mesaj simplu: „Vino acasă, te iubesc, Ronnie." Spera că în felul acesta nu mai lăsa urmă de îndoieli… în cazul în care bărbatul avea aşa ceva. Exact pe când suna din nou pe telefonul lui mobil, luminile se stinseră în toată casa. Întrucât telefoanele lor erau cordless, unitatea de bază pierdu imediat semnalul. Ronnie îşi căută telefonul mobil, după care îşi aminti că-l lăsase în Lexus. În casă era beznă absolută şi în ciuda faptului că noaptea era iluminată ocazional de fulgere strălucitoare, femeia nu era încântată să se ducă până în garaj. Regreta decizia, pe atunci mânată de estetică, de a-l fi construit atât de departe de casă. Întunericul o îmboldi să-şi caute copiii.

— Copii! strigă ea. Unde sunteţi?

— Mami, mami! se auzi glăsciorul lui Meredith plin de panică. E-ntuneric!

La cei şase ani ai ei, fetiţa nu avusese niciodată parte de o pană de curent. Greta intră în bucătărie, târşâindu-şi papucii.

— Avem lumânări?

Ronnie înaintă pe pipăite până la dulap şi scoase nişte lumânări.

— Pune-le la parter, o instrui ea apoi adăugă în şoaptă: Nu cumva să le dai copiilor!

— De ce, mami? întrebă Chris care tocmai intrase în bucătărie. Eu pot să ţin o lumânare, sunt destul de mare.

Avea dreptate, se gândi Ronnie, nu mai era un copil.

— Bine, scumpule, tu poţi să ţii o lumânare, însă te rog să fii foarte atent.

— O să fiu, dar să nu-i dai şi lui Meredith o lumânare. Ea este prea mică.

— Ba nu sunt prea mică, se auzi glasul surorii lui care li se alăturase. Pentru ce să fiu prea mică?

Greta aprinse o lumânare decorativă mare, o aşeză pe masă şi după aceea aprinse alte trei lumânări mai mici.

— Poftim, Christopher, du-o şi pune-o pe hol. Aşaz-o pe asta, îi întinse ea o farfurioară.

Chris plecă şi Meredith întinse mâna către o lumânare. În lumina

tremurătoare, Ronnie zări uimirea din ochii fetiţei şi simţi un fior de tristeţe la gândul că ei nu stinseseră niciodată luminile în casă pentru a le arăta copiilor magia simplă a lumânărilor.

— Ai grijă, iubito, o preveni Ronnie. Să nu picure ceară pe tine, fiindcă-i fierbinte şi te poate arde.

Meredith îşi luă lumânarea şi ieşi din bucătărie mergând cu echilibrul perfect al unui top model. Ronnie mai aprinse câteva lumânări. Greta luă şi ea una.

— Ai scris vreodată la lumina lumânării? o întrebă ea pe Ronnie. Cred c-o să mă duc să scriu o scrisoare.

Părăsi încăperea, înconjurată de nimbul pâlpâitor de lumină. Ronnie acceptă cu căldură încântarea redescoperită pentru ea de cei trei înaintea unui fleac ca o pană de curent. Aprinse încă o lumânare, pentru Ty, sperând că acesta va sosi în curând.

În decursul celor zece minute cât dură călătoria până la spital, Ty se oferi să-i relateze lui Baxter întreaga sa poveste îndată ce lucrurile aveau să se limpezească. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Probabil că acum ne vor aresta pe amândoi, comentă Baxter nepăsător.

Ty se lăsă pe spate în scaun.

— N-au decât. O să-i îngrop în avocaţi.

Împrumută după aceea telefonul lui Baxter şi telefonă acasă. Neştiind de acceptul lui Ronnie de a se întoarce, dorea permisiunea ei de a reveni în sânul familiei. Planul lui era să se intereseze rapid de starea lui Mac, după care să ia un taxi către Snohomish. Telefonul din reşedinţa lui bâzâia repede şi intermitent, nu cu ţârâitul obişnuit al unui apel.

— Nu răspunde? întrebă Baxter.

Ty clătină din cap.

— Pare a fi un deranjament telefonic, probabil de la furtună.

Vântul şi ploaia asaltau maşina, iar în depărtare se zăreau licăre de fulgere.

La intrarea în spital, Ty coborî şi Baxter se aplecă spre el, peste scaunul de alături.

— Ai grijă! Nu sta prea mult pe-aici, fiindcă poliţia o să vină după tine.

— Îţi rămân dator, John, încuviinţă bărbatul. Până peste cap. Mulţumesc!

Apoi închise portiera şi maşina porni. Ty se uită prin parcare, căutând maşini de poliţie, după care intră în spital. Deşi în mod oficial

programul de vizite se încheiase, izbuti s-o convingă pe asistenta de la recepţie să-l lase să-şi viziteze prietenul accidentat. În cabinetul asistentelor de la etajul unde se afla rezerva lui Mac, o asistentă mai vârstnică îi spuse că detectivul era în comă, dar că probabil avea să supravieţuiască. Când intră în rezervă, Ty nu zări decât un morman de bandaje. Braţul şi picioarele lui Mac erau în tracţiune şi o încâlceală de fire şi tuburi intrau şi ieşeau din el.

Ty aruncă o privire bătrânului din patul alăturat, care sforăia cu gura larg deschisă, şi după aceea trase unicul scaun din rezervă spre marginea patului. Îşi satisfăcuse în cele din urmă straniul imbold de a-l vizita pe Mac şi acum nu-şi mai simţea gândurile deturnate când şi le întorcea către Ben. Indianul era problema cea mai importantă şi nu numai pentru că era posibil ca Ty să fie nevoit să-şi părăsească locuinţa în seara aceasta pentru a ajuta la căutarea lui. *Grozav! M-am întors, doar ca să am de unde pleca.* O făcea însă pentru Ben. Ronnie ar fi înţeles.

Mai rămase două minute lângă detectiv, apoi se ridică şi-i atinse uşor un picior îmbrăcat total în ghips.

— Ne mai vedem noi, prietene…

Porni spre uşă.

— Ty…

Fusese o şoaptă extrem de slabă, aproape ca şi cum silaba aceea n-ar fi fost rostită de gura unui om, ci ar fi provenit direct din mintea lui. Ty se răsuci, crezând că i se păruse.

— Ty…

Se apropie de patul detectivului şi văzu că ochiul stâng al lui Mac era acum uşor întredeschis în masa de bandaje.

— Mac? Te-ai trezit?

Buzele celuilalt se mişcară, dar nu se auzi niciun sunet.

— Ce este? întrebă Ty încetişor.

— Acasă…

— Gata, gata, nu mai încerca să vorbeşti. Eşti slăbit, spuse Ty, aplecându-se către rănit.

— Acasă…

— Nu, nu eşti acasă. Eşti în spital, dar…

— Mergi… acasă…

— Să merg acasă? Detectivul era la limita pierderii cunoştinţei şi Ty nu intenţiona să-l streseze. Da, da, o să merg acasă.

— Imediat. Ben zice… mergi acasă… imediat.

— Ben? Ben a dispărut, Mac. A dispărut.

— A plecat.

— Poftim?

— Ben a plecat.

Ty simţi un fior de spaimă.

— Ben… a plecat?

— A fost… aici. A vorbit… cu mine… A zis… să mergi acasă. Imediat!

— Ben ţi-a spus să-mi zici să merg acasă imediat?

— Imediat. A zis… Oh-Mah… i-acolo… la tine-acasă.

Tot sângele se scurse din chipul lui Ty, când cuvintele criptice începură să capete un înţeles teribil.

— Ben ţi-a spus că Oh-Mah este acasă la mine?

— Da… mergi acasă… imediat…

Capitolul 75

Ty fixă concentrat faţa bandajată, încercând să decidă dacă spusele lui Mac erau adevărate. Să fi fost delirul unui om grav rănit sau era realmente posibil ca detectivul să fi primit, cumva, un mesaj din partea bătrânului lor prieten indian? Prietenul lor, care, dacă interpretarea lui Ty fusese corectă, se afla acum dincolo de tărâmul pământean. Era o nebunie, era imposibil, dar cumva degaja senzaţia de real. Ty se întoarse, ieşi iute din rezervă şi porni către lift. Apoi se opri brusc. *Am nevoie de un telefon mobil!*

Privi înapoi spre cabinetul asistentelor şi cântări riscul de a-i cere uneia să-i împrumute telefonul; se temea totuşi să nu atragă atenţia asupra sa. Observă o uşă pe care scria „Vestiar" şi intră. Era o cameră goală, doar cu dulăpioarele asistentelor. Deschise cu disperare uşiţă după uşiţă, până ce, în al patrulea dulăpior, găsi o poşetă. Nu conţinea însă vreun telefon. Scotoci prin alte cinci dulăpioare neîncuiate şi – în sfârşit! – găsi un portofel, chei şi un telefon mobil. Strecură telefonul în buzunar şi întredeschise uşa către hol. Un medic şi o asistentă veneau spre el, aşa că se retrase imediat şi căută un loc în care să se ascundă. Nimic. Se încordă, pregătindu-se pentru intrarea lor. Se gândi iute la nişte pretexte pentru prezenţa lui acolo, dar cei doi trecură mai departe. Când nu le mai auzi glasurile, Ty trase din nou cu ochiul afară. Coridorul era pustiu.

Traversând către lift, scoase telefonul şi sună acasă. Auzi acelaşi bâzâit rapid şi intermitent. Telefonă la centrală, care îi confirmă un deranjament şi în clipa aceea ascensorul ajunse în recepţie şi deschise uşile.

În momentul în care păşi afară, Ty zări cu coada ochiului două siluete bleumarin şi coti prompt pentru a-i evita pe poliţiştii din Bellevue care tocmai pătrunseseră în recepţie. Intră iute într-o sală de aşteptare pustie şi rămase nemişcat. Cuvintele şoptite de Mac îi răsunau acum în minte ca nişte lovituri de tun. Scoase capul prudent şi se uită în jur; poliţiştii dispăruseră. Cu mers calm, dar rapid, ieşi pe uşa din faţă a spitalului, mereu atent după prezenţa poliţiei.

Îl întâmpină o ploaie violentă. Din fericire, intrarea nu era iluminată prea puternic, aşa că rămase câteva secunde în umbră, gândindu-se disperat la o soluţie. Un bărbat ieşi pe uşa principală şi se îndreptă către automobilul său, iar Ty îl urmă. Când bărbatul se scotoci prin buzunare după chei, îl bătu pe umăr.

— Îţi dau cinci sute de dolari dacă mă duci până-n Snohomish.

Bărbatul tresări speriat, sui în maşină şi demară imediat.

Ty zări un cuplu mai vârstnic în parcare şi porni spre ei, reformulându-şi abordarea. Femeia ţinea o umbrelă şi-l ajuta pe bărbatul bătrân, care se părea că ieşise de la un tratament.

— Mă scuzaţi, începu Ty, poate că vi se pare o nebunie, însă am o urgenţă în Snohomish şi nu mai pot aştepta taxiul. Vă dau cinci sute de dolari dacă mă duceţi până acolo.

Părând uşor neliniştiţi, cei doi suiră în maşină bolborosind scuze.

— O mie? plusă Ty.

Bătrânii plecară şi el rămase în parcare; ploaia se înteţise şi săgeţi de fulgere luminau cerul şi oraşul aidoma unui stroboscop.

Carillo simţi că înnebuneşte de furie când ajunse la sediul departamentului, sună la poliţia Bellevue şi află că Ty Greenwood evadase, nu se ştie cum, dintr-o cameră pentru interogatorii încuiată. Obosit şi iritat, avea acum mai puţine răspunsuri decât avusese dimineaţă, când sosise la scena oribilului măcel al echipei de televiziune. Carillo dorea ca Greenwood să fi fost implicat, deoarece el se potrivea cel mai bine în profilul unui ucigaş. Detectivul concluzionase că, din cauza naturii bizare a morţilor şi lipsei de dovezi fizice concludente, crimele necesitaseră eforturi precis concertate, iar asta însemna o organizaţie sofisticată. Şi bani. Foarte mulţi bani!

Înarmat cu puţine date concrete, dar cu multă furie clocotitoare, Carillo decise că, indiferent dacă era sau nu Crăciunul, el trebuia să-i pună nişte întrebări foarte dure lui Ty Greenwood. În acelaşi timp îl îngrijora posibilitatea de a pierde cazul. Fuseseră implicate o sumedenie de organizaţii, începând cu poliţa locală şi terminând cu FBI şi Securitatea Internă, şi nu dorea ca vreuna să soluţioneze *cazul lui.*

La trei kilometri de reşedinţa Greenwood, familia Charnstrom plecase într-o vacanţă de două săptămâni în Hawaii, aşa încât casa lor era pustie. De aceea vecinul Jeff Wilson, aflat în ultimul an de liceu, profită de toate luxurile care-i făceau cu ochiul, şi în primul rând de băuturile din bar şi de jacuzzi de două persoane în aer liber. Nu trebuise decât să forţeze o fereastră… şi gata!

Transpirând în apa de 39°C, alături de actuala lui prietenă, Kari Keelock, şefa majoretelor din liceul Snohomish, Jeff se simţea în al nouălea cer. După ce o asigurase pe fată că nu vor fi electrocutaţi de fulgere şi că nu trebuiau să poarte costume de baie, Jeff şi Kari sorbeau din paharele cu whisky şi cola luate de la vecini şi, în pielea goală, admirau spectacolul fulgerelor de deasupra. După o jumătate de

oră de bălăceală, Jeff – cu ajutorul prietenului Jack Daniels – îşi făcuse suficient curaj ca să-şi strecoare limba în gura lui Kari, după care începuse treptat să o coboare pe trupul fetei.

Jeff nu mai făcuse niciodată sex oral şi găsise acum un subiect care era de acord să-l lase să exerseze. Când coborî capul sub apă, jeturile jacuzzi îi răsunară băiatului precum cinci cascade Niagara. Ieşi la suprafaţă să-şi tragă răsuflarea şi privirea visătoare a lui Kari îl anunţă că era pe drumul cel bun. Inspiră adânc şi plonjă iarăşi.

Adolescentul abia îşi regăsise obiectivul, când Kari tresări violent, izbindu-l cu genunchiul în falcă. Înghiţi fără să vrea apă şi dădu să iasă la suprafaţă, însă ceva incredibil de puternic îl prinse de ceafă şi-l ţinu cu capul la fund. Luptându-se cu ultimele sale puteri, Jeff nu ştiu că fata nu mai se găsea în jacuzzi şi în deruta lui se gândi că poate ea angajase nişte băieţi să-l înece. *Dar de ce?* Jeff nu mai află niciodată şi nici Kari nu i-ar fi putut spune, fiindcă peste alte câteva secunde corpul fără viaţă al majoretei zăcea răşchirat pe peluză, în vreme ce al băiatului plutea cu faţa în jos în apa care bolborosea acoperită de aburi.

Iar ucigaşul lor se îndrepta spre ţinta sa.

Capitolul 76

Trecuseră cinci minute şi Ty îşi pierdea uzul raţiunii odată cu creşterea disperării. El ştia că Ben avea o latură spirituală puternică, în ciuda obişnuitei sale glume că prea mulţi ani petrecuţi la Hollywood îl transformaseră în copia palidă a unui indian autentic. În acelaşi timp, avea convingerea clară, stârnită nu doar de cuvintele lui Mac, că Ben murise şi că avertismentul lui fusese real, trimis cu adevărat dintr-un plan astral. Ty se simţea ameţit de întrebările legate de suprarealism, misticism şi realitate materială înconjurătoare care îl asaltaseră în ultima oră. Ştia însă că trebuia să ajungă neîntârziat acasă.

Pentru a doua oară în ziua aceea, un vehicul miraculos veni către el, o minune pogorâtă din ceruri, un mesaj de mântuire trimis de puteri în care el nu crezuse deloc până atunci. În cazul acesta avea forma unui hodorogit Chevrolet Cavalier, model 1987. O asistentă coborî din automobil, trânti portiera şi dispăru în fugă în spital, lăsând motorul mergând la cinci paşi de Ty. Bărbatul nu mai stătu să-şi pună întrebări, ci acţionă imediat.

Merse hotărât spre Chevrolet, deschise portiera şi se aşeză la volan. Peste câteva secunde, un echipaj de poliţie din Bellevue opri în spatele său. Ochii lui Ty erau lipiţi de oglinda retrovizoare. Doi poliţişti coborâră din maşină şi porniră către intrarea spitalului. Ty băgă în viteză şi demară calm.

Cu ochii alternând între şoseaua din faţă şi oglinda retrovizoare, pentru a se asigura că părăsise parcarea fără să fi fost observat, Ty acceleră spre rampa de suire pe autostrada 405 care ducea către nord. Menţinu viteza la o sută zece kilometri pe oră, ceva mai repede decât restul automobiliştilor, dar nu atât de mult, încât să atragă atenţia poliţiei rutiere. Telefonă apoi la urgenţe şi anunţă că un grup de oameni înarmaţi încercau să-i pătrundă în locuinţă. Centralista întrebă dacă el se găsea în casa respectivă şi Ty răspunse afirmativ. Când centralista îi citi adresa, aceasta îi sună complet nefamiliară, dar în momentul următor îşi aminti că folosea un telefon furat. După aceea femeia îl informă că minţise, deoarece calculatorul ei arăta că telefonul mobil de pe care vorbea tocmai folosise un releu identificat în nordul Bellevue. După ce încercă să argumenteze câteva clipe, Ty îşi ceru scuze pentru minciună, explică faptul că era un telefon pe care-l împrumutase şi o convinse pe centralistă că era o urgenţă reală. Ea îl informă că îi va trimite adresa la Departamentul Şerifului, de unde va pleca imediat un echipaj de poliţie.

Ty încercă să sune din nou acasă. Acelaşi bâzâit anormal. La telefonul mobil al lui Ronnie nu răspundea nimeni. *Probabil că l-a lăsat în poşetă sau, mai rău, în maşină.* Aversele sporeau cu cât înainta spre nord şi ştergătoarele de parbriz ale Chevroletului abia făceau faţă, lăsând dâre unsuroase pe parbriz. Ty blestemă automobilul jalnic pe care-l furase şi ameninţă să-şi vândă propriul Chevrolet Suburban ca represalii. Când trecu pe lângă un indicator luminos, îşi privi iute ceasul. Cu viteza aceea avea să ajungă în douăzeci, poate în douăzeci şi cinci de minute.

Ken Harrison, vecinul lui Greenwood, avea patruzeci de emu pe proprietatea sa şi toate păsările ţipau, speriate de fulgerele şi tunetele ce trosneau şi bubuiau aproape la fiecare treizeci de secunde. Pana de curent nu afectase familia Harrison, a cărei casă avea propriul ei generator marca NorthStar de cincisprezece mii de waţi şi douăzeci şi cinci de cai-putere. Tocmai terminaseră cina de Crăciun şi treceau acum în living ca să vizioneze *Un Crăciun deosebit.* Fiica lor, Cindy, se încruntă.

— Ia ascultaţi! rosti ea.

Ken se opri pentru o clipă din încărcarea DVD-ului şi ciuli urechile. Generatorul zumzăia discret din anexa lipită de casă.

— Da, e generatorul. Altceva n-aud.

— Tocmai, tati, asta-i!

Kathy Harrison îşi privi întrebător soţul.

— Cin are dreptate, zise ea. Au amuţit păsările.

Ken ar fi dorit să se uite la film, nu să investigheze motivul pentru care uriaşele lui păsări deveniseră în mod brusc cetăţeni model.

— Poate că s-au plictisit şi ele să mai cârâie.

— Mă duc eu să mă uit, spuse fata cea mai mică Jill şi porni spre uşă.

— Nici vorbă, se opuse Ken pornind filmul cu Bing Crosby. Ne uităm la film, domnişoară. Nu te clinteşti de aici!

Pe drumul care ducea spre reşedinţa Greenwood era atât de beznă, încât lui Carillo începu să-i pară rău că pornise la drum. Auzise solicitarea departamentului de a răspunde apelului de ajutor din partea lui Greenwood şi intervenise prompt, anunţând că va prelua el aşa-zisa urgenţă. Ajunsese la destinaţie, dar nu se aşteptase la pana de curent. Crăciunul nu însemna mare lucru pentru Carillo, însă din cauza evenimentelor nebuneşti care se derulaseră pe parcursul zilei pierduse retrospectiva sezonului de fotbal şi asta îl irita cel mai mult.

Înaintând încetişor prin perdelele de ploaie, călăuzindu-se doar după faruri şi luminile ocazionale ale fulgerelor, ajunse în cele din urmă la drumul de acces către proprietatea Greenwood şi constată că era blocat de o poartă provizorie din sârmă ghimpată.

— Idiotu' dracu'! mormăi el.

Ţinea minte că drumul de acces era lung, iar el făcuse prostia să plece de acasă fără pelerină.

Când coborî din maşină, ploaia îl asaltă sălbatic. Strângându-şi jacheta peste piept, găsi capătul porţii şi se strecură printre acesta şi copacul de care fusese ancorată. Călcând pe pământul de lângă drum, intră instantaneu în apă până la glezne şi în aceeaşi clipă un capăt ascuţit de sârmă galvanizată îi sfâşie mâneca.

— Băga-mi-aş pula! răcni el, de-acum realmente furios pentru că se aventurase până aici.

N-ar fi recunoscut totuşi niciodată că fusese îmboldit nu atât de bănuielile lui faţă de Ty Greenwood, cât mai degrabă de ura faţă de cei care avuseseră succes în viaţă.

Înaintând sub lumina slabă provenită dinspre norii ce goneau pe cer, Carillo regăsi drumul şi porni spre casă. Toate neajunsurile acelea nu făceau decât să-i alimenteze enervarea, aşa că Ty Greenwood, ucigaşul evadat, avea să-i simtă din plin şfichiul întrebărilor. Detectivul simţi un fior de încântare, închipuindu-şi cum îl va aresta, iar apoi îi va pune cătuşele, pentru a-i spori umilinţa în faţa familiei.

Ajungând la curtea largă dintre casă şi garaje, Carillo abia putu distinge, în întuneric şi torentele de ploaie, tenda mare din lemn care se întindea pe zece metri în faţa intrării principale. Porni într-acolo şi în momentul acela întrezări cu coada ochiului o mişcare, o formă neclară ce se deplasa la marginea curţii, la vreo douăzeci-douăzeci şi cinci de metri în stânga lui.

— Alo, stai pe loc! Poliţia! răcni el în mod intenţionat exagerat de autoritar, tocmai pentru a fi auzit peste zgomotele ploii şi vântului, şi pentru a înmuia orice rezistenţă.

Necunoscutul dispăru însă în spatele casei, iar asta îl scoase din minţi pe Carillo, fiindcă ştia prea bine că fusese auzit.

— 'Te-n gură de căpăţânos!

Niciun civil n-avea să-i trateze ordinul cu indiferenţă. Carillo porni iute spre colţul clădirii, convins că Greenwood se juca de-a v-aţi ascunselea cu el. Când ocoli casa, văzu în faţa lui silueta întunecată care avansa către colţul următor. Mărimea ei părea însă stranie. Reşedinţa uriaşă îl deruta în apreciere… dar ar fi jurat că statura necunoscutului era prea mare. Puse totul pe seama întunericului, care-i

juca feste vizuale.

Răcni altă somaţie de oprire şi silueta se întoarse brusc şi veni spre el. Carillo puse palma pe mânerul pistolului din toc pentru a arăta că vorbea serios şi înaintă, compunându-şi o expresie încruntată. Dar clădirea era cu adevărat mult mai mare decât apreciase el, fiindcă pe măsură ce umbra se apropia, părea să aibă nişte dimensiuni imposibile. Abia atunci înţelese Karl Carillo, mult prea târziu, că nu era un om.

Capitolul 77

— Ce-a fost asta? întrebă Ronnie aproape pentru sine, nesigură dacă Greta sau copiii se aflau în apropiere.

Ţipătul slab, dar în acelaşi timp neliniştitor, părea că s-ar fi auzit de afară.

— Greta? rosti ea şi porni spre camera bonei, aflată în partea opusă a casei, dincolo de living şi incintele utilitare. Greta?

Fata apăru în hol, ieşind din camera ei cu lumânarea în mână.

— Ai auzit zgomotul? întrebă tânăra suedeză cu ochii holbaţi.

Ronnie încuviinţă din cap.

— Părea… nu ştiu, poate ca un cuguar…

— Ce-i ăla? şopti Greta îngrozită.

— O pumă. Ca o pisică foarte mare.

— O pumă? repetă fata şi glasul îi coborî la nivelul unui murmur. Aici?

Ronnie nu dorise s-o sperie.

— Ei, nu-i chiar aşa mare, făcu ea străduindu-se s-o liniştească. Nu-ţi face însă griji, oricum n-ar putea să intre în casă.

— Sper, spuse Greta cu teamă.

Femeia o atinse pe braţ, încercând s-o calmeze, şi reveni către capătul celălalt al reşedinţei. De acum începea să fie îngrijorată în privinţa lui Ty.

Două-picioare pe care tocmai îl ucisese nu era cel care slobozise tunetul asupra lui. Pe când ocolea peştera mare din lemn, el căuta glasul minţii celui cu tunetul, cel copleşit de duşmănie.

Nu-l simţi înăuntru, dar ştia că în peşteră erau femele şi pui, probabil ai celui pe care-l dorea. Dacă-i ucidea, potrivnicul avea să vină.

După câteva minute în care dinafara casei nu se mai auzi niciun sunet bizar, Greta se întoarse în camera ei să-şi continue scrisoarea la lumina lumânării. Ronnie decise că copiii suiseră la etaj, intră în bucătărie, găsi o sticlă deschisă de cabernet şi-şi umplu un pahar. Dorea să celebreze măcar în felul acela Crăciunul. Sorbi din vin, inspiră adânc şi încercă să se destindă.

Spera ca Ty să ajungă cât mai curând acasă, nu numai fiindcă îi ducea dorul, dar s-ar fi simţit mai în siguranţă alături de el, acum când nu aveau deloc curent electric şi era posibil ca în curte să bântuie un cuguar. Simţi apoi o undă uşoară de aer cald, ca şi cum ar fi intrat în

funcţiune un radiator, ceea ce era imposibil, întrucât pana de curent nu fusese reparată. Dimpotrivă, casa începea să se răcească.

Alungă senzaţia aceea de moment şi tocmai se gândea să se ducă la copii, când licărirea unui fulger lumină o formă neaşteptată lângă piscină. Fusese atât de scurt, încât Ronnie bănui că fusese o simplă iluzie optică. Miji ochii spre fereastră, privind concentrat şi străduindu-se să distingă ceva.

După alte secunde era pe punctul să se întoarcă şi să urce la etaj, când un fulger imens şi prelung scăldă toată curtea cu lumina unei rachete militare de semnalizare, iar ceea ce dezvălui, în detalii neîndoielnice, făcu braţul femeii să cadă pe lângă trup. Paharul cu vin se sparse de gresia pardoselii. În clipita aceea care o îngheţă până în măduva oaselor, întrezărirea siluetei mătăhăloase şi a trăsăturilor semiumane îi spuseră două lucruri: că soţul ei avusese mereu dreptate şi că toţi cei din casă se aflau în pericol de moarte.

După două secunde de încremenire, o rafală scurtă de foc ceresc îl arătă pe înspăimântătorul diavol nocturn avansând către casă. Desprinzându-se cu un tresărit de fereastră, Ronnie încercă presupunerea teribilă că făptura aceea îi citea gândurile. Femeia porni în fugă spre partea din faţă a casei, străduindu-se să-şi păstreze vocea calmă:

— Copii? Copii? Unde sunteţi? Veniţi încoace!

Greta era încântată de tihna luminii aurii care se proiecta peste coala de hârtie. Îi plăcea în America, dar uneori o încerca dorul de casă şi decisese să-şi caute alinarea într-o lungă epistolă adresată unui fost prieten, despre care ştia că încă o mai iubea. Scriind în suedeză, pentru ca să nu poată fi citită de nimeni înainte s-o fi expediat, fata se cufundă în poezia limbii ei materne.

Se opri să-şi adune gândurile, îşi luă iPodul, puse căştile în urechi şi derulă până găsi un cântec plin de sensibilitate al Aliciei Keys. Aşeză aparatul pe masă, ridică ochii la bovindoul înalt aflat la nici jumătate de metru în faţa ei şi simţi cum i se opreşte inima. În geam apăruse un chip uriaş şi înspăimântător, cu aspect animalic, dar uman în chip hidos, cu o coamă lăţoasă de păr revărsându-se pe umerii cât munţii. Ochii lui galbeni se întâlniră cu ai fetei şi ea se trase îndărăt îngrozită, crezând că era cuguarul monstruos pe care Ronnie îl descrisese cu destulă nepăsare.

Apariţia aceea imensă se retrase puţin şi explodă prin structura poligonală, iar o jerbă de cioburi şi fragmente de lemn din ramă se revărsă spre interior, stingând lumânarea. Greta se năpusti către uşă,

însă creatura era deja lângă ea, înşfăcând-o de părul lung şi mârâind visceral. Ea ţipă când capul îi fu smucit spre spate şi fu izbită ca un sac de cartofi, mai întâi de plafonul aflat la aproape patru metri înălţime, apoi de măsuţa de toaletă, împrăştiind parfumurile, periile şi oglinda prin toată încăperea.

Complet ameţită, îşi mai păstră cunoştinţa cât să-şi dea seama că se afla în mâinile unui monstru oribil. Gândurile ei fulgerară pe lângă un crâmpei din descrierea făcută de Christopher lui Bigfoot, pentru ca după aceea să zboare prin aer, azvârlită ca o păpuşă prin fereastra spartă, pe peluză.

Vacarmul trosnetului, spargerii, zbieretelor şi mugetului nepământean o impulsionă pe Ronnie să fugă din răsputeri pentru a-şi proteja copiii.

— Meredith! Chris! ţipă ea.

Iar apoi îl auzi, venind prin holul întunecat.

Întorcându-se, Ronnie văzu o formă umanoidă, ireală, care umplea aproape complet pasajul înalt de patru metri şi jumătate şi înainta spre ea. Intră în goană în bucătărie şi bâjbâi pe masă prin întuneric, încercând să găsească suportul de cuţite. În panica ei, îl răsturnă, trimiţând cuţitele în toate direcţiile. Dibui repede pe podea şi găsi un cuţit de măcelar, cu lama lungă de douăzeci şi cinci de centimetri. Rămânând în patru labe, se deplasă iute pe podea, menţinându-se sub nivelul tăbliei mesei.

Creatura ocoli masa, pufăind ca aburul evacuat de un boiler. Femeia îi percepea nu numai duhoarea pestilenţială şi zgomotele amplificate, ci şi mânia pe care o degaja, aidoma unui radar plin de răutate care o căuta pe ea.

— Mami! Mami!

Ronnie simţi că îi îngheaţă sângele în vene. Fetiţa ei tocmai ieşise în hol, neştiind ce o aştepta după colţ.

— Fugi! Fugi, Meredith! Fugi la etaj! urlă Ronnie.

Şi după aceea auzi făptura întorcându-se către copil. Ridicându-se dindărătul mesei, femeia întrezări silueta gigantică pornind spre hol. Mânată de instinct, se năpusti către monstru, strângând cuţitul gigantic ca pe un pumnal. Sări, ateriză pe şalele lui şi prinse zdravăn într-un pumn un smoc de păr lung şi aspru. Cu mâna cealaltă izbi cu cuţitul, cu toată puterea. Zbieretul metalic asurzitor pe care-l emise fiara era ceva ce niciun om nu mai auzise vreodată.

Meredith scânci şi porni spre scară cu toată viteza de care erau capabile picioruşele ei. Creatura se răsuci brusc, azvârlind-o pe Ronnie

pe pardoseala lustruită. Urlând de furie şi durere, duse braţul îndărăt, în căutarea cuţitului.

Făptura se rotea şi ţopăia de durere şi Ronnie nu întrezări nicio cale de a trece pe lângă ea pentru a-şi proteja copiii. Monstrul îşi smulse cuţitul din trup şi urletul său ca de avion o anunţă pe femeie că era pe punctul să moară în chip oribil. Când porni către ea, Ronnie sări prin deschiderea spre hol şi-şi dădu seama că exista o singură ieşire.

Gigantul ieşi în hol prin celălalt capăt al bucătăriei şi se năpusti către ea. Ronnie dispunea de trei secunde… mâinile ei găsiră panoul secret… două secunde… împinse şi uşa ascunsă se deschise… o secundă… şi simţi duhoarea creaturii, când se rostogoli înăuntru, trăgând uşa pivniţei după ea şi căzând pe trepte în beznă.

Auzi răgetul deasupra ei, atenuat acum, însă mai puternic decât al oricărei făpturi vii pe care o auzise vreodată. Tot corpul îi tremura necontrolat; şocul ultimelor două minute îi scurtcircuitase toate sinapsele. Uşurarea de moment din faţa tensiunii teribile, combinată cu teama pentru copii, îi umplu ochii de lacrimi. Strânse puternic din pleoape în beznă, stăvilindu-şi plânsul, îşi reaminti ţipătul îngrozit al Gretei şi ştiu că sărmana fată nu mai trăia.

Monstrul lovea în pereţii de deasupra şi se temu că va deschide accidental panoul secret, apoi uşa camuflată şi, cumva, îşi va strecura trupul mătăhălos pe scară. Nu merita să moară în beznă, în mâinile creaturii aceleia. Tremurăturile lui Ronnie se transformară în scuturături violente. Cum putea să existe o asemenea monstruozitate? Dacă aceasta era bestia cu care se confruntase Ty, atunci ea de ce nu-şi crezuse soţul? Şi totuşi, cum ar fi putut cineva să creadă aşa ceva?

Capitolul 78

Cauciucurile tocite ale Chevroletului îl făcură pe Ty să derapeze de câteva ori la limita controlului, aproape gata să iasă de pe şosea, atunci când aborda curbele cu viteză prea mare pe ploaie. Gonea prin Snohomish, străduindu-se să nu atragă atenţia poliţiei, dar cu viteză mai mare decât cea legală.

Se ruga cerului ca proprietara maşinii să nu-i fi anunţat deocamdată dispariţia. Traversă pe roşu o intersecţie din afara oraşului şi fu cât pe-aici să lovească un Explorer. Trase adânc aer în piept şi-şi dădu seama că nu mai inspirase profund de când părăsise autostrada, cu zece minute în urmă. *Încă cinci minute!*

Femela se ascundea şi el găurea pereţii, încercând să-i găsească ascunzătoarea. O simţea, dar nu putea să ajungă la ea. Îl rănise şi avea s-o distrugă.

Apoi auzi în minte glăscioare îngrozite. Puii ei. Se aflau în peşteră, undeva deasupra. Vocile minţilor le erau limpezi şi pure. Avea să-i găsească şi să-i omoare şi atunci femela avea să iasă. Femelele erau mai puternice decât masculii şi mai nesăbuite când era vorba de puii lor. Renunţă să mai distrugă pereţii.

Chris şi Meredith se refugiară în odaia fetiţei. Era cea mai îndepărtată de scară şi de acolo puteau să intre în pod. Cu lumânările în mâini, ei suiră scăriţa din lemn până la balconaşul aflat deasupra nivelului principal al dormitorului. Surioara lui plângea şi Chris încerca să se comporte ca un bărbat, neştiind deocamdată ce se întâmpla în casă, ci doar că instrucţiunile strigate de mama lui fuseseră foarte clare: fugiţi!

— Ţine, spuse el şi-i întinse lumânarea lui Meredith.

Urcă după aceea pe scara scurtă din mahon până la chepengul din tavanul înclinat care ducea în pod. Dintr-un interstiţiu în lambriuri, îşi scoase cheia sa secretă: o agrafă de păr îndoită.

— Ce face mami? Ce se-ntâmplă jos? scânci Meredith şi lumânările din mâinile ei tremurară.

Chris deschise încuietoarea.

— Nu ştiu, cred că-i un urs.

— E monstru' lui tati?

Băiatul fu surprins că surioara lui ştia despre asta. Crezuse că ea fusese prea mică pentru a-şi aminti.

— Nu, nu cred, o linişti. N-ar putea să fie.

Nu era totuşi absolut sigur. Împinse chepengul.

— Haide să te-ajut să sui.

— Nu, nu vreau, e prea-ntuneric. Du-te tu, rosti fetiţa speriată.

— Tu o să fii prima, zise Chris. Repede!

— Nu, mi-e frică, se împotrivi ea în pragul panicii.

Apoi auziră cum monstrul urca scara iute, *bum, bum, bum* – câte cinci trepte o dată. Meredith chiţăi de groază şi aproape că se căţără în cârca fratelui ei. Lumânările îi căzură pe podeaua cu mochetă pluşată. Pe când Chris se străduia să-şi împingă sora prin chepeng, limbile de flăcări de pe mochetă începuseră deja să anime umbre macabre pe pereţi.

Când fiara apăru de după colţ, Chris zări în lumina tot mai vie a focului cea mai îngrozitoare imagine din viaţa lui: o creatură bipedă absolut imposibilă – atât de mare, încât îşi simţi răsuflarea oprindu-se –, cu chip de culoarea cărbunelui schimonosit de durere şi furie dementă. Băiatul rămase pur şi simplu cu gura căscată când făptura se aplecă pe sub pragul înalt de doi metri şi jumătate al uşii şi se repezi către el. Chris ştia că balconaşul era înalt de trei metri, dar capul monstrului depăşea cu mult înălţimea aceea. Ar fi putut să se întindă şi să-l înşface cu uşurinţă.

Repezi un braţ spre el, îşi rată ţinta şi doborî balconaşul din suporturile ce-l ancorau de perete. Băiatul sări pe podea; flăcările îi roiau în jurul picioarelor, iar ţipătul pierit al surorii sale din pod fu complet acoperit de mugetul neomenesc al bestiei care se ridica deasupra lui.

Întinse braţele către el şi înaintă, silindu-l să se refugieze într-un colţ al camerei. Lui Chris nu-i mai rămăsese decât o opţiune şi nu şovăi s-o aleagă, procedând aşa cum văzuse atâţia mii de cascadori în filme… numai că acesta nu era un film. Acoperindu-şi ceafa cu palmele, el sări – străduindu-se pe cât posibil să-şi păstreze trupul strâns ghem – prin fereastră, spărgând-o.

Chevroletul gonea de acum cu o sută douăzeci de kilometri la oră. Cu o sută de metri înainte de drumul de acces spre casă, Ty apăsă violent frâna, derapând în lateral şi oprindu-se exact în faţa porţii din sârmă. Un sedan de poliţie fără însemne parcat în apropiere îl făcu să spere că situaţia era sub control. Ocoli poarta din sârmă şi porni pe drumul de acces. În absenţa oricăror lumini, era practic imposibil să distingă vreun detaliu şi abia vedea forma masivă, gri-închis, a clădirii. Se îndreptă către uşa din faţă, rugându-se cerului să fi sosit la timp.

Avea de gând să-şi scoată familia şi să pornească spre Bellevue.

La câţiva paşi de uşă, ceva îi atrase atenţia: o formă micuţă care apăru legănându-se dinapoia casei.

— Hei! strigă Ty, pentru a-i atrage atenţia.

— Tati? Tu eşti? făcu Chris, pornind în fugă spre el.

Când fiul său se apropie, bărbatul văzu că şchiopăta şi-i auzi răsuflarea întretăiată.

Se lăsă într-un genunchi.

— Doamne Dumnezeule! Ce s-a-ntâmplat?

— E-n casă… m-a urmărit… camera a luat foc… Mere e-n pod, explodă puştiul pe nerăsuflate.

Ty simţi că i se înmoaie efectiv picioarele.

— Uşor, uşor, rosti el repede. *Ce* este în casă?

— Monstrul tău, răspunse Chris aproape izbucnind în lacrimi.

— Unde-i mami? întrebă Ty auzind adeverirea temerii sale celei mai groaznice.

— Nu ştiu, zise Chris şi nu-şi mai putu reţine lacrimile. Am auzit nişte zgomote foarte puternice, iar monstrul a suit pe scară şi-a venit după noi. Mere e-n pod şi camera a luat foc, repetă el.

— Greta unde-i? întrebă Ty. E acasă?

— Nu ştiu ce-a păţit. Am auzit-o ţipând rău de tot, spuse băiatul şi izbucni realmente în hohote.

Din interiorul casei, un bubuit sonor îi confirmă cuvintele.

Ty îşi prinse fiul cu fermitate de umeri şi-şi impuse glasul cel mai calm de care era în stare.

— Du-te în garaj, intră în maşina lui mami, încuie portiera şi întinde-te pe jos în faţa banchetei din spate. Ai înţeles?

Chris smârcâi din nas şi încuviinţă.

— Da. Mami a păţit ceva?

Bărbatul îl strânse iute în braţe, apoi îl împinse în direcţia garajului.

— O să fie bine, zise el, toţi o să fim bine. Du-te! Repede!

Băiatul făcu doi paşi după care se opri şi se întoarse.

— Tati? Sunt… mai mulţi?

— Nu, fiule, numai ăsta. Acum, du-te!

Chris plecă şi Ty îi privi umbra micuţă până intră în garaj, apoi ocoli clădirea, sperând să-l localizeze pe Oh-Mah înainte de a intra. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să dea năvală înăuntru şi să dea ochi în ochi cu monstrul. Alungă imaginile oribile care-i asaltau mintea: soţia şi fiica sa rupte în bucăţi de către fiara-om dezlănţuită.

Menţinându-se practic lipit de perete, dădu colţul şi urmă latura casei. După şase paşi întrezări o formă omenească zăcând pe peluză.

Se apropie, îngenunche lângă ea şi, spre oroarea lui, văzu că era decapitată. Simţi că-i vine să vomite şi se strădui să distingă şi alte detalii în bezna aproape completă. După aceea zări alt obiect, mai mic, la câţiva metri depărtare. Înaintă într-acolo şi văzu că era capul. Era prea întuneric ca să-l poată identifica, dar îşi dădu seama că era un bărbat, ceea ce elimina posibilitatea ca trupul să fi aparţinut lui Ronnie sau Gretei. Cine să fi fost?

Când ocoli şi următorul colţ, zări lumină de sus: casa luase foc. În dormitorul lui Meredith, flăcările străluceau vesel şi se întindeau către acoperiş. Ty nu auzi nimic altceva şi se temea ca strigătele sale să nu-l atragă pe Oh-Mah. Trebuia să-l găsească înainte să fie găsit de el.

Capitolul 79

Focul îl alungase altundeva în căutarea celuilalt pui – nu cel care sărise, ci femela micuţă. O simţea undeva deasupra lui, în partea de sus a peşterii. Unele părţi ale tavanului peşterii erau prea sus ca să fie ajunse chiar de el, însă altele îi erau accesibile. Pereţii erau slabi şi uşor de distrus, aşa că-i zdrobi, căutând puiul.

Totodată simţea că cel pe care-l dorea se găsea în apropiere. Vrăjmaşul care azvârlea tunetul simţea frică acum – pentru perechea şi pentru puii lui – şi asta îi făcea plăcere.

Ştia că dacă va găsi puiul femelă, acela va veni.

Meredith se îndepărtă de chepeng şi înaintă prin pod, în timp ce fumul urca în valuri, făcând-o să tuşească. Era de-a dreptul îngrozită să se târască prin bezna totală, iar posibilitatea de a arde de vie sau de a fi asfixiată o ameninţa în aceeaşi măsură ca şi monstrul.

Iar acesta o urmărea. Îl auzise dedesubt, dărâmând pereţii şi încercând să ajungă la ea. Fetiţa înainta încetişor, pipăindu-şi cu grijă drumul peste grinzile transversale, pentru ca nu cumva să cadă între ele. Când mai fusese aici, o însoţise de fiecare dată Chris, dar nici atunci nu se simţise în largul ei. În plus, *întotdeauna* avuseseră o lanternă.

Ca orice copil, Meredith se temea de monştri; în imaginaţia ei, o labă uriaşă se întindea pe neaşteptate din beznă şi o înşfăca. Acum, rămasă singură în întuneric, posibilitatea reală a unui asemenea eveniment o făcea să tremure atât de tare, încât abia mai putea să înainteze. Brusc, o explozie zgâlţâi podeaua imediat sub ea, când un pumn mai mare decât o cutie poştală izbi în perete. Zbierând isteric, ea se lipi ca un limax de grindă, dar îşi pierdu controlul sfincterului şi un jet cald i se scurse pe picior.

Ty auzi trosniturile şi ştiu că Oh-Mah era la etaj. Întrucât curentul electric şi telefoanele nu funcţionau, sistemul automat de stingere a incendiilor nu fusese declanşat. Bărbatul privi flăcările şi estimă că în cincisprezece-douăzeci de minute aveau să cuprindă etajul. Acela era tot timpul de care dispunea ca să-şi salveze familia.

Ronnie auzi monstrul bubuind deasupra, însă îi era imposibil să-şi dea seama dacă era la parter sau dacă suise la etaj. Urcă în patru labe scara pivniţei şi, foarte încet, întredeschise uşa. După bezna ca dintr-o

mină de cărbuni în care stătuse în ultimele cinci minute, acum i se părea că în casă era de-a dreptul lumină.

Auzind mai limpede loviturile în pereţi, ştiu că fiara suise în dormitoare. Simţi în acelaşi timp mirosul de fum şi groaza suplimentară a incendiului îi îngheţă sângele în vene. Porni iute către scară, gândindu-se numai la copii.

Dădu colţul holului, se lovi de ceva şi ţipă. Ty o cuprinse în braţe.

— Ronnie! Doamne, iubito, bine că n-ai păţit nimic!

Ronnie aproape că leşină de uşurarea de a-şi zări soţul.

— Copiii sunt sus! ţipă ea.

Ty o prinse cu putere de umeri, încercând să-i transmită calm.

— Chris este-n garaj, în maşina ta. Mere este tot la etaj?

— Aşa cred.

— Ieşi din casă, suie în maşină şi pleacă imediat de-aici, rosti bărbatul apăsat.

— Dar ce-i cu…

— *Rrrrrraaarrrggghh!*

Forma gigantică dădu ocol galeriei de la etaj şi se năpusti în jos pe scară.

Ty şi Ronnie porniră în fugă spre uşa din faţă.

— la maşina! răcni Ty, încetinind pentru a o lăsa pe femeie să treacă pe lângă el.

După aceea ieşi pe uşa din faţă şi o trânti în urmă, pentru a câştiga câteva secunde. În vreme ce Ronnie alerga către garaj, bărbatul se întoarse cu faţa spre casă, retrăgându-se cu spatele. Oh-Mah trecu prin uşa din lemn de teck şi vitralii ca şi cum n-ar fi fost decât un paravan japonez din hârtie şi se repezi către Ty, care încercă să-l atragă cât mai departe de soţia şi fiul său. Pe neaşteptate însă hominidul uriaş se opri şi schimbă direcţia, îndreptându-se spre garaj. Ty înţelese cât de vicleană era creatura: îl dorea pe el, dar ştia care-i era punctul sensibil. Mai întâi voia să-l rănească psihologic. *Să-mi ataci familia şi să mă faci să sufăr, să mă faci slab, futu-ţi gura mă-tii de nenorocit!* Porni în goană către cealaltă intrare a garajului.

Ronnie sprintă prin garaj şi trase de mânerul portierei Lexusului ei… era încuiată! Lovi cu pumnii în geam, cerându-i lui Chris s-o descuie.

— Christopher! Chris, dă-mi drumul să intru!

— Mami! răsună glasul lui de undeva din apropiere.

— Unde eşti? întrebă ea, rotindu-se ca să-l zărească.

— Aici, spuse băiatul. Maşina-i încuiată.

Brusc, uşa articulată a garajului făcu implozie în faţa Lexusului.

Monstrul smulse bucăţile rupte din calea lui, le azvârli cât colo, se aplecă şi intră în garaj. Ronnie ţipă şi fugi în direcţia vocii fiului ei, sperând să-l protejeze cu propriul ei corp. Apoi un motor învie şi alt automobil dinăuntru ţâşni printr-o uşă închisă în mijlocul unei jerbe de aşchii şi bucăţi de aluminiu.

Ţinând canistra de benzină pe locul de lângă el, Ty ambală bătrânul Mercedes şi trase de volan, rotind maşina în loc pentru a o întoarce spre interiorul garajului. O aţinti către forma neagră uriaşă luminată de farurile sale, călcă pedala de acceleraţie până la podea şi se lansă în direcţia lui Oh-Mah. Acesta se răsuci ca să-l vadă şi ochii lui luciră ca reflexiile roşii ale unui laser, după care încercă să se ferească. Mercedesul urlă în spaţiul închis şi Ty roti volanul, căutând o lovitură directă, însă nu izbuti decât să şteargă piciorul monstrului, înainte de a ieşi prin peretele din spate. Ajuns în spatele garajului în iarba înaltă, bărbatul acceleră şi viră, pregătindu-se de altă încercare.

Trecu pe lângă capătul îndepărtat al clădirii, sui pe pavajul din dale şi-i văzu pe Ronnie şi Chris ieşind în fugă prin uşa laterală. Peretele din jurul cadrului uşii detonă către exterior şi Oh-Mah apăru în urma lor.

Ty călcă puternic frâna şi băgă imediat în marşarier, exact în clipa în care creatura se întoarse şi veni spre el din lateral. Când bărbatul apăsă pe acceleraţie, Oh-Mah înşfăcă roţile din faţă, ridică maşina grea de o tonă şi jumătate, o împinse şi, brusc, Ty ajunse cu capul în jos, iar acoperişul Mercedesului se roti pe dale.

Era prins ca în capcană. Portierele care se ridicau pe verticală nu se puteau clinti, iar rezervorul de benzină răsturnat îşi gâlgâia conţinutul pe plafonul maşinii. Ty se răsuci, izbi cu ambele picioare în fereastra de lângă el şi ieşi parţial înainte ca automobilul să-şi fi oprit rotirile. Când monstrul înaintă către el, înhăţă canistra cu benzină şi lunecă complet afară.

Oh-Mah se înălţa uriaş peste el, de cealaltă parte a Mercedesului. Ty ştia că era aproape pierdut; duhoarea puternică acoperea izul vaporilor de benzină care se rostogoleau peste nările bărbatului şi răsuflarea hominidului forma norişori. Pentru o secundă scurtă rămaseră privindu-se ochi în ochi. Ty ştia că ar fi fost zadarnic să încerce să alerge în jurul maşinii, deoarece monstrul ar fi putut s-o îndepărteze cu uşurinţă din calea lui şi astfel să pună capăt oricărei urmăriri. Îşi aminti brusc ceva şi vârî mâna în buzunarul hainei. Scoase bricheta veche a lui Ben, se aplecă şi o aprinse în interiorul iubitului său automobil clasic. Vaporii se aprinseră instantaneu, cu mai multă furie decât ar fi bănuit vreodată. Suflul lor îl răsturnă de pe picioare, dar se ridică imediat, fără să dea drumul canistrei de benzină, şi alergă spre intrarea din faţă a casei.

Distrasă pentru moment de răbufnirea neaşteptată a văpăilor, creatura porni totuşi în urmărirea lui, însă Ty avusese un avans considerabil pentru a intra în casă. Porni în fugă pe scară.

— Mere! răcni el Meredith!

Ajuns în capul scării, răsturnă canistra şi lăsă cam un sfert din conţinutul ei să se reverse pe treptele din marmură. Oh-Mah apăru pe uşa din faţă şi se îndreptă către scară. Ty se retrase un pas şi declanşă bricheta. Udă de la potopul de ploaie de afară, bricheta ţăcăni în gol. Nu făcu nicio scânteie. „*Nu se mai aprinde chiar de fiecare dată, dar este a ta.*“ Monstrul ajunsese la jumătatea scării. Ţac… nicio scânteie. Ajunse în capul scării. Ţac… scânteie… BUUUM!

Prins în mijlocul benzinei care se aprinse, Oh-Mah slobozi un răget care cutremură până şi imensa reşedinţă şi se năpusti spre el. Apoi, când flăcările suiră pe picioarele masive ale făpturii, abătându-i atenţia, Ty se repezi pe hol, strigând numele fiicei sale. Fumul îmbâcsea aerul, iar incendiul prinsese acum ambele capete ale coridorului.

Urletele de agonie ale creaturii se diminuară, când se repezi în jos pe trepte, pentru a-şi căuta alinare în aversele de afară.

— Meredith! continuă Ty să-şi strige fata. Meredith!

— Tati? se auzi un glăscior înfundat.

— Iubito? Unde eşti? I se părea că vocea se auzea dintr-o cale de aeraj. Mere! Unde eşti?

— E fum, tati!

Glăsciorul ei panicat înfioră inima bărbatului.

— Ştiu, iubito, spuse el străduindu-se să-şi păstreze tonul calm. Vorbeşte în continuare şi tati o să te găsească.

Nu-şi putea da seama unde era fetiţa. Poate că, cumva, suise într-o porţiune a peretelui, prin una dintre găurile mari făcute de Oh-Mah. Meredith vorbea şi Ty încerca s-o descopere, izbind cu picioarele în rigips şi spărgându-l pentru a-şi găsi fiica.

— Tati, tu faci aşa? scânci ea.

— Da, iubiţel, eu sunt. Aproape c-am ajuns. Vorbeşte, vorbeşte, nu te opri!

— Tati, sunt aici! zbieră ea.

Ty ridică ochii şi înţelese că fetiţa era la vreo cinci metri deasupra lui, în plafon. Se afla undeva în stânga luminatorului imens care se întindea pe toată lungimea holului.

— Futu-i… scrâşni el.

— Poţi s-ajungi la mine?

— Da, iubito. Stai niţel, că mă-ntorc imediat.

Luă canistra şi alergă spre scară. În capătul coridorului exista o uşă

de acces în pod, dar, fără lanternă sau o brichetă de nădejde, se putea rătăci în uriaşul spaţiu întunecat încercând s-o găsească pe Meredith. Ştia unde era ea şi spargerea plafonului era modul cel mai rapid în care putea s-o scoată de acolo. Însă pentru asta avea nevoie de scară. Care era în garaj…

Benzina se scursese pe trepte şi acum luaseră foc pereţii de lângă capul scării şi bradul de Crăciun înalt de cinci metri şi jumătate. Sărind printre flăcări, bărbatul gândi sardonic: *Cel puţin, e destulă lumină ca să pot vedea.* Când ajunse la piciorul scării, încetini şi privi în jur, căutându-şi duşmanul. Pe hol nu se zărea nimic. *Probabil c-a ieşit pe uşa din faţă.*

O explozie asurzitoare cutremură solul şi zăngăni ferestrele, când un glob de foc se înălţă către cer dinspre Mercedesul care ardea. Ty se uită afară pe uşă, văzu carcasa incendiată, însă nici urmă de Ronnie şi Chris. Sau de monstru. Păşind grijuliu în exterior, privi în jur, după care se repezi spre garaj. Spera ca focul să-l fi alungat pe Oh-Mah. Maşina în flăcări oferea destulă lumină ca să poată vedea toată curtea interioară. Bărbatul intră în garaj şi găsi scara extensibilă de aluminiu.

Cu scara pe umăr şi fără să dea drumul canistrei, se îndreptă către uşa din faţă a casei. Când ajunse la treptele intrării, auzi ceva mai puternic decât răpăitul ploii, o serie de lipăiri rapide şi se întoarse la timp ca să-l vadă pe Oh-Mah propulsându-se din pădure ca o monstruoasă corabie-fantomă înconjurată de trâmbe de fum. Ty dădu drumul scării extensibile şi fugi în casă, auzind cum creatura îl urma înfuriată. Ajuns în dreptul bucătăriei, bărbatul schimbă direcţia, spre uşile din sticlă, încercând să atragă creatura afară din casă. Se gândi la Meredith, căreia îi promisese că se va întoarce repede. Ştia că fumul îi putea asfixia dintr-o clipă în alta fiica, aşa că se gândise la un plan disperat.

Ieşi din casă, alergă până la piscină, îi dădu ocol şi se opri. Auzea monstrul undeva în preajma bucătăriei, lovind, trosnind şi străduindu-se să găsească o ieşire. Ty deşurubă dopul canistrei şi o întoarse cu fundul în sus, creând o băltoacă semicirculară la picioarele sale.

Înghiţi un nod dureros din gât, se gândi la cântecul lui Steely Dan şi-şi adună curajul.

Te-am sărutat şi ţi-am spus adio
De data asta mă ţin bine
Sunt gata să trec de linie…

Intenţionase să moară în noaptea aceea, nu cu mult timp în urmă,

dar acum dorea să trăiască. O dorea din tot sufletul. Însă miza o reprezenta familia lui şi aceasta era unica opţiune care-i venise în minte. Se rugă cerului ca, dacă el nu va reuşi, Ronnie s-o salveze pe fetiţa lor. În momentul de faţă misiunea lui era să oprească monstrul acesta, să-l omoare.

„Să bei scotch whisky toată noaptea şi să mori la volan…"

— *Haide să mă prinzi, nenorocitu' dracu'!* urlă el.

Deschise capacul brichetei vechi a lui Ben şi aşteptă.

Capitolul 80

Nu mai putea simţi glasurile minţilor micilor două-picioare. Furia lui mânată de ură le înecase. Nu dorea decât să ajungă la cel care-l rănise, să-l rupă în bucăţele şi să-l mănânce sub privirea perechii şi puilor lui. După care să-i mănânce şi pe ei, cât încă mai suflau.

Peştera din lemn ardea fierbinte şi se simţea ca în capcană, iar fumul îi ustura ochii. Era înfuriat că două-picioare foloseau din nou focul împotriva lui. Cel pe care-l dorea era afară, lângă iazul mic – stătea acolo şi-l provoca. Îşi croi drum prin perete şi se năpusti să-l distrugă.

Ty privi monstrul negru spulberând peretele şi pornind spre el. În cele două-trei secunde care-i mai rămăseseră, nu putu să nu fie impresionat de dimensiunile lui incredibile şi de hotărârea neînduplecată. Un duşman aparent invincibil, aidoma unui om primitiv amplificat până la extrema evoluţiei fizice de o Mamă Natură dementă.

Oh-Mah ocoli piscina şi, când ajunse în punctul de unde nu mai exista cale de întoarcere, bărbatul întinse bricheta veche şi speră că totul va funcţiona, pentru ultima dată. Învârti rotiţa striată pe piatră… clic! Nimic. Clic! Nimic.

Creatura era lângă el, apoi clic…

Scânteie…

Vaporii de benzină care se învolburau în jurul lui Ty se aprinseră cu un şuier prelung care anunţă sfârşitul. Instantaneu, flăcările îi înconjurară tălpile, picioarele… după aceea trup*ul.*

Monstrul îl prinse de gât şi-l ridică. Braţele bărbatului îl loviră, însă fără a-i cauza vreun rău. Câmpul vizual al lui Ty fu acoperit de explozii de lumină, atât de din cauza văpăilor, cât şi a degetelor gigantice care-l strangulau, oprind accesul sângelui către creier. Feţele lor mai că se atingeau şi exalaţiile fetide ale lui Oh-Mah păreau un vânt tropical aducător de miasme greţoase. Ty îl privi în ochii aurii şi fu în stare de un act final de sfidare.

Îl scuipă în faţă.

În timp ce creierul înceta să-i mai funcţioneze, ultimul lui gând fu că nu-şi protejase familia. Inima i se strânse înfiorată, după care îşi pierdu cunoştinţa şi moartea întinse ademenitor braţele…

Iar apoi simţi impactul cu cimentul dur şi înţelese că Oh-Mah îi dăduse drumul. Ty scutură din cap, străduindu-se să-şi alunge ameţeala, şi zări monstrul deasupra sa, acum cuprins de flăcări până la brâu. Simţi arsuri şi, coborând ochii, văzu că el însuşi ardea de la piept

în jos. Adunându-şi ultima brumă de puteri, se rostogoli pe jumătatea de metru ce-l despărţea de capătul mai puţin adânc al piscinei şi căzu în apă. Când ieşi la suprafaţă, Oh-Mah ţopăia în mijlocul limbilor de foc. Un fulger trosni, creatura mugi ca o mie de sirene şi Ty se afundă sub apă, pentru a nu fi văzut.

Flăcările îl ardeau, dar ştia că va supravieţui dacă îl va urma pe două-picioare în apă. Iar acolo avea să-l distrugă. Păşi pe malul iazului mic şi atunci văzu fulgerul şi auzi tunetul…

Apoi alt tunet… celălalt tunet…

Deschise ochii şi gura larg, încremenit de şoc, când tunetul acesta îl găsi, îşi vârî ghearele în el, îl sfârtecă. Tunetul acesta tăie prin el până la inimă şi puterea i se scurse, glasul lui răsunător amuţi, furia şi măreţia pieriră într-o clipă.

Ty ieşi la suprafaţă, la timp pentru a vedea monstrul prăbuşindu-se peste el aidoma unui stejar retezat. Plonjă înapoi, însă creatura masivă căzu plescăind şi-l împinse spre fundul piscinei. Panicat, bărbatul simţi cum se îneacă. Era sub apă şi Oh-Mah îl ataca – mai rău de atât nu se putea!

Reculul teribil al armei uriaşe o trânti pe Ronnie pe jos, zguduind-o din toate oasele. Uşor ameţită, scutură din cap, se sculă şi văzu că nimerise în plin. Monstrul se prăvălise în piscină. Încercă să inspire adânc şi constată că lovitura ca de baros a patului puştii aproape că-i golise plămânii de aer.

Peste câteva secunde, Ty îşi dădu seama că Oh-Mah nu se mişca, ci era pur şi simplu o greutatea inertă. Prins dedesubtul monstrului în apa ca gheaţa, bărbatul se luptă să se elibereze, dar nu-şi putea trage piciorul stâng de sub creatură. Incapabil să-şi controleze reflexul de a tuşi, cauzat de apa pe care o înghiţise, nu reuşi decât să inhaleze şi mai multă apă în plămâni. *După ce-am scăpat de toate*, o *să mă-nec!* Se zbătea, însă apa din plămâni îl făcu să horcăie din nou şi acesta avea să fie sfârşitul…

Ceva îl înşfăcă, îl smuci violent şi piciorul i se eliberă. Două mâini – mâini de om – îl traseră afară din apă. Ty horcăia şi tuşea convulsiv. Apa îi curgea din gât şi plămânii se luptau să expulzeze lichidul. O palmă îl lovi pe spinare, pentru a-i ajuta.

— Ty! Ty! Eşti bine?

Bărbatul continuă să icnească dureros, apoi ridică ochii şi zări chipul îngrijorat al soţiei sale. Tuşi apăsat de mai multe ori, pentru a-şi

curăţa plămânii de apă după care se ridică, clătinându-se.

— Casa… horcăi el. Mere!

Pe jumătate sprijinindu-se de Ronnie, porni spre reşedinţa incendiată.

Capitolul 81

Înainte de a intra în casă şi a lua puşca lui Ty, Ronnie spărsese geamul Lexusului şi-şi recuperase telefonul.

— Am sunat la urgenţă, îi spuse ea bărbatului.

Între icnete şi accese de tuse, el rosti adevărul crud:

— N-o… s-ajungă… la timp…

În interiorul clădirii pline de fum, cei doi soţi suiră treptele printre flăcări şi rezemară scara de perete. Ty porni nesigur pe scară, însă femeia îl opri.

— Merg eu. Tu tremuri tot şi-n plus pentru tine va trebui să facem o gaură mai mare.

Ty se împotrivi pentru o clipă, dar, ca de obicei, ea avea dreptate. După aceea însă Ronnie făcu ceva neaşteptat. Se întoarse şi coborî în fugă treptele spre parter, strigându-i peste umăr:

— Mă-ntorc imediat!

Bărbatul privi, perplex şi frustrat, cum soţia lui se strecură prin perdelele de foc ce învăluiau scara şi dispăru. Ridică ochii către plafon şi răcni:

— Venim, iubito! Ţin-te bine!

Ronnie reapăru după câteva momente, urcând câte două trepte odată. Purtând o pereche de ochelari cu infraroşii şi un ciocan cu vârf spintecat, sui iute scara extensibilă şi, cu intensitatea şi ritmul unui automat, găuri tavanul din rigips. Îndată ce gaura fu suficient de mare, un fum negru şi gros se revărsă din pod, arătându-le că mai dispuneau de foarte puţin timp. În mai puţin de un minut, Ronnie făcuse o gaură îndeajuns de mare pentru a se strecura înăuntru. Îşi puse ochelarii şi dispăru în deschiderea plină de fum. Ty sprijinea scara şi-şi trecu o mână peste faţă şi prin păr, cu gesturi nervoase, nemairezistând tensiunii.

Ronnie tuşi pe jumătate sufocată şi ţipă numele fiicei ei, nereuşind să vadă decât imagini infraroşii negre şi cenuşii de valuri de fum şi căldură. Fumul cel puţin era copleşitor şi, realmente îngrozită, înţelese că nu mai putea rezista mult combinaţiei toxice de fum şi cenuşă şi-şi va pierde cunoştinţa. Zbieră, înecându-se:

— Meredith! Mere!

Nu se gândea decât că ar fi fost în stare să-şi dea şi viaţa pentru a nu-şi pierde fetiţa în felul acela teribil.

Apoi îi atrase atenţia o pată albă-sură, care ieşea în relief ca o proeminenţă pe o grindă, la vreo trei metri depărtare. Se grăbi într-

acolo, dar talpa îi lunecă între două grinzi şi trecu prin rigips. Pentru o fracţiune de secundă fu cât pe-ici să cadă prin tavan, însă îşi regăsi echilibrul şi înaintă spre pată. Era Meredith. Ridică fetiţa şi o purtă peste grinzi până în locul prin care intrase. În clipa în care ajunse în dreptul deschiderii, două braţe se ridicară înăuntru şi preluară copilul. Tuşind aproape sufocată, Ronnie îl urmă pe Ty pe scară, după care amândoi ieşiră în fugă din casă, cu bărbatul acum purtând-o pe sus, în vreme ce o ţinea pe un umăr pe Meredith.

Ajunşi în siguranţă, Ty îşi aşeză cu grijă fiica pe pământ şi începu să-i facă respiraţie gură la gură. În câteva momente, fetiţa reveni la viaţă şi tuşi din răsputeri, cu plămânii străduindu-se să elimine gazele toxice. Ronnie se aşeză pe sol, tuşind şi ea, o îmbrăţişă pe Meredith şi izbucni în plâns. Bărbatul le cuprinse pe amândouă în braţe şi hohoti alături de ele, de fericire şi în acelaşi timp de eliberare.

Deşi Chris primise din partea mamei sale instrucţiuni ferme să nu părăsească garajul, băiatul ieşi din ascunzătoare după ce aprecie că pericolul trecuse. După alte cinci minute, primul echipaj de pompieri într-un diesel mare model White trecu de-a dreptul prin poarta de sârmă de la şosea, urmat de un convoi de vehicule.

O ambulanţă sosi cu trei maşini de poliţie şi în câteva secunde paramedicii se ocupau de Meredith. Ronnie o ţinu de mână pe fetiţa ei, când pe faţă îi fu aşezată o mască pentru oxigen. Un medic îi îndepărtă cu blândeţe mâna şi-i făcu semn că aveau nevoie de spaţiu.

— Va fi în regulă, doamnă, o asigură el.

Ronnie îi zâmbi recunoscător şi după aceea îşi îmbrăţişă soţul, ale cărui haine erau ude leoarcă şi pe jumătate arse. Alt paramedic se apropie şi-l conduse pe Ty către ambulanţă. Părul îi fusese serios pârlit şi arăta ca naiba, însă arsurile de pe corp erau superficiale.

Iar apoi, de după colţul casei, apăru împleticindu-se, profund şocată, dar vie, bona suedeză. Un paramedic se repezi s-o ajute pe Greta.

Pompierii stinseră repede incendiul, mai întâi la etaj, apoi la parter. Unul dintre şoferi îşi dusese maşina în spatele casei şi farurile ei luminau toată curtea. Doi pompieri se holbau la monstrul care plutea în piscină; unul dintre ei ţinea uriaşa puşcă Holland & Holland care pusese capăt domniei terorii sale. Un poliţist tânăr se apropie şi se opri lângă ei.

Uitându-se la trupul gigantic care zăcea cu faţa în jos în apa înroşită de sânge, poliţistul îl întrebă pe pompierul cu arma:

— Am auzit că soţia l-ar fi împuşcat. Asta-i puşca?

Pompierul se întoarse spre el. Pe ecusonul poliţistului scria „Alexander”. Pompierul încuviinţă din cap.

— Pot s-o văd? întrebă poliţistul Bill Alexander.

— Poţi s-o şi iei, răspunse bărbatul.

Bill îşi îndepărtă privirea de la imaginea incredibilă din piscină, doar atât cât fu necesar să examineze puşca. Se pricepea la arme şi era conştient de raritatea şi puterea de foc a celei pe care o avea în mâini.

— Da, vorbi el către pompier însă mai mult către sine, cam asta-i mărimea cuvenită.

EPILOG

Soarele era pe cât de arzător poate fi pe planeta Pământ, iar asta era minunat pentru Ty. Pe când plutea prin timp şi spaţiu, unica lui legătură cu lumea reală era focul portocaliu-strălucitor care-i impresiona retina în ciuda pleoapelor închise. Un firicel de transpiraţie i se scurse pe maxilar şi picură de pe bărbie pe pieptul lui gol. Ceva îi gâdilă antebraţul – nişte degete – şi avansă încetişor spre mâna lui, atingându-l cu piatra unui inel.

— Unde-s copiii? întrebă el fără să deschidă ochii.

— S-au întors la hotel, răspunse Ronnie şi bărbatul aprecie calmul liniştitor al vocii ei pe care nu-l mai auzise de multă vreme. Ai aţipit, continuă ea. Au plecat la un fel de petrecere în piscină cu puştii ăia din Londra.

— Este ci…

— Da, este cineva cu ei. Chiar mai mulţi adulţi, îi anticipă ea întrebarea.

— Şi eu? M-ai lăsat s-adorm în soare, da?

— Te-am lăsat la frăgezit, chicoti soţia lui împroşcându-l în joacă cu loţiunea de ecran solar.

Ty deschise ochii, o prinse de braţ şi o trase mai aproape. Nisipul plajei părea zahăr pudră, iar oceanul era de opal sub cerul senin al Caraibelor. Fu surprins, dar încântat că Ronnie renunţase la sutienul costumului de baie.

— Le imiţi pe băştinaşe? zâmbi el.

Ronnie începu să-i întindă loţiunea pe piele cu mişcări lente.

— Ce naiba, nu-i nimeni în jur, aşa că mă pot bronza şi eu integral!

Bărbatul se ridică în capul oaselor în şezlong şi pivotă, punându-şi mâinile pe mijlocul ei, în timp ce Ronnie continua să-l maseze. Se aplecă şi-i sărută un sân.

— Hm… Unt de cacao?

Ea surâse lasciv.

— Exact. Vrei să-l guşti şi pe celălalt?

Ty o privi în ochi şi se văzură unul pe celălalt cu aceeaşi atracţie puternică pe care o simţiseră prima dată, dar amplificată acum de iubirea ce fusese călită în foc. O trase pe Ronnie spre el şi se rostogoliră de pe şezlonguri pe nisip. Trecuse mult timp, însă redeveniseră o singură făptură. Făcură dragoste, în vreme ce palmierii priveau şi le murmurau secretele în briză.

La zece zile după ce Mac fusese internat în pragul morţii, medicul lui îl declară un pacient-miracol şi-l externă. Purta trei ghipsuri şi avea să fie îngrijit la domiciliu timp de douăsprezece săptămâni de către o infirmieră. Bărbatul sperase la una tânără şi drăguţă, însă cea pe care o căpătă, Marlene, o femeie voinică, măritată şi trecută binişor de cincizeci de ani, se acomodă repede cu Mac şi-l amuză non-stop cu glumele ei caustice.

Mac stătea pe scaun şi mânca prânzul în faţa televizorului, când un ciocănit o trimise pe Marlene la uşă. Deschizând, femeia zări o echipă TV japoneză.

— Ne scuzaţi, rosti reporterul care purta un costum impecabil croit, dar pot să fiu primit de domnul detectiv Mac Schneider?

Întrucât scaunul lui Mac nu putea fi zărit din uşă, Marlene improviză prompt:

— Îmi pare rău, dar a plecat azi-dimineaţă.

Japonezul se încruntă.

— Nu este în convalescenţă? Nu ştiusem că poate să călătorească.

Marlene nu purta uniformă, iar hainele ei civile nu-i trădau calitatea de infirmieră.

— Oh, dar acum se simte perfect! minţi ea fără să clipească. A fost supus unui tip nou de terapie cu curent electric. Este cea mai recentă descoperire americană. Ar trebui să realizaţi un reportaj despre ea. L-a vindecat complet în două ore. A plecat să joace tenis, şi după aceea mi se pare că intenţionează să se îmbarce spre Mexic, pentru scufundări subacvatice. O să revină peste o lună. O să-i transmit că l-aţi căutat. Mulţumesc, încheie ea şi trânti uşa în nasul reporterului descumpănit.

— Ar trebui să ai propria ta emisiune la televizor, chicoti Mac.

— Cine, eu? Nici vorbă! Tu eşti celebritatea. Dar n-o să pot face asta chiar cu toţi. N-ai de gând să acorzi niciun interviu?

Bărbatul îşi feri privirea.

— Poate că da… în cele din urmă…

Pe timpul cât Mac fusese internat, Ty trecuse de câteva ori pe la spital, inclusiv în ziua în care el şi toată familia plecaseră în insulele Virgine Britanice. În principal, vorbiseră despre Ben. Nu făcuseră nicio analiză retrospectivă, nu căutaseră vinovaţi, ci-şi exprimaseră doar regretul pentru dispariţia lui. Ty îi dăduse lui Mac bricheta veche a lui Ben, spunându-i:

— Asta mi-a salvat viaţa. Cred că te va ajuta să te vindeci mai repede.

Detectivul surâsese uşor şi o luase.

— Ştii ceva… chiar dacă pare o nebunie, eu cred că Ben nu-i

departe şi stă cu ochii pe noi.

— Da, aprobase Ty, şi eu îl simt.

La ultima vizită a lui Ty, Mac îi mulţumise pentru că-i salvase viaţa, însă celălalt îl oprise repede, spunând:

— Şi tu ai fi făcut acelaşi lucru.

Când se ridicase apoi ca să plece, nu-i mai întinse mâna, aşa cum făcea de obicei, ci şovăise, după care se aplecase şi-l îmbrăţişase, simbolizând o legătură între doi bărbaţi care îşi încredinţaseră vieţile unul celuilalt.

Şeriful Barkley sosise şi-şi ceruse scuze pentru felul în care fusese tratat Mac, după care îl mustrase că nu-i spusese adevărul.

— M-ai fi crezut? îl întrebase Mac.

Barkley făcuse o pauză scurtă.

— Ce dracu' – nu!

Amândoi izbucniseră în râs.

Atmosfera devenise mai sobră după aceea, când discutaseră despre funeraliile naţionale care-i fuseseră organizate lui Carillo şi la care participaseră peste două mii de poliţişti din toată ţara.

După ce Mac îşi mai recăpătase din energie, îi telefonase lui Kelly Carillo pentru a-i transmite condoleanţe.

— Te admira foarte mult, îi spusese femeia. Pentru el ai fost ca un frate mai mare. Era mereu în întrecere cu tine, dar în acelaşi timp te iubea.

Vorbiseră cu căldură despre Karl, deşi Mac ştia despre soţul ei o mie de lucruri pe care nu avea să i le spună niciodată. Iar Kelly, la rândul ei, ştia o mie de lucruri de care Mac nu avea habar. Una peste alta, Karl Carillo avea să rămână în amintirile comune ca un bun soţ, tată şi poliţist.

— Mai vrei nişte supă? întrebă Marlene, smulgându-l pe Mac din gânduri.

— Da, e foarte bună, îi întinse el farfuria. Mulţumesc!

Când femeia trecu în bucătărie, detectivul ridică ochii:

— Îţi place să fii măritată? întrebă el.

— Orice căsnicie are părţi bune şi părţi mai puţin bune, răspunse ea umplându-i farfuria. Poate că pe ansamblu îmi place. Dar pot oare să fiu sigură? Sunt măritată de treizeci şi şase de ani. Nu mai ştiu care-i diferenţa.

Reveni la masă, îi puse farfuria în faţă şi chipul lui Mac se lumină pentru prima oară după mult timp.

— Vezi să nu, făcu el. Ştii foarte bine.

Ochii ei zâmbiră şi Marlene se duse în dormitor ca să-i aranjeze

patul. *Este un bărbat extraordinar de drăguţ… nevastă-sa trebuie să fi fost o idioată ca să divorţeze de el.*

Uitându-se la televizor cu sonorul închis, Mac sorbi din supă şi se gândi la Kris. Dintre toate victimele pierite în adâncul pădurilor, ea fusese singura ale cărei rămăşiţe fuseseră găsite. Fuseseră adunate de o echipă de căutare, dar Canalul 7 tărăgănase începerea procedurilor, aşa că Mac dăduse câteva telefoane şi aranjase să fie expediate discret familiei ei.

Bărbatul se întrebă cum ar fi evoluat relaţia cu ea, dacă soarta ar fi avut alt făgaş. După care nu mai dori să se gândească la aşa ceva, la nimic de felul acela. Îşi goli mintea de orice, porni sonorul televizorului şi-şi văzu de supă.

Cu excepţia durerii îngrozitoare de gât, Greta Sigardsson scăpase aproape nevătămată din întâlnirea ei violentă cu Oh-Mah. După ce petrecuse o zi în spital sub observaţie, intenţionase să ia primul avion înapoi spre Suedia, fiindcă se săturase până peste cap de America.

Apoi însă primise un telefon de la Hollywood. După ce o văzuse dând interviuri în mai multe emisiuni TV, un producător o invitase să dea o probă pentru cel mai recent film al său, al treilea dintr-o serie horror de mare succes printre adolescenţi. La început Greta nici nu voise s-audă, dar o ispitise posibilitatea unui salariu de trei sute de mii de dolari. După ce demonstrase un minimum de abilitate în faţa camerei de filmat, căpătase rolul şi ritmul vieţii ei se accelerase considerabil.

La cinci ore după ce primise rolul, semnase cu un agent şi-şi angajase un manager şi un avocat. După zece zile se întâlnea cu cel mai celebru actor tânăr, obţinuse un contract de un milion de dolari cu compania de cosmetice Revlon şi închiriase în Hollywood Hills un bungalow despre care se spunea că fusese cuibuşorul idilei secrete dintre Frank Sinatra şi Ava Gardner.

Când noul ei manager îi sugerase cu diplomaţie să-şi schimbe numele, ea replicase ferm: „Aşa i-au spus şi lui Schwarzenegger!” Greta îşi găsise vocaţia.

— Poftim, rosti tânăra voioasă dinapoia măsuţei şi întinse mapa de informaţii fostului poliţist Bill Alexander. Mult noroc! adăugă ea.

Îndepărtându-se, Bill cercetă conţinutul mapei. În sala mare, una dintre cele patru care erau active în seara aceea în hotelul Holiday Inn din Bellevue, trei sferturi dintre cele patru sute de scaune pliante, aranjate în rânduri ordonate, erau deja ocupate. Bărbatul porni pe culoarul din mijloc şi-şi alese un loc la zece scaune spre mijlocul

rândului.

Un banner imens montat în spatele estradei anunţa scopul pentru care venise atâta lume: „Cumpăraţi case! Avans zero!“ Alt banner era acoperit pur şi simplu de un şir de simboluri ale dolarului. Când Bill Alexander citise anunţul, ideea de a fi propriul său şef îl aţâţase. Posibilitatea unei cariere noi era incitantă. Nimeni din Departamentul Şerifului nu aflase vreodată că el fusese sursa scurgerilor de informaţii către mass-media. Abia după ce demisionase, Bill aflase că departamentul avea şi un mulaj al urmei hominidului. Dacă ar fi ştiut de existenţa lui, probabil că l-ar fi subtilizat şi pe acela şi l-ar fi expediat la *Seattle Times.*

În clipa de faţă însă toate astea erau lipsite de importanţă, pentru că el visa la viitoarea sa libertate şi la puterea de cumpărare pe care o va atinge. Era chiar posibil să-şi cumpere Chevroletul Tahoe pe care şi-l dorise dintotdeauna. Dar ceea ce-l încânta cel mai mult pe fostul poliţist era faptul că se găsea în mijlocul unei mulţimi mari de oameni, într-o sală caldă şi foarte bine iluminată. Prin minte îi trecură o situaţie şi un loc cu totul diferite, din altă seară, nu cu mult timp în urmă, şi se cutremură atât de puternic, încât femeia de pe scaunul de alături se întoarse şi-l privi întrebător.

El zâmbi iute.

— Cred că m-a tras curentul.

J.D. Watts a fost condamnat pentru uciderea lui Leon Newburg, pe baza dovezilor de la scena crimei care constau din amprentele lui Watts la un capăt al bastonului de baseball şi fragmente din creierii lui Newburg la capătul opus, la care se adăugau sângele şi firele de păr din portbagajul automobilului său. În lumina celor petrecute, povestea lui îl transformă însă într-o celebritate minoră, fiind unul dintre puţinii care supravieţuiseră furiei monstrului. Cu toate acestea, unii dintre colegii de închisoare ai lui J.D. nu erau încântaţi de atenţia pe care i-o acordau revistele şi emisiunile TV şi într-o dimineaţă, pe când bărbatul făcea duş, mânerul ascuţit al unei linguri îi fu înfipt în inimă.

Până la sfârşitul lui ianuarie când Ty, Ronnie şi copiii reveniră de la tropice, porţiunile distruse din casă fuseseră deja înlăturate şi începuse reconstruirea. Sortând prin hainele lor şi prin alte obiecte, Ronnie decidea ce va rămâne şi ce trebuia aruncat pentru că fusese afectat de foc şi apă. Femeia îşi restructurase slujba, după ce obţinuse aprobarea partenerilor de a-şi reduce rolul în operaţiunile de zi cu zi şi de a lucra de la domiciliu, prin intermediul videoteleconferinţelor. Tehnologia îi

permitea să nu meargă la birou decât cincisprezece ore pe săptămână.

Ty acceptă, cu caracter temporar, postul de curator al celei mai importante descoperiri antropologice a mileniului, aşa cum o numeau mulţi. Pentru a tria solicitările nenumăratelor emisiuni de radio şi televiziune, pentru a răspunde ofertelor pentru cărţi şi filme, pentru a organiza conferinţe şi simpozioane, dar şi pentru a programa întâlniri cu diverşi savanţi, cadre universitare şi cercetători, bărbatul înfiinţă un birou în centrul Snohomish şi angajă un personal restrâns. În siguranţa unui seif frigorific special construit, aflat într-un „loc secret", se afla unicul activ al organizaţiei sale: un cadavru înalt de trei metri şi douăzeci şi şase de centimetri şi greu de şase sute treizeci de kilograme, care prezenta o gaură impresionantă în partea superioară a trunchiului.

Ty începu examinările oficiale şi catalogarea creaturii, care, după o sumedenie de neînţelegeri şi scandaluri, fu botezată în cele din urmă *Homo gigantus benjaminus,* al treilea nume fiind o uşoară abatere de la protocolul atribuirii denumirilor ştiinţifice pentru a-l onora pe cel pentru care Ty insistă, cu succes, să fie considerat descoperitorul ei. Bineînţeles, Ty păstra toate drepturile de expunere şi licenţiere. După ce planifică atent felul în care să administreze corpul şi drepturile inerente – estimate de *Forbes* ca depăşind o sută de milioane de dolari –, bărbatul înfiinţă un fond pentru ajutorarea familiilor victimelor lui Oh-Mah. Restul banilor s-au îndreptat spre diverse finanţări, de la cercetări criptozoologice, la ajutoare umanitare pentru ţările subdezvoltate.

Când Ty şi Ronnie aflară de succesele recente ale Gretei, îi expediară un buchet uriaş, însoţit de urările lor de bine. Înainte de a pleca în vacanţa de refacere, Ty o căută pe asistenta al cărei telefon îl furase şi-i înmână un cec de zece mii de dolari şi un telefon mobil cu abonamentul plătit pentru următorii cinci ani. Femeia fu copleşită şi-i declară că regreta că nu-i luase portofelul, cheile şi poate chiar pe cei doi copii.

Ty merse după aceea la locuinţa proprietarei amărâtului Chevrolet Cavalier, o asistentă de la spitalul de urgenţă, în vârstă de treizeci şi opt de ani, divorţată, cu patru copii şi-şi ceru scuze pentru furt. Ea îl asigură calm că înţelegea perfect situaţia, ceea ce nu era greu deloc, ţinând seama de faptul că Ty Greenwood apăruse recent pe copertele revistelor *Time, Newsweek, Life* şi ale altor trei sute de publicaţii din toată lumea. Femeia amuţi însă realmente când Ty îi întinse cheile Chevroletului său relativ nou, plus un cec de o sută de dolari. „Maşina ta mi-a salvat familia", izbuti el să articuleze pe când era aproape

sufocat de îmbrăţişarea asistentei.

Cu acordul şi binecuvântarea lui Ronnie, Ty reflectă asupra ideii de a juca un rol activ în explorarea fenomenelor neexplicate din toată lumea, dar până la urmă renunţă s-o facă. Ştia că nimic nu putea fi mai important decât de a-şi privi copiii crescând, aşa că decise să rămână acasă, să întreprindă cercetări, să citească şi să scrie. Trecuse prin câteva clipe grele, care se prelungiseră în multe zile, suferise de pe urma sevrajului de alcool şi OxyContin, însă se afla sub îngrijirea unui medic şi, graţie voinţei lui de fier, avea să redevină sănătos.

Pe durata vacanţei, Ty şi Ronnie căzură de acord să apeleze la terapie, atât individual, cât şi împreună. Existau multe ziduri ce trebuiau doborâte şi ei pricepeau necesitatea unei persoane cu experienţă care să-i ajute.

Mass-media mondiale preluară fotografiile lui Ty în articolele lor, dar el refuză toate ofertele pentru interviuri directe din partea revistelor sau a televiziunii… cu o excepţie. Întorcându-le spatele giganţilor ştirilor şi lumii divertismentului, Ty acordă unicul său interviu noului lui prieten, John Baxter, directorul ziarului *Snohomish Daily News.*

Examinând toate obiectele din casă, pentru a vedea ce mai putea fi păstrat, Ronnie verifică şi calculatoarele şi rulă diagnostice pentru a se asigura că funcţionau corespunzător. Apelase fişierele lui Ty şi se pregătea să-şi lanseze software-ul de verificare, când observă fişierul „De ce m-am sinucis”. Privind data când fusese scris, îşi aminti că era dimineaţa în care el plecase cu Mercedesul. Iar titlul acela îi spuse multe…

Degetele ei atinseră câteva taste şi evidenţie numele fişierului. Îndreptă alt deget spre tasta Delete, apoi ezită. Ştia că Ty crease fişierul pentru ca ea să-l descopere; îşi cunoştea foarte bine soţul. De atunci se întâmplaseră multe şi fişierul era istorie veche, fiind scris de cu totul alt Ty Greenwood, dar rămăseseră multe „ce?“, „de ce?“ şi poate chiar „cum?“. Înfiorată brusc de ideea ultimei întrebări, ea apăsă iute tasta Delete şi fişierul – ca şi capitolul respectiv din viaţa lor – dispăru.

— Ce faci acolo? se auzi glasul lui tărăgănat.

Ronnie se răsuci iute şi se ridică din scaun, cu un aer vinovat.

— Nimic, răspunse ea mai indiferent, rulam nişte diagnostice. Calculatorul tău e-n regulă.

Ty îşi luă soţia în braţe şi-i simţi inima bătând accelerat. Înţelegea că ei toţi continuau să sufere de pe urma atacului, dar după aceea ochii săi zăriră ecranul. Deşi ea părăsise dosarul respectiv, bărbatul îşi

amintea fişierul acela dintr-un trecut care i se părea foarte îndepărtat. Pentru o clipă se întrebă dacă Ronnie îl citise, însă îşi cunoştea soţia ca-n palmă. Nici n-ar fi contat dacă îl citise, fiindcă acum lucrurile erau perfecte între ei.

Se sărutară şi Ronnie se trase uşor îndărăt, cu chipul îngrijorat.

— Unde-s copiii? întrebă ea.

Nu-i mai văzuse în ultima oră, într-atât de preocupată fusese de curăţenia generală. Era o întrebare pe care amândoi o puseseră frecvent în ultima vreme, aproape inconştient. Ty o privi în ochi şi surâse. Pentru prima dată după mult timp, Ronnie văzu lumina puternică şi iubitoare din ochii soţului ei, cea a vechiului Ty. Umerii lui erau din nou drepţi şi puternici. El o sărută uşor.

— Sunt în siguranţă, o linişti. Sunt în siguranţă.

După moartea lui Ben, Doris Campbell nu mai dormise bine. Nu însă pentru că ar fi fost îngrijorată în privinţa viitorului. În secret, Ben economisise bani de-a lungul anilor şi, alături de poliţa sa de asigurare, aceştia aveau să-i ajungă lui Doris pentru tot restul vieţii. De asemenea, Ben aranjase un cont special care să achite totul, inclusiv facturile de la Teleshopping („În limite rezonabile“, precizase avocatul). Dar entuziasmul ei faţă de cumpărăturile din faţa televizorului se diminuase după ce-şi pierduse lucrul cel mai important din viaţă.

După ce se culcase devreme, Doris se foi şi se răsuci pe toate părţile, iar după miezul nopţii lunecă în lumea viselor. De aceea fu o surpriză să audă şoptindu-i în ureche glasul familiar, încetişor, dar clar şi cât se poate de real. Buimăcită de somn, se sculă brusc în capul oaselor, derutată de umbrele din odaia întunecată: o siluetă înaltă, uscăţivă şi bine cunoscută apăru la piciorul patului.

— Benny? rosti ea, frecându-se la ochi pentru a-i focaliza, dar ştiind prea bine că nu putea fi el. Benny?

Apoi silueta dispăru.

Doris rămase nemişcată câteva momente, însă nu se mai petrecu absolut nimic. Ştia că acele câteva cuvinte şoptite pe care îşi imaginase că le auzise nu fuseseră decât un vis. Ea nu mai avusese ocazia de a-şi lua rămas-bun de la soţul ei. Tristă, cu sufletul oarecum golit, renunţă în cele din urmă să mai privească în gol şi lăsă capul înapoi pe pernă. Moartea lui Ben îi cauzase mai multă durere decât simţise vreodată. De-a lungul anilor, Doris îşi înăbuşise alte dureri afundându-se în târguieli, dar acum, fără Ben, trebuia să se descurce pe cont propriu. Era speriată, însă avea curaj. Închizând ochii, ştiu că Ben fusese mereu sprijinul ei şi, deşi el pierise, continua să-i simtă

susţinerea.

Regreta totuşi că pierduse ocazia de a-i spune la revedere…

Simţi o palmă bătătorită, mângâindu-i cu dragoste faţa. Nu trebuia să deschidă ochii, întrucât cunoştea atingerea aceea.

— Şi eu te iubesc, răspunse cuvintelor murmurate, după care se cufundă într-un somn fără vise.

POSTFAŢĂ

În ziua de 20 octombrie 1967, într-o însorită după-amiază de vineri, fostul călăreţ de rodeo Roger Patterson şi cowboy-ul Bob Gimlin îşi duceau caii prin albia unui pârâu îndepărtat, pe lângă Bluff Creek, în ţinutul Humboldt din nord-vestul Californiei, la treizeci de kilometri de Oceanul Pacific. Ceva le-a speriat caii şi bărbaţii au fost trântiţi din şei. În vreme ce o creatură mare, neagră şi lăţoasă se îndepărta de ei, Patterson şi-a scos iute aparatul de filmare pe 16 mm şi a înregistrat una din cele mai faimoase pelicule din toate timpurile.

La momentul respectiv filmul a fost analizat, cadru cu cadru, de departamentul efecte speciale al studiourilor Universal. Opiniile experţilor au fost că efectul de ansamblu, de la luciul blănii multicolore şi până la muşchii ce unduiau sub aceasta, era imposibil să fi fost de natură artificială, ţinând seama de tehnologia epocii respective, chiar dacă ar fi beneficiat de un buget nelimitat. De atunci mulţi specialişti au deconstruit şi analizat filmul, utilizând tehnologii din ce în ce mai avansate. Toţi au ajuns la concluzia că era practic imposibil ca pelicula să fie un fals şi ca subiectul filmat să fie pur şi simplu un om îmbrăcat într-un costum din blană. În 1969, canadianul John Green, fost ziarist şi unul dintre cei mai respectaţi investigatori ai lui Bigfoot, a prezentat filmul unui specialist de la studiourile Disney şi a primit în esenţă acelaşi răspuns.

Există aşadar o primată uriaşă în America de Nord? Şi dacă există, ce este ea? Mi-am petrecut copilăria în Oregon şi fascinaţia mea faţă de acest hominid necatalogat a început atunci când părinţii mi-au citit un reportaj din ziar care anunţa bizarele întâlniri ale unei echipe de drumari dintr-o zonă îndepărtată din munţii din nordul Californiei. Muncitorii povesteau o suită de evenimente inexplicabile care se petrecuseră în decursul câtorva nopţi. După ce se culcaseră, mai multe echipamente fuseseră supuse vandalismelor; printre altele, un butoi cu benzină de o sută cincizeci de litri – care fusese transportat un kilometru şi aruncat într-o râpă – şi cauciucul unui buldozer, greu de patru sute de kilograme, care fusese rostogolit cale de sute de metri, apoi aruncat ca o jucărie într-o ravenă.

Vizitatorii nocturni ai şantierului şoselei umblaseră şi la alte utilaje şi, de fiecare dată, zorii zilei dezvăluiseră în jurul barăcilor uriaşe urme de picioare asemănătoare celor umane. Posibilitatea unor farse a fost abandonată în cele din urmă, din cauza greutăţii considerabile a obiectelor care fuseseră deplasate{2}.

Am fost foarte impresionat atunci, aşa cum sunt şi acum, de acele demonstraţii spectaculoase de îndrăzneală. În ultimii ani am urmărit ocazional concursul „Cel mai puternic om“, transmis de mai multe posturi TV, printre care şi Eurosport, şi m-am gândit la cauciucul acela de buldozer – purtat şi rostogolit cu atâta uşurinţă –, de fiecare dată când am văzut bărbaţi, care sunt realmente cei mai puternici din specia lor, străduindu-se din răsputeri, doar pentru a răsturna un obiect similar. Finalmente, când oamenii au început să accepte că era posibil să se fi petrecut ceva straniu, unul dintre răspunsurile propuse a fost că drumarii încălcaseră teritoriul unor fiinţe enorme şi necunoscute care au vrut să-i alunge.

La scurt timp după ce-l descoperisem pe Bigfoot, am aflat că o echipă condusă de neozeelandezul Edmund Hillary, cuceritorul Everestului, petrecuse luni de zile căutându-l pe legendarul Yeti prin Tibet şi Nepal. Pentru un puşti de opt ani era aţâţătoare posibilitatea ca o altă versiune a unei creaturi atât de fantastice să trăiască practic în spatele casei sale. Atunci am început o căutare lungă de o viaţă pentru a determina dacă aceste creaturi existau şi, dacă răspunsul era afirmativ, ce erau ele. Peste mai mulţi ani, când căutam un subiect pentru primul meu roman, cunoştinţele despre Bigfoot l-au impus în mod firesc ca erou al cărţii.

Când am împlinit nouă ani, am mers la biblioteca locală şi am împrumutat cartea *Abominabilul Om al Zăpezilor: o legendă vie* de celebrul zoolog britanic Ivan T. Sanderson.{3} În ciuda faptului că mare parte din raţionamentele sale ştiinţifice depăşeau mintea mea de elev în clasa a patra, am fost fascinat de numeroasele relatări ale martorilor oculari. Am înţeles atunci că aceste creaturi masive fuseseră observate în toată lumea, dar cele mai numeroase semnalări proveneau din America de Nord şi vestul Canadei. Porecla *Bigfoot* („Picior-mare”) fusese născocită de un reporter cu ocazia incidentelor din nordul Californiei, iar eu o folosesc pentru o cât mai mare claritate.

În mitologiile *tuturor* triburilor de amerindieni apare o creatură mare, nici om, nici animal, care merge pe două picioare prin păduri. Indienii ciopliseră mii de totemuri în onoarea ei. Din nordul Californiei, prin Columbia Britanică şi în sus prin Yukon, în Teritoriile de nord-vest şi Alaska, cam toate totemurile conţin o reprezentare a acestei fiinţe asemănătoare omului. Potrivit oamenilor de ştiinţă care au studiat mitologia tribală, aceste creaturi din legendele şi poveştile băştinaşilor din America de Nord sunt văzute aproape exclusiv ca fiind materiale, nu eterice. Este grăitor faptul că ele sunt considerate similare altor

entităţi vii, ca lupii sau vulturii, nu spiritelor sau demonilor. Dar tradiţia băştinaşilor nord-americani pune în general aceste făpturi pe o treaptă superioară faţă de alţi locuitori ai pădurii, deoarece le atribuie trăsături mai degrabă umane decât animalice. Folclorul indian – şi în multe cazuri, recunoaşterea ca realitate în istoria indienilor – afirmă că aceste creaturi posedă calităţi avansate, de genul înţelepciunii şi chiar al spiritualităţii. În mod frecvent ele sunt considerate protectori blânzi şi posibilitatea de a vedea sau chiar de a te întâlni cu una nu este înfricoşătoare. În acelaşi timp însă, tot aşa cum oamenii diferă între ei în privinţa caracterului, amerindienii recunosc, în mod firesc, că deşi majoritatea acestor făpturi sunt bune, unele pot fi rele.

Examinarea hărţilor Statelor Unite şi vestului Canadei arată peste două mii de locuri cu nume amerindiene care se referă, direct sau indirect, la Bigfoot. În mod interesant locurile respective sunt în general cumpene de ape traversabile, căi naturale în sălbăticie sau locuri din preajma râurilor. Mulţi indieni contemporani au semnalat apariţii ale creaturilor, dar majoritatea n-au făcut-o, deoarece acceptarea creaturii cunoscute ca *Sasquatch, Oh-Mah, See-Ah-Tik, Tsunoqua* (sau oricare dintre celelalte sute de nume pe care i le-au dat indienii în ultimele sute de ani) face parte din cultura lor.

În ultimul secol, zeci de mii de semnalări ale unor hominizi uriaşi au fost raportate nu numai în vestul Canadei şi în statele Washington, Oregon şi California, ci şi în toate provinciile canadiene şi în toate statele americane, cu excepţia Hawaii. Extinzând domeniul acesta, constatăm că fiinţe similare au fost zărite pe toate celelalte continente, cu excepţia Antarcticii. Să fie aceste întâlniri o halucinaţie complexă şi destul de coerentă a mii de oameni de toate profesiile, printre care profesori, medici, savanţi, poliţişti şi preoţi? Poate că da. Să ne reamintim însă de „briciul lui Occam" care afirmă că *dacă pentru un fenomen sunt oferite mai multe explicaţii, cea mai simplă dintre ele, indiferent cât de improbabilă poate părea, este probabil cea corectă.* Poate că într-adevăr toţi oamenii aceia au văzut ceea ce li s-a părut că văd.

Am avut norocul să petrec mult timp în ţinuturile sălbatice din statele Oregon şi Washington. Am călătorit de asemenea mult prin Columbia Britanică, ba chiar am petrecut şi un timp în Yukon. Am trăit trei ani în Alaska, iar majoritatea statului, ca şi celelalte regiuni din Vest, este atât de sălbatică, încât accesul este posibil doar pe calea aerului. Nici chiar aceia care sunt familiari cu pădurile în general nu-şi pot imagina ce înseamnă să zbori o oră sau două fără să vezi altceva decât copaci… nicio clădire, niciun stâlp de telefon sau de curent electric.

Poate că în prezent pădurile din Vest au început să se reducă, dar continuă să fie vaste în sensul cel mai exact al cuvântului. Desigur nu se poate nega măreţia altor păduri americane, dar cele din Vest deţin o calitate aparte, o senzaţie de izolare absolută conferită pur şi simplu de distanţele uriaşe dintre aşezări şi, adesea, de lipsa totală a infrastructurii.

Iar dacă mare parte din Vestul american este izolată, atunci Canada aparţine unei categorii cu totul speciale. Majoritatea celor treizeci de milioane de canadieni trăiesc la distanţă de maximum două sute cincizeci de kilometri de graniţa cu SUA, însă suprafaţa Canadei este mai mare decât a statului vecin. Mare parte din nordul Canadei este nepopulată, iar în zonele mai puţin populate ale provinciilor semnalările de creaturi mari, hirsute şi cu aspect omenesc, sunt frecvente, mai ales în vestul Manitoba, în provinciile din prerie şi Munţii Stâncoşi. Este posibil ca o primată nord-americană mare să existe în asemenea regiuni sălbatice întinse? Ar avea hrană din belşug şi ar părea să fie în elementul ei, deoarece ar fi evoluat într-o creatură a climatului nordic în ultimii patruzeci-cincizeci de mii de ani (de când ar fi sosit din Asia peste puntea de uscat care a existat între actuala Rusie şi Alaska). Singurele urme de oameni pe care le-ar vedea aceste primate superioare izolate ar fi probabil rarele dâre de condens ale avioanelor cu reacţie sau sateliţii ce traversează cerul nopţii, dar niciuna dintre ele nu ar fi în mod firesc asociată cu altă rasă.

Începând cu secolul al XIX-lea, curiozitatea legată de aceşti hominizi necunoscuţi a crescut întruna. Pe măsură ce Statele Unite s-au extins spre vest, au început să răzbată istorii uimitoare, care au atras atenţia americanilor de pe coasta Atlanticului şi europenilor. Povestea care-l înfiorează pe Mac Schneider în decursul documentării sale provine din cartea *Vânător în sălbăticie* de Theodore Roosevelt, în care reproduce relatarea bătrânului vânător de blănuri Bauman. Izvorul râului Wisdom din Idaho, un loc sălbatic şi actualmente, era în anii 1840 izolat într-un mod imposibil de înţeles de majoritatea oamenilor din societatea contemporană. Roosevelt, care fusese el însuşi pădurean, a simţit groaza din cuvintele bătrânului vânător şi n-a avut nicio îndoială în privinţa adevărului spuselor sale.

Alt faimos incident Bigfoot s-a petrecut la poalele muntelui St Helens din statul Washington. În anii 1880, minerii care lucrau acolo au observat „o fiară mare şi lăţoasă“ în care au tras cu puştile şi pe care se pare că au rănit-o. Ceva mai târziu, un grup format din creaturi similare s-a întors şi a bombardat cu bolovani baraca minerilor.

Creaturile au plecat în cele din urmă, dar minerii au fost atât de zguduiţi, încât au abandonat locul. Relatarea lor pare să susţină ideea că făpturile care aruncaseră cu pietre reacţionaseră doar la agresiunea neprovocată din partea oamenilor.

Ca tribut adus repovestirii de către Teddy Roosevelt a aventurii lui Bauman, am plasat primul contact al lui Ty în Idaho. Idaho are de altfel o importanţă specială şi pentru mine. În timpul unei vacanţe de vară, pe când eram la colegiu, am campat împreună cu prietena mea lângă un pârâu în munţii din nord-vestul statului. La câteva ore după ce ne culcaserăm, m-am trezit şi am simţit o prezenţă în preajma cortului nostru. Ceva tocmai trecuse pe lângă noi. Panta pe care instalaserăm cortul se afla la cel mult un metru deasupra albiei pârâului şi era acoperită cu un strat bătătorit de cetină. Ceea ce trecuse prin preajmă făcuse ca solul moale şi spongios să vibreze ca sub trapul unui cal. Un damf plutise prin aerul răcoros al nopţii, intrase în cort, apoi dispăruse. Deşi ştiam că necunoscutul animal plecase mai departe, am rămas nemişcat multe minute, trăgând cu urechea şi asigurându-mă că nu mai era în apropiere. În ciuda vulnerabilităţii noastre şi a tulburătoarei prezenţe a unei făpturi atât de masive, nu mi-a fost deloc teamă. Nu ştiu sigur ce anume fusese, dar am unele bănuieli.

În cartea aceasta i-am oferit ucigaşului din umbră capacitatea de a percepe emoţiile, ba chiar şi gândurile oamenilor. De fapt, cât de multe cunoaştem despre energiile psihice sau despre alte asemenea manifestări aparent metafizice? După ce am citit mai multe relatări care par să susţină această teorie, ca şi speculaţii legitime despre Bigfoot făcute de savanţi şi investigatori, am apelat la alte două episoade din viaţa mea ca fundament al fenomenului în carte. Unul a fost incidentul din Idaho despre care am amintit. La momentul respectiv n-am simţit absolut nicio teamă, cu toate că o asemenea întâlnire ar fi trebuit să mă fi speriat de moarte. În loc de aşa ceva, am fost pur şi simplu fascinat. Să fi fost oare nervii mei de oţel? Nu cred. Ca dovadă: mă îngrozesc realmente şoferii care vorbesc la telefonul mobil în timp ce conduc.

Să fi simţit şi altceva în acele clipe? Să fi fost aşa cum am speculat după câţiva ani – că ceea ce trecuse pe lângă mine în noapte emisese unde pozitive, la fel cum vapoarele se salută pe calea undelor când se întâlnesc în toiul nopţii pe ocean? Poate că da… Celălalt episod a fost însă exact invers.

Cu mulţi ani în urmă, în vreme ce călătoream prin munţii din Oregon, ai mei au tras pe dreapta drumului forestier pentru ca toată familia să se poată bucura de panorama muntelui ce se zărea în faţa noastră. Eu şi sora mea am rămas să ne jucăm lângă maşină, iar părinţii noştri s-au

dus pe marginea drumului pentru a vedea mai bine peisajul. Ulterior ai mei mi-au povestit că, pe neaşteptate, încercaseră o senzaţie extrem de inconfortabilă, ca şi când cineva i-ar fi spionat dintr-o ascunzătoare. Era însă mai mult decât atât. Amândoi mi-au spus că sentimentul de alarmă era palpabil, de parcă simţurile i-ar fi anunţat să plece imediat de acolo. Ne-au îmbarcat repede şi au părăsit locul. Am auzit povestea aceasta abia după ce ajunsesem adult, iar dacă i-aţi cunoaşte pe părinţii mei, aţi înţelege că ei nu sunt nici pe departe genul de oameni care să se alarmeze, nici chiar în faţa primejdiilor. Tata a luptat în al Doilea Război Mondial în Pacificul de Sud ca artilerist terestru şi este un individ incredibil de calm şi raţional. Mama a crescut la un ranch din sudul statului Oregon şi trăgea cu puşca de la vârsta de şase ani. În ambele cazuri, despre ce să fi fost vorba?

Mulajele în ghips ale urmelor de picior sunt dovezi materiale greu de ignorat; mii de mulaje de tălpi au apărut în toată lumea, iar ichnologii – experţii în urme fosile de picioare – au concluzionat că multe dintre ele par să aparţină unor primate superioare, nişte bipezi foarte mari care încă n-au fost catalogaţi de ştiinţă. Ichnologii atrag atenţia asupra unor structuri complexe ale acestor mulaje de picioare antropoide, aşa cum sunt complicatele creste dermice şi porii sudoripari, dar şi asupra unor anomalii anatomice unice, ca răniri şi accidentări – detalii ce ar fi imposibil de recreat, dacă s-ar fi încercat o farsă.

De asemenea, specialiştii sunt de acord că plăsmuirea de urme corecte din punct de vedere anatomic, simultan cu suirea cuvenitelor sute de kilograme (pentru a obţine adâncimea cuvenită a amprentei) pe pante foarte abrupte nu-i la îndemâna oamenilor. La concluzia aceasta s-a ajuns după ce investigatorii au încercat să vizualizeze felul în care un bărbat cu greutatea de nouăzeci de kilograme, care poartă o greutate suplimentară de două sute şaptezeci de kilograme, ar putea sui cu paşi lungi de un metru şi treizeci o pantă de douăzeci de grade… încălţat cu tălpi false lungi de patruzeci de centimetri. Dovezi similare de urme au fost descoperite nu doar în zeci de ocazii, ci la mii de kilometri şi câteva decenii depărtare.

În ultimii ani au apărut noi şi incitante informaţii referitoare la integritatea multor mulaje de urme ale unor presupuse creaturi de tip Bigfoot. Jimmy Chilcutt, un tehnician criminalist care deţine unul dintre cele mai vaste cataloage de amprente de degete şi tălpi de primate din lume, a primit pentru analiză nişte mulaje de urme despre care se credeau că i-ar fi aparţinut lui Bigfoot. Chilcutt, care pe atunci activa în Departamentul Poliţiei din Conroe, statul Texas, auzise desigur de Bigfoot, dar era foarte sceptic. El se aştepta că după ce va examina

mulajele va desfiinţa rapid mitul şi-şi va vedea mai departe de ocupaţia lui. Lucrurile nu s-au petrecut însă aşa, ci, după examinări minuţioase, el a decis că mulajele erau autentice. A recunoscut chiar că erau prea detaliate pentru a fi fost falsificate şi aparţineau într-adevăr unei primate enorme care umbla în două picioare. Declaraţia lui a fost fără echivoc: urmele erau ale unei maimuţe mari din America de Nord care nu este cunoscută de ştiinţă. Punct!

Începând cu anul 1967, filmul Patterson-Gimlin a fost examinat de nenumărate ori. După analize extrem de minuţioase derulate pe calculator, unii antropologi au concluzionat că legănarea şi mişcările corpului creaturii filmate erau complet asemănătoare cu ale unei maimuţe şi ar fi fost practic imposibil de imitat de către un om, chiar dacă acesta ar fi deţinut cunoştinţe avansate de anatomia şi chineziologia primatelor, plus un costum remarcabil de sofisticat într-o epocă în care cei mai buni creatori de efecte speciale de la Hollywood nu puteau decât să viseze la un asemenea obiect. Braţele au fost măsurate pe calculator ca având lungimea de o sută zece centimetri, iar mâinile erau complet articulate – mai precis, se putea vedea flexionarea degetelor – ceea ce depăşea cu mult tehnologia anului 1967. La două luni după ce *Planeta maimuţelor* şi-a încheiat producţia în august 1967, Patterson şi Gimlin filmaseră scurtmetrajul lor cu o vedetă infinit mai realistă decât cea de la Hollywood.

Pentru a susţine şi mai mult pelicula Patterson-Gimlin, mulajele de ghips ale urmelor lungi de 36,8 centimetri pe care cei doi le prelevaseră în aceeaşi zi nu numai că se potrivesc exact cu alte mulaje prelevate după zece zile în aceeaşi zonă de către Bob Titmus, investigator al lui Bigfoot, ci şi cu mulaje prelevate de acolo de Patterson *cu trei ani în urmă.* Ichnologii au determinat că toate mulajele sunt urme autentice lăsate de un hominid necunoscut cu o masă de peste trei sute de kilograme. Un studiu detaliat efectuat pe calculator asupra peliculei a indicat că făptura filmată era înaltă de doi metri şi douăzeci şi avea lăţimea pieptului de *doi metri şi zece.* În mod similar, lungimea pasului i-a fost determinată ca fiind de doi metri şi cinci[{4}]. Nu ştiu ce baschetbalist ar putea face aşa ceva!

În mod limpede este vorba despre un individ de o mărime considerabilă. În plus, creatura din filmul Patterson-Gimlin este femelă şi expune nişte sâni enormi, care se leagănă. Este imposibil de imaginat că un farsor ar fi recurs la un asemenea grad spectaculos – şi poate chiar bizar – de detalii pentru o farsă. Din scurta corespondenţă pe care am purtat-o cu Patterson în anul dinaintea morţii sale, ca şi din informaţiile pe care le-am primit între timp, ştiu că el nu s-a îmbogăţit

de pe urma acelei descoperiri.

Cât despre raţiunea antropologică a existenţei acestei creaturi, mai mulţi antropologi sunt deschişi spre teoria răposatului Grover Krantz care a susţinut că poate să fie descendentul direct al lui *Gigantopithecus,* un hominid gigant înrudit cu oamenii şi maimuţele mari. Majoritatea antropologilor consideră că *Gigantopithecus* a dispărut acum câteva sute de mii de ani, însă, odată cu trecerea anilor, tot mai mulţi nu mai sunt la fel de siguri. Supravieţuirea sa până în zilele noastre ar răspunde la multe întrebări. Potrivit lui Krantz, care a fost un antropolog respectat la Universitatea Statului Washington, din potrivirea dovezilor fosile cu mulajele urmelor şi descrierile a mii de semnalări, am putea concluziona că Bigfoot este identic cu *Gigantopithecus*, aşa cum afirmă Wade Frazier în cartea mea (şi aşa cum a făcut-o Krantz în realitate).

Grover Krantz a fost convins că *Gigantopithecus* era un adevărat hominid, o primată superioară cu mers biped, şi era – prin comparaţie cu oamenii – foarte, foarte mare, depăşind în unele cazuri înălţimea de trei metri şi jumătate. Dovezile fosile dovedesc că acest gen de hominide *a existat.* Krantz a estimat la un moment dat că în ultimii patruzeci de ani, în întreaga lume se consemnaseră peste un sfert de milion de „evenimente", adică semnalări, întâlniri sau descoperiri de urme.

Cu excepţia revelaţiei lui Chilcutt, informaţiile ştiinţifice cele mai convingătoare ar putea apărea în urma unor analize ADN demne de încredere. Recent, fire de păr găsite pe ramuri în America de Nord, Malaysia, China şi Rusia au fost supuse unor asemenea analize. Un laborator canadian a determinat că eşantionul pe care-l primise era păr de bizon, dar dacă ADN-ul mitocondrial ar putea fi obţinut şi secvenţat, atunci s-ar putea ca misterul să ia sfârşit.

Un sondaj efectuat de CNN cu câţiva ani în urmă arăta că 40% dintre americani cred în existenţa lui Bigfoot, iar 33% nu sunt siguri în privinţa existenţei sale. Un sondaj efectuat de AOL afirma că procentajul celor care cred în Bigfoot ar fi de 59%. În acelaşi timp însă, dacă aţi întreba pe cineva dintre aceşti 40 până la 59% de ce crede în existenţa lui Bigfoot, aţi primi probabil răspunsuri bazate mai puţin pe date ştiinţifice, cât mai degrabă pe surescitarea emoţională legată de necunoscut şi de posibilităţile descoperirii într-o lume care devine tot mai mică de la o zi la alta. Şi eu sunt realmente fascinat de incitarea necunoscutului, dar cunoştinţele mele ştiinţifice de nespecialist şi curiozitatea m-au împins să caut răspunsul la această întrebare. După

ce am cercetat în mod extins subiectul, pot afirma cu toată încrederea că în locurile sălbatice de pe planeta noastră există hominizi mari, primitivi.

Şi de ce n-ar exista? Majoritatea oamenilor nu ştiu că până la începutul secolului XX gorila n-a fost cunoscută în lumea modernă. Despre coelacanth, un peşte destul de mare, se considera că dispăruse încă din Preistorie – paleontologii susţineau cu tărie că pierise cu şaizeci şi cinci de milioane de ani în urmă –, până ce unul a fost pescuit în 1938, în largul Madagascarului. În ultimii zece ani, o căprioară mare şi anterior necunoscută a fost descoperită în junglele din Vietnam şi un enorm rechin necatalogat, *Megachasma pelagios,* poreclit „megamouth", a eşuat pe o plajă în 1993, ducând la rescrierea multor manuale. La sfârşitul anului 2005, o expediţie în Indonezia a descoperit o zonă izolată de junglă care era un veritabil catalog de specii animale necunoscute până atunci.

Cum ar fi putut Bigfoot să existe atât de aproape de oameni şi să rămână totuşi relativ nedetectat? Pentru ca să prospere în mediul său aspru, o astfel de creatură ar avea nevoie de simţuri care să le transceandă cu mult pe ale noastre ca receptivitate şi astfel i-ar fi relativ uşor să ne evite. Majoritatea semnalărilor s-au petrecut atunci când vântul sufla spre oameni, când creaturile au fost zărite de la mare distanţă sau când au fost surprinse dintr-un automobil. Mulţi au pus întrebarea: De ce n-a fost găsit niciodată un cadavru? Acum câţiva ani a avut loc un sondaj în rândul câtorva mii de vânători activi şi s-a constatat că niciunul dintre ei nu văzuse niciodată cadavrul unui urs sau măcar resturi parţiale ale acestuia. Iar despre urşi se presupune că sunt cu câteva ordine de mărime mai numeroşi decât creaturile la care ne referim!

Altă posibilă explicaţie a absenţei corpurilor îşi are un precedent în triburile izolate de cimpanzei, babuini şi unele gorile de munte – este posibil ca Bigfoot să-şi ascundă morţii, ori chiar să-i îngroape. Asemenea creaturi ar avea probabil o durată lungă de viaţă, astfel că decesele într-un trib sau o asociere de tip familie n-ar fi numai rare, ci şi, întrucât creaturile posedă o inteligenţă nu foarte îndepărtată de a noastră, ar putea fi tratate cu tot respectul sau (cine ştie?) cu spiritualitate.

În sfârşit, poate că unele persoane din „comunitatea" Bigfoot vor fi iritate de faptul că am transformat într-un monstru ucigaş o creatură care, potrivit majorităţii relatărilor, este un gigant forestier paşnic. Ar trebui probabil să subliniez că în ciuda temperamentului distructiv al

personajului meu, consider realmente că aceşti uriaşi ai pădurilor sunt într-adevăr în general nevătămători şi în niciun caz nu sugerez că ar trebui pornit în urmărirea lor cu orice fel de arme, cu atât mai puţin cu puşti pentru elefanţi. Cred de asemenea că tehnologia modernă ne-a apropiat mai mult de găsirea lor, iar atunci când îi vom găsi într-adevăr ei ar trebui studiaţi de la depărtare şi, pe cât posibil, fără imixtiunea omului.

Răspunsul meu pentru toţi cei care cred că Bigfoot sunt aidoma unor ursuleţi drăgălaşi, dar gigantici, este că există suficiente dovezi că toate maimuţele mari – cimpanzeii, gorilele, urangutanii şi bonobo (cimpanzeul pitic) – au demonstrat ostilitate faţă de specia lor, ca şi faţă de membrii altor specii. Întrebaţi-l pe sărmanul bărbat (Mac Schneider şi Frazier discută cazul lui) de lângă Bakersfield, statul California, care în martie 2005 a fost atacat cu sălbăticie de doi cimpanzei masculi. S-a speculat ulterior că ei au fost iritaţi de faptul că un alt cimpanzeu a primit un cornet de îngheţată. Cimpanzeii au mestecat practic majoritatea feţei bărbatului şi i-au smuls testiculele (alături de alte mutilări oribile) înainte a fi împuşcaţi şi ucişi. În mod miraculos, bărbatul a supravieţuit.

Răposata antropologă Dian Fossey a documentat extensiv violenţa în triburile de gorile pe care le-a studiat, aşa cum a făcut şi renumita primatologă Jane Goodall cu cimpanzeii. În mod interesant, într-un interviu acordat în septembrie 2002, Goodall, considerată autoritatea mondială în comportamentul cimpanzeilor, a iscat numeroase nedumeriri când a declarat că ea credea în existenţa probabilă a unor hominizi mari necatalogaţi, din spiţa lui Bigfoot.

Ca un contrast faţă de deschizătorii de drumuri îndrăzneţi ca Goodall, Grover Krantz şi Jeff Meldrum de la Universitatea statului Idaho, pentru a numi doar câţiva, am folosit personajul Wade Frazier (numit după bunul meu amic şi tovarăş care crede în incredibil) care să exemplifice ezitarea comunităţii ştiinţifice de a îmbrăţişa ideea că noi nu cunoaştem nicio zecime, ba nici chiar o miime din ceea ce poate fi cunoscut şi că riscul reprezintă piatra de temelie a explorării şi ulterioarelor descoperiri. Personajul Frazier este de asemenea o palmă la adresa celor care aleg doctrina universitară în locul aventurii şi descoperirii. Desigur, Frazier scria cărţi despre criptozoologie, dar în momentele de mare dificultate se refugia în siguranţa cabinetului său. Politica a învins ştiinţa când teama lui Frazier de a-şi pierde bursa l-a împiedicat să facă ceea ce era corect, mai ales că el ştia cu exactitate cauza dispariţiei oamenilor şi ar fi putut susţine cauza cu un glas credibil. Condamnabil pentru savanţii care reacţionează în mod

instinctiv prin a zeflemisi astfel de dovezi provocatoare, fără să le fi explorat de fapt! Nu este descoperirea una dintre temeliile ştiinţei?

Să revenim aşadar la marea întrebare: mai există *încă* aceste creaturi gigantice? Dacă ele nu există, cum este atunci posibil ca fenomenul să poată fi explicat în alte feluri? Poate că peste nişte ani, la scurt timp după ce o mare grădină zoologică îşi va deschide un habitat Bigfoot locuit de o familie de asemenea creaturi, toţi vor privi în trecut şi se vor întreba cum a fost posibil să existe îndoieli.

Matthew Scott Hansen
Los Angeles, California

Acţiunea cărţii se petrece în statul Washington, cu capitala Seattle, din nord-vestul SUA, care poartă acelaşi nume cu capitala Washington, D.C., aflată în estul SUA (n. tr.).

În noiembrie 2002, contractorul proiectului respectiv, Ray Wallace, a murit. După moartea lui, familia a anunţat că Wallace pusese la cale o farsă de proporţii, falsificând urmele de picioare cu ajutorul unor tălpi din lemn. Wallace a falsificat într-adevăr unele urme, dar majoritatea incidentelor petrecute în jurul şantierului n-au fost explicate prin falsurile lui (n.a).

Chilton Company, 1961 (n.a.).

Raportul NASI: *Toward a Resolution of the Bigfoot Phenomenon,* de J. Glickman, Editura American College of Forensic Examiners, Hood River, Oregon, Diplomate (n.a.).